

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *DIE FOR ME*

KAREN ROSE

SCREAM FOR ME

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

Teşekkür Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Bölüm On

Altıncı n n Bölüm

Bölüm OYedinci

Bölüm OSekizinci

Bölüm O

Yirmi Bölüm Yirmi Bir
Yirmi Yirmi Yirmi
Bölüm İki Bölüm Üç
Yirmi Bölüm Dört Bölüm
Beş Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yazar Hakkında

Telif Hakkı© 2008 Karen Rose Hafer

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Grand Central Publishing

Hachette Book Group USA 237

Park Avenue

New York, NY 10017

Web sitemizi ziyaret edin: www.HachetteBookGroupUSA.com

Grand Central Publishing, Hachette Book Group USA, Inc. şirketinin bir

bölümüdür. İlk e-Kitap Baskısı: Mayıs 2008

ISBN-13: 978-0-446-53708-7

ISBN-10: 0-446-53708-X

AYRICA KAREN ROSE TARAFINDAN

*Onu Gördünüz
mü?*

*Seni İzliyorum
Korkacak Bir Şey
Yok Saklanamazsın
On'a Kadar Say
Benim İçin Öl*

Martin'e, çünkü sen yanımdayken güneş daha parlak parlıyor. Elbette çok güneşli bir eyalette yaşamamanın zararı yok, ama ne demek anladın. Seni seviyorum.

Kay ve Marc'a. Dostluğunuzun bir bedeli yok.

Ve editörüm Karen Kosztolnyik'e ve menajerim Robin Rue'ya. Teşekkür .

Teşekkür

Danny Agan, polis prosedürü hakkındaki tüm sorularımı yanıtladığı için.

Doug Byron, adli kimya konusundaki tüm sorularımı cevapladığı için.

Tıbbi her şey için Marc Conterato.

Martin Hafer hipnoz hakkında bilgi verdiği ve işim bittiğinde ofisimin kapısının altından akşam yemeğini geçirdiği için.

Jimmy Hatton ve Mike Koenig, yıllar önce böyle harika bir ekip olduğunuz için. Yardım edemedim ama size tekrar bir performans sergiledim.

Terri Bolyard, Kay Conterato ve Sonie Lasker takıldığımda beni dinledikleri için!

Shannon Aviles desteğiniz ve tüm vızıltılarınız için. Beth

Miller tüm coşkunuz için!

Tüm hatalar bana aittir.

Önsöz

Mansfield Toplum Hastanesi, Dutton, Georgia On üç yıl önce

Bir zil çaldı. Başka bir asansör gelmişti. Alex yere baktı ve güçlü bir parfüm burnunu gıdıklarken görünmez olmayı diledi.

"Violet Drummond, *hadi*. Hâlâ ziyaret etmemiz gereken iki hasta var. Ne yapıyorsun? Oh." Sonuncusu nefes nefese söylenmişti.

buradan, diye düşündü Alex.

"Bu o değil mi?" Fısıltı Alex'in solundan geldi. "Yaşayan Tremaine kızı mı?"

Alex gözlerini kucağında sıkıdığı yumruklarına sabitledi. *Git*.

İlk kadın sesini alçaltarak, "Benziyor," diye cevap verdi. "Tanrım, tıpkı kız kardeşine benziyor. Diğerinin resmini gazetede görmüştüm. Birbirlerine çok benziyorlar."

"Şey, onlar ikiz. Hatta özdeşler. En azından öyleydiler. Tanrı ruhunu şad etsin."

Alicia. Alex'in göğsü kapandı ve nefes alamadı.

"Yazık, öyleydi. Böyle güzel bir şey bir çukurda dikiş atılmadan ölü bulundu. O adamın öldürmeden önce ona ne yaptığını ancak Tanrı bilir."

"Pis, işe yaramaz . Umarım onu canlı canlı kızartırlar. Duyduğuma göre biliyorum."

Çığlık. Çığlık. Kafasının içinde milyonlarca ses çığlık atıyordu. *Kulaklarını kapat. Onları durdur*. Ama Alex'in elleri kucağında sıkılı kaldı. *Kapıyı kapat. Kapıyı kapat*. Zihnindeki kapı kapandı ve çığlıklar aniden kesildi. Tekrar sessizlik oldu. Alex nefesini içine çekti. Kalbi hızla çarpıyordu.

"Şuradaki tekerlekli sandalyedeki kız annesini yerde ölü bulduktan sonra kendini öldürmeye çalıştı. Doktor Fabares'in verdiği tüm hapları içti.

Annesinin sinirleri için reçete yazılmış. Neyse ki teyzesi onu zamanında bulmuş. Kızı tabii ki. Anneyi değil."

"Tabii ki hayır. Kendini kafandan vurduktan sonra ayağa kalkamazsın."

Alex irkildi, tek kurşunun sesi zihninde tekrar tekrar yankılandı. Ve kan. *Çok fazla kan. Anne.*

Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, keşke ölseydin.

Alex gözlerini kapattı. Çığlıkları dindirmeye çalıştı ama çığlıklar durmadı. *Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, keşke ölseydin.*

Kapıyı kapat.

"Teyze nereli?"

"Bankadaki Delia teyzenin Ohio'lu bir hemşire olduğunu söyledi. O ve kızın annesi kardeşlermiş. En azından öyleymiş. Delia, teyze penceresine geldiğinde neredeyse kalp krizi geçireceğini söylüyor. Teyzeye bakmak Kathy'ye bakmak gibiymiş, onu çok korkutmuş."

"Kathy Tremaine'in birlikte yaşadığı adama ait silahı kullandığını duydum. O yaşta bir erkekle yaşamak kızları için ne güzel bir örnek."

Panik başladı. *Kapıyı kapat.*

"Onun ve onun. Onun da bir kızı var. Adı Bailey."

"Üçü de çok vahşi kızlardı. Böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı."

"Wanda, lütfen. Evsiz bir adamın ona tecavüz edip öldürmesi o kızın suçu değil."

Alex'in nefesi ciğerlerine dolmaya başlamıştı. *Git buradan. Cehenneme gidin. İkinizin de. Hepinizin. Beni yalnız bırakın ve başladığım işi bitirmeme izin verin.*

Wanda alay etti. "Bugün bu kızların nasıl giyindiğini gördün mü? Bir erkeğin onları sürükleyip götürmesini ve Tanrı bilir ne yapmasını bekliyorlar. *Onun götürülmesine* sevindim."

"Öyle mi? Teyzesi onu Ohio'ya geri mi götürüyor?"

"Bankadaki Delia da bana böyle söyledi. Ben de liseye geri dönmeyecek olmasının bir lütuf olduğunu söylüyorum. Torunum o okula gidiyor, onuncu sınıfta, Tremaine'in kızları gibi. Alexandra Tremaine korkunç bir etki yarattı."

"Korkunç," diye onayladı Violet. "Oh, saate bak. Hâlâ Gracie ve Estelle Johnson'ı ziyaret etmemiz gerekiyor. Asansör düğmesine bas, Wanda. Ellerim

Bu menekşelerle dolu."

Düğme çaldı ve iki yaşlı kadın gitmişti. Alex vücudunun içinden derisine kadar titriyordu. Kim onu Ohio'ya götürüyordu. Alex'in pek umurunda değildi. Zaten Ohio'ya gitmeyi planlamıyordu. Tek istediği başladığı işi bitirmekti.

"Alex?" Ayak sesleri fayansa çarptı ve yeni bir parfüm kokusu aldı, temiz ve tatlı. "var? Yaprak gibi titriyorsun. Meredith, ne oldu? Onu izliyor olman gerekiyordu, o bankta oturup burnunu kitaba gömmen değil."

Kim onun alnına dokundu ve Alex gözlerini ellerinden geri çekildi. *Dokunma bana.* Hırlamak istedi ama kelimeler sadece kendi zihninde yankılandı.

"O iyi mi anne?" Arayan Meredith'ti. Alex kuzenini hayal meyal hatırlıyordu, yedi yaşında koca bir kız beş yaşında iki çocukla Barbie oynuyordu. *İki küçük kız. Alicia.* Alex artık ikisinin bir parçası değildi. *Ben yalnızım.* Panik yeniden başladı. *Tanrı aşkına kapıyı kapat.* Alex bir nefes aldı. Zihnindeki karanlığa . Sessiz karanlığa.

"Sanırım öyle, Merry." Kim sandalyenin önünde diz çöktü ve Alex yüzünü kaldırıncaya kadar çenesinden çekti. Alex'in gözleri Kim'in gözleriyle buluştu ve anında kaçtı. Kim iç çekerek ayağa kalktı ve Alex yeniden nefes aldı. "Onu arabaya götürelim. Babam kapıya kadar getiriyor." Asansörün kapısı bir kez daha çaldı ve Alex'in sandalyesi geriye doğru asansöre çekildi. "Acaba onu ne üzdü? Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim."

"Sanırım o yaşlı kadınlardı. Sanırım Alicia ve Kathy Teyze hakkında konuşuyorlardı."

"Ne dedin? Meredith, neden onlara bir şey söylemedin?"

"Onları gerçekten duymadım. Alex'in de onları duyabildiğini sanmıyordum. Çoğunlukla sadece fısıldaşıyorlardı."

"Eminim öyledir, yaşlı işgüzarlar. Bir dahaki sefere, gel beni al."

Asansörün sesi duyuldu ve sandalye koridora itildi. "Anne." Meredith'in sesi uyarıcı bir ton aldı. "Bu Bay Crighton. Yanında Bailey ve Wade de var."

"Bir kez olsun doğru şeyi yapmasını umuyordum. Meredith, arabaya koş ve babanı getir. Bay Crighton'ın bize sorun çıkarma ihtimaline karşı şerifi arasın."

"Tamam. Anne, onu kızdırma lütfen."

"Yapmayacağım. Şimdi git."

Tekerlekli sandalye durdu ve Alex kucağındaki ellere sertçe baktı. Kendi ellerine. Gözlerini kırıştırdı. Farklı görünüyorlardı. Hep böyle mi görünüyorlardı?

"Baba, onu götürüyor. Alex'i götürmesine izin veremezsin." Bailey. Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. *Ağlama, Bailey. Böylesi daha iyi.*

"Onu hiçbir yere götürmüyor." Botları fayansın üzerinde sürünmeyi bıraktı.

Kim iç çekti. "Craig, lütfen. Olay çıkarma. Bu Alex ya da kendi çocukların için iyi değil. Wade ve Bailey'i eve götür. Alex'i de yanımda götüreceğim."

"Alex benim kızım. Onu alamazsın."

"O senin kızın değil, Craig. Kız kardeşimle hiç evlenmedin, onun çocuklarını evlat edinmedin. Alex benim ve bugün benimle birlikte gidiyor. Üzgünüm Bailey," diye ekledi Kim, sesi yumuşayarak. "Ama olması gereken bu. Onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin."

Aşınmış siyah iş botları Alex'in kendi ayaklarının yanında durdu. Ayaklarını geri çekti. Gözlerini aşağı indirdi. *Nefes aldı.*

"Hayır. O kız beş yıl boyunca benim evimde yaşadı, Kim. Bana 'Baba' derdi. "

Hayır, Alex bunu hiç yapmamıştı. Ona "efendim" demişti.

Bailey şimdi ağlıyordu, hem de çok. "Lütfen, Kim, bunu yapma."

"Onu alamazsın. Sana bakamaz bile." Craig'in sesinde çaresizlik ve sözlerinde gerçeklik vardı. Alex Kim'e bakamıyordu, saçını değiştirmiş bile. İyi bir denemeydi ve Alex, Kim'in fedakârlığı için minnettar olması gerektiğini biliyordu. Ama Kim gözlerini değiştiremezdi. "Saçını kestirdin ve boyattın ama hâlâ Kathy'ye benziyorsun. Sana her baktığında annesini göreceksin. İstediyin bu mu?"

"Eğer seninle kalsaydı, aşağıya her indiğinde annesinin salonda öldüğünü görecekti," diye tersledi Kim. "Onları yalnız bırakırken ne düşünüyordun?"

"İşe gitmem gerekiyordu," diye karşılık verdi Craig. "Masama ekmek koymamı sağlayan şey bu."

Senden nefret ediyorum. Keşke ölmüş olsaydın. Sesler zihninde yüksek sesle, uzun ve öfkeli bir şekilde çığlık atıyordu. Alex başını eğdi ve Kim'in eli ensesine dokundu. *Dokunma bana.* Uzaklaşmaya çalıştı ama Craig çok yakındı. Bu yüzden donup kaldı.

"Sana da işine de lanet olsun," dedi Kim acı acı. "Kathy'yi hayatının en kötü gününde yalnız bıraktın. Eğer evde olsaydın, şu anda hayatta olabilirdi ve Alex de burada olmazdı."

Botlar yaklaştı ve Alex ayaklarını daha da geriye çekti.

"Buna *benim* sebep olduğumu mu söylüyorsun? Kathy'e kendini öldürttüğümü mü? *Ben mi*

Alex'e bir şişe hap mı yutturdun? *Bunu mu demek istiyorsun?*"

Aralarındaki sessizlik gergindi ve Alex nefesini tutmuş bekliyordu. Kim hayır demiyordu ve Craig'in elleri şimdi Alex'inkiler kadar sıkıydı.

Kapılar hızla açıldı, sonra kapandı ve karo zeminde daha fazla ayak sesi duyuldu. "Kim, bir sorun mu var?" Kim'in kocası, Steve. Alex tuttuğu nefesi dışarı verdi. Nazik bir yüzü olan iri bir adamdı. Alex onun yüzüne bakabilirdi. Ama şimdi değil.

"Bilmiyorum." Kim'in sesi titriyordu. "Craig, bir sorun mu var?"

Birkaç sessizlik daha oldu ve Craig'in yumrukları yavaşça gevşedi. "Hayır. En azından benim ve çocukların vedalaşmasına izin verecek misin?"

"Sanırım sorun olmaz." Kim'in parfümü o uzaklaştıkça soluklaştı.

Craig yaklaşıyordu. *Kapıyı kapat.* Alex gözlerini sıkıca kapadı ve Craig kulağına fısıldarken nefesini tuttu. Onu zihninden uzak tutmak için iyice konsantre oldu ve sonunda, nihayet adam geri çekildi.

Bailey ona sarılırken o kambur oturuyordu. "Seni özleyeceğim Alex. Şimdi kimin kıyafetlerini çalacağım?" Bailey gülmeye çalıştı ama hıçkırıklara boğuldu. "Bana yaz, lütfen."

Wade sonuncuydu. *Kapıyı kapat.* Wade ona sarılıp veda ederken kadın yine kaskatı kesildi. Sesler çığlık atıyordu. Acıdı. *Lütfen. Durdur şunu.* Odaklandı, elleriyle kapıyı iterek kapatmaya çalıştı. Sonunda Wade uzaklaştı ve bir kez daha nefes alabildi.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Kim. "Lütfen gitmemize izin verin." Alex beyaz bir arabaya ulaşana kadar nefesini tuttu. Steve onu kucağına aldı ve koltuğa .

Klik. Steve onun emniyet kemerini bağladı, sonra da yüzünü içine aldı.

"Seninle ilgileneceğiz, Alex. Söz veriyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Arabanın kapısını çarptı ve Alex ancak o zaman yumruğunu sıkmaktan vazgeçti. Sadece birazcık. Elindeki çantayı görece kadar. Haplar. Bir sürü küçük beyaz hap. Nerede? Ne zaman? Nerede ve ne zaman olduğu önemli değildi. Ne

Önemli olan artık başladığı bitirebilmesiydi. Alt dudağını yaladı ve çenesini yukarı kaldırmaya zorladı.

"Lütfen." Kendi sesini duyunca irkildi. Kullanılmadığı için paslanmıştı.

Ön koltukta oturan Steve ve Kim dönüp baktılar. "Anne, Alex

konuştu!" Meredith sırtıyordu.

Alex değildi.

"Ne oldu tatlım?" Kim sordu. "Neye ihtiyacın var?" Alex gözlerini kaçırıldı. "Su. Lütfen."

Birinci Bölüm

***Arcadia, Georgia, Günümüz 26 Ocak
Cuma, 01:25.***

Onu özenle seçmişti. Onu zevkle almıştı. Ona çığlık attırdı, uzun ve yüksek sesle.

Mack O'Brien ürperdi. Hâlâ tüyleri diken diken oluyordu. Onun nasıl görüldüğünü, nasıl ses çıkardığını hatırladıkça hâlâ kanı kaynıyor ve burun delikleri alevleniyordu. Tadı. Saf korkunun tadı başka hiçbir şeye benzemiyordu. Bunu biliyordu. Onun ilk cinayetiydi. Sonuncusu olmayacaktı.

Onun son dinlenme yerini de aynı özenle seçmişti. Kadının bedeninin sırtından yuvarlanmasına ve sessiz bir gümbürtüyle ıslak zemine düşmesine izin verdi. Yanına çömeldi ve onu bir kefen gibi sardığı kaba kahverengi battaniyeyi düzenledi, beklentisi artıyordu. Pazar günü her yıl düzenlenen ilçeler arası bisiklet yarışı vardı. Yüzlerce bisikletçi bu yoldan geçecekti. Onu yoldan görülebilecek şekilde yerleştirmişti.

Yakında bulunacaktı. Yakında onun ölümünü duyacaklardı.

Merak edecekler. Ve şüphelenecekler. Hepsi korkacak.

Yaptığı işten memnun bir şekilde ayağa kalktı. Korkmalarını istiyordu. Kızlar gibi titremelerini ve sarsılmalarını istiyordu. Korkunun gerçek tadını bilmelerini istiyordu.

Çünkü bu tadı biliyordu, tıpkı açlığı ve öfkeyi bildiği gibi. Tüm bu tatları bu kadar yakından tanıması onların suçuydu.

Yere baktı, kahverengi battaniyeyi ayak parmağıyla dürtükledi. Ödemişti. Yakında her biri acı çekecek ve bedelini ödeyecekti. Yakında onun döndüğünü anlayacaklardı.

Merhaba, Dutton. Mack geri döndü. Ve hepsini mahvedene kadar rahat etmeyecek.

Cincinnati, Ohio, 26 Ocak Cuma, 14:55

"Ah. Bu acıttı."

Alex Fallon solgun, asık suratlı genç kıza baktı. "Sanırım öyle." Alex hızla serum iğnesini yerine bantladı. "Belki bir dahaki sefere okulu asmak, bütün bir dondurmayı yemek ve kendini acil serviste bulmak istediğinde bunu hatırlarsın. Vonnie, şeker hastasıysın ve inkâr etmek bunu değiştirmeyecek. Takip etmek zorundasın."

"Diyetim," diye hırladı Vonnie. "Ben zaten biliyorum. Neden herkes beni rahat bırakmıyor?"

Sözler her zaman olduğu gibi Alex'in zihninde yankılandı. Ailesine duyduğu minnettarlık her zaman olduğu gibi hastasına duyduğu sempatiyle karışıyordu. "Günün birinde yanlış bir şey yiyeceksin ve kendini ... alt katta bulacaksın."

Vonnice en iyi kavgacı tavrını takındı. "Ee? Alt katta ne var ki?"

"Morg." Alex kızın şaşkın bakışlarını üzerinde tuttu. "Tabii istediğin bu değilse."

Birdenbire Vonnie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bazı günler öyle."

"Biliyorum tatlım." Ve ailesi dışındaki herkesin tahmin ettiğinden daha fazla anlıyordu. "Ama hangisinin olacağına karar vermek zorundasın. Yaşamak ya da ölmek."

"Alex?" Sorumlu hemşire Letta başını muayene odasına uzattı. "İki numaraya acil bir çağrı var. Burayı ben devralabilirim."

Alex, Vonnie'nin omzunu sıktı. "Şimdilik benden bu kadar." Vonnie'yle göz göze geldi. "Seni bir daha burada görmek istemiyorum." Çizelgeyi Letta'ya uzattı. "Kim o?"

"Georgia'daki Fulton County Sosyal Hizmetler'den Nancy Barker." Alex'in kalbi sıkıştı. "Üvey kız kardeşim orada yaşıyor."

Letta kaşlarını kaldırdı. "Bir üvey kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Teknik olarak Alex bilmiyordu ama hikâye çok uzundu ve Bailey ile ilişkisi çok karmaşıktı. "Onu uzun zamandır görmedim." Aslında beş yıl önce, Bailey Alex'in Cincinnati'deki kapısında bir uçurtmadan daha yüksekte belirmişti. Alex, Bailey'i rehabilitasyona sokmaya çalışmış ama Bailey, Alex'in kredi kartlarını da yanına alarak ortadan kaybolmuştu.

Letta'nın kaşları endişeyle çatıldı. "Umarım her şey ."

Alex yıllardır bu aramayı hem bekliyor hem de korkuyordu. "Evet. Ben de."

Alex aceleyle telefona koşarken bunun o üzücü ironilerden biri olduğunu düşündü. Yıllar önce intihara teşebbüs eden Alex'ti ve

Bağımlı olan Bailey'di. Aile büyük bir fark yaratmıştı. Alex'in yanında Kim, Steve ve Meredith vardı. Ama Bailey'nin ailesi ... Bailey'nin kimsesi yoktu.

İkinci hattı açtı. "Ben Alex Fallon."

"Ben Nancy Barker. Fulton İlçesi Sosyal Hizmetler'den geliyorum."

Alex iç çekti. "Söyle bana, o yaşıyor mu?"

Uzun bir duraklama oldu. "Kim, Bayan Fallon?"

Alex "Bayan" deyince irkildi. Hâlâ "Bayan Preville" olmamaya alışamamıştı. Kuzeni Meredith boşandıktan sonra bunun sadece bir zaman meselesi olacağını söylemişti ama aradan bir yıl geçmişti ve Alex hiçbir kapanış hissetmiyordu. Belki de bunun nedeni, eski sevgilisiyle yollarının hâlâ haftada birkaç kez kesişiyor olmasıydı. Aslına bakarsanız tam da şu anda. Alex, Dr. Richard Preville'in kendi mesajları için telefonun yanına uzanmasını izledi. Onunla göz göze gelmemeye özen göstererek garip bir şekilde başını salladı. Hayır, eski sevgilisiyle aynı vardiyayı paylaşmak onu ilişkisini düzeltme yolunda hızlandırmıyordu.

"Bayan Fallon?" diye sordu kadın.

Alex dikkatini tekrar topladı. "Bailey. Aradığın bu, değil mi?"

"Aslında Hope için aramıştım."

"Umut." Alex boş bir sesle tekrarladı. "Anlamıyorum. "Hope ne?" "Hope Crighton, Bailey'nin kızı. Senin yeğenin."

Alex afallamış bir halde yerine oturdu. "Bailey'nin bir kızı olduğunu bilmiyordum." *Zavallı çocuk.*

"O zaman Hope'un anaokulundaki tüm kayıt formlarında acil durum irtibat kişisi olarak listelendiğinizi bilmiyordunuz."

"Hayır." Alex destekleyici bir nefes aldı. "Bailey öldü mü, Bayan Barker?"

"Umarım değildir ama nerede olduğunu bilmiyoruz. Bu sabah işe gelmedi ve iş arkadaşlarından biri onu kontrol etmek için evine gitti. İş arkadaşı Hope'u bir dolabın içinde küçük bir topun içinde kıvrılmış halde buldu."

Alex'in içine hastalıklı bir korku yerleşti ama sesini sakın tuttu. "Ve Bailey gitmişti."

"Onu en son dün gece Umut'u anaokulundan alırken görmüşler."

Okul öncesi. Çocuk anaokulu için yeterince büyüktü ve Alex'in onun varlığından bile haberi yoktu. *Oh, Bailey, ne yaptın sen?* "Ya Hope? Yaralandı mı?"

"Fiziksel olarak değil ama korkuyor. Çok korkuyor. Kimseyle konuşmuyor."

"Nerede o?"

"şu anda acil koruyucu bakımda." Nancy Barker i çekti. "Eğer onu kabul etmeyecekseniz, onun için kalıcı bir koruyucu aile ayarlayacağım."

"Onu ben alacağım." Bu sözler Alex'in ağzından, söylemeyi planladığını bile bilmeden çıkmıştı. Ama bir kez söylediğinde, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu.

Barker, "Beş dakika öncesine kadar onun varlığından bile haberin yoktu," diye itiraz etti.

"Fark etmez. Ben onun teyzesiyim. Onu ben alırım." *Kim'in beni aldığı gibi. Ve hayatımı kurtardığı gibi.* "İşimden izin alıp uçak bileti alır almaz oraya gideceğim."

Alex telefonu kapattı, döndü ve kaşları neredeyse alnına inmiş olan Letta'nın yanına gitti. Alex onun kendisini dinlediğini biliyordu. "Eee? İzninizi alabilir miyim?"

Letta'nın gözleri endişeyle doluydu. "Tatil için birikmiş paran var mı?" "Altı hafta. Üç yıldan uzun süredir bir gün bile izin almadım." İşte bir nedeni yoktu. Richard'ın hiçbir yere gidecek zamanı olmamıştı. Her zaman çalışıyordu.

"O zaman tatille başlayın," dedi Letta. "Senin vardiyalarını dolduracak birini bulacağım. Ama Alex, bu çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Belki bir engeli ya da özel ihtiyaçları vardır."

"Başa çıkabilirim," dedi Alex. "Kimsesi yok ve o aileden biri. Onu terk etmeyeceğim."

"Annesinin yaptığı gibi." Letta başını eğdi. "Annenin sana yaptığı gibi."

Alex yüzünü soğukkanlı tutarak irkilmesiyle mücadele etti. Geçmişi Google'ı olan herkesin sadece birkaç tık uzağındaydı. Ama Letta iyi niyetliydi, bu yüzden Alex dudaklarını büktü. "Oraya gittiğimde seni ararım ve daha fazlasını öğrenirim. Teşekkürler, Letta."

Arcadia, Georgia, 28 Ocak Pazar, 16:05

Özel Ajan Daniel Vartanian arabasından inip etrafı incelerken kendi kendine, "Tekrar hoş geldin Danny," mırıldandı. Gideli sadece iki hafta olmuştu ama çok hareketli bir iki hafta geçirmişti. İşine ve hayatına geri dönme zamanı gelmişti. Daniel'in durumunda bu aynı geliyordu. İş onun hayatıydı ve ölüm de onun işiydi.

Ölümün intikamını almaktı. Sebep olmak değil. Son iki haftayı, tüm ölümleri, yok edilen tüm hayatları düşündü. Eğer buna izin verirse, bir adamı delirtmeye yeterdi. Daniel buna izin vermek niyetinde değildi. Hayatına geri dönecek, her seferinde bir kurban için adalet arayacaktı. Bir fark yaratacaktı. Telafi etmek için bildiği tek yol buydu.

O günkü kurban bir kadındı. Yolun kenarındaki bir hendekte bulunmuştu ve bu hendek şu anda her şekil ve işlevdeki kolluk kuvvetleri araçlarıyla kaplıydı.

Adli tabip gibi kriminal laboratuvar da çoktan gelmişti. Daniel, birinin sarı olay yeri şeridi çektiği yolun kenarında durdu ve cesedin yattığı hendeğe baktı, adli tabiplikten bir teknisyen yanında çömelmişti. Ceset kahverengi bir battaniyeye sarılmıştı ve bu battaniye muayene için yeterince çekilmişti. Daniel onun koyu renk saçlı ve 1.80 boylarında olduğunu görebiliyordu. Çıplaktı ve yüzü hasar görmüştü. Bir bacağını bandın üzerine kaldırmıştı ki bir ses onu durdurdu.

"Durun, efendim. Bu bölge bölge."

Daniel bantın üzerine oturarak omzunun üzerinden, bir eli silahında, genç, ciddi yüzlü bir memurun durduğu yere baktı. "Ben Georgia Soruşturma Bürosu'ndan Özel Ajan Daniel Vartanian."

Adamın gözleri büyüdü. "Vartanian mı? Yani demek istiyorsun ki-" nefes aldı ve aniden doğruldu. "Özür dilerim efendim. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

Daniel başını sallayarak genç adama nazik bir gülümseme verdi. "Anlıyorum." Bundan hoşlanmamıştı ama anlıyordu. Kardeşi Simon'ın ölümünden bu yana geçen bir hafta içinde Vartanian adı epeyce duyulmuştu, bunların hiçbirisi iyi şeyler değildi, hepsi de hak edilmişti. Simon Vartanian Philadelphia'da on yedi can almıştı; bu kurbanlardan ikisi kendi ailesiydi. Hikâye ülkedeki tüm gazetelerde yer almıştı. Vartanian isminin gözleri fal taşı gibi açılmadan söylenebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekecekti. "Şerifi nerede bulabilirim?"

Memur yolun yaklaşık kırk metre aşağısını işaret etti. "Bu Şerif Corchran."

"Teşekkürler memur bey." Daniel bacağına tekrar bandın üzerine çekti ve memurun gözlerinin kendisini takip ettiğinin farkında olarak tekrar yürümeye başladı. İki dakika içinde buradaki herkes olay yerinde bir Vartanian olduğunu öğrenecekti. Daniel gürültüyü en aza indirebileceğini umuyordu. Bu onunla ya da başka bir Vartanyalıyla ilgili değildi, hendekte kahverengi bir battaniyeye sarılmış yatan o kadınla ilgiliydi. Bir yerlerde ailesi vardı, onu özleyen insanlar. Hayatlarına devam edebilmek için adalete ve sonuca ihtiyacı olan insanlar.

Daniel bir zamanlar adalet ve kapanışın aynı şey olduğunu, bir failin yakalandığını ve işlediği suçlar için cezalandırıldığını bilmenin kurbanların ve ailelerinin hayatlarındaki acı dolu bir sayfayı kapattığını düşünmüştü. Şimdi, yüzlerce suç, kurban ve aileden sonra, her suçun bir dalgalanma etkisi yarattığını, hayatlara asla ölçülemeyecek şekillerde dokunduğunu anladı. Kötülüğün cezalandırıldığını bilmek, insanın hayatına devam etmesi için her zaman yeterli olmuyordu. Daniel bunu da biliyordu.

"Daniel." Suç laboratuvarı ekibinin başı Ed Randall'dan şaşkın bir selamdı bu. "Döndüğünü bilmiyordum."

"Sadece bugün." Yarın olması gerekiyordu, ama iki haftadır uzakta olduğu için, Daniel bir sonraki görev için sıradaydı. Bu çağrı , patronu onu erkenden geri çağırmişti. Şerife elini uzattı. "Şerif Corchran, ben GBI'dan Özel Ajan Vartanian. İstedığınız her türlü desteği sağlayacağız."

Şerif Daniel'ın elini sıkarken gözleri büyüdü. "Herhangi bir akrabalık . . . ?"

Tanrı olsun, evet. Kendini gülümsetti. "Korkarım öyle."

Corchran onu kurnazca inceledi. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Hayır. Daniel sesini düz tuttu. "Evet. Eğer bir sorun olursa, başka birini isteyebilirim."

Corchran bunu düşünüyor gibiydi ve Daniel öfkesini dikkatle bastırarak bekledi. Bu doğru değildi, adil değildi ama ailesinin yaptıklarına göre yargılanmak onun gerçeğiydi. Sonunda Corchran başını salladı. "Hayır, bunu yapmana gerek yok. Biz iyiyiz."

Daniel'in öfkesi yatıştı ve yine kendini gülümsetti. "Güzel. Peki bana ne olduğunu anlatabilir misin? Cesedi kim ve ne zaman buldu?"

"Bugün yıllık Bisiklet Yarışmamız vardı ve bu yol da parkurun bir parçasıydı. Bisikletçilerden biri battaniyeyi fark etti. Yarışı kaybetmek istemediği için 911'i aradı ve bisiklet sürmeye devam etti. Eğer onunla konuşmak isterseniz bitiş çizgisinde bekliyor."

"Onunla konuşmak istiyorum, evet. Başka kimse durdu mu?"

"Hayır, şanslıydık," dedi Ed Randall. "Buraya geldiğimizde rahatsız edilmemiş bir manzarayla karşılaştık ve bizi izleyen bir kalabalık yoktu - hepsi bitiş çizgisindeydi." "Bu çok sık olan bir şey değil. Olay yerine ilk kim geldi? Şerif?" Daniel sordu.

"Larkin. Yüzünü görebilmek için battaniyenin sadece bir köşesini kaldırdı." Corchran'ın sert yüzü irkildi, bu önemli bir işaretti. "Hemen sizi aradım çocuklar. Böyle bir olayı araştırmak için yeterli kaynağımız yok."

Daniel son açıklamayı başını sallayarak onayladı. Corchran gibi Georgia Soruşturma Bürosu'nu devreye sokmaya istekli şerifleri takdir ediyordu. Birçoğu bölgeciydi, herhangi bir GBI müdahalesini ... olarak görüyorlardı.

. kasabalarına inen bir çekirge sürüsü. Evet, Daniel'in memleketinin şerifi sadece iki hafta önce böyle demişti. "Hangi kapasitede sizinle çalışacağız Şerif."

Corchran, "Şimdilik hepsini alın," dedi. "Departmanım emrinizde." Çenesi kare şeklindeydi. "Göreve geldiğimden bu yana geçen on yıl içinde Arcadia'da cinayet işlenmedi. *Bunu* her kim yaptıysa uzun süre hapiste kalmasını istiyoruz."

"Biz de öyle." Daniel Ed'e döndü. "Peki sen ne biliyorsun?"

"Başka bir yerde öldürülmüş ve buraya atılmış. Cesedi kahverengi bir battaniyeye sarılmış halde bulundu."

Daniel, "Kefen gibi," diye mırıldandı ve Ed başını salladı.

"Tıpkı. Battaniye yeni gibi görünüyor, yün karışımı bir şey. Yüzü kötü bir şekilde dövülmüş ve ağzının etrafında morluklar var. Adli tabip bu konuda daha fazla bilgi verebilir. Aşağıda herhangi bir boğuşma izi yok ve yamacın aşağısında ya da yukarısında ayak izi de yok."

Daniel kaşlarını çatı ve hendeğin içine baktı. Bu bir drenaj hendeği idi ve su yaklaşık yüz metre ötedeki yağmur suyu kanalizasyonuna akıyordu. Kenarları pürüzsüz çamurdu. "O zaman suyun içinden geçip kanalizasyona, oradan da yola doğru yürümüş olmalı." Bir an düşündü. "Şu bisiklet yarışı. Geniş çapta duyurulmuş muydu?"

Corchran başıyla onayladı. "Bu yerel gençlik kulüpleri için büyük bir bağış toplama etkinliği, bu yüzden destekçiler elli mil ötedeki kasabalara el ilanları asıyor. Ayrıca, bu yarış on yıldan uzun bir süredir Ocak ayının son Pazar günü yapıyoruz. Kuzeyden daha sıcak bir yerde yarışmak isteyen bisikletçiler geliyor. Bu oldukça büyük bir olay."

"O zaman onun bulunmasını istedi," dedi Daniel.

"Daniel." ME teknisyenleri olay yeri bandının üzerinden geldiler. Biri doğruca kendi teçhizatına giderken diğeri Ed'in yanında durdu. "Seni tekrar görmek güzel."

"Geri dönmek güzel, Malcolm. Ne biliyorsun?"

Malcolm Zuckerman sırtını gerdi. "Cesedi o hendekten çıkarmak eğlenceli olacak. Eğim dik ve çamur kaygan. Trey bir vinç ayarlayacak."

"Malcolm," dedi Daniel abartılı bir sabırla. Malcolm her zaman sırtından, hava koşullarından ya da başka bir şeyden şikâyet ederdi. "Kurban hakkında ne biliyorsun?"

"Kadın, beyaz, büyük ihtimalle yirmili yaşların ortasında. Öleli yaklaşık iki gün olmuş. Ölüm nedeni boğulma gibi görünüyor. Kalçasındaki ve iç bacaklarındaki morluklar cinsel saldırıya işaret ediyor. Yüzü keskin olmayan bir cisimle dövülmüş. Henüz ne olduğunu bilmiyoruz ama yüz yapısında ciddi hasara yol açmış. Burun, elmacık kemikleri, çene kırılmış." Kaşlarını çatı. "Yüzünün dövülmesi ölümden sonra olmuş olabilir."

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Yani onun bulunmasını ama kimliğinin tespit edilmemesini istiyordu." "Ben de öyle düşünüyorum. Bahse girerim parmak izlerini bulamayacağız.

Sistem. Ağzının yan tarafında çürükler var, saldırganın parmaklarından kaynaklanmış olabilir."

"Boğulana kadar elini ağzının üzerinde tuttu," diye mırıldandı Corchran, çenesi sıkılmıştı. "Sonra da yüzüne yumruk atarak posa haline getirdi. Orospu çocuğu."

"Öyle görünüyor," dedi Malcolm, sesinde sempati, ama gözlerinde Daniel'in anladığından daha fazla bir yorgunluk vardı. Çok fazla ceset, çok fazla orospu çocuğu. "Doktor muayeneyi yaptıktan sonra daha fazlasını öğreneceğiz. Benimle işin bitti mi Danny?"

"Evet. Otopsiyi yaptığınızda beni arayın. Orada olmak istiyorum."

Malcolm omuz silkti. "Sen bilirsin. Doktor Berg muhtemelen Üç-M'den sonra başlayacaktır."

"Üç-M nedir?" Malcolm beklemek için ME teçhizatına geri dönerken Corchran sordu.

Daniel ona "Morgda sabah toplantısı var," dedi. "Bu da Dr. Berg'in otopsiye muhtemelen dokuz buçuk ya da onda başlayacağı anlamına geliyor. İzlemek isterseniz buyurun."

Corchran yutkundu. "Teşekkür ederim. Yapabilirsem yaparım."

Corchran biraz yeşil görünüyordu ve Daniel onu suçlamadı. Adli tabiplerin işlerini yapmalarını izlemek kolay değildi. Kemik testerelerinin sesi Daniel'ın yıllar süren otopsilerden sonra hâlâ midesini bulandırıyor. "Bu iyi. Başka ne var Ed?"

"Cesedin etrafındaki tüm alanı ve hendeğin her iki tarafını da görüntüledik," dedi Ed. "Video ve fotoğraf. Önce hendeğin bu tarafını arayacağız, böylece Malcolm onu buradan çıkarırken hiçbir şeyi yok etmeyecek, sonra ışıkları kurup geri kalanını arayacağız." Ekibine el salladı ve onlar da şeridin üzerine doğru gittiler. Ed takip etmeye başladı, sonra Daniel'ı kenara çekmeden önce tereddüt etti. "Ailen için üzgünüm, Daniel," dedi sessizce. "Söyleyebileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Sadece bilmeni istedim."

Daniel gözlerini yere indirdi, dengesi bozulmuştu. Ed, Arthur ve Connie Vartanian öldüğü için üzgündü. Daniel üzülebileceğinden emin değildi. Daniel bazı günler anne babasının kendi felaketlerinin büyük bir kendilerinin getirmediğinden emin olamıyordu. Simon kötüydü ama anne ve babası kardeşine kendi yöntemleriyle yardım etmişlerdi.

Daniel'ın gerçekten üzüldüğü insanlar Simon'ın diğer kurbanlarıydı. Hala. . . Arthur ve Connie onun ebeveynleriydi. Onları hâlâ Philadelphia morgunda yatarken görebiliyordu, kendi oğullarının elinde ölmüşlerdi. Bu iğrenç resim, uyanıkken ya da uyurken onu rahatsız eden diğerleriyle karışıyordu. Çok fazla ölüm. Yok edilen pek çok hayat. *Dalgalar*.

Daniel boğazını temizledi. "Seni cenazede gördüm. Sağ ol Ed. Bunun anlamı çok büyüktü."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, nereyi arayacağınızı biliyorsunuz." Ed Daniel'ın omzuna sert bir şaplak attı, sonra da ekibini takip etti. Daniel kendisini izlemekte olan Corchran'a döndü.

"Şerif, Memur Larkin ile konuşmak ve beni daha önce yaklaştığı şekilde cesedin götürmesini istiyorum. Kapsamlı bir rapor hazırlayacağını biliyorum, ancak hafızasını ve izlenimlerini doğrudan ondan almak istiyorum."

"Elbette. Yolun aşağısında konuşlanmış, merakla arayanları geride tutuyor." Corchran telsizle Larkin'i aradı ve beş dakikadan kısa bir süre içinde subay onlara katıldı. Larkin'in yüzü hâlâ biraz solgundu ama gözleri berraktı. Elinde bir kâğıt parçası tutuyordu.

"Raporum, Ajan Vartanian. Ama bir şey daha var. Buraya dönerken aklıma geldi. Buradan çok uzak olmayan bir yerde buna benzer bir cinayet işlenmişti."

Corchran'ın kaşları havaya kalktı. "Nerede? Ne zaman?"

"Sen buraya gelmeden önce," diye yanıtladı Larkin. "On üç yıl önce bu Nisan ayıydı. Bir hendekte tıpkı bunun gibi bir kız bulundu. Kahverengi bir battaniyeye sarılmıştı, tecavüze uğramış ve boğulmuştu." Yutkundu. "Ve yüzü de aynı bunun gibi dövülmüştü."

Daniel omurgasından aşağıya doğru bir ürperti hissetti. "Çok net hatırlıyor gibisiniz, Memur Bey."

Larkin acı çekmiş görünüyordu. "Kız on altı yaşındaydı, o zamanlar benim kızım la aynı yaşıydı. Kızın adını hatırlamıyorum ama olay Dutton'ın dışında oldu, buranın yaklaşık yirmi beş mil doğusunda."

Soğuk yayıldı ve Daniel vücudunu bir ürpertiye karşı sıktı. "Dutton'ın nerede olduğunu biliyorum," dedi. Dutton'ı iyi tanıyordu. Sokaklarında yürümüş, mağazalarında alışveriş yapmış, takımında Küçükler Ligi oynamıştı. Ayrıca şeytanın Dutton'da yaşadığını ve Vartanyan adını taşıdığını da biliyordu. Dutton, Georgia, Daniel Vartanian'ın memleketiydi.

Larkin, Daniel'in adını güncel olaylarla birlikte anarken başını salladı. "Sanırım biliyorsun."

"Teşekkür ederim, Memur Bey," dedi Daniel, sesini düz tutmayı başararak. "Mümkün olan en kısa sürede ilgileneceğim. Şimdilik gidip Jane Doe'ya bir göz atalım."

Dutton, Georgia, 28 Ocak Pazar, :05

Alex yatak odasının kapısını kapattı, sonra da bitkin halde kapıya yaslandı. Alex'in otel odasının bitişiğindeki oturma odasında kanepede oturan kuzeni Meredith'e "Sonunda uyudu," diye mırıldandı.

Meredith, Alex otuz altı saat önce yeğeninin velayetini sosyal hizmet görevlisinden aldığından beri dört yaşındaki Hope Crighton'ın sayfalarca doldurduğu boyama kitaplarını incelerken başını kaldırdı. "O zaman konuşmamız gerek," dedi yumuşak bir sesle.

Meredith'in gözlerinde endişe vardı. Duygusal travma geçirmiş çocuklar konusunda uzmanlaşmış bir pediatrik psikologdan gelen bu sözler Alex'in korkusunu daha da artırdı.

Alex oturdu. "Geldiğiniz için minnettarım. Hastalarınızla meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Bir ya da iki günlüğüne hastalarımı bakacak birini bulabilirim. Bana geleceğini söyleseydin dün burada olurum, çünkü uçakta hemen yanında oturuyor olurum." Meredith'in sesinde hayal kırıklığı ve incinmişlik vardı. "Aklından ne geçiyordu Alex? Buraya tek başına gelmeyi. O kadar yer varken. . . buraya."

Burası. Dutton, Georgia. Bu isim Alex'in midesini bulandırdı. Burası geri dönmek isteyeceği son yerd. Ama midesindeki çalkantı Hope'un boş gri gözlerine ilk baktığında hissettiği korkuyla kıyaslanamazdı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Alex. "Daha iyi bilmem gerekirdi. Ama Mer, bu kadar kötü olacağını hiç düşünmemiştim, ama düşündüğüm kadar kötü, değil mi?"

"Son üç saatte gördüğüm kadarıyla mı? Evet, öyle. Onu sarsan olay Cuma günü uyandığında annesinin gitmiş olduğunu görmek miydi yoksa ondan önceki yıllar mıydı, bilemiyorum. Bailey kaybolmadan önce Hope'un nasıl biri olduğunu bilmiyorum." Meredith kaşlarını çattı. "Ama hiç de beklediğim gibi biri değil."

"Biliyorum. Kendimi kirli, yetersiz beslenmiş bir çocuğa hazırlamıştım. Bailey'i son gördüğümde çok kötüydü Meredith. Yüksek ve kirli. İki kolunda da izler vardı. Hep daha fazlasını yapıp yapamayacağımı merak etmişimdir."

Meredith kumral kaşlarını kaldırdı. "Demek ?"

"Hayır. Belki öyle başladı ama Umut'u görür görmez her şey değişti." Altın bukleli ve Botticelli meleği yüzlü küçük kızı düşündü. Ve boş gri gözleri. "Bir an için bana yanlış çocuğu getirdiklerini düşündüm. Temiz ve iyi beslenmişti. Giysileri ve ayakkabıları yeni gibiydi."

"Sosyal hizmet görevlisi ona temiz kıyafetler ve ayakkabılar verecekti."

"Onlar sosyal hizmet görevlisinin Hope'un anaokulundan aldığı kıyafetlerdi. Hope'un öğretmeni, Bailey'nin Hope'un odasında her zaman temiz bir takım bulundurduğunu söyledi. Bailey'nin iyi bir anne olduğunu söylediler, Mer. Sosyal hizmet görevlisi Bailey'nin ortadan kaybolduğunu söylediğinde şok olmuşlar. Okul müdürü Bailey'nin Umut'u asla böyle yalnız bırakmayacağını söyledi."

Meredith kaşlarını kaldırdı. "Cinayetten mi şüpheleniyor?"

"Evet, anaokulu müdürü şüphelendi. Bunu polislere söylemiş."

"Peki polisler ne diyor?"

Alex dişlerini sıktı. "Her ipucunu takip ettiklerini ama keşlerin her gün ortadan kaybolduğunu. Standart bir 'bizi yalnız bırakın' cevabıydı. Onlarla telefonda hiçbir yere varamadım. Beni görmezden geldiler. Gideli üç gün oldu ve henüz kayıp ilan edilmedi."

"Keşler ortadan kaybolur, Alex."

"Bunu biliyorum. Ama anaokulu müdürü neden yalan söylesin ki?"

"Belki de yapmadı. Belki Bailey iyi bir oyuncuydu ya da belki iyi bir ayıklık dönemi geçirdi ama tekrar içmeye başladı. Şimdilik Hope'a odaklanalım. Sosyal hizmet görevlisi bütün gece boya yaptığını mı söyledi?"

"Evet. Nancy Barker, kendisi sosyal hizmet görevlisi, Hope'un onu dolaptan aldıklarından beri yaptığı tek şeyin bu olduğunu söyledi." Bailey'nin evindeki dolap. O evi her düşündüğünde olduğu gibi paniğe kapıldı. "Bailey hâlâ orada yaşıyor."

Meredith'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Yıllar önce satılmış olacağını sanıyordum."

"Hayır. İnternette emlak kayıtlarını kontrol ettim. Tapu hâlâ Craig'in üzerine." Alex'in göğsündeki baskı arttı ve zihnini sakinleştirmeye odaklanarak gözlerini kapattı. Meredith'in eli onunkinin üzerine kapandı ve sıktı.

"İyi misin, evlat?"

"Evet." Alex kendini salladı. "Aptalca, bu panik ataklar. Bunu aşmış olmalıydım."

"Çünkü sen süper insansın," dedi Meredith kayıtsızca. "Burası hayatının en kötü felaketinin yaşandığı yerd, o yüzden insan olduğun için kendini hırpalamayı bırak Alex."

Alex omuz silkti, sonra kaşlarını çattı. "Nancy Barker evin olduğunu, yerlerde çöp yığınları olduğunu söyledi. Yataklar eski ve yırtılmış. Buzdolabında çürümüş yiyecekler varmış."

"Bir keşin evinden bunu beklerdim."

"Evet, ama Hope ya da Bailey için kıyafet bulamadılar. Hiçbirini. Temiz ya da kirli."

Meredith kaşlarını çattı. "Temel üzerinde ne ve OKUL ÖNCESİ dedi, o şaşırtıcı." Tereddüt etti.

"Eve gittiniz mi?"

"Hayır." Bu sözcük Alex'in dudaklarından bir mermi şakırtısı gibi fırladı.

"Hayır," dedi daha sakin bir sesle. "Yapmadım. Henüz."

"Bunu yaptığında, ben de seninle geleceğim. Tartışmak yok. Craig hala orada mı?"

Sessizliğe odaklan. "Hayır. Nancy Barker onu bulmaya çalıştıklarını ama uzun zamandır kimsenin ondan haber alamadığını söyledi. Anaokulunda acil durum irtibat kişisi olarak ben görünüyordum."

"Sosyal hizmet görevlisi Hope'un anaokuluna gittiği yeri nereden biliyordu?"

"Bailey'nin iş arkadaşı ona söylemiş. Hope-Bailey'i bu şekilde buldular. İşe gelmeyince iş arkadaşı endişelenmiş ve mola sırasında onu kontrol etmeye gitmiş."

"Bailey nerede çalışıyor?"

"Görünüşe göre oldukça lüks bir salonda kuaförlük yapıyor."

Meredith gözlerini kırptırdı. "Dutton'ın lüks bir salonu mu var?"

"Hayır. Dutton'da Angie's var." Annesi her pazartesi Angie'ye giderdi. "Bailey Atlanta'da çalışıyordu. İş arkadaşının telefon numarasını aldım ama eve gelmedi. Mesaj bıraktım."

Meredith boyama kitaplarından birini aldı. "Bütün bunlar nereden geldi?"

Alex yığına baktı. "Nancy Barker Hope'un sırt çantasında bir tane bulmuş. Hope'un boşluğa baktığını ama boyama kitabını ve boya kalemlerini verdiğinde Hope'un boyamaya başladığını söyledi. Nancy, Hope'un resimleriyle kendisine bir şeyler anlatacağını umarak boş kağıda resim yapmasını sağlamaya çalıştı ama kitabı kapmaya devam etti. Dün gece boyama kitapları erkenden bitti ve ben de mağazaya gidip daha fazla alması için komiye para vermek zorunda kaldım. Daha fazla boya kalemi de." Alex yeniye içinde altmış dört boya kalemi olan kutuya baktı. Şimdi elli yedi tane vardı - kırmızı hariç her renk. Kırmızıya benzeyen her boya kalemi gitmiş, yarım santimlik bir yumruya kadar kullanılmıştı.

Meredith, "Kırmızıyı seviyor," diye gözlemledi.

Alex sertçe yutkundu. "Bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum."

Meredith bir omzunu kaldırdı. "Kırmızıyı sevdiğinden başka bir anlama gelmeyebilir."

"Ama sen öyle

düşünmüyorsun." "Hayır."

"Şu anda elinde kırmızı bir boya kalemi var. Sonunda pes ettim ve onu yatağına götürmesine izin verdim."

"Dün gece kırmızı boya kalemleri bitince ne oldu?"

"Ağladı ama tek bir kelime bile etmedi." Alex ürperdi. "Acil serviste binlerce çocuğun ağladığını gördüm, acı içinde, korku içinde... ama asla böyle değildi. Ağlama şekli bir robot gibiydi, hiçbir duygusu yoktu. Hiç ses çıkarmadı. Tek kelime bile etmedi. Sonra katatonik gibi görünen bir duruma girdi. Beni o kadar korkuttu ki onu kasabadaki kliniğe götürdüm. Dr. Granville onu kontrol etti ve sadece şokta olduğunu söyledi."

"Herhangi bir test yaptı mı?"

"Hayır. Sosyal hizmet görevlisi bana Umut'u Cuma günü dolapta saklanırken bulduktan sonra acile götürdüğünü söylemişti. Bağışıklama kayıtlarını kontrol etmek için toksin taraması ve titrerler yaptılar. Tüm çocukluk aşılarını olmuş ve diğer her şey yolundaymış."

"Aile doktoru kim?"

"Bilmiyorum. Kasabadaki doktor Granville, Hope'u ya da Bailey'i 'profesyonel bir sıfatla' hiç görmediğini söyledi. Hope'un bu kadar temiz ve bakımlı olmasına şaşırmış gibiydi, sanki onu daha önce kirli görmüş gibiydi. Onu sakinleştirmek için bir iğne yapmak istedi."

Meredith'in kaşları kalktı. "Ona izin verdin mi?"

"Hayır, biraz sinirlendi ve tedavi etmesini istemiyorsam onu neden getirdiğimi sordu. Ama gerekmediği halde bir çocuğa ilaç verme fikri hoşuma gitmedi. Şiddet yanlısı değildi ve kendine zarar verme tehlikesi yok gibiydi, bu yüzden ona ilaç verilmesini istemedim."

"Katılıyorum. Yani bunca zamandır Hope tek kelime etmedi mi? Konuşabildiğinden emin miyiz?"

"Anaokulu çok konuşkan olduğunu, kelime dağarcığının geniş olduğunu söylüyor. Hatta okuyabiliyormuş."

Meredith şaşırmış görünüyordu. "Vay canına. Kaç yaşında, dört mü?"

"Zar zor. Anaokulu Bailey'nin her gece Hope'a kitap okuduğunu söyledi. Meredith, bunların hiçbirisi bir keşin çocuğunu terk etmesi gibi gelmiyor."

"Sen de olduğunu düşünüyorsun."

Meredith'in sesindeki bir şey Alex'i rahatsız etti. "Öyle değil mi?" diye sordu.

Meredith tedirgin değildi. "Bilmiyorum. Bailey'e her zaman şüpheyle yaklaştığını biliyorum. Ama şimdi mesele sadece Bailey değil, Hope ve onun için en iyisinin ne olduğu. Onu eve getirecek misin? Yani kendi evine?"

Alex sadece uyuduğu küçük daireyi düşündü. Richard evi tutmuştu. Alex istememişti. Ama dairesi kendisi ve küçük bir çocuk için yeterince büyüktü. "Niyetim bu, evet. Ama Meredith, eğer Bailey'e bir şey olursa. Yani, eğer değiştiyse ve ona bir zarar geldiyse..."

"Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum. Polisle telefonda bir yere varamadım ve Umut'u yalnız bırakıp şahsen gidemedim. Birkaç gün benimle kalabilir misin? Ben bunu kontrol ederken Umut'la bana yardım eder misin?"

"Yola çıkmadan önce en kritik hastalarımın tüm randevularını Çarşamba gününe aldım. Salı gecesi geç saatlerde geri dönmek zorundayım. Şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu."

"Bu çok fazla. Teşekkür ."

Meredith onun elini sıktı. "Şimdi git biraz uyu. Ben burada kanepede uyuyacağım. Bana ihtiyacın olursa, uyandır beni."

"Hope'la birlikte orada uyuyacağım. Gece boyunca uyuması için dua ediyorum. Şimdiye kadar birkaç saatten fazla uyumadı, sonra uyanıyor ve renk değiştiriyor. Sana ihtiyacı olursa haber veririm."

"Hope'un bana ihtiyacı olduğundan bahsetmiyordum. Senden bahsediyordum. Şimdi git uyu."

İkinci Bölüm

Atlanta, 28 Ocak Pazar, 22:45.

Daniel, sanırım köpeğin öldü." Ses Daniel'in oturma odasından geliyordu ve GBI müfettişi Luke Papadopoulos'a aitti. Luke aynı zamanda Daniel'in en iyi arkadaşıydı, her ne kadar Daniel'in köpeği sahiplenmesinin sebebi olsa da.

Daniel son tabağı da bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra oturma odasının kapısına gitti. Luke koltukta oturmuş ESPN izliyordu. Basset köpeği Riley, Luke'un ayaklarının dibine uzanmış, her zamanki gibi görünüyordu. Daniel'in da kabul etmesi gerektiği gibi, Yaratıcısıyla buluşmaya giden bir köpek gibiydi. "Ona bir domuz pirzolası ver, canlanacaktır."

Riley domuz pirzolasından bahsedilince tek gözünü açtı ama muhtemelen alamayacağını bildiği için tekrar kapattı. Riley kötümser bir gerçekçiydi. Daniel ile iyi anlaşıyorlardı.

"Kahretsin, ona musakkadan biraz ikram ettim ama *yine* de canlanmadı," dedi Luke.

Daniel böylesine sorumsuzca bir hareketin sonuçlarını çok iyi hayal edebiliyordu. "Riley annenin yemeklerini yiyemez. Çok zengin ve bu midesi için kötü."

"Biliyorum. Sen kuzeydeyken yemek artıklarıyla uğraşıyordu ve benimle kalıyordu." Luke yüzünü buruşturdu. "Hiç hoş değildi, inan bana."

Daniel gözlerini devirdi. "Halı temizleme faturanı ödemeyeceğim, Luke." "değil. Kuzenimin kendi halı temizleme işi var. Ben aldım. halledildi."

"Madem biliyordunuz, Tanrı aşkına neden bu gece onu beslemeye çalıştınız?"

Luke botunun burnuyla Riley'nin poposunu hafifçe dürttü. "Her zaman çok üzgün görünüyor."

Luke'un ailesinde "üzgün" demek "beni besle" demektir. Bu da Luke'un bu gece Daniel'in kapısına elinde Yunan yemeği ile gelmesini açıklıyordu, oysa Daniel bunu yapmak için bir dargın bir barışık uçuş görevlisi kız arkadaşıyla randevusunu bozmak zorunda kaldığını çok iyi biliyordu. Anne Papadopoulos endişelenmişti.

Bir hafta önce Philadelphia'dan döndüğünden beri Daniel hakkında hiçbir şey . Luke'un annesinin iyi bir kalbi vardı ama Mama Papa'nın yemekleri Riley'nin hoşuna *gitmiyordu* ve Daniel'ın kendi halı temizleme işi olan bir kuzeni yoktu.

"O lanet bir basset hound. Hepsi öyle görünüyor. Riley üzgün değil, bu yüzden onu beslemeyi bırak." Daniel koltuğuna oturdu ve ısıklık çaldı. Riley koşarak geldi ve sanki dört metrelik yürüyüş onu yormuş gibi kocaman bir iç çekişle ayaklarının dibine çöktü. "Nasıl hissettiğini biliyorum evlat."

Luke bir an sessiz kaldı. "Bu gece zor bir gece geçirdiğini duydum."

Daniel'ın aklına hemen hendekteki kurban geldi. "Öyle de denebilir." Aniden kaşlarını çatı. "Bunu şimdiden nasıl duydun?"

Luke rahatsız görünüyordu. "Ed Randall aradı. Senin için endişelenmiş. Döndüğün ilk gün Arcadia'daki kadın gibi bir vakaya karıştın."

Daniel öfkesini yuttu. Hepsi iyi niyetliydi. "Demek bana yemek getirdin."

"Hayır, Ed aramadan önce annem her şeyi hazırlamıştı. O da senin için endişeleniyor. Ona ikinci bir porsiyon daha yediğini ve olduğunu söyleyeceğim. Peki, sen iyi misin?"

"Olmak zorundayım. Yapılacak işler var."

"Daha fazla izin alabilirdin. Bir hafta o kadar da fazla değil."

Ailesini gömmek zorunda kaldığını düşünürsek. "Philly'de onları aradığım haftayı da eklediğinizde, iki haftadır dışarıdayım. Bu yeterince uzun bir süre." Riley'nin kulaklarını kaşımak için eğildi. "Eğer çalışmazsam delireceğim," diye ekledi sessizce.

"Senin hatan değildi, Daniel."

"Hayır, doğrudan değil. Ama Simon'ın ne olduğunu uzun zaman biliyordum." "Ve son on iki yıldır onun öldüğünü sanıyordun."

Daniel noktayı kabul etti. "İşte bu var."

"Bana sorarsanız, suçun çoğunu babanızın taşıdığını söyleyebilirim. Simon'dan sonra tabii ki."

On yedi kişi. Simon on yedi can almıştı ve yaşlı bir kadın hâlâ Philadelphia'da kalp yoğun bakımında hayata tutunmaya çalışıyordu. Ama Daniel'in babası Simon'ın sadece kötü olduğunu değil, *hayatta* olduğunu da biliyordu. On iki yıl önce Arthur Vartanian küçük oğlunu sürgüne göndermiş ve dünyaya onun öldüğünü söylemişti. Hatta aile mezarlığına bir yabancıyı gömmüştü.

Simon'un mezar taşını dikti ve Simon'u Vartanyan adı altında olmadığı sürece dilediğini yapmakta özgür bıraktı.

Daniel, "On yedi kişi," diye mırıldandı ve bunların buzdağının görünen kısmı olup olmadığını merak etti. Aklının önünden hiç gitmeyen resimleri düşündü. Simon'ın geride bıraktığı resimleri. Yüzler bir slayt gösterisi gibi gözlerinin önünden geçti. Hepsi kadındı. İsimsiz tecavüz kurbanları.

Tıpkı bugünkü kurban gibi. Arcadia kurbanının bir ismi olduğunu görmeliydi. Adaletin yerini bulmasını. Aklı başında kalmasının tek yolu buydu. "Arcadia memurlarından biri on üç yıl önce benzer bir cinayetten bahsetti. Siz buraya geldiğinizde ben de bunu araştırıyordum. Dutton'da olmuş."

Luke'un kaşları iyice aşağı indi. "*Dutton mı?* Daniel, sen Dutton'da büyüdün."

"Teşekkürler. Bu gerçeği unutmuştum," dedi Daniel alaycı bir tavırla. "Bu gece raporumu doldururken ofisteki veri tabanımıza baktım ama GBI soruşturma yapmadığı için orada yoktu. Dutton'daki şerif Frank Loomis'i aradım ama henüz geri dönmedi. Ben de yardımcılardan birini aramak istemedim. Eğer bir şey olmasaydı, yangına körükle giderdim. Piç muhabirler her yerde cirit atıyor."

"Ama bir şey buldun," diye Luke. "Ne buldum?"

"İnternette arama yaptım ve bir makale buldum." Luke yemekle birlikte geldiğinde sehpanın üzerine koyduğu dizüstü bilgisayara dokundu. "Alicia Tremaine on üç yıl önce, 2 Nisan'da Dutton'ın dışındaki bir hendekte öldürülmüş olarak bulunmuş. Kahverengi yün bir battaniyeye sarılmıştı ve yüz kemikleri kırılmıştı. Tecavüze uğramıştı. On altı yaşındaydı."

"Taklitçi katil mi?"

"Düşünüyordum da. Geçtiğimiz hafta Dutton hakkında çıkan onca haberdan sonra belki de birileri o makaleyi bulmuş ve yeniden yaratmaya karar vermiştir. Bu bir teori. Sorun şu ki, bu eski çevrimiçi makalelerde resim yok. Alicia'nın bir fotoğrafını bulmaya çalışıyordum."

Luke ona acıyan bir bakış fırlattı. Bir bilgisayar uzmanı olan Luke, Daniel'in temel bilgisayar becerilerinden yoksun oluşu karşısında sık sık dehşete düşerdi. "Dizüstü bilgisayarını bana ver." Üç dakikadan kısa bir süre içinde Luke memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı: "Tamamdır. Bir göz atın."

Daniel'in kalbi küt küt atarak durdu. *Bu olamazdı.* Yorgun gözleri ona oyun oynuyordu. Yavaşça öne eğildi ve gözlerini kırıştırdı. Ama kadın hâlâ oradaydı. "Aman Tanrım."

"Kim o?"

Daniel nabzı hızla atan Luke'a bir bakış attı. "Onu tanıyorum, hepsi bu." Ama sesi çaresiz çıkmıştı. Evet, onu tanıyordu. Diğerlerinin yüzleriyle birlikte onun yüzü de yıllarca rüyalarına girmişti. Yıllarca sahte olduklarını ummuştu. Taklit. Yıllarca gerçek olmalarından korkmuştu. Öldüklerinden. Artık emindi. İsimsiz kurbanlardan birinin artık bir adı vardı. *Alicia Tremaine*.

"Onu nereden tanıyorsun?" Luke'un sesi kesin bir şekilde talepkârdı. "Daniel mi?"

Daniel kendini sakinleştirdi. "İkimiz de Dutton'da yaşıyorduk. Onu tanıyor olmam mantıklı."

Luke'un çenesi sertleşti. "Daha önce onu 'tanıdığını' söylemiştin, bildiğini' değil. "

Bir öfke patlaması şokun bir kısmını yok etti. "Beni mi sorguluyorsun Luke?"

"Evet, çünkü bana karşı dürüst değilsin. Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Evet." Adam kızın yüzüne baktı. Kız çok güzeldi. Karamel rengindeki kalın saçları omuzlarına dökülürdü ve gözlerinde yaramazlık ve eğlenceyi ima eden bir ışıltı vardı. Şimdi ise ölmüştü.

"Kim o?" Luke tekrar sordu, sesi daha kısıktı. "Eski bir kız arkadaşın mı?"

"Hayır." Omuzları çöktü ve çenesi göğsüne düştü. "Daha önce onunla hiç tanışmadım."

"Ama sen onu tanıyorsun," diye karşı çıktı Luke ihtiyatla. "Nasıl?"

Daniel omurgasını dikleştirerek oturma odasının köşesindeki barın arkasına yürüdü ve duvardaki *Poker Oynayan Köpekler* tablosunu çekerek bir kasa ortaya çıkardı. Göz ucuyla Luke'un kaşlarının kalktığını gördü. "Duvar kasan mı var?" Luke sordu.

"Vartanian aile geleneği," dedi Daniel suratsızca, babasıyla paylaştığı tek eğilimin bu olduğunu umarak. Şifreyi çevirdi ve bir hafta önce Philadelphia'dan dönerken orada sakladığı zarfı çıkardı. Alicia Tremaine'in resmini benzerlerinin arasından seçti ve Luke'a uzattı.

Luke irkildi. "Aman Tanrım. Bu o." Dehşete kapılarak başını kaldırdı. "Kim bu adam?"

Daniel başını salladı. "Bilmiyorum."

Luke'un gözleri alev alev parladı. "Bu iğrenç, Daniel. Bunu nereden ?"

"Annem," dedi Daniel acı bir sesle.

Luke ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Annen," dikkatle tekrarladı.

Daniel yorgun bir şekilde oturdu. "Fotoğrafları annemden aldım.

."

Luke elini kaldırdı. "Bekle. *Resimler mi?* O zarfın içinde başka ne var?"

"Aynı şeylerin daha fazlası. Farklı kızlar. Farklı erkekler."

"Bu uyuşturulmuş gibi görünüyor."

"Hepsi öyle. Hiçbiri uyanık değil. beş tane var. Bu

Dergilerden kesildiği belli olan resimleri saymıyorum." "On beş." Luke nefesini dışarı üfledi. "Peki annenin sana nasıl

onları sana vereceğim."

"Daha çok benim için bırakmış gibi. Resimler önce babamdaydı ve-" Luke'un gözleri büyüdü ve Daniel içini çekti. "Belki de en baştan başlamalıyım."

"Sanırım en iyisi bu olur."

"Bunların bir kısmını biliyordum. Bazılarını kız kardeşim Susannah biliyordu. Geçen haftaya kadar, Simon öldükten sonra bir araya getiremedik."

"Yani kız kardeşin de bunları biliyor mu?"

Daniel Susannah'nın perili gözlerini hatırladı. "Evet, öyle." Söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu, Daniel bundan emindi, tıpkı Simon'ın elinden acı çektiğinden emin olduğu gibi. Ona kendi zamanında anlatacağını umuyordu.

"Başka kim olacak?"

"Philly PD. Dedektif Vito Ciccotelli'ye kopyalarını verdim. O zamanlar bunların onun davasının bir parçası olduğunu sanıyordum." Daniel öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, gözleri Alicia Tremaine'in yüzündeydi. "Simon resimlerin ilk sahibiydi. En azından benim bildiğim ilk sahibi. Ölmeden önce onda olduğunu biliyorum." Luke'a baktı. "İlk öldüğü zaman."

"On iki yıl önce," diye ekledi Luke, sonra omuz silkti. "Annem gazetede okumuş."

Daniel'in dudakları inceldi. "Annem, babam ve milyonlarca yakın arkadaşı. Önemli değil. Babam bu resimleri buldu ve Simon'ı

Eğer geri gelirse Simon'ı polise teslim edeceğini söylemiş. Simon on sekiz yaşına yeni girmişti."

"Baban. Yargıç. Simon'ın gitmesine izin verdi."

"İyi kalpli babam. Resimler ortaya çıkarsa seçimi kaybedeceğinden korkuyordu."

"Ama resimleri saklamış? Neden?"

"Babam Simon'ın geri dönmesini hiç istemiyordu, bu yüzden resimleri sigorta, şantaj olarak sakladı. Birkaç gün sonra babam anneme bir telefon aldığını, Simon'ın Meksika'da bir araba kazasında öldüğünü söyledi. Babam oraya gitti, cesedi eve getirdi ve aile mezarlığına gömdürdü."

"Ama Simon'dan neredeyse bir karış kısa, kimliği belirsiz bir adam." Luke yine omuz silkti. "Güzel bir makaleydi, bir sürü ayrıntı vardı. Peki annen bunları nasıl aldı?"

"Onları ilk kez babamın kasasında buldu. Bu on bir yıl önceydi, Simon 'öldükten' bir yıl sonra. Resimleri ve Simon'ın onlardan yaptığı bazı çizimleri buldu. Annem nadiren ağlardı ama o resimler için ağladı. Onu bu şekilde buldum."

"Ve sen resimleri gördün."

"Sadece bir an için. En azından bazılarının gerçek olduğundan şüphelenecek kadar. Ama babam o zaman eve geldi ve çok kızgındı. Onları bir yıldır sakladığını itiraf etmek zorunda kaldı. Onları polise teslim etmemiz gerektiğini söyledim ama babam reddetti. Bunun ailemizin adı için kötü olacağını söyledi ve Simon zaten ölmüştü, ne anlamı vardı ki?"

Luke kaşlarını çatıyordu. "Mesele mi? Kurbanlar gibi mi? Amaç buydu."

"Tabii ki öyleydi. Ama resimleri polise götürmeye çalıştığımda kavga ettik."

Daniel hatırlayarak ellerini yumruk yaptı. "Neredeyse vuruyordum onu. Çok kızmıştım."

"Peki sen ne yaptın?" Luke sessizce sordu.

"Serinlemek için evden çıktım ama geri döndüğümde babam fotoğrafları şöminede yakmıştı. Gitmişlerdi."

"Belli ki gitmemiş." Luke zarfı işaret etti.

"Başka bir yerde kopyaları olmalı. Şaşırmıştım. Annem bana bunun en iyisi olduğunu söylüyordu ve babam ayakta durmuş kendini beğenmiş ve üstünlük taşıyordu. kaybettim. Ona vurdum. Onu yere serdim. Korkunç bir kavga ettik. Ön kapıdan çıkmak üzereydim ki Susannah arkadan geldi. Kavganın nedenini kaçırmıştı ve ben de bilmesini istemiyordum. O da

sadece on yedi yaşındaydı. Düşündüğümde daha fazlasını bildiği ortaya çıktı. O zaman konuşsaydık ..." Daniel Simon'ın Philadelphia'da geride bıraktığı on yedi cesedi düşündü. "Kim bilir neleri önleyebilirdik?"

"Kimseye söyledin mi?"

Daniel omuz silkti, kendinden iğrenmişti. "Onlara ne söyleyecektim? Hiçbir kanıtım yoktu ve bir yargıcın sözüne karşı benim sözümde. Kız kardeşim bunların hiçbirini görmemişti ve annem de babamı asla karşısına almazdı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve o zamandan beri pişmanım."

"Yani evi terk ettin ve bir daha geri dönmedin."

"İki hafta önce Dutton şerifinden kayıp olduklarına dair bir telefon alana kadar değil. Annemin kanser olduğunu öğrendiğim günle aynı gündü. Onu bir kez daha görmek istedim ama zaten öleli iki ay olmuştu." Simon tarafından öldürüldü.

"Peki bu resimleri nasıl aldınız?"

"Geçtiğimiz Şükran Günü'nde ailem Simon'ın hâlâ hayatta olduğunu öğrendi."

"Çünkü Philly'deki şantajcı babanla temasa geçmişti." Daniel'in gözleri büyüdü. "Vay canına, bu gerçekten de bir makaleydi."

"Bunu internetten aldım. Ailen sıcak haber, evlat."

Daniel gözlerini devirdi. "Harika. Babam ve annem Simon'ı bulmak için Philly'ye gittiler. Annem onu eve getirmek istedi, hafıza kaybı kurbanı falan olduğundan emindi. Babam şantajını güçlendirmek istedi, bu yüzden resimleri de yanında Philly'ye götürdü. Sonunda annem babamın Simon'ı görmesine asla izin vermeyeceğini anladı."

"Simon ona babanın onun hayatta olduğunu başından beri bildiğini söylerdi."

"Aynen öyle. Sonra babam ortadan kayboldu. Simon'ı bulmuş olmalı çünkü Simon onu öldürdü ve diğer kurbanlarıyla birlikte ıssız bir araziye gömdü. Simon annemle temasa geçti ve annem onunla buluşmayı planlıyordu. Annem bir tuzağa düşebileceğini biliyordu ama umursamadı."

"Çünkü kanserden ölüyordu ve kaybedecek başka bir şeyi yoktu."

"Evet. Şu posta kutusu dükkanlarından birinde benim için bir posta kutusu açtı. Kutunun içinde bu resimler vardı. Simon'ın onu öldürmesi ihtimaline karşı onları bırakmıştı."

"Philly'deki Ciccotelli'de kopyaları olduğunu söylemiştin. Orijinalleri sakladığınızı biliyor mu?"

"Hayır. Ona verdiğim kopyaları ben yaptım."

Luke'un gözleri büyüdü. "Bunları normal bir fotokopi makinesinde mi kopyaladın?" "Hayır," diye alay etti Daniel. "Posta kutusu dükkanında resimleri bulduktan sonra

bir fotokopi makinesi-tarayıcı aldım. Susannah New York'tan gelmeden önce birkaç saatim vardı, bu yüzden otel odama geri döndüm, tarayıcıyı dizüstü bilgisayarına bağladım ve kopyaları orada yaptım."

"Tarayıcıyı tek mı kurdun?"

"Tamamen beceriksiz değilim," dedi Daniel kuru bir sesle. "Dükkândaki adam bana nasıl yapılacağını gösterdi." Alicia'nın saldırıya uğradığı resme tekrar baktı. "Yıllardır bu kızlarla ilgili kâbuslar görüyorum. Bir hafta önce resimleri geri aldığımdan beri yüzlerini ezberliyorum. Simon'ın bu resimlerin çekilmesinde nasıl bir rolü olduğunu bulacağıma, sonra da kızları bulup onlara Simon'ın öldüğünü söyleyeceğime dair kendime söz verdim. İlk kimliğin bu şekilde kucağıma bırakılacağını hiç hayal etmemiştim."

"Yani Alicia Tremaine'i hiç tanı mıyordunuz?"

"Hayır. Benden beş yaş küçüktü, bu yüzden onu okulda hiç tanımadım ve öldürüldüğünde üniversiteye gitmiştim."

"Ve resimlerdeki bu adamlardan hiçbiri Simon değil mi?"

"Hayır. Bütün erkeklerin iki bacağı da var. Simon ampüteydi. Ayrıca Simon bu adamların hepsinden biraz daha uzundu. Resimlerin hiçbirinde dövme ya da tanımlayıcı başka bir özellik ya da işaret görmedim."

"Ama şimdi elinizde kurbanlardan birinin ismi var, bu da daha önce sahip olduğunuzdan daha fazla."

"Doğru. Şimdi Chase'e resimlerden bahsetsem mi diye düşünüyorum." Chase Wharton Daniel'in amiriydi. "Bunu yaparsam Arcadia davasını ve bu resimlerle ilgili soruşturmayı elimden alabilir. Bu iki davayı da gerçekten çözmek istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Luke, "Bu kefarete," diye mırıldandı ve Daniel başını salladı. "Evet."

Luke kaşlarını kaldırdı. "Alicia'nın cinayetinden dolayı kimsenin tutuklanmadığını varsayıyorsunuz."

Daniel aniden doğruldu. "Kontrol edebilir misin?"

Luke çoktan dizüstü bilgisayarına yazmaya başlamıştı. "Polis, Alicia'nın cesedini bulduktan birkaç saat sonra Gary Fulmore'u tutukladı." Tuşlara hızlı hızlı basarak tekrar yazdı. "Gary Fulmore ertesi Ocak ayında ikinci dereceden cinsel saldırı ve cinayetten suçlu bulundu."

"Ocak ayındayız," dedi Daniel. "Tasadüf mü?"

Luke omuz silkti. "Öğrenmen gereken şey bu. Bak Danny, Arcadia'daki o kadını Simon'ın öldürmediği kesin. Kendisi öleli bir hafta oldu."

"Ve bu kez onun ölümünü kendim izledim," dedi Daniel acımasızca. *Aslında ben yardım ettim.* Ve yardım ettiği için de memnundu. Simon'ın ölmesini sağlayarak dünyaya bir hizmette bulunmuştu.

Luke'un gözleri sempatiyle parladı. "Ve Alicia'yı öldüren adamı yakaladılar. Kim bilir, belki de Fulmore budur." Resimdeki tecavüzcüyü işaret etti. "Ve en önemlisi, Alicia Tremaine cinayetini çözmüyorsunuz. Arcadia hendeğindeki kadının cinayetini çözüyorsunuz. Ben olsaydım, henüz resimlerden bahsetmezdim."

Mantıksal olarak bakıldığında Luke'un argümanı gayet mantıklıydı. Ya da belki de sadece buna ihtiyacı vardı. Her iki durumda da Daniel büyük ölçüde rahatlamış bir iç çekti. "Teşekkürler. Sana borçluyum."

Luke kaşlarını kaldırdı. "Bunun için bana bir taneden çok daha fazlasını borçlusun."

Daniel tüm bu süre boyunca kılını bile kıpırdatmamış olan Riley'ye baktı. "Köpeğini aldım ve seks hayatını kurtardım. Bu çok iyi bir şey baba."

"Denise'in Brandi'nin köpeğiyle yaşamak istememesi benim suçum değildi."

"Brandi'nin senin sayende sahip olduğu köpek."

"Brandi bir dedektifin bir tazısı olması gerektiğini düşündü."

Daniel gözlerini devirdi. "Belli ki Brandi'nin mal varlığı beyninde değilmiş."

Luke sırttı. "Hayır. Ama onu savunmak için söylüyorum, dairemde ağırlık sınırı var. Bir tazı çok büyük olurdu. Riley'de karar kıldık."

Daniel, "Denise ayrıldığında onu sana geri vermeliydim," diye homurdandı.

"Bu da iki yıl ve altı kız arkadaş önceydi," diye belirtti Luke. "Sanırım eski güzel Riley'e karşı bir bağlılık geliştirdin."

Tabii ki Daniel'in vardı. "Tek bildiğim, onu annenin yemekleriyle daha fazla beslemesen iyi olur, yoksa onu geri alırsın. O zaman bir sonraki kız arkadaşının basset tazılarını sevmesi ve annenin de kız arkadaşını sevmesi için dua edeceksin."

Luke'un dönüp duran kız arkadaşları zavallı Mama Papa için sürekli bir endişe kaynağıydı. Çoğu umurunda değildi ama Luke'un onlardan biriyle yuva kurup kendisine torun vereceğini ummaktan asla vazgeçmemişti.

"Ona yıllardır kimseyle çıkmadığını hatırlatırım," dedi Luke kendini beğenmiş bir tavırla, koltuktan kalkarken. "Sana güzel bir Yunanlı kız bulmakla o kadar meşgul olacak ki benim için endişelenecek vakti olmayacak." Kapıyı açtı, sonra geri döndü, yüz ifadesi ciddiye. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Daniel. O resimleri on yıl önce bildirmiş olsaydın bile, kanıt olmadan kimse bir şey yapamazdı."

"Sağ ol dostum. Bu yardımcı oldu."
Gerçekten yardımcı oldu. "Peki bundan sonra ne yapacaksın?"

"Şimdi Riley'i gezdireceğim. Yarın, Arcadia cinayetindeki kanıtları her gibi takip edeceğim. Alicia Tremaine'i kontrol edeceğim, ailesinden ya da arkadaşlarından bir şey hatırlayan var mı diye bakacağım. Kim bilir, belki bir şeyler çıkar. Mama Papa'ya yemek için teşekkür ettiğimi söyle."

Dutton, 28 Ocak Pazar, 11:30.

Mack soğuk zemine otururken, "Daha önce gelmediğim için özür dilerim," diye mırıldandı. Sırtındaki mermer daha da soğuktu. Buraya gündüz vakti, hava sıcak ve güneşliken gelebilmeyi diliyordu ama mezar taşının yanında görünemezdi. Kimsenin geri döndüğünü bilmesini istemiyordu, çünkü bir kez öğrendiklerinde her şeyi öğreneceklerdi ve o henüz buna hazır değildi. Ama bir kez olsun ona gelmesi gerekiyordu. verdiğinden çok daha fazlasını borçluydu. Bu onun en büyük pişmanlığıydı. Onu neredeyse her hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve yanında o olmadan ölmüştü. Bu onun en büyük öfkesiydi. Burada en son üç buçuk yıl önce kızgın bir yaz güneşinin altında durmuştu. Prangalar ve üzerine uymayan bir takım elbise giymişti.

Ölüm döşeğinde oturmasına izin vermemişlerdi ama cenazesi için bir öğleden sonra izin vermişlerdi.

"Lanet olası bir öğleden sonra," dedi sessizce. "Çok geç."

Ondan her şeyi çalınmıştı - evi, ailesinin işi, özgürlüğü ve son olarak annesi - ve ona sadece bir öğleden sonra izin verilmişti, öfkesi içinde kaynamak ve intikam yemini etmekten başka bir şey yapmak için çok geç.

Annesinin mezarının karşısında duran yengesi, küçük oğullarından birini elinden, diğerini de kalçasından tutmuş ağlıyordu. Annette'i düşününce çenesi sıkıştı. Annesi son günlerinde bir hayvan gibi hapsedilmişken ona o bakmıştı ve bunun için her zaman

borçluydu. Ama kardeşi Jared'in karısı, ailelerini mahvedenlerin mahvolmasına neden olacak bir sırrı yıllarca saklamıştı. Annette yıllardır *gerçeği biliyordu* ama *tek kelime etmemişti*.

Sadece dokuz gün önce onun özenle sakladığı günlükleri bulup okuduğunda yaşadığı öfke patlamasını çok net hatırlıyordu. İlk başta ondan nefret etmiş, intikam listesine onu da eklemişti. Ama Annie onun annesiyle ilgilenmişti ve parmaklıklar ardında geçirdiğı dört yıl boyunca öğrendiğı derslerden biri de sadakatin değeri ve yapılan iyi bir işin karmasıydı. Bu yüzden Annette'in canını bağışlamış, o sefil küçük evde sefil küçük hayatını yaşamaya devam etmesine izin vermişti.

Ayrıca, yeğenlerine de bakmak zorundaydı. Ailelerinin adı, olduğu gibi, kardeşinin oğulları aracılığıyla yaşayacaktı.

Kendi adı çok geçmeden cinayet ve intikamla ayrılmaz bir şekilde bağlantılı hale gelecekti.

İntikamını alacak ve sonra ortadan kaybolacaktı. Hapishanede öğrendiğı diğer şeylerden biri de nasıl ortadan kaybolacağıydı. Ortadan kaybolmak eskisi kadar kolay değildi ama doğru sadık bağlantılara sahipseniz ve sabırlıysanız hâlâ yapılabilirdi.

Sabır, içerideyken öğrendiğı en önemli şeydi. Bir adam zamanını beklerse, çözüm netleşirdi. Mack dört uzun yıl boyunca zamanını beklemişti. Bu süre içinde bir yandan Dutton haberlerini takip etmiş, bir yandan da planlar yapmış, entrikalar çevirmiş ve çalışmıştı. Bedenini ve zihnini güçlendirmişti. Ve öfkesi kaynamaya devam etti.

Bir ay önce hapishanenin ön kapısından özgür bir adam olarak girdiğinde, Dutton hakkında buranın sakinlerinin bildiğinden daha fazlasını biliyordu ama yine de hayatını mahvedenleri en iyi nasıl cezalandıracağını bilmiyordu. Kafalarına sıkılacak bir kurşun çok hızlı ve merhametliydi. Acı verici ve kalıcı bir şey , bu yüzden biraz daha oyalandı, kasabada bir gölge gibi gizlendi, onları izledi, hareketlerini, alışkanlıklarını, sırlarını haritaladı.

Ve dokuz gün önce sabrının karşılığını almıştı. Dört yıl kaynadıktan sonra, planı dakikalar içinde bir araya gelmişti. Şimdi, perde yükselmişti. Yola çıkmıştı.

"Hiç bilmediğın o kadar çok şey var ki anne," dedi usulca. "Güvendiğın o kadar çok insan sana çoktan ihanet etti ki. Kasabanın temel direkleri düşündüğünüzden çok daha kötü. Yaptıkları şeyler

yapmayı hayal ettiğim her şeyden çok daha kötü." Şimdiye kadar. "Keşke ne yapmak üzere olduğumu görebilseydin. Bu kasabada ortalığı karıştırmak üzereyim ve herkes sana, bana ve hatta Jared'e ne yaptıklarını öğrenecek. Mahvolacaklar ve aşağılanacaklar. Ve sevdikleri insanlar ölecek."

Bugün ilkini bulmuşlardı, bisiklet yarışında, tam da planladığı gibi. Ve baş dedektif Daniel Vartanian'dan başkası değildi. Bu da oyuna yepyeni bir anlam katıyordu.

Gözlerini kaldırdı ve gölgelerin arasından Vartanyan ailesinin mezarlığına baktı. Polis şeridi artık yoktu ve dokuz gün öncesine kadar herkesin Simon Vartanyan'dan geriye kalanları taşıdığını düşündüğü mezarı doldurmuşlardı. Artık Vartanyan ailesinin mezarlığında iki yeni mezar vardı.

"Yargıç ve karısı öldü. Daha iki gün önce, Cuma günü öğleden sonra çifte cenaze töreni için tüm kasaba bir araya geldi." Annesinin mezarı başında toplanan hüznü küçük grubun aksine tüm kasaba. *Annette, oğulları, peder ve ben.* Ve tabii ki hapishane gardiyanları. Onları unutamazdım. "Ama üzülmeyin. Pek çoğu yargıç ve Bayan Vartanian'a saygıdan gelmedi. Çoğu Daniel ve Susannah'ya aval aval bakmak için geldi."

Mack ise çifte töreni tüm kasabayı izleyebilecek kadar uzaktan izlemişti. Ne hakkında hiçbir fikirleri yoktu. "Daniel bugün işe geri döndü." Bu onun en büyük umuduydu. "Daha fazla izin alacağını düşünmüştüm."

Elini onu örten çim örtünün üzerinde gezdirdi. "Sanırım aile bazı insanlar için diğerlerinden daha önemli. Cenazenden sonra işe bu kadar çabuk dönemedim. Tabii ki *bana* seçme şansı verilmedi," dedi acı bir şekilde.

Gözlerini tekrar Vartanian komplosuna çevirdi. "Yargıç ve karısı Simon tarafından öldürüldü. Bunca yıldır onun öldüğünü sanıyorduk. Hatırlıyor musun, beni ve Jared'i gelip mezarının başında durmaya zorlamıştın. Daha on yaşındaydım ama ölümlere saygı göstermemiz gerektiğini söylemiştin. Ama Simon ölmemişti. Dokuz gün önce onu mezardan çıkardılar ve Simon, Simon'ın mezarına gömülmemişti. O gün Simon'un ailesini öldürdüğünü duyduğumuz gündü."

O gün aynı zamanda intikamını nasıl alacağını da nihayet bulduğu gündü. Annette'in uzun zamandır sakladığı günlükleri bulduğu gündü. Dokuz gün önce çok güzel bir gün geçirmişti.

"Simon artık gerçekten öldü." Daniel Vartanian'ın ondan önce davranmış olması çok kötüydü. "Ama endişelenmeyin, boş mezar boşa gitmeyecek. Yakında bir Vartanyan oğlu aile gömülecek." Gülümsedi. "Yakında çok insan Dutton'a gömülecek."

Mezarlığın ne kadar hızlı dolacağı Daniel Vartanian'ın ne kadar zeki olduğuna bağlıydı. Daniel bugünkü kurbanla Alicia Tremaine arasında henüz bir bağlantı kurmadıysa bile, yakında kuracaktı. *Dutton Review*'a isimsiz bir ihbarda bulunursa yarın sabaha kadar kasabadaki herkes ne yaptığını öğrenmiş olacaktı. Daha da önemlisi, bilmek istedikleri öğrenecekti. Merak edeceklerdi. Terleyeceklerdi. *Korkacaklardı*.

"Yakında hepsi ödeyecek." Ayağa kalktı ve annesinin adını taşıyan mezar taşına son bir kez baktı. Her şey yolunda giderse bir daha asla geri dönemeyecekti. "Yapacağım son şey de olsa ikimiz için de adaleti sağlayacağım."

29 Ocak Pazartesi, sabah 7:15.

"Alex. ."

Alex, Meredith'in tıslaması üzerine yatak odasının kapısını açtı. "Sessiz olmana gerek yok. İkimiz de uyanığız." Yatak odasındaki masada oturan Hope'u işaret etti, çıplak ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu, alt dudağı konsantrasyonla dişlerinin arasındaydı. "Boyama yapıyor." Alex iç çekti. "Kırmızıyla. Ona biraz mısır gevreği yedirdim."

Meredith koşu kıyafetlerini giymiş ve bir elinde gazete tutarak kapı aralığında durdu. "Günaydın Hope. Alex, seninle dışarıda görüşebilir miyim?"

"Elbette. Kapının hemen dışında olacağım Hope." Ama Hope duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Alex Meredith'i oturma odasına kadar takip etti. "Uyandığımda çoktan masada oturuyordu. Ne kadar zamandır uyanık olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Hiç ses çıkarmadı."

"Keşke sana bunu göstermek zorunda olmasaydım." Meredith gazeteyi uzattı.

Alex manşete bir göz attı, sonra bacakları tutmaz olunca kanepeye çöktü. Kulaklarında sadece kendi nabzının attığını duyana kadar arka plandaki sesler azaldı. ARCADIA HENDEĞİNDE ÖLDÜRÜLMÜŞ KADIN BULUNDU. "Oh, Mer. Oh, hayır."

Meredith çömelerek onun gözleriyle buluştu. "Bailey olmayabilir."

Alex başını salladı. "Ama zamanlama doğru. Dün bulundu ve öleli iki gün olmuştu." Kendini nefes almaya zorladı, makalenin geri kalanına odaklandı. *Lütfen, Bailey gibi olma. Çok kısa ya da çok uzun olma. Esmer ya da kızıl ol, sadece Bailey olma.* Ama okudukça çarpan kalbi hızlanmaya başladı. "Meredith." Başını kaldırdı, panik bir gayzer gibi fışkırıyordu. "Bu kadın kahverengi bir battaniyeye sarılmıştı."

Meredith gazeteyi aldı. "Ben sadece manşeti okudum." Okurken dudakları kıpırdadı. Sonra başını kaldırdı, çilleri solgun yanaklarında göze çarpıyordu. "Yüzü."

Alex uyuşukça başını salladı. "Biliyorum." Sesi incedi. Kadının yüzü tanınmayacak kadar hırpalanmıştı. "Tıpkı ... gibi." *Tıpkı Alicia gibi.*

"Aman Tanrım." Meredith yutkundu. "O ..." Omzunun üzerinden Hope'un oturduğu yere baktı, eskisi gibi öfkeyle renkleniyordu. "Alex."

Tecavüze uğramıştı. Tıpkı Alicia gibi. "Biliyorum." Alex dizlerinin bükülmemesi için dua ederek ayağa kalktı. "Dutton polisine korkunç bir şey olduğunu söyledim ama beni dinlemediler." Omurgasını dikleştirdi. "Hope'la kalabilir misin?"

"Tabii ki. Ama nereye gidiyorsun?"

Gazeteyi aldı. "Bu makalede soruşturmanın GBI'dan Özel Ajan Daniel Vartanian tarafından yürütüldüğü yazıyor. GBI eyalet suç bürosu ve Atlanta'da bulunuyorlar, ben de oraya gidiyorum." Gözlerini kısarak kontrolü tekrar ele aldı. "Ve Tanrı aşkına, bu Vartanian beni görmezden gelmeyi aklından bile geçirmese iyi olur."

29 Ocak Pazartesi, :50.

Bu sabah gazetesini verandadan aldığından beri bu aramayı bekliyordu. Yine de telefon çaldığında sinirlenmişti. Kızgın ve korkmuştu. Ahizeyi kaptı, eli titriyordu. Ama sesini nötr tuttu. Hatta biraz sıkılmıştı. "Evet."

"Gördünüz mü?" Telefondaki ses kendi eli kadar kararsızdı ama diğerlerinin korkusunu görmesine izin vermeyecekti. Tek bir zayıflık belirtisiyle diğerleri domino taşları gibi yıkılacaktı, en başta da onu bu şekilde arayarak aptalca bir risk alan kişi.

"Şu anda ona bakıyorum." Başlık dikkatini çekmişti. Makale midesini yakalayıp sıkılmış ve midesinin bulanmasına neden olmuştu. "Bu

bizimle bir ilgisi yok. Hiçbir şey söylemezseniz, olay kapanır."

"Ama biri soru sormaya başlarsa . . ."

"Hiçbir şey söylemiyoruz, tıpkı o zaman yaptığımız gibi. Bu sadece bir taklitçi. Doğal davranın ve her şey yoluna girsin."

"Ama bu gerçekten çok kötü, dostum. Doğal davranabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Bunun bizimle bir ilgisi yok. Şimdi sızlanmayı kes ve işe koyul. Ve beni bir daha arama."

Telefonu kapattı, sonra makaleyi tekrar okudu. Hâlâ kızgın ve korkuyordu. Nasıl bu kadar aptal olabildiğini merak ediyordu. *Sen sadece bir çocuktun. Çocuklar hata yapar.* Masasının üzerindeki fotoğrafı aldı, iki çocuğuyla birlikte karısının gülümseyen yüzüne baktı. O artık bir çocuk değildi. Kaybedecek çok şeyi olan bir yetişkindi.

Biri kırılırsa, biri söylerse ... Masasından uzaklaştı, tuvalete gitti ve kustu. Sonra kendini toparladı ve günüyle yüzleşmeye hazırlandı.

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, 07:55.

"Al bakalım. Buna benden daha çok ihtiyacın gibi görünüyor."

Daniel kahvenin kokusunu aldı ve Chase Wharton masasının köşesinde otururken başını kaldırıp baktı. "Teşekkürler. Bir saattir bu kayıp kişi çıktıklarına bakıyorum ve iki katını görmeye başladım." Bir yudum aldı, sonra acı tortular boğazından aşağı süzülürken yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler," diye tekrarladı, çok daha az içtenlikle ve patronu kıkırdadı.

"Özür dilerim. Yeni bir tane yapmadan önce tencerenin dibini temizlemem gerekiyordu ve sen gerçekten buna ihtiyacın varmış gibi görünüyordun." Chase çıktı yığınınına baktı. "Şansın yok mu?"

"Hayır. Parmak izlerinden bir şey çıkmadı. Öleli iki gün olmuş ama bu o zaman kaybolduğu anlamına gelmez. İki ay geriye gittim ve kimse göze çarpmıyor."

"Buralardan olmayabilir, Daniel."

"Biliyorum. Leigh elli mil departmanlardan kayıp ihbarları istiyor." Ama şu ana kadar katipleri de bir şey bulamamıştı. "Umarım sadece iki gündür ortalarda yoktur ve hafta sonu olduğu için kimse onu özlememiştir. Bugün pazartesi. Belki bugün işe gelmeyince birileri onu ihbar eder."

"Şansımızı deneyeceğiz. Bugün bir güncelleme toplantısı yapacak mısınız?"

"Bu akşam altıda. O zamana kadar Dr. Berg otopsiyi tamamlamış ve laboratuvar da olay yerindeki incelemelerini bitirmiş olacak." Bir nefes aldı. "O zamana kadar başka sorunlarımız var." Çıktı yığınının altından, o sabah geldiğinde faks makinesinde kendisini bekleyen üç sayfayı çıkardı.

Chase'in yüzü karardı. "Orospu çocuğu. Bu fotoğrafı kim çekti? Bu ne gazetesi?"

"Fotoğrafı çeken adam makaleyi yazanla aynı kişi. Adı Jim Woolf ve *Dutton Review*'un sahibi. Bugünün manşetine bakıyorsunuz."

Chase irkilmiş görünüyordu. "Dutton? Bu kurbanın Arcadia'da bulunduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. isteyebilirsiniz. Bu birkaç dakika sürebilir."

Chase oturdu. "Pekala. Neler oluyor, Daniel? Bu faksı nereden aldın?"

"Arcadia'daki şeriften. Bu sabah kahve almak için durduğunda görmüş. Sabah altıda beni arayıp haber verdi, sonra da makaleyi faksladı. Resmin açısına bakılırsa Jim Woolf'un ağaçta oturup bizi izlediğini düşünüyor."

Daniel grenli fotoğrafı inceledi ve öfkesi yeniden kabardı. "Woolf orada benim saklayacağım tüm detayları bulmuş - kurbanın kırık yüzü, kahverengi bir battaniyeye sarılmış halde bulunması. Ceset torbasının fermuarını çekmeyi bitirmelerini bekleme nezaketini bile göstermemiş. "Neyse ki Malcolm atışlarının çoğunu engelliyor." Vücudu gizlenmişti ama ayakları görünüyordu.

Chase acımasızdı. "Barikatınızı nasıl aştı?"

"Corchran'ın düşündüğü ağaçta oturuyorsa geçebildiğini sanmıyorum. Onu o ağaca tırmanırken görmemiş olmamız mümkün değil."

"Yani sen oraya varmadan önce oradaydı."

Daniel başını salladı. "Bu da en azından birinin ona haber verdiği anlamına gelir. En kötü ihtimalle, biz oraya varmadan önce olay yerini kurcalamış olabilir."

"Bunu kim etti? Yani başlangıçta?"

"Yarıştaki motorcu. Bisikletinden inmeden 911'i aradığını söyledi. Başka birini arayıp aramadığını öğrenmek için cep telefonu kayıtlarını kontrol etmek üzere arama emri çıkarttım bile."

"Akbabalar," diye mırıldandı Chase. "Şu Woolf denen adamı ara. Ona kimin söylediğini söylesin."

"Bu sabah onu dört kez aradım ama cevap vermedi. Bugün onu sorgulamak için Dutton'a gideceğim, ancak bahse girerim ki Birinci Değişikliğin arkasına saklanacak ve kaynağını açıklamayacak."

"Muhtemelen. Lanet olsun." Chase faksa bir böcekmiş gibi fiske vurdu. "Onu oraya bu Woolf denen adam koymuş olabilir."

"Bu benim de aklıma geldi, ancak bundan şüphe duymak zorundayım. Jim Woolf ile aynı liseye gittim ve ailesini tanırdım. O ve kardeşleri her zaman sessiz, iyi çocuklardı."

Chase fotoğrafa ters ters baktı. "Sanırım değiştiğini söylemek yanlış olmaz."

Daniel iç çekti. Hepsi öyle değil miydi? Dutton, Georgia'da insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkaran bir şey vardı. "Sanırım öyle."

Chase elini kaldırdı. "Bekle. Hâlâ neden Dutton olduğunu bilmek istiyorum. Eğer bu suç Arcadia'da işlendiyse, Woolf denen adamı neden Dutton'da ihbar ettiniz?"

"Kurban dün Arcadia'da bir hendekte kahverengi bir battaniyeye sarılmış halde bulundu. Benzer bir suç on üç yıl önce Dutton'da işlenmiş." Daniel ona Alicia Tremaine cinayetiyle ilgili makaleyi gösterdi. "Katili şu anda Macon Eyaletinde müebbet hapis yatıyor."

Chase yüzünü buruşturdu. "Tanrım, taklitçi katillerden nefret ediyorum."

"Ben de orijinallerinden pek hoşlanmıyorum. Her halükarda, birinin cesedi daha önce gördüğünü, Tremaine bağlantısını hatırladığını ve Arcadia hikayesini Jim Woolf'a sızdırdığını düşünüyorum. Motorcu ya da yarış pistindeki herhangi biri de olabilir. Cesedin ne zaman hendeğe atıldığını anlamaya çalışırken yarış yetkilileriyle konuştum ve içlerinden biri Cumartesi günü parkuru sürdüğünü ve hiçbir şey görmediğini söyledi. Ona inandım çünkü adam kola şişesi camlı gözlük takıyordu."

"Ama o daha önce ata binmişse, başkaları da binmiş olabilir. Daha derine inin." Chase kaşlarını çatı. "Ama bu Tremaine bağlantısı da neyin nesi? Dutton'ın dahil olduğu bir davada olman hoşuma gitmiyor. Şu anda olmaz."

Daniel bu tartışmaya hazırdı. Yine de avuçlarını nemli bırakmıştı. "Bu kadını Simon öldürmedi, Chase. Burada bir çatışma yok."

Chase gözlerini devirdi. "Lanet olsun, Daniel. Bunu biliyorum. Ayrıca Dutton ve Vartanian isimlerinin bir araya gelmesinin üst düzey yetkilileri çok tedirgin ettiğini de biliyorum."

"Bu benim sorunum değil. Ben yanlış bir şey yapmadım." Belki bir gün kendi sözlerine inanacaktı. Şimdilik sadece Chase'in onlara inanmasına ihtiyacı vardı.

"Tamam. Ama kötü bir Vartanian'ın fısıltısını duyar duymaz gideceksin, tamam mı?"

Daniel alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tamam." " ne yapacaksın?"

"Bu kadını teşhis edin." Kurbanın fotoğrafına dokundu. "Jim Woolf'a kimin ne söylediğini ve ne zaman söylediğini öğrenin ve ... Alicia Tremaine'i takip edin. Dutton'daki şerife birkaç mesaj bıraktım. Tremaine davasının polis raporunun bir kopyasını almak istiyorum. Belki içinde bana yardımcı olabilecek bir şeyler vardır."

Üçüncü Bölüm

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, sabah 8:45.

Alex, GBI Soruşturma Bölümü ofisinin önünde durdu ve Ajan Daniel Vartanian'ın Dutton Şerifi Loomis'ten daha fazla yardımcı olması için dua etti. Pazar sabahı ofisini beşinci kez arayıp Bailey hakkında bilgi almaya çalıştığında Loomis, "Peachtree ve Pine'ı kontrol edin," diye terslemişti. Google'da aratmış ve Peachtree ve Pine'ın Atlanta'daki birkaç evsiz barınağının bulunduğu yer olduğunu bulmuştu. Eğer yanılıyorsa . . . *Tanrım, lütfen yanılmama izin ver* ... ve bu kurban Bailey değilse, Peachtree ve Pine bir sonraki durağı olacaktı.

Ama yıllar Alex'i gerçekçi biri yapmıştı ve Arcadia'da bulunan kadının Bailey olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Alicia ile aynı şekilde bulunmuştu. . . Sırtından bir ürperti geçti ve ofisin kapısını açmadan önce kendini toparlamak için bir an bekledi. *Sessizliğe odaklan. İddialı ol.*

En azından kıyafetlerine güveniyordu. Hope'un velayetini almak için mahkemeye çıkması gerekirse diye yanında getirdiği siyah takım elbiseyi giymişti. Ya da Bailey bulunursa diye. Yıllar boyunca bu takımı birkaç cenazede giymişti. Başka bir cenazeye katılmayacağına dua ederek kendini en kötüsüne hazırladı ve kapıyı açtı.

Tezgâhın üzerinde Leigh Smithson, Tezgâhtar yazan bir isim levhası vardı. Tezgâhın arkasındaki sarışın, dostça bir gülümsemeyle bilgisayarından başını kaldırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ajan Vartanian'ı görmeye geldim." Alex çenesini kaldırdı, kadının reddetmesi için cesaretlendirdi.

Sarışının gülümsemesi soldu. "Randevunuz var mı?"

"Hayır. Ama önemli. Bir gazete makalesi hakkında." Gazeteyi çekip Kadının gözleri parladığında *Dutton* çantasını gözden geçirdi. "Ajan Vartanian gazeteniz için yorum yapmayacak. Siz muhabirler ..." diye mırıldandı.

Alex, "Ben bir muhabir değilim ve Ajan Vartanian hakkında bilgi istemiyorum," diye tersledi. "Bu soruşturma hakkında bilgi istiyorum." Sertçe yutkundu, sesi bozulunca dehşete kapıldı. Çenesini kaldırarak sesini kontrol etti. "Sanırım bu kurban benim üvey kız kardeşim."

Kadının ifadesi anında değişti ve sandalyesinden fırladı. "Çok özür dilerim. Ben sizin . . . Adınız nedir hanımefendi?"

"Alex Fallon. Üvey kız kardeşim Bailey Crichton. İki gün önce kayboldu."

"Ajan Vartanian'a burada olduğunuzu söyleyeceğim Bayan Fallon. Lütfen oturun." Bir sıra plastik sandalyeyi işaret etti ve bir telefon aldı. "Her an yanınızda olabilir."

Alex oturamayacak kadar gergindi. Okul çocukları tarafından çizilmiş çocuksu polis, hırsız ve hapishane resimleriyle kaplı duvara bakarak volta attı. Alex, Hope'u ve onun kırmızı boya kalemlerini düşündü. O bebek ne görmüştü? *Bilseydin bununla başa çıkabilir miydin?*

Adımının ortasında durdu, alay onu hazırlıksız yakalamıştı. Bununla başa çıkabilir miydi? Hope'un iyiliği için yapmak zorundaydı. Çocuğun kimsesi yoktu. *Bu sefer sen halletmelisin Alex.* Yine de zihninin sessizliğinde şimdiye kadar iyi idare edemediğini biliyordu.

Dün gece o *rüyayı* görmüştü. Karanlıktı ve o kadar uzun ve gürültülü bir çığlıkla delinmişti ki soğuk terler içinde uyanmış, o kadar çok titremişti ki Umut'u uyandıracağını sanmıştı. Ama çocuk hiç kıpırdamamıştı. Alex, Hope'un rüya görüp görmediğini ve ne gördüğünü merak etmişti.

"Bayan Fallon? Ben Özel Ajan Vartanian." Sesi zengin, derin ve sakindi. Yine de kalbi hızla çarpıyordu. *İşte bu kadar. Sana Bailey olduğunu söyleyecektir. Bunu halletmek zorundasın.*

Yavaşça döndü ve geniş alnı, gülümsemeyen dudakları ve nefesini kesecek kadar delici mavilikte gözleri olan sert ve yakışıklı bir yüze bakmak için bir saniyesi vardı. Sonra o gözler genişledi ve Alex, gülümsemeyen dudakları aralanmadan ve yüzünün rengi solmadan önce bir anlığına çılgınca titreşmelerini izledi.

O zaman Bailey'di. Alex dudaklarını sıkıca büzdü ve bacaklarının onu tutmasını istedi. Cevabın ne olacağını biliyordu. Yine de umut etmişti. "Ajan Vartanian mı?" diye fısıldadı. "Bu kadın benim üvey kardeşim mi?"

Adam kadının yüzüne baktı, rengi yerine gelmişti. "Lütfen," dedi, sesi şimdi alçak ve gergindi. Kolunu uzattı ve kızın önüne geçmesini işaret etti.

onu. Alex bir ayağını diğerrinin önüne atmaya zorlayarak ona uydu. "Ofisim bu kapının ardında," dedi, "solda."

Sade bir ofisti. Devletin verdiği masa ve sandalyeler. Duvar da haritalar ve birkaç plaket vardı. Hiçbir yerde resim yoktu. Kadın, adamın kendisi için çektiği sandalyeye oturdu, sonra adam masasının arkasındaki yerine geçti. "Özür dilemek zorundayım Bayan Fallon. Başka birine benziyorsunuz. Biraz şaşırdım. Lütfen bana üvey kız kardeşinizden bahsedin. Bayan Smithson adının Bailey Crighton olduğunu ve iki gündür kayıp olduğunu söyledi."

Adam ona, sinirlerini bozan bir yoğunlukla bakıyordu. O da ona baktı ve bunun odaklanmasına yardımcı olduğunu fark etti. "Cuma günü öğleden sonra Sosyal Hizmetler'den bir telefon aldım. Bailey işe gelmemiş ve bir iş arkadaşı kızını evinde yalnız bulmuş."

"Yani kızına bakmaya mı geldin?"

Alex başıyla onayladı. "Evet. Adı Hope. Dört yaşında. Dutton'daki şerifle konuşmaya çalıştım ama Bailey'nin muhtemelen kaçmış olabileceğini söyledi."

Adamın çenesi o kadar küçük bir şekilde gerildi ki, kız ona baktığı kadar sert bakmıyor olsaydı bunu fark etmeyebilirdi. "Yani Dutton'da mı yaşıyordu?"

"Tüm hayatı boyunca."

"Anlıyorum. Onu tarif edebilir misiniz, Bayan Fallon?"

Alex parmaklarını kucağında sıktı. "Onu beş yıldır görmedim. O zamanlar kullanıyordu ve sert ve yaşlı görünüyordu. Ama kızı doğduğundan beri ayık olduğunu duydum. Şu anda nasıl görüldüğünü tam olarak bilmiyorum ve elimde hiç fotoğrafı yok." On üç yıl önce Kim ve Steve onu alıp götürdüğünde hepsini geride bırakmıştı. Alex uyuşturulmuş Bailey'nin hiçbir fotoğrafını istememişti. Bırakın filme çekmeyi, izlemek bile çok acı vericiydi. "Yaklaşık benim boyumda, beş-altı. Onu son gördüğümde çok zayıftı, belki yirmi yaşındaydı. Gözleri gri. O zaman saçları sarıydı ama kendisi kuaför olduğu için her renk olabilir."

Vartanian not alıyordu. Başını kaldırdı. "Ne renk sarışın? Koyu mu, altın rengi mi?"

"Seninki kadar sarı değil." Vartanian'ın saçları mısır ipeği rengindeydi ve o kadar gürdü ki parmaklarını geçirdiği yerdeki kabarıklıklar hâlâ duruyordu. Adam başını kaldırdı, dudakları küçük bir gülümsemeyle büküldü ve kadın yanaklarının ısındığını hissetti. "Özür dilerim."

"Üzülme," dedi kibarca. Hâlâ aynı şiddetle ona bakıyor olsa da, tavrında bir şeyler değişmişti ve Alex ilk kez umutlanmasına izin verdi.

"Kurban sarışın mıydı, Ajan Vartanian?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kuzeninizin kimliğini belirleyen herhangi bir iz var mıydı?" "Sağ ayak bileğinde bir dövme var. Bir koyun."

Vartanian şaşırmış görünüyordu. "Bir koyun mu?"

Alex'in yanakları yeniden kızardı. "Aslında bir kuzu. Aramızda bir şakaydı. Bailey, kız kardeşim ve ben. Hepimiz aldık ..." Sözünü yarıda kesti. Saçmalıyordu.

Gözleri bir kez daha çakmak çakmak oldu. "Kız kardeşin mi?"

"Evet." Alex Vartanian'ın masasına baktı ve bu sabahki *Dutton Review*'ün manşetinin bir kopyasını gördü. Onunla tanıştığında verdiği aşırı tepki birden anlam kazandı ve rahatlaması mı yoksa sinirlenmesi mi gerektiğinden emin olamadı. "Gazeteyi zaten okudun, yani kız kardeşimin ölümü ile dün bulduğun kadın arasındaki benzerlikleri biliyorsun." Adam hiçbir şey söylemedi ve Alex sinirlendiğine karar verdi. "Lütfen, Ajan Vartanian. Yorgunum ve ölesiye korkuyorum. Benimle oyun oynamayın."

"Özür dilerim, Bayan Fallon. Sizinle oyun oynamak istememiştim. Bana kız kardeşinizden bahsedin. Adı neydi?"

Alex yanaklarını içine çekti. "Alicia Tremaine. Tanrı aşkına, onun resmini görmüş olmalısın. Bana lanet bir hayalet görmüş gibi baktın."

Gözleri yine titredi, bu kez kendi sıkıntısıyla. "Güçlü bir benzerlik var," dedi hafifçe.

"Tek yumurta ikizi olduğumuzu düşünürsek, nedense hiç şaşırmadım." Alex sesini düz tutmayı başardı ama bu çaba gerektiriyordu. "Ajan Vartanian, o kadın Bailey mi değil mi?"

Kalemiyle öyle bir oynuyordu ki Alex'in masanın üzerinden atlayıp kalemi elinden alması geliyordu. Sonunda konuştu. "Sarışın değil ve dövmesi de yok."

Rahatlama onu sersemletti ve Alex aniden bastırmak üzere olan gözyaşlarını bastırmak için mücadele etti. Kendini tekrar kontrol altına aldığı anda yavaşça nefes verdi ve ona baktı. Ama adam onun hissettiği kadar rahatlamış görünmüyordu.

"O zaman Bailey olamaz," dedi sakın bir sesle. "Dövmeler silinebilir."

"Ancak geride bazı fiziksel izler kalacaktır. Adli tabibiniz bunu kontrol edebilir."

"Ve bunu yapacağından emin olacağım," dedi Alex'e bir sonraki sözlerinin bir şey öğrendiğinde onu arayacağına dair bir söz olacağını söylercesine. Alex beklemek istemedi.

Alex çenesini kaldırdı. "Onu görmek istiyorum. Kurbanı. Bilmem gerekiyor. Bailey'nin bir çocuğu var. Hope'un bilmesi gerekiyor. Annesinin onu öylece terk etmediğini bilmesi gerekiyor." Alex, Hope'un tam olarak ne olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu ama bunu kendine sakladı.

Vartanyan başını iki yana salladı ama gözleri yumuşamış ve sempatiye yaklaşmıştı. "Onu göremezsiniz. Çok kötü dövülmüş. Tanınacak halde değil."

"Ben bir hemşireyim, Ajan Vartanian. Daha önce de cesetler gördüm. Eğer Bailey'se, bilirim. Lütfen. Öyle ya da böyle bilmem gerek."

Tereddüt etti, sonra nihayet başını salladı. "Adli tabibi arayacağım. Muayeneye saat on gibi başlaması , o yüzden başlamadan önce onu yakalayabiliriz."

"Teşekkür ."

29 Ocak Pazartesi, sabah 9:45.

"Burası bizim izleme odamız." Daniel, Alex Fallon'ı kapıdan içeri kadar takip ederken Dr. Felicity Berg kenara çekildi. "Oturmak isterseniz, lütfen oturun."

Daniel, Alex Fallon'ın odayı şöyle bir süzüşünü izledi. Sonra başını salladı. "Teşekkür ederim, ama ayakta duracağım," dedi. "O hazır mı?"

Bayan Alex Fallon çok havalı biriydi. Ve ona hayatının şokunu yaşatmıştı.

Bu o, yüzüne baktığında düşünebildiği tek şey buydu. Kendini daha fazla utandırmadığı için şanslı hissediyordu. Bir hayalet görmüş gibi görüldüğünü söylediğinde, tam on ikiden vurmuştu. Ona baktığında kalbi hâlâ kararsızdı ama kendini durduramıyordu.

Ona gerçekten baktığında, kız kardeşinin gülümseyen fotoğrafından farklı olduğunu görebiliyordu. On üç yaş daha büyüktü ama mesele bu değildi.

Gözlerinde farklı bir şey vardı. Viski rengindeydiler ve kız kardeşininkilerle aynıydılar elbette. Ama Alicia Tremaine'in gözlerinde gördüğü kahkaha Alex Fallon'un gözlerinde yoktu.

On üç yıl önce ve şimdi tekrar travma geçirmişti, bu yüzden belki de gözlerinde bir zamanlar yaramazlık ve eğlence vardı. Ama şimdi Alex Fallon soğukkanlı ve derli topluydu. Kısa süreli duygu patlamalarına tanık olmuştu - korku, öfke, rahatlama, hepsi çabucak kontrol altına alınmıştı. Onu perdeli pencerenin önünde dururken izlerken aklından neler geçtiğini merak etti.

Felicity, "Ben gidip kontrol edeyim," dedi ve kapıyı arkasından kapatarak onları yalnız bıraktı.

Alex sessizce durdu, kolları iki yanındaydı. Ama elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı ve Daniel onun parmaklarını ayırma isteğiyle savaştı.

Çok güzel bir kadındı, diye düşündü, sonunda o da kendisini izlemeden ona bakabilmişti. Gözleri onu sarsmıştı, sanki onun istediğinden daha fazlasını görmüş gibiydi. Dudakları dolgundu ama gülümsemiyordu. Zayıftı ama siyah takım elbisesinin altında hâlâ kıvrımlar vardı. Saçları kız kardeşininkiyle aynı koyu karamel rengindeydi ve dalgalar halinde sırtının ortasına kadar iniyordu, kalın ve zarıftı.

Saçlarına dokunma, yanağını okşama düşüncesi ... bu düşünce gerçekten aklına geldiği için Daniel ellerini ceplerine soktu. Daniel hareket edince irkildi. Ona bakmasa bile onun farkındaydı. "Nerede yaşıyorsunuz, Bayan Fallon?"

Omzunun üzerinden görebileceği kadar döndü. "Cincinnati."

"Hemşire olduğunuz

yerde mi?" "Evet. Acil

serviste çalışıyorum."

"Zor iş."

"Seninki gibi."

"Tremaine ismini kullanmıyorsun."

Yutkunurken boğazında bir kas hareket etti. "Hayır, değiştirttim."

"Evlendiğinde mi?" diye sordu ve elini tuttuğunu fark etti.

Nefes al.

"Ben evli değilim. Kız kardeşim öldükten sonra teyzem ve eniştem tarafından evlat edinildim." Kadının tonu onu daha fazla zorlamaya cesaretlendirdi, bu yüzden konuşmayı farklı bir yöne çevirdi.

Evli değildi. Bu önemli değildi. Ama önemliydi. İçten içe bunun çok önemli olduğunu biliyordu. "Üvey kız kardeşinin bir çocuğu olduğunu söylemiştin. Ona Umut dedin."

"Evet. Hope dört yaşında. Sosyal Hizmetler onu Cuma sabahı bir dolapta saklanırken buldu."

"Yerel halk Bailey'nin kızını terk ettiğini mi düşünüyor?"

Yumrukları gibi çenesi de gerildi. Loş ışıktaki bile parmak eklemlerinin beyazladığını görebiliyordu. "Onlar da böyle düşünüyor. Hope'un öğretmenleri Bailey'nin onu asla terk etmeyeceğini söyledi."

"Yani doğrudan çocuğa bakmak için mi geldiniz?"

anda ona baktı, dimdik ve uzun uzun ve adam denese bile gözlerini kaçıramayacağını biliyordu. Alex Fallon'ın içinde bir güç vardı, bir amaç... her neyse, dikkatini çekiyordu. "Evet. Bailey bulunana kadar. Öyle ya da böyle."

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu, yine de onun elini tuttu ve parmaklarını açtı. Düzgün, cılasız tırnakları avucunun hassas etinde derin oyuklar bırakmıştı. Başparmaklarıyla nazikçe kırışıklıkları ovuşturdu. "Peki ya Bailey hiç bulunamazsa?" diye mırıldandı.

Kendisini tutan ellerine baktı, sonra gözleriyle buluşmak için tekrar yukarı baktı ve sinirleri, derisini yakacakmış gibi görünen zincirleme bir reaksiyonla ateşlendi. Burada bir bağlantı, bir bağ, daha önce hiç deneyimlemediği bir yakınlık vardı. "O zaman Hope benim çocuğum olacak ve bir daha asla yalnız ve korkmuş olmayacak," dedi sessizce ama kararlı bir şekilde, sözünü tutacağına dair aklında hiçbir şüphe bırakmadan.

Ve birden sertçe yutkunmaya başladı. "Umarım bu konuyu kapatırsınız, Bayan Fallon."

Ağzının sert çizgisi yumuşadı, bir gülümseme değildi ama yine de daha yumuşaktı. "Teşekkür ederim."

Elini birkaç saniye daha tutuktan sonra Felicity içeri girince onu bıraktı.

Felicity gözlerini hafifçe kısarak Daniel'dan Alex Fallon'a baktı. "Biz hazırız Bayan Fallon. Size onun yüzünü göstermeyeceğiz, tamam mı?"

Alex Fallon başını salladı. "Anlıyorum."

Felicity perdeyi yolun üçte ikisine kadar çekti. Malcolm Zuckerman camın diğer tarafındaydı. Felicity hoparlöre doğru eğildi. "Başlayalım."

Malcolm arşafı yana çekerek kurbanın sağ tarafını ortaya çıkardı.

Felicity sessizce, "Ajan Vartanian üvey kız kardeşinizin dövmesi olduğunu söyledi," dedi. "Kendim kontrol ettim ve hiçbir yara izi görmedim. O ayak bileğinde dövme olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

Tekrar başını salladı. "Teşekkür . Bana kolunun içini gösterebilir mi?"

Felicity, "Ben de iğne izine dair bir kanıt görmedim," dedi.

Malcolm razı oldu.

Omuzları nihayet gevşedi ve gözle görülür bir şekilde titredi. "Bailey değil." Daniel'ın gözleriyle karşılaştı ve Daniel onun gözlerinde sempati, pişmanlık ve rahatlamanın öfkeli bir bileşimini gördü. "Hâlâ kimliği belirsiz bir kurbanınız var Ajan Vartanian. Bunun için üzgünüm."

Gülümsedi ama üzgün bir şekilde. "Üvey kardeşin olmadığına sevindim."

Felicity perdeyi pencerenin üzerinden geri çekti. "Birkaç dakika içinde otopsiye başlayacağım, Daniel. Seni bekleyeyim mi?"

"Eğer sakıncası yoksa. Teşekkürler, Doktor." Felicity gidene kadar bekledi, sonra ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. Alex Fallon hâlâ titriyordu ve onu kendine doğru çekip halk içindeki yüzünü tekrar takınana kadar tutmak istedi. "İyi misiniz Bayan Fallon?"

Kararsızca başını salladı. "Evet. Ama Bailey hâlâ kayıp."

Onun ne sorduğunu biliyordu. "Onu bulmanıza yardım edemem." Gözleri parladı. "Neden?"

"ünkü GBI sadece yerel halktan dava almıyor. Davet edilmemiz gerekiyor."

Çenesi gerildi ve gözleri soğudu. "Anlıyorum. O zaman Peachtree ve Pine'a nasıl gidebileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Daniel ona göz kırptı. "Affedersiniz?"

"Peachtree ve Pine dedim." Telaffuz etti. "Şerif Loomis, Dutton şerifi, onu orada aramam gerektiğini söyledi."

Lanet olsun sana, Frank, diye düşündü Daniel. *Bu çok duyarsız ve sorumsuzcaydı.* "Sana yolu tarif etmekten memnuniyet duyarım, ama hava karardıktan sonra daha şanslı olabilirsin ve bunu tavsiye etmem. Şehir dışından geliyorsun ve güvenli bölgeleri bilmiyorsun."

Çenesini kaldırdı. "Fazla seçeneğim yok gibi görünüyor. Şerif Loomis bana yardım etmeyecek ve sen de edemezsin."

Öyle düşünmüyordu ama fikirlerini kendine saklamayı tercih etti. Ayakkabısına baktı, sonra tekrar ona döndü. "Eğer yediye kadar bekleyebilirsen, seni götürebilirim."

Gözleri kısıldı. "Neden?"

"Çünkü saat altıda başlayıp yediye kadar bitmeyecek bir toplantım var."

Başını iki yana salladı. "Benimle oyun oynama, Vartanyan. Neden?"

Ona gerçeğin küçük bir parçasını söylemeye karar verdi. "Çünkü o kurban tıpkı kız kardeşiniz gibi bulundu ve benim Jane Doe'mun öldüğü gün üvey kız kardeşiniz de ortadan kayboldu. Taklitçi bir katilim olsun ya da olmasın, bu görmezden gelemeyeceğim kadar büyük bir tesadüf. Ve siz buradasınız Bayan Fallon. Sizin de bir taklitçi katilin hedefi olabileceğiniz hiç aklınıza geldi mi?"

Yüzü soldu. "Hayır."

"Seni korkutmak istemem ama orada yatmaktansa korktuğunu görmeyi tercih ederim."

Kadın titreyerek başını salladı ve adam onun ne demek istediğini anladı. "Minnettarım," diye mırıldandı. "Peki saat yedide nerede buluşalım?"

"Buraya ne dersin? O takımı giyme, tamam mı? Çok güzel."

"Tamam."

Kolunu kızın omzuna atma ihtiyacı yine içini kapladı ama isteği elinin tersiyle itti. "Hadi, seninle ön tarafa kadar yürüyeyim."

29 Ocak Pazartesi, 10:45.

Hâlâ hayattayım. Uyanmak için çabaladı ve gözlerini kısarak baktı, gözlerini tam olarak açamadı. Ama önemli değildi, o kadar karanlıktı ki zaten hiçbir şey göremezdi. Gündüzdü ama bunu sadece kuş seslerini duyabildiği için biliyordu.

Hareket etmeye çalıştı ve acı her yere yayılınca inledi. Çok kötü acıyordu.

Ve nedenini bile bilmiyordu. Teknik olarak bir kısmını, hatta belki de tamamını biliyordu ama bilgiyi beyninde tuttuğunu kabul etmesine izin vermiyordu. Zayıf anlarında ona söyleyebilir ve o onu öldürebilirdi.

Ölmek istemedi. *Eve gitmek istiyorum. Bebeğimi istiyorum.* Kendini Hope'u düşünmeye bıraktı ve gözyaşı aşağıya doğru akarken yüzünü buruşturdu.

Yanak. *Lütfen Tanrım, bebeğime iyi bak.* Birinin onun gittiğini bilmesi için dua etti. Biri Hope için gelmişti. *Birinin beni araması için.* Birileri için önemli olsun diye.

Herhangi biri. *Lütfen.*

Ayak sesleri yaklaştı ve kadın derin olmayan bir nefes aldı. Adam geliyordu. *Tanrı olsun, geliyor. Korkmama izin verme.* Ve kendini boşluğa, zihnini her şeyden arındırmaya zorladı. *Her şeyden.*

Kapı açıldı ve kadın koridordan gelen loş ışık karşısında irkildi. "Evet, şimdi," dedi adam. "Bana nerede olduğunu söylemeye hazır mısın?"

Dişlerini sıktı ve darbeye hazırlandı. Yine de adamın botunun ucu kalçasını tekmelediğinde haykırdı. Bir zamanlar güvendiği siyah gözlere baktı.

"Bailey, sevgilim. Burada kazanamazsın. Bana anahtarın nerede olduğunu söyle. O zaman gitmene izin veririm."

Dutton, 29 Ocak Pazartesi, 11:15.

Alex, sokaktan Bailey'nin evine bakarken hâlâ orada olduğunu düşündü.

İçeri girin. Kontrol et. Bu kadar korkak olma. Ama yine de oturdu, baktı, kalbi sert ve hızlı atıyordu. Daha önce Bailey için korkmuştu. Bailey'nin evinden dehşete düşmüştü. Şimdi, Vartanian sayesinde, kendisi için de korkuyordu.

Tamamen yanılıyor olabilirdi, ama eğer haklıysa ... Korunmaya ihtiyacı vardı. Bir köpeğe ihtiyacı vardı. Büyük bir köpeğe. Ve bir silaha. Kiralık arabayı çalıştırdı ve arabanın camına vurulduğunda çığlık atarak kaldırımdan uzaklaşmaya hazırды.

Bakışları askeri üniformalı genç bir adamın gülümseyerek durduğu pencereye kaydı. Onun çığlığını duymamıştı. Hiç kimse duymamıştı. Çığlıkları sadece zihnindeydi. Kararsız bir nefes alarak camı bir aralık indirdi. "Evet?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi hoş bir şekilde. "Ben Kaptan Beardsley, ABD Ordusu. Bailey Crighton'ı arıyorum. Onu nerede bulabileceğimi bilebileceğinizi düşündüm."

"Neden onu arıyorsun?"

Yüzünde yine hoş bir gülümseme vardı. "Bu benimle Bayan Crighton arasında. Eğer onu görürseniz, Peder Beardsley'in uğradığını söyler misiniz?"

Alex kaşlarını çattı. "Yüzbaşı mısın yoksa rahip mi?"

"İkisi de. Ben ordu papazıyım." Gülümsedi. "İyi günler dilerim."

"Bekle." Alex cep telefonunu kapı ve adam pencerenin önünde dururken Meredith'i aradı. Yakasında bir haç vardı. Belki de gerçekten bir papazdı.

Belki de değildi. Vartanian onu paranoyaklaştırmıştı. Ama yine de Bailey *kayıptı* ve o kadın ölmüştü.

"Eee?" Meredith söze girmeden sordu. "Bailey değil."

Meredith iç çekti. "Rahatladım ve aynı zamanda"

"Biliyorum. Dinle, Bailey'nin eski evine bir şey bulabilir miyim diye bakmaya geldim-"

"Alex. Ben seninle gelene kadar bekleyeceğine söz vermiştin."

"İçeri girmedim. Sadece girip giremeyeceğimi görmek istedim." Eve şöyle bir baktı ve içi burkulmaya başladı. "Yapamam. Ama burada, sokakta otururken bu adam çıkageldi."

"Hangi adam?"

"Peder Beardsley. Bailey'i aradığını söylüyor. Kendisi ordu papazı."

"Bir ordu papazı Bailey'i mi arıyor? Neden?"

"Ben de bunu öğreneceğim. Sadece birinin onunla konuştuğumu bilmesini istedim. Eğer on dakika içinde seni aramazsam, 911'i ara, tamam mı?"

"Alex, beni korkutuyorsun."

"Güzel. de çok korkmaya başlamıştım. Etrafa yaymam gerek. Umut nasıl?"

"Aynısı. Onu bu otel odasından çıkarmalıyız, Alex." "Ne yapabileceğime bakacağım." Telefonu kapattı ve arabasından indi.

Yüzbaşı Beardsley endişeli görünüyordu. "Bailey'e bir şey mi oldu?"

"Evet. Ortadan kayboldu."

Beardsley'nin endişesi şoka dönüştü. "Bailey ne zaman kayboldu?"

"Geçtiğimiz Perşembe gecesi, yani dört gün önce."

"Oh, canım. Sen de kimsin?"

"Benim adım Alex Fallon. Bailey'nin üvey kardeşiyim."

Kaşları havaya kalktı. "Alex Tremaine mi?"

Alex yutkundu. "Bu benim eski soyadım, evet. Bunu nereden biliyorsun?"

"Wade söyledi."

"*Wade mi?*"

"Bailey'nin ağabeyi."

"Wade'in kim olduğunu biliyorum. Neden sana benden bahsetsin ki?"

Beardsley başını eğerek onu inceledi. "O öldü."

Alex gözlerini kırıştırdı. "Öldü mü?"

"Evet. Özür dilerim. Size haber verildiğini sanıyordum. Teğmen Wade Crichton yaklaşık bir ay önce Irak'ta görev başında öldürüldü."

"Kan bağıımız yok, o yüzden sanırım hükümet benimle irtibata geçmezdi. Neden Bailey'i arıyorsun?"

"Kardeşinin ölmeden hemen önce bana yazdıldığı bir mektubu ona gönderdim. Teğmen Crichton Bağdat'ın dışındaki bir köye yapılan baskında yaralanmıştı. Bazıları buna intihar görevi diyordu."

Alex'in içinden bir tatmin duygusu geçti ve onu utandırdı. "Görev tamamlandı mı?" diye sordu sessizce.

"Kısmen. Her neyse, Wade havan topu ateşiyle vuruldu. Sağlık görevlileri ona ulaştığında artık çok geçti. Benden itirafını dinlememi istedi."

Alex'in kaşları çatıldı. "Wade Katolik değildi."

"Ben de değilim. Ben Lüteriyen bir papazım. Benden son itiraflarını dinlememi isteyen pek çok erkek Katolik değil ve rahipler dışındaki din adamları onları dinleyebilir."

"Özür dilerim. Bunu biliyordum. Acil servisimize her türlü din adamı gelir. Sadece Wade'in bir şey itiraf etmesine şaşırdım. Ölenlerin ailelerini ziyaret ediyor musunuz?"

"Hepsi değil. Dinlenmek için kalkmışım ve Fort Benning'e geldim. Yolumun üzerindeydi, ben de eve dönerken uğrarım diye düşündüm. Wade'in mektuplarından biri hâlâ bende. Benden üç mektup yazmamı istedi; biri kız kardeşine, biri babasına, biri de sana."

Çıglıklar kafasının içinde yükseldi ve Alex gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında Beardsley onu görmezden geldiği bir endişeyle izliyordu. "Wade *bana* mı yazdı?"

"Evet. Bailey'e ve babasına yazdığı mektupları bu adrese postaladım ama sizi nerede bulacağımı bilmiyordum. Alex Tremaine'i arıyordum." Mektuptan

Beardsley kolunun altında taşıdığı portföyden bir zarf ve kartını çıkardı. "Konuşmak istersen beni ara."

Alex zarfı aldı ve Beardsley uzaklaşmaya başladı. "Bekle. Wade, Bailey'e bir mektup gönderiyor. Bir kadının öldürölüp bir çukura bırakıldığı gün ortadan kayboluyor."

Ona göz kırptı. "Bir kadın mı öldürölldü?"

"Evet. Bailey olduğunu sanmışım ama değilmiş." Zarfı yırtarak açtı ve Wade'in yazdırıldığı mektubu taradı. Başını kaldırıp baktı. "Bu mektupta Bailey'nin nereye gittiğini bana söyleyecek hiçbir şey yok. Sadece af bir mektup. Ne için af dilediğini bile söylemiyor." Gerçi Alex onun bildiğinden oldukça emindi. Yine de Bailey'nin kaçırılmasına neden olacak bir şey değildi. "Sana söyledi mi?"

"Mektupta söylemedi."

Alex, Beardsley'nin çenesinin gerildiğini fark etti. "Ama itirafında şöyle demişti. Wade'in çuvalalayacağına güven. Bana ne dediğini söylemeyeceksin, değil mi?"

Beardsley başını salladı. "Yapamam. Katolik olmadığımı da söylemeyin. Günah çıkarmanın kutsallığı da benim için aynı derecede önemlidir. Size söylemeyeceğim Bayan Fallon. Söyleyemem."

Önce Vartanian, şimdi de Beardsley. *Yapamam*. "Bailey'nin küçük bir kızı var. Umut."

"Biliyorum. Wade bana ondan bahsetti. O küçük kızı çok severdi."

Alex *buna* inanmakta zorlandı ama onunla tartışmadı. "O zaman bana Hope'un annesini ona geri getirmeme yardımcı olabilecek bir şey söyle. Lütfen. Polis bana yardım etmez. Bailey'nin sadece bir keş olduğunu ve muhtemelen kaçtığını söylüyorlar. Wade itiraf dışında bir şey söyledi mi?"

Beardsley önce yere, sonra onun gözlerinin içine baktı. " 'Simon.' "

Alex hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Simon? Bu da ne demek şimdi?"

"Bu bir isim. Öürken, 'Seninle cehennemde görüşüröl, Simon' dedi. Üzgünöl, Bayan Fallon. Bu kadarı yeterli olacak. Size daha fazlasını anlatamam."

Dördüncü Bölüm

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, 12:15.

Dr. Felicity Berg gözlüklerinin ardından Daniel'a baktı. Otopsi masasının diğer tarafında durmuş, Jane Doe'dan geriye kalanların üzerine eğilmişti. "Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin?"

Daniel, Felicity'nin Jane Doe'yu bilinçli bir dikkatle parçalara ayırmasını sessizce izlemişti. Onu bir düzineden fazla kez otopsi yaparken izlemişti ama ellerini nasıl bu kadar sabit tuttuğunu merak etmekten kendini alamamıştı. "Kötü haber, sanırım."

Yüzünü örten maske hareket etti ve onun alaycı gülümsemesini hayal etti. Çoğu erkek tarafından "Buzdağı" olarak adlandırılmasına rağmen Felicity Berg'i her zaman sevmişti. Onu asla soğuk biri olarak görmemişti, sadece ... dikkatliydi. Daniel'ın da çok iyi bildiği gibi arada bir fark vardı.

"Onu kesin olarak teşhis edemiyorum. Yirmi yaşlarındaydı. Kanında alkol yoktu ve belirgin bir hastalığı ya da kusuru yoktu. Ölüm nedeni asfiksi."

"Peki ya yüzüne aldığı darbeler? Ölüm öncesi mi yoksa ölüm sonrası mı?"

"Post. Ağzının etrafındaki bu morluk gibi." Parmak ucu büyüklüğündeki dört çürüğü işaret etti.

Daniel kaşlarını çattı. "Bu çürükler onu öldüren elden kaynaklanmıyor mu?"

Kaşları kalktı. "Düşünmenizi istediği şey buydu. Ciğerlerinde ve yanaklarının iç yüzeyinde işaret ettiğim lifleri hatırlıyor musun?"

"Pamuk," dedi Daniel. "Kızın ağzına tıktığı mendilden." "Aynen öyle.

Sanırım kızın dişlerinde kendi DNA'sının bulunmasını istemedi.

onu ısırması durumunda. Burnunda ölmeden önce oluşmuş morluklar var, sadece dayaktan dolayı göremiyorsunuz. Ama öldükten sonra birinin parmakları ağzının kenarına bastırılmış. Parmak çürükleri arasındaki mesafe, bunun küçük boyutlu bir erkek eli olduğunu gösteriyor. Bunu için büyük bir zahmete girmiş,

Daniel. Yüzüne vururken ağzının etrafındaki bu bölgeye dokunmamaya dikkat etmiş. Sanki parmak morluklarının görünmesini istemiş gibi."

"Acaba Alicia Tremaine'in ağzının etrafında parmak morarması var mıydı?"

"Bunu sen . Size söyleyebilirim ki bu kadının son yemeği İtalyan, sosisli, makarnalı ve bir çeşit sert peynirli."

"Şehirde sadece bir milyon İtalyan restoranı var," dedi asık suratla.

Kadının sol elini kaldırdı. "Parmak uçlarında kalın nasırlar var."

Daniel görmek için daha yakına eğildi. "Bir müzik aleti çalıyordu. Keman olabilir mi?"

"Ya da yay ailesinden bir şey, yaylı bir şey sanırım. Diğer el yumuşak, nasır yok, bu yüzden muhtemelen bir arp ya da gitar değil."

"İyi haber bu muydu?"

Gözleri hafif bir eğlenceyle parlıyordu. "Hayır. İyi haber şu ki, size kim olduğunu öldürülmeden yirmi dört saat önce nerede olduğunu söyleyebilirim. Buraya, masanın bu tarafına gel." Felicity siyah bir ışık çubuğunu kurbanın elinin üzerinde gezdirerek floresan bir damganın kalıntılarını ortaya çıkardı.

Başını kaldırdı ve Felicity'nin memnun gözleriyle karşılaştı. "Fun-N- Sun'a gitmişti," dedi. Lunapark, oradan ayrılan ve aynı gün dönmeyi planlayan herkesin elini damgalıyordu. "Her gün binlerce ziyaretçi alıyorlar ama belki şansımız yaver gider."

Felicity kadının kolunu nazik bir özen ve saygıyla yanına yerleştirerek Daniel'in gözünde onu yüceltti. "Ya da belki sonunda biri onu özleyecek," dedi sessizce.

"Dr. Berg?" Asistanlarından biri elinde bir kâğıtla odaya girdi. "Bu kadının idrar testinde flunitrazepam pozitif çıktı, yüz mikrogram."

Daniel kaşlarını çattı. "Rohypnol? Tecavüz ilacı mı kullanmış? Bu ölümcül bir doz değil, değil mi?"

"Bu onu bayıltmak için bile yeterli değil. Testte kadar bile değil. Jackie, testi tekrar yapabilir misin? Eğer büyük jüri önüne çağrılırsam, sonuçlarının doğrulanmasını isteyeceğim. Alınma ama."

Jackie rahatsız olmadan başını salladı. "Alınmadım. Hemen şimdi yapacağım."

Daniel, "İlacı bulmamızı istiyordu ama onun tamamen etkisiz hale gelmesini istemiyordu," diye düşündü. "Onun uyanık ve farkında olmasını istedi."

"Ve farmakolojiyi biliyor. Bu kadar düşük flunitrazepam seviyesine ulaşmak kolay olmazdı. Yine biraz zahmete girmiş."

"Yani Rohypnol'ün varlığı Alicia Tremaine cinayetiyle ilgili kontrol etmem gereken bir şey daha. O polis raporunu almam gerekiyor." Ve şu ana kadar Dutton Şerifi Frank Loomis onu hâlâ geri aramamıştı. Profesyonel nezaket buraya kadarmış. Daniel raporu bizzat almak için Dutton'a gidiyordu. "Teşekkürler Felicity. Her zamanki gibi eğlenceliydi."

"Daniel." Felicity cesetten uzaklaşmış ve maskesini çıkarıyordu. "Ailen hakkında duyduklarımı üzüldüğümü söylemek istedim."

Daniel derin bir nefes aldı. "Teşekkür."

"Cenazeye gitmek istiyordum ama ..." Kendini küçümseyen bir gülümseme dudaklarını büktü. "Kiliseye gittim ama içeri giremedim. Cenazeler midemi bulandırıyor. İster inanın ister inanmayın."

Ona gülümsedi. "Sana inanıyorum Felicity. Denediğin için de teşekkür ederim." Hızlıca başını salladı. "Malcolm'dan Alicia'nın otopsi raporunu istedim."

Bayan Fallon gittikten sonra Tremaine. Onu aldığımızda size haber veririm."

"Tekrar, ." Ve uzaklaşırken, onun kendisini izlediğini hissetti
Git.

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, 13:15.

Daniel ofisine döndüğünde Luke sandalyelerinden birinde oturuyordu, kucığında bir dizüstü bilgisayar vardı ve ayaklarını Daniel'in masasına uzatmıştı. Başını kaldırıp Daniel'in yüzünü inceledi ve sonra omuz silkti. "Anneme yalan söylememi çok zorlaştırıyorsun Daniel. Ona istediğim kadar iyi olduğunu söyleyebilirim, ama gözlerinin altındaki koyu halkalar başka bir hikaye anlatıyor."

Daniel ceketini kapının arkasına astı. "Senin bir işin yok mu?"

"Hey, çalışıyorum." Luke dizüstü bilgisayarı kaldırdı. "Şefin makinesinde bir tanılama çalıştırıyorum. 'Buggy' çalışıyor. " Yüzünde bir gülümsemeyeyle parmaklarını havaya kaldırdı ama Daniel arkadaşının sesindeki gerginliği duydu.

Masasına oturdu ve kendi kendine biraz çalıştı. Luke'un gözlerinin altında koyu halkalar yoktu ama içlerinde çok az kişinin görebileceği bir kasvet vardı. "Kötü bir gün müydü?"

Luke'un gülümsemesi kayboldu ve gözlerini kapatarak sesli bir şekilde yutkundu. "Evet." Tek kelime sertti ve çok az kişinin gerçekten hissettiği bir acıyla doluydu.

Anlaşıldı. Luke, GBI'nın İnternet suçlarına karşı görev gücündeydi ve son bir yıldır çocukların karıştığı suçlara odaklanmıştı. Daniel, Luke'un her gün görmek zorunda kaldığı müstehcenliklere bakmaktansa binlerce otopsi izlemeyi tercih edeceğini düşündü. Luke bir nefes aldı ve gözlerini açtı, sükûnet olmasa bile kontrol yeniden sağlanmıştı.

Daniel herhangi bir polisin huzura kavuşup kavuşmadığını merak ediyordu.

Luke basitçe, "Bir molaya ihtiyacım vardı," dedi ve Daniel başını salladı.

"Az önce morgdan geldim. Benim Jane Doe'm Perşembe günü Fun-N-Sun'a gitti ve keman çalıyor."

"Keman biraz daha daraltabilir. Sana bir şey getirdim." Luke bilgisayar çantasından kalın bir kâğıt yığını çıkardı. "Alicia Tremaine hakkında derinlemesine bir araştırma yaptım ve tüm bu makalelere ulaştım. Bir ikiz kardeşi varmış."

"Biliyorum," dedi Daniel alaycı bir ifadeyle. "Bu sabah buraya gelip ödümü koparmadan önce bana söylememiş olman çok kötü."

Luke'un kara kaşları havaya kalktı. "O *burada* mıydı? Alexandra Tremaine mi?"

"Artık kendine Fallon diyor. Alex Fallon. Cincinnati'den bir acil servis hemşiresi."

"Demek yaşıyormuş," dedi Luke düşünceli bir ifadeyle ve Daniel kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Luke elindeki kâğıt yığını masaya uzattı. "Hikâye Alicia'nın öldürülmesiyle bitmedi. Alicia'nın cesedinin bulunduğu gün, Kathy Tremaine, yani anneleri, kendini başından vurmuş. Görünüşe göre kızı Alexandra tarafından bulunmuş ve doktorun anne için yazdığı tüm hapları almış, kızının cesedini teşhis etmek zorunda kaldıktan sonra histerik bir hale gelmiş."

Daniel morgdaki masada yatan Jane Doe'yu ve çocuğunu bu şekilde teşhis etmek zorunda kalan bir anneyi düşündü. Yine de intihar korkakların çıkış yoluydu... ve Alex'in onu bu şekilde keşfetmiş olması. "Tanrım," diye mırıldandı.

"Kathy Tremaine'in kız kardeşi Alicia yüzünden Ohio'dan gelmiş ve ikisini de keşfetmişti. Adı Kim Fallon'dı."

"Alex, teyzesi ve amcası tarafından evlat edinildiğini söyledi, yani bu mantıklı."

"Yığında daha fazlası var, ölüm ilanları ve cinayetle suçlanan Gary Fulmore'un davasıyla ilgili makaleler. Ama başka

Fulmore'un tutuklanmasıyla ilgili makaleden sonra Alexandra'dan bahsedildi. Sanırım Kim Fallon ondan sonra onu Ohio'ya götürdü."

Daniel sayfaları karıştırdı. "Bailey Crichton'dan bahsedildiğini gördün mü?"

"Craig Crichton, evet, ama Bailey değil. Craig, Kathy Tremaine'in öldüğü sırada birlikte yaşadığı adamdı. Neden?"

"Alex Fallon bu yüzden bugün beni görmeye geldi. Üvey kız kardeşi Bailey Perşembe gecesi kaybolmuş ve onun Arcadia'daki kadın olduğunu düşünmüş."

Luke hafifçe ıslık çaldı. "Bu bir şok olmalı."

Daniel onun neredeyse kansız bir şekilde sıkıdığı yumrukları ve elinin onun elinin içinde nasıl hissettiğini düşündü. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum ama kendini iyi toparladı."

"Aslında bunun senin için bir şok olacağından bahsediyordum." Luke ayaklarını masadan kaldırdı ve ayağa kalktı. "Artık dönmem gerekiyor. Mola bitti."

Daniel gözlerini kıstı. "İyi olacak mısın?"

Luke başını salladı. "Elbette." Ama sesinde çok az inanç vardı. "Sonra görüşürüz."

Daniel kâğıtları kaldırdı. "Teşekkürler, Luke." "Lafı bile olmaz."

Dalgalar, diye düşündü Daniel onun gidişini izlerken. Kurbanların ve ailelerinin hayatlarını değiştirdiler. *Bazen de bizi değiştirirler. Genellikle bizi değiştirirler.* İç çekerek Fun-N-Sun'ın numarasını aramak için kendi bilgisayarına döndü. Tanımlaması gereken bir kurban vardı.

Dutton, 29 Ocak Pazartesi, 1300

"İşte bütün eşyalar." Alex bunları otel odasındaki kanepenin üzerine bıraktı. "Play- Doh, Legolar, Bay Patates Kafa, daha fazla boya kalemi, kâğıt ve boyama kitabı."

Meredith küçük yemek masasında Hope'un yanında oturuyordu. "Peki Barbie kafası?"

"Çantada, ama Barbie kalmamıştı. Prenses Fiona'yı *Shrek*."

"Ama kesebileceğimiz saçları var? Bailey kuaför olduğu için birlikte bu şekilde oynamış olabileceklerini düşünüyorum."

"Evet. Kontrol ettim. Hope'a da birkaç kıyafet aldım. Dostum, çocuk kıyafetleri çok pahalı."

"Alış buna, teyze."

"Onu yatak odasındaki masadan kaldırmışsın."

"Mecburdum. Orada ikimiz için de boyama yapacak yer yoktu ve benim de manzara değişikliğine ihtiyacım vardı." Meredith yığından mavi bir boya kalemi seçti. "Hope, bu sefer deniz salyangozu seçiyorum. Cezayir menekşesi kulağa mutlu bir renk gibi geliyor, sanki bana göz kırptıyor."

Meredith boyama yaparken gevezelik etmeye devam ediyordu ve Alex bunun o yokken bir süredir devam görebiliyordu. Meredith'in Hope'un boyama kitabından kopardığı, kenarları yırtık bir yığın sayfa vardı. Hepsi maviyle renklendirilmişti.

"Sen boyarken konuşabilir miyiz?"

Meredith gülümsedi. "Elbette. Ya da oturup bizimle birlikte boyayabilirsin. Hope ve benim için sakıncası yok, değil mi Hope?"

Hope onu duymuş gibi bile görünmüyordu. Alex yatak odasındaki masanın sandalyesini sürükleyerek yemek masasına getirdi ve oturup Hope'un başının üzerinden Meredith'in gözleriyle buluştu. "Bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Meredith neşeyle. "Sihirli değnek diye bir şey yok Alex."

Hope'un eli aniden durdu, hâlâ küçük yumruğundaki kırmızı boya kalemini tutuyordu. Gözlerini boyama kitabından ayırmıyordu ama tamamen hareketsiz kalmıştı. Alex ağzını açtı ama Meredith ona uyarıcı bir bakış fırlattı ve Alex sessiz kaldı.

Meredith, "En azından dükkândaki o çuvalın içinde değil," diye devam etti. "Sihirli değnekleri severim." Hope kılını bile kıpırdatmadı. "Küçükken kereviz saplarını sihirli değnek sanırdım. Annem salata yapmaya gittiğinde bütün kerevizler gittiğinde çok kızardı." Meredith kıkırdadı ve deniz salyangozuyla boyamaya devam etti. "Yaygara koparırdı ama benimle oynardı. Kerevizin ucuz olduğunu söylerdi ama oyun zamanı çok değerliydi."

Alex sertçe yutkundu. "Annem de böyle derdi. "Oyun zamanı değerlidir. "

"Muhtemelen annelerimiz kardeş olduğu içindir. Senin annen de böyle mi söyledi Hope?"

Hope'un boya kalemi yavaşça yeniden hareket etmeye başladı, sonra daha hızlı, ta ki eskisi gibi odaklanarak boyayana kadar. Alex iç çekmek istedi ama Meredith gülümsüyordu.

"Bebek adımları," diye mırıldandı. "Bazen en iyi terapi sadece orada olmaktır, Alex." Boyama kitabından bir sayfa yırttı. "Bir dene. Gerçekten çok rahatlatıcı."

Alex derin bir nefes alarak kendini dengeledi. "Bunu benim için yaptın. Seninle yaşamaya ilk geldiğimde benimle oturdun. Her gün okuldan sonra ve bütün yaz boyunca. Odama gelir ve kitap okurdun. Tek kelime etmedin."

"Ne diyeceğimi bilemedim," dedi Meredith. "Ama üzgündün ve seninle oturduğumda daha mutlu görünüyordun. Sonra bir gün 'Merhaba' dedin. Günler sonra başka bir şey söyledin ve haftalar sonra herhangi bir konuşma yapmaya başladın."

"Sanırım hayatımı kurtardın," diye mırıldandı Alex. "Sen, Kim ve Steve." Fallonlar onun kurtuluşu olmuştu. "Onları özlüyorum." Teyzesi ve eniştesi bir yıl önce Steve'in küçük uçağı Ohio'da bir mısır tarlasına düştüğünde ölmüşlerdi.

Meredith'in eli titredi ve zorlukla yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ben de onları özlüyorum." Yanağını kısa bir süre için Hope'un güzel buklelerine yasladı. "Bu çok güzel bir tırtıl, Hope. Cezayir menekşesini kelebeğin üzerinde kullanacağım." Birkaç dakika daha gevezelik ettikten sonra konuyu değiştirdi. "Biraz kelebek görmeyi çok isterim. Umut'u götürebileceğimiz bir park buldun mu Alex?"

"Evet, ilkokuldan çok uzakta olmayan bir park var. Dışarıdayken şu emlak kitapçıklarından birini aldım. Parkın yakınında bir süreliğine kiralayabileceğimiz mobilyalı bir ev var." *Ben Bailey'i bulana kadar, diye ekledi sessizce.*

Meredith başını salladı. "Anladım. Oh, ve biliyor musun? Parka gittiğimizde Simon Diyor oynayabiliriz." Kumral kaşları anlamlı bir şekilde kalktı. "İnternette talimatları buldum. Onları büyüleyici bulacaksın. Sayfayı dizüstü bilgisayarımda açık bıraktım. Yatak odasında."

Alex ayağa kalktı, kalbi sıkışıyordu. "Gidip kontrol edeyim." Kaptan-Rahip Beardsley gittikten hemen sonra Meredith'i aramış ve konuşmayı, özellikle de "Cehennemde görüşürüz Simon," cümlesini aktarmıştı. Anlaşılan Alex, Meredith Hope'la oyun terapisi yapabilsin diye yerel Wal-Mart'ın oyuncak bölümünü satın alırken Meredith de biraz araştırma yapmıştı.

Alex, Meredith'in okumakta olduğu sayfayı tıkladı ve anıları yerli yerine oturmaya başladığında irkilerek nefesini içine çekti. *Simon Vartanian*.

Vartanian. Daniel'ın adı çok tanıdık gelmişti ama o sırada Bailey için fazla endişelendiğinden üzerinde durmamıştı. Sonra, o kadının bedenini görmek için beklerken... Daniel onun elini tutmuş ve kadın içini ısıtan bir farkındalık hissetmişti. Ama daha fazlası da vardı. Bir yakınlık, bir akrabalık, bir ... rahatlık, sanki onu daha önceden tanıyormuş gibi. Belki de tanıyordu.

Vartanian. Aileyi şimdi hayal meyal hatırlıyordu. Zenginlerdi. Baba önemliydi. Yargıçtı. Simon'ı da hayal meyal hatırlıyordu. Büyük, iri yarı, korkutucu bir çocuktı. Simon okulda Wade'in sınıfındaydı.

Makaleyi okumak için oturdu ve bir anda kendini çok kötü bir hikâyeye kaptırdı. Simon Vartanian sadece bir hafta önce ailesini ve daha pek çok insanı öldürdükten sonra ölmüştü. Simon, Philadelphia'da Vito Ciccotelli adında bir dedektif tarafından öldürülmüştü.

Simon'dan geriye kız kardeşi Susannah Vartanian kaldı. *Onu hatırlıyorum*. Pahalı kıyafetler giyen kültürlü bir kızdı. Susannah onun yaşındaydı ama pahalı bir özel okula gitmişti. Şimdi New York'ta bir avukat yardımcısıydı.

Alex tuttuğu nefesi yavaş bir tıslamayla bıraktı. Simon'dan geriye kardeşi, GBI'da özel ajan olarak çalışan Daniel Vartanian kalmıştı. Alex tanıştıkları anı, Daniel'ın yüzündeki büyük şoku zihninde tekrar canlandırdı. Alicia'dan haberi vardı ve Alex onun yaşadığı şoku sadece buna bağlamıştı. Ama şimdi . . . *Seninle cehennemde görüşürüz, Simon*.

Parmak eklemlerini dudaklarına bastırarak Meredith'in ekranındaki Simon Vartanian'ın resmine baktı. İki kardeş arasında küçük de olsa bir benzerlik vardı. Her ikisi de aynı vücut tipine sahipti, uzun boylu ve geniştiler ve gözlerinin etrafında aynı delici bakışı paylaşıyorlardı. Ama Daniel üzgün görünürken Simon'ın sert bir bakışı vardı. Yorgun ve çok üzgün. Ailesi öldürülmüştü, bu üzüntüyü açıklıyordu ama onun yüzünü gördüğünde yaşadığı şoku ne açıklıyordu? Daniel Vartanian ne biliyordu?

Cehennemde görüşürüz. Simon ne yapmıştı? Alex onun son zamanlarda ne yaptığını okuyabiliyordu ve bu insanlık dışı bir şeydi. Ama o zamanlar ne yapmıştı?

Peki Wade ne yapmıştı? *Bana ne yaptığını biliyorum... ama Simon'a ne yaptı?* Wade'in Simon Vartanian ile bağlantısı neydi? Ve bunun Bailey ile ne ilgisi vardı? Ya Alicia? Peki ya zavallı

Dün akşam hendekte buldukları kadın da Alicia gibi öldürölmüş müydü? Wade yapmış olabilir mi? ?

Alex'in nabzı kulaklarında atmaya başladı ve birden sanki odadaki tüm hava çekilmiş gibi oldu. *Sakin ol. Sessizliğe odaklan.* Yavaşça tekrar nefes almaya, tekrar mantıklı düşünmeye başladı. Alicia'nın katili ait olduğu yerde, hapishanede çürüyordu. Ve Wade ... hayır. Cinayet değil. Hayır. Her ne olduysa, bunun o olmadığını biliyordu.

Bildiğı tek şey, bu gece Özel Ajan Daniel Vartanian'la buluşacağı ve bildiklerini ona anlatacağıydı. O zamana kadar yapması gereken şeyler vardı.

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, 14:15.

Ed Randall ofisine girdiğinde Daniel başını bilgisayarından kaldırdı ve genel olarak tiksiniş görünüyordu. "Hey, Ed, ne biliyorsun?"

"Bu adam dikkatliymiş. Şimdiye kadar en ufak bir saç teli bile bulamadık. Kanalizasyon girişinin etrafından çamur aldık ve şu anda laboratuarda kontrol ediyoruz. Eğer yoldan kanalizasyona indiyse, belki bir şey düşürmüştür."

"Peki ya kahverengi battaniye?" Daniel sordu.

"Etiketlerin ikisi de kesildi," dedi Ed. "Kumaşı üreticilerle eşleştirmeye çalışıyoruz. Şansımız yaver gidebilir ve bir satın alma noktasına kadar izini sürebiliriz. Kurbanın kimliğini belirlemeye yaklaştık mı?"

"Evet, aslında. Felicity ayrıca kurbanın elinde Fun-N-Sun'a ait bir damga buldu."

"Yani sen lunaparka gideceksin, ben de çamurda oynayacağım. Hiç adil değil."

Daniel gülümsedi. "Parka gitmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Öğleden sonranın çoğunu telefonda güvenlikleriyle konuşarak geçirdim. Beni ağlarına bağlamayı başardılar, böylece güvenlik kayıtlarını masamdan izleyebildim."

Ed etkilenmiş görünüyordu. "Teknoloji harika değil mi? Ve?"

"Ve İtalyan yemek büfesinde sırada bekleyen bir kadın bulduk. Kurban son öğününde makarna yemişti. *Üzerinde Cellists Do It With Strings Attached* yazan bir sweatshirt giyiyordu - kurbanın parmak uçlarında nasırlar vardı. Park, makarnanın parasını ödeyip ödemediğini öğrenmek için makbuzları inceliyor.

kredi kartı ile ögle yemeği. Geri aramalarını bekliyorum. Dua edin."

"Bulacağım. İlgi çekici bir şey bulduk." Ed, Daniel'ın masasına küçük bir kavanoz koydu. "Hendeğin yaklaşık elli metre gerisindeki ağaçlardan birinin kabuğunda saç ve deri bulduk."

Daniel Corchran'ın o sabah faksladığı manşete baktı. "Muhabir mi?"

"Biz de öyle düşünüyoruz. Eğer şu Jim Woolf denen adamı bulursanız, biz oraya varmadan önce onu olay yerine yerleştirebiliriz."

"Görünmeden nasıl kaçtı?"

"Ekibim dün gece on bire kadar oradaydı ve bu sabah tekrar geri döndü. On bir ile altı arasında devriye gezen bir birimimiz vardı. Buradan yaklaşık çeyrek mil ötede yol boyunca ayakkabı izleri bulduk. Sanırım muhabir hepimiz gidene kadar bekledi, aşağı indi ve çeyrek mil uzaklaşana kadar alçakta kaldı, sonra da bir araç yakaladı."

"Yol boyunca hiç siper yok. Kaçmak için karnının üzerinde sürünmüş olmalı."

Ed'in çenesi gerildi. "Sürünerek yaklaşmak doğru olur. Adam bir yılan. O makalede elimizdeki her şeyi ele verdi. Onunla aynı okula gittiğini duydum."

Ed'in sesi biraz suçlayıcı çıkmıştı, sanki Jim Woolf'un davranışının sorumlusu Daniel'miş gibi. "Ben V'ydim ve o da W'ydi, bu yüzden hep arkamda otururdu. O zamanlar yeterince iyi görünüyordu. Ama Chase'in çok zekice gözlemlediği gibi, değişmiş görünüyor. Sanırım ne kadar değiştiğini görmek üzereyim." Bilgisayar ekranını işaret etti. "Ben de tam onu kontrol ediyordum. Babası bir yıl önce ölene ve *Review*'u ona bırakana kadar muhasebeciydi. Jim bu muhabirlik işinde oldukça yeni. Belki konuşmaya ikna edilebilir."

"Flütün var mı?" Ed suratını ekşiterek sordu. "Neden?"

"Bu yılan oyuncularının kullandığı şey değil mi?"

Daniel bu görüntü karşısında yüzünü buruşturdu. "Yılanlardan neredeyse muhabirler kadar nefret ediyorum."

Ed iyi huylu bir sırıtışa geçti. "O zaman eğlenceli bir öğleden sonra geçireceksiniz."

Dutton, 29 Ocak Pazartesi, 14:15.

"Ayda bin dolar," dedi emlakçı, gözlerinde sanki anlaşmanın tamamlandığını hissetmiş gibi bir parıltıyla. Ellili yaşlarının ortalarındaki Delia Anderson'ın dinamitin yerinden oynatamayacağı bir kabarıklığı vardı. "İlk ve son ayın kirası imzalanırken ödenecek."

Alex bungalo'da etrafına bakındı. Ev gibiydi, iki yatak odası ve gerçek bir mutfığı vardı ve Hope'un oynayabileceği gerçekten güzel bir parka bir bloktan daha yakındı. Tabii ona boya kalemlerini bıraktırabilirlerse. "Eşyaların hepsi kalacak mı?"

Delia başıyla onayladı. "Org da dahil." Orkestradaki her enstrümanı sentezleyen eski modellerden biriydi. "Yarın taşınabilirsin."

"Bu gece." Alex kadının kartal gözleriyle karşılaştı. "Bu gece taşınmam gerekiyor."

Delia küstahça gülümsedi. "Sanırım bu ayarlanabilir."

"Alarmı var mı?"

"Sanırım değil." Delia mutsuz görünüyordu. "Hayır, alarmı yok."

Alex kaşlarını çatı ve Vartanian'ın morgdaki izleme odasından çıkmadan önce yaptığı uyarıyı düşündü. Silahları pek sevmezdi ama korku büyük bir motivasyon kaynağıydı. Hope'un oyun terapisi için tüm oyuncakları aldığı mağazanın spor malzemeleri bölümünden bir silah almaya çalışmıştı ama tezgâhtar ona Georgia'da ikamet etmiyorsa silah alamayacağını söylemişti. Georgia'da ikamet ettiğini ehliyetiyle kanıtlayabilirdi. Bir kira kontratıyla ehliyet alabilir. *O zaman şu işi halledelim.*

Yine de pratik zekâlıydı. "Eğer alarmı yoksa, o zaman bir köpek alabilir miyim?" Bir köpek saldırgan için daha caydırıcı olabilirdi. Kaşlarını kaldırdı. "Alarm ev sahibine patlar. Köpek alırsam depozito öderim."

Delia dudaklarını ısırdı. "Belki küçük bir köpektir. Sahiplerine sorayım."

Alex gülümsemesini yuttu. "Bunu sen yap. Eğer bir köpek alabilirsem, hemen imzalayacağım."

Delia cep telefonunu alıp dışarı çıktı ve iki dakika sonra geri döndüğünde yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı. "Hayatım, bir anlaşmamız var ve sen de bir ev alacaksın."

Dutton, 29 Ocak Pazartesi, 16:15.

Daniel, Dutton'ın Ana Caddesi'nde yürürken Clint Eastwood'a kanalize olduğunu hissetti. O geçerken konuşmalar kesiliyor ve insanlar ona bakıyordu. Tek eksikliği pançosu ve ürkütücü müziği idi. Geçen hafta cenaze evine, mezarlığa ve ailesinin şehir sınırlarının ötesindeki evine gitmişti. Cenaze ve mezarlık dışında gözlerden uzak kalmayı başarmıştı.

Ama şimdi değil. Her bakan kişinin gözleriyle tanıştı. Çoğunu tanıyordu. Hepsi yaşlanmıştı. Geri dönmeyeli uzun zaman olmuştu. Babasıyla resimler yüzünden kavga edip Dutton'dan temelli ayrılalı on bir yıl olmuştu ama üniversiteye gittiği gün, yani yedi yıl önce ruhen ayrılmıştı. O yıllarda çok değişmişti.

Ancak Dutton'ın ana caddesinde böyle bir şey yoktu. Fırının, çiçekçinin ve berber dükkânının pencerelerinden bakan meraklı gözlerin yanından geçti. Üç yaşlı adam berber dükkânının dışında bir bankta oturuyordu. Daniel kendini bildi bileli üç yaşlı adam hep o bankta otururdu. Biri öbür dünyaya gittiğinde, diğeri onun yerini alırdı. Daniel hep, Braves'in maçlarında loca koltukları için olduğu gibi, bank için de bir tür resmi bekleme listesi olup olmadığını merak etmişti.

Yaşlı adamlardan biri ayağa kalktığında şaşırdı. Daha önce herhangi bir ihtiyarın ayağa kalktığını gördüğünü hatırlamıyordu. Ama bu ayağa kalkmış ve bastonuna dayanarak Daniel'in yaklaşmasını izliyordu. "Daniel Vartanian."

Daniel sesi hemen tanıdı ve lisedeki eski İngilizce öğretmenin önünde durduğunda kendini daha dik dururken bulunca biraz eğlendi. "Bay Grant."

Yaşlı adamın gür beyaz bıyığının bir tarafı kalktı. "Demek hatırlıyorsun."

Daniel yaşlı adamın gözleriyle karşılaştı. " 'Ölüm, bazıları sana güçlü ve korkunç dese de gururlanma, çünkü sen öyle değilsin. " *Aklına gelen ilk alıntının bu olması tuhaftı.* Daniel morgda yatan, kimliği belirlenemeyen ve henüz kayıp olduğu bildirilmeyen kadını düşündü. *Ya da belki o kadar tuhaf değildi.*

Grant'ın bıyığının diğer tarafı kalktı ve beyaz başını selamlamak için salladı. "John Donne. Hatırladığım kadarıyla en sevdiklerinizden biri."

"Artık o kadar da değil. Sanırım çok fazla ölüm gördüm."

"Sanırım sende var, Daniel. Ailen için hepimiz çok üzgünüz." "Teşekkür ederim. Hepimiz için zor bir dönem oldu."

"Cenazeye ve mezara gittim. Susannah solgun görünüyordu."

Daniel yutkundu. Kız kardeşi yapmıştı. İyi bir nedeni vardı. "Dayanacaktır."

"Tabii ki olacak. Ailen iyi bir evlat yetiştirmiş." Grant ne söylediğini fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Daniel şaşkınlıkla dudaklarının kıvrıldığını fark etti. "Ne demek istediğinizi biliyorum, efendim."

"O Simon her zaman kötü haberdi." Grant öne doğru eğildi ve Daniel kasabadaki herkesin onları izlediğini bilmesine rağmen sesini alçalttı. "Ne yaptığını okudum, Daniel. Cesaret isterdi. Aferin sana evlat. Seninle gurur duydum."

Daniel'in gülümsemesi soldu ve tekrar yutkundu, bu kez gözleri acıyordu. "Teşekkür ." Sesini temizledi. "Gördüğüm kadarıyla berber tezgahında bir yer kapmışsın."

Grant başıyla onayladı. "Sadece yaşlı Jeff Orwell'in geçmesini beklemek zorunda kaldım." Kaşlarını çatı. "İhtiyar sırf beklediğimi bildiği için iki uzun yıl dayandı."

Daniel başını salladı. "Bazı insanların yüzsüzlüğü."

Grant gülümsedi. "Seni görmek güzel, Daniel. En iyi öğrencilerimden biriydin."

"Her zaman en sevdiğim öğretmenlerden biri oldunuz. Sen ve Bayan Agreen." Kaşlarını kaldırdı. "Siz ikiniz hâlâ birlikte misiniz?"

Grant, Daniel kalp masajı yapmak zorunda kalacağını düşünene kadar öksürdü. "Bunu biliyor muydun?"

"Herkes biliyordu, Bay Grant. Her zaman bildiğimizi bildiğinizi ve umursamadığınızı düşünmüştüm."

Grant derin bir nefes aldı. "İnsanlar sırlarının çok güvende olduğunu sanıyor," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki Daniel neredeyse duymuyordu. "İnsanlar aptaldır." Sonra nefesinin altından, "Aptal olma, evlat," diye fısıldadı. Sonra başını kaldırdı, gülümsemesi yeniden belirdi ve bastonunun üzerinde geriye doğru sallandı. "Seni gördüğüme sevindim. Yabancılık çekme, Daniel Vartanian."

Daniel eski öğretmenin gözlerini inceledi ama sadece birkaç saniye önce korkunç bir uyarı gibi görünen şeyden eser yoktu. "Deneyeceğim. Kendinize iyi bakın Bay Grant. Berber tezgahı için bekleme listesindeki bir sonraki adama çok uzun bir süre bekleme süresi verin."

"Öyle yapacağım."

Daniel ziyaretinin asıl nedeni olan *Dutton Review*'un ofisine doğru yürüdü. *Review*, Daniel'ın bir sonraki durağı olacak olan polis karakolunun karşısında yer alıyordu. Gazete bürosunun içi havasızdı ve yerden tavana kadar kutularla doluydu. Bir masa, bir bilgisayar ve bir telefon için küçük bir alan ayrılmıştı. Masada, saçsız kafasında bir çift gözlük olan tombul bir adam oturuyordu.

Sol ön kolunu çavuş çizgilerine benzeyen dört büyük bandaj kaplamıştı ve gömleğinin yakasından kızgın kırmızı bir yara izi görünüyordu. Sanki adam bir şeye takılmış ve kaybetmiş gibi görünüyordu. Belki de bir ağaca. *Merhaba*, diye düşündü Daniel.

Adam kaldırdı ve Daniel anaokulundan liseye kadar arkasında oturan çocuğu tanıdı. Jim Woolf'un ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Pekala. Bu adamın kendisi değil mi? Özel Ajan Daniel Vartanian. Kanlı canlı."

"Jim. ?"

"Sanırım bugün senden daha iyiyim, yine de gururlandığımı söylemeliyim. Pis işlerini yaptırmak için bir serseriye göndereceğini düşünmüştüm ama işte buradasın, küçük Dutton'a geri dönmüştün."

Daniel Woolf'un masasının kenarına oturdu. "Telefonlarıma cevap vermedin, Jim."

Jim'in parmakları onun yuvarlak karnının üzerinde hafifçe duruyordu. "Söyleyecek bir şeyim yoktu."

"Söyleyecek hiçbir şeyi olmayan bir gazeteci. Bu bir ilk olmalı."

"Sana bilmek istediğin şeyi söylemiyorum, Daniel."

Daniel kibar yolu terk etti. "O zaman seni soruşturmayı engellemekten tutuklayacağım."

Jim irkildi. "Vay canına. Eldivenleri çok hızlı çıkardın."

"Sabahı morgda o kadına otopsi yapılmasını izleyerek geçirdim. İnsanın gününün neşesini kaçırıyor. Hiç otopsi gördün mü Jim?"

Jim'in çenesi gerildi. "Hayır. Ama yine de bilmek istediğin şeyi sana söylemiyorum."

"Tamam. Ceketini al."

Jim dik oturdu. "Blöf yapıyorsun."

"Hayır, değilim. Polisler gelmeden önce biri sana olay yerini gösterdi. O cesedin etrafında ne kadar dolaşmak zorunda kaldığını bilemezsin. Söyleyemem."

Dokunduğun şey. Ne aldın?" Daniel Jim'in gözlerine baktı. "Belki de onu oraya sen koydun."

Jim kıpkırmızı oldu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok ve bunu sen de biliyorsun." "Hiçbir şey bilmiyorum. Ben orada değildim. Öte yandan sen oradaydın."

"Öyle olduğumu bilmiyorsun. Belki de resimleri başka birinden almışımıdır."

Daniel masaya doğru eğildi ve adamın kolundaki yara bandını işaret etti. "Bir parçanı geride bırakmışsın Jim. Olay yeri inceleme ekibi derini şu ağacın kabuğunda buldu." Jim biraz soldu. "Şimdi seni içeri alıp DNA örneği almak için arama emri çıkartabilirim ya da dün öğleden sonra o ağacın tepesinde olduğunu nasıl bildiğini bana anlatabilirsin."

"Söyleyemem. Anayasal boyutların ötesinde, size söylersem bir daha asla bahşış alamam."

"Demek bahşış aldın."

Jim iç çekti. "Daniel. . . Bilseydim sana söylemezdim, ama kim olduğunu bilmiyorum."

"İsimsiz bir . Uygun."

"Gerçek bu. Arama ev telefonumdan geldi ama numara bloke edilmişti. Oraya gittiğimde ne göreceğimi bilmiyordum."

"Arayan kadın mıydı erkek mi?"

Jim başını salladı. "Hayır. Bunu sana söylemeyeceğim."

Daniel düşündü. Şimdiden düşündüğünden daha fazlasını elde etmişti. "O zaman bana ne zaman geldiğini ve ne gördüğünü söyle."

Jim başını eğdi. "Bunda benim çıkarım ne?"

"Bir röportaj, özel. Atlanta'daki büyük adamlardan birine bile satabilirsin."

Jim'in gözleri parladı ve Daniel doğru akoru yakaladığını anladı. "Pekâlâ. Karmaşık bir şey değil. Dün öğlen aradılar. Saat bir gibi oraya gittim, ağaca tırmandım ve bekledim. Saat iki gibi motorcular . Yarım saat sonra Memur Larkin geldi. Cesede şöyle bir baktı, banktan yola doğru tırmandı ve kustu. Çok geçmeden siz eyalet polisleri de geldiniz. Herkes gittikten sonra aşağı indim ve eve gittim."

"Aşağı indikten sonra eve tam olarak nasıl döndün?" Jim'in dudakları inceldi. "Karım. Marianne."

Daniel gözlerini kırptırdı. "Marianne mi? Marianne Murphy mi? Marianne Murphy ile mi evlendin?"

Jim kendini beğenmiş görünüyordu. "Evet."

Marianne Murphy herkesi en çok etkileyebilecek kız olarak seçilmişti. "Pekâlâ." Daniel boğazını temizledi, Jim Woolf'u dolgun ve çok cömert Marianne Murphy ile hayal etmek istemiyordu. "Oraya nasıl gittin?"

"Beni de o bıraktı."

"Onunla konuşmak istiyorum. Zamanları teyit etmek için. Ve orada otururken çektiğiniz fotoğrafları istiyorum. Hepsini."

Jim ters ters bakarak fotoğraf makinesinden hafıza kartını çıkardı ve fırlattı. Daniel tek eliyle yakaladı ve ayağa kalkarken cebine attı. "Seni arayacağım."

Jim onu kapıya kadar izledi. "Ne zaman?"

"Bir şey bildiğim zaman." Daniel kapıyı açtı, sonra durdu, eli hâlâ kapı kolundaydı. Ve baktı.

Arkasında Jim'in yumuşak nefes alışını duydu. "Aman Tanrım. Bu ..."

Alex Fallon. Polis merkezinin merdivenlerinin dibinde duruyordu, bir omzunda bir el çantası vardı. Hâlâ siyah takım elbisesini giyyordu. Omuzları aniden sertleşti ve adamın gözleriyle karşılaşana kadar yavaşça döndü. Uzun bir süre Ana Cadde'nin karşısında birbirlerine baktılar. Kadın gülümsemedi. Aslında Daniel bu mesafeden bile onun dolgun dudaklarının inceldiğini görebiliyordu. Kızgındı.

Daniel caddeyi geçti, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Daniel karşısında durduğunda, o sabah yaptığı gibi çenesini kaldırdı. "Ajan Vartanian."

Ağzı kurudu. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Bailey için kayıp ihbarında bulunmak üzere şerifle görüşmeye geldim." Onun omzunun üzerinden baktı. "Sen kimsin?"

Jim Woolf onun etrafından dolaştı. "Jim Woolf, *Dutton Review*. Kayıp kişi ihbarında bulunacağınızı mı söylemişsiniz? Belki yardımcı olabilirim. Bailey'nin bir fotoğrafını basabiliriz, demiştiniz değil mi? Bailey Crighton kayıp mı?"

Daniel Jim'e baktı ve kaşlarını çatı. "başımndan."

Ama Alex başını eğdi. "Bana kartınızı verin. Sizinle konuşmak isteyebilirim."

Jim yine kendini bir tavırla ona bir kart verdi. "Ne zaman isterseniz, Bayan Tremaine."

Alex sanki ona vurmuş gibi irkildi. "Fallon. Benim adım Alex Fallon."

"Ne zaman isterseniz, Bayan Fallon." Jim Daniel'a bir selam verdi ve gitti.

Bir şeyler değişmişti ve Daniel bundan hoşlanmamıştı. "Ben de istasyona gidiyorum. Çantayı taşıyabilir miyim?"

Onun yüzünü arama şekli Daniel'ı rahatsız etti. "Hayır, teşekkür ederim." Merdivenlerden çıkmaya başladı ve onu takip etmesi için bıraktı.

Çantasının ağırlığı yüzünden bir omzunu kamburlaştırdığını görebiliyordu ama bu, acele ederken ince kalçalarının sallanışını etkilemiyor gibiydi. Daniel çantasının odaklanmak için çok daha güvenli bir şey olduğunu düşündü. Ona kolayca yetiştii. "Devrilmek üzeresin. Burada ne taşıyorsun? Tuğla mı?"

"Bir silah ve bir sürü mermi. Eğer bilmeniz gerekiyorsa."

Tekrar merdivenleri çıkmaya başladı ama Daniel kolundan tutup onu yüzüne doğru çekti. "*Affedersiniz?*"

Viski rengi gözleri serindi. "Tehlikede olabileceğimi söylemiştin. Seni ciddiye aldım. Korumam gereken bir çocuğum var."

Üvey kız kardeşinin kızı. Hope. "Nasıl silah aldın? Buranın sakini değilsin."

"Artık öyleyim. Yeni ehliyetimi görmek ister misin?"

"Ehliyetin var mı? Bunu nasıl yaptın? Burada yaşamıyorsun." "Artık yaşıyorum. Kira kontratımı görmek ister misin?"

Şaşırdı, gözlerini kırptırdı. "Bir daire mi kiraladın?" "Bir ev." Gerçekten de bir süre kalacaktı.

"Dutton'da mı?"

Başını salladı. "Bailey bulunana kadar buradan ayrılmayacağım ve Hope bir otelde yaşayamaz."

"Anlıyorum. Hala yedide buluşuyor muyuz?"

"Planım buydu. Şimdi sakıncası yoksa, ondan önce yapmam gereken çok şey var." Adam adını söylemeden önce birkaç merdiven daha çıkmıştı.

"Alex." Kadın durup tekrar dönene kadar bekledi. "Evet, Ajan Vartanian? Ne oldu?"

Kadının sesindeki buzu görmezden geldi. "Alex. Polis merkezine silahla giremezsin. Dutton'da bile. Orası bir hükümet binası."

Omuzları ve soğuk ifadesi eriyerek yerini yorgunluk ve kırılganlığa bıraktı. Korkuyordu ve her şeyi

saklamak için elinden geleni yaptı. "Unutmuşum. Önce buraya gelmeliydim. Motorlu Taşıtlar Dairesi kapanmadan ehliyetimi almak istedim. Ama arabada silah bırakamam. Biri çalabilir." Boyasız dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi ve adamın kalbini sızlattı. "Dutton'da bile."

"Yorgun görünüyorsun. Şerifi görmeye gidiyorum. Ona Bailey'i soracağım. Evine dön ve biraz uyu. Seninle saat yedide GBI binasının önünde buluşuruz." Kızın çantasına baktı. "Ve Tanrı aşkına, o şeyin emniyetinin açık olduğundan emin ol ve Hope'un alamaması için bir kilitli kutuya koy."

"Bir kilitli kutu aldım." Çenesini kaldırdı, adamın beklediği bir hareketti bu. "Acil serviste silahlarla oynayan yeterince çocuk kodladım. Yeğenimi daha fazla tehlikeye atmayacağım. Loomis Bailey'i kayıp olarak bildirmeyi reddederse lütfen beni arayın."

"Reddetmeyecektir," dedi Daniel acımasızca, "ama yine de bana cep telefonu numaranı ver." Verdi ve kadın merdivenlerden inmeye başlarken Daniel numarayı hafızasına kaydetti, adımları yorgundu. Sokağa vardığında tekrar ona baktı.

" 7'de, Ajan Vartanian."

Nedense bunu söyleme şekli bir buluşma teyidinden çok bir tehdit gibi görünmesine neden oldu. " yedi. Ve takım elbiseni değiştirmeyi unutma."

Dutton, 29 Ocak Pazartesi, 16:55

Mack kulaklığı kulağından çekti. Daniel Vartanian'ın Alexandra Tremaine'in uzaklaşmasını izlemesini seyrederken, *olay örgüsünün nasıl da karmaşıklaştığını* düşündü. Bir dakika. Alex Fallon. Adını değiştirmişti.

Geri döndüğünü duymak sürpriz olmuştu. Küçük bir kasabanın iyi yanlarından biri de buydu. Delia Anderson'ın emlak ofisine adımını atar atmaz haber yayılmaya başladı. *Alexandra Tremaine geri dönmüştü. Yaşayan kız kardeş.*

Üvey kız kardeşi Bailey Crighton kayıptı. Bailey'nin nereye götürülmüş olabileceğine dair iyi bir fikri vardı. Ve neden. Ama bu şu anda onu ilgilendirmiyordu. Önemli hale gelirse, harekete geçecekti. O zamana kadar izleyecek ve dinleyecekti.

Alex Tremaine geri dönmüştü. Ve Daniel Vartanian ilgileniyordu. Bunu da izleyecekti. Daha sonra işine yarayabilirdi. Gülümsedi. Tek yumurta ikizini öldürmek ve onu aynı yerde bırakmak ne güzel bir başlangıç olurdu. *Keşke bunu ben düşünseydim.* Ama kendi seçtiği bir hedefle işe başlamıştı. Başına gelen her şeyi hak etmişti ama Alex Tremaine mükemmel bir ilk kurban olabilirdi. Artık çok geçti.

İlk kurban için. Bunu düşünürken kaşları kalktı. *Peki ya son kurbanı?* Oldukça büyük bir final olurdu. Çemberi tamamlardı. Bunu düşünecekti.

Şimdilik yapacak işleri vardı. Uğraşması gereken bir başka güzel. Onu çoktan . Çok yakında polisler hendekte bir ceset daha bulacak ve *toplumun önde gelenleri* kapılarının önüne atılmış bir iskelet daha bulacaklardı. İyi bir otoriteye sahipti, hepsi bütün gün neredeyse altlarına işiyorlardı. Kim kıracaktı? Kim anlatacaktı? Kim onların pastoral küçük dünyalarını parçalayacaktı?

Bunu hayal ederek kıkırdadı. Çok yakında hedef aldığı ilk iki kişi mektuplarını alacaktı. Eğlenmeye başlamıştı.

Beşinci Bölüm

Dutton, 29 Ocak Pazartesi, 35

Bu gerçekten çok güzel!" Meredith sevinçli bir gülümsemeyle bungalovu inceledi.

Hope masaya oturdu. Alex onun tırnaklarının altındaki kırmızı oyun hamurunu iyiye işaret olarak kabul etti.

"Güzel bir yer," diye kabul etti Alex. "Ve bir blok ötede atlıkarıncası olan bir park var."

Meredith etkilenmiş görünüyordu. "Gerçek bir atlıkarınca mı? Atlı mı?"

"Atlarla. Çocukluğumdan beri orada." Alex kanepenin koluna oturdu. "Burası o zamanlar da buradaydı. Okuldan eve dönerken önünden geçerdim."

Meredith Hope'un yanına oturdu ama gözleri Alex'in yüzünde kaldı. "Sesin hüzünlü geliyor."

"Öyleydim o zaman. Buranın bir oyuncak ev gibi olduğunu ve burada yaşayan insanların çok şanslı olduğunu düşünürdüm hep. İstedikleri zaman atlıkarıncaya binebiliyorlardı."

"Ve sen ?"

"Hayır. Babam öldükten sonra böyle şeyler için paramız yoktu. Annem karnımızı doyuracak kadar para toplamakta zorlanıyordu." "Craig'in yanına taşınana kadar."

Alex yüzünü buruşturdu ve ilk çığlık duyulmadan önce kapıyı zihninde çarptı. "Üstümü değiştireceğim ve alışverişe çıkacağım. Sonra tekrar dışarı çıkacağım."

Meredith kaşlarını çattı. "Neden?"

"Arayacağım. Denemek zorundayım Mer, çünkü başka kimse yeterince umursamıyor."

Tam olarak doğru değil. Daniel Vartanian yardım etmeyi teklif etmişti. *Ne kadar olacağını göreceğiz.*

"Yarın gece Cincinnati'ye dönmem gerekiyor, Alex."

"Biliyorum. Bu yüzden tüm bunları şimdi halletmeye çalışıyorum. Daha sonra döneceğim ve Hope'la oynadığınız tüm harika oyunları bana gösterebilirsin, böylece yarın ben devralabilirim."

Alex yatak odasına gitti, kapıyı kapattı ve çantadan silahı aldı. Hâlâ kutusundaydı ve ellerinin sabit kalmasını isteyen Alex silahı çıkarıp tekrar baktı. Dükkân sahibinin gösterdiği gibi şarjörü doldurdu ve emniyeti dikkatle ayarladı. Daha büyük bir çantaya ihtiyacı olacaktı çünkü silahı yanında taşımaya niyetliydi. Başka bir yerdeyken silahın kilitli kalması işine yaramayacaktı. Şimdilik el çantası yeterli olacaktı.

"Tanrım, Alex." Alex, öfkeli Meredith'in yatak odasının kapısını sert bir şakırtıyla kapattığını görmek için tam zamanında döndü. "Bu da ne böyle?" Meredith tısladı.

Alex boştaki elini hızla atan kalbine bastırdı. "*Yapma* bunu." "*Yapma* mı?"

Meredith'in tıslaması tizdi. "Bana bunu *yapmamamı* mı söylüyorsun? elinde lanet olası bir *silah* varken? *Aklından* ne geçiyor senin?"

"Bailey'nin kayıp olduğunu ve başka bir kadının öldüğünü." Alex yatağın kenarına oturdu ve tekrar nefes almaya başladı. "Ve benim de sonumun aynı olmasını istemediğimi."

"Kahretsin kızım, silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kayıp insanları aramak hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Ya da travma geçirmiş küçük kızlara bakmaktan. Burada ilerledikçe öğreniyorum, Mer. Ve bana bağırma."

"Çılgılık atmıyorum." Meredith nefesini içine çekti. "Yüksek sesle fısıldıyorum ki bu farklı bir şey." Kapalı kapıya doğru sarktı. "Özür dilerim. O şekilde tepki vermemeliydim ama seni o *şeyle* görünce şok oldum. Bana silahı neden aldığını söyle."

"Bugün morgdaki ölü kadını görmeye gittim." "Bunu biliyorum. Ajan Vartanian da sizinle birlikteydi."

Ona tüm gerçeği söylememişti, Alex bundan emindi. Ama gözlerinde bir nezaket ve dokunuşunda görmezden gelemeyeceği bir rahatlık vardı. "Bailey'nin ortadan kaybolmasının tesadüf olduğunu düşünmüyor. Eğer o kadını öldüren kişi Alicia'nın cinayetini taklit ediyorsa, sahneye geri dönen diğer orijinal oyuncu benim."

Meredith'in rengi soldu. "Bu gece nereye gidiyorsun Alex?"

"Dutton şerifi, Bailey'i bulmak istiyorsam Atlanta'daki evsizler barınağını kontrol etmemi söyledi. Vartanian yalnız güvenli olmadığını, benimle geleceğini söyledi."

Meredith gözlerini kıstı. "Neden? Vartanian'ın seninle gelmesinde ne çıkar var?"

"Ben de bunu ."

"Wade'in ordu papazına söylediklerini ona anlatacak mısın?"

Cehennemde görüşürüz, Simon. "Henüz karar vermedim. Kulağıma göre oynuyorum." "Dışarıdayken beni ara," dedi Meredith şiddetle. "Her yarım saat."

Alex silahı çantasına yerleştirdi. "Hope'un tırnaklarının altındaki oyun hamurunu gördüm."

Meredith'in kaşları yüzünü silkerek bir aşağı bir yukarı kanatlandı. "Parmaklarını bir topun içine soktum, onu meşgul etmeyi umuyordum ama olmadı. Markete gittiğinde biraz daha kırmızı boya kalemi almak isteyebilirsin."

Alex iç çekti. "O bebeğe ne oldu Meredith?"

"Bilmiyorum. Ama birinin Bailey'nin evini kontrol etmesi gerekiyor. Eğer bunu yerel polislere yaptıramazsanız, belki Vartanian yapabilir."

"Hiç sanmıyorum. Şerif tarafından davet edilmediği sürece bu işe karışamayacağını söyledi ve şu ana kadar Şerif Frank Loomis pek yardımcı olmadı."

"Belki bu kızın ölümü bunu değiştirir."

Alex takım elbisesinin ceketini silkti. "Belki. Ama nefesimi tutmayacağım."

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, 18:15.

Daniel asansörden çıkıp ekip odasına doğru ilerlerken hâlâ kaşlarını çatıyordu. Frank Loomis onu göremeyecek kadar meşguldü ve sonunda Daniel ayrılmak zorunda kaldı.

Chase ve Ed'in beklediği takım masasına oturdu. "Üzgünüm, geciktim."

"Neden ?" Chase sordu.

"Seni yoldan aramaya çalıştım Chase, ama Leigh toplantıda olduğunu söyledi. Açıklayacağım. Söz veriyorum." Not defterini çıkardı. "Ama önce, bilgi alalım. Ed?"

Ed muzaffer bir edayla plastik bir kanıt torbasını havaya kaldırdı. "Bir anahtar."

Daniel gözlerini kısarak baktı. Yaklaşık bir santim boyunda ve gümüş rengindeydi; yüzük deliğinden çamurlu bir ip geçirilmişti. "Nereden buldun bunu?"

"Fırtına kanalının etrafından aldığımız çamurun içinde. Bu yepyeni bir anahtar.

Anahtar kesicinin izleri hâlâ duruyor. Hiç kullanıldığını sanmıyorum."

"Parmak izleri?" Chase sordu.

Ed alay etti. "Çok şanslı olmalıyız. Parmak izi yok."

Chase, "Ceset oraya bırakılmadan önce herhangi biri tarafından düşürülmüş olabilir," dedi.

Ed yılmamıştı. "Ya da düşürmüş olabilir."

"Peki ya battaniye?" Daniel sordu. "Nereden geldiğini biliyor musun?"

"Henüz değil. Spor malzemeleri satan dükkanlarda satılan bir kamp battaniyesi. Yün suya dayanıklıdır. Cumartesi günü yağan yağmurda kurbanı oldukça kuru tuttu."

Chase, "Yani on üç yıl önceki bu cinayet, Dutton'daki kız," dedi. "O da yün bir kamp battaniyesi miydi?"

Daniel alnını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Eski polis raporunu henüz alamadım. Anlamadığım bir duvarla karşılaşıyorum." Ve bu rahatsız ediciydi. "Ama kurbanla ilgili bir ipucumuz var, hatta belki yüzü bile." Daniel Chase'e Fun-N-Sun güvenlik ekibiyle yaptığı çalışmadan bahsetti. "Güvenlik görevlisi bana bu fotoğrafı gönderdi. Grenli ama yüzünü görebiliyorsun. Boyu ve vücut tipi doğru."

"Kurnazca," diye mırıldandı Chase. "Bu parkın güvenlik kasetinden mi çıktı?" "Evet. Tişörtündeki çellist sloganı gözüme çarptı. Park Güvenliği geri dönerken beni aradı. Kredi kartı makbuzu bulamamışlar, bu yüzden yemek için nakit ödeme yaptığını düşünüyorlar. Ön kapıdaki kayıtları inceleyecekler ve bize de kopyalarını gönderecekler. Park girişini kredi kartıyla ödemiş olabilir. Sabaha kadar izini bulamazsak bu fotoğrafı haber servislerine vereceğim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Chase. "Yani Dutton'a yaptığın yolculuk fiyasko mu oldu?" "Tam olarak değil." Daniel, Jim Woolf'un fotoğraf makinesinin hafıza kartını

masanın üzerinde. "Muhabir, nereye gideceğini ve ne zaman oraya varacağını söyleyen 'isimsiz' bir telefon aldı."

"Ona inanmıyor musun?" Chase sordu.

"Tam olarak değil. Birkaç şey hakkında yalan söyledi ve birkaç şeyi de tamamen atladi. Woolf çağrıyla öğlen aldığını, saat birde ağaca vardığını ve

motorcular ikide geçtiler."

"Dutton'dan Arcadia'ya sadece otuz dakikalık bir yol var," dedi Ed. "Vakti vardı."

"Normalde otuz dakikalık bir yolculuk," dedi Daniel. "Ama dün sabah dokuzdan önce o yolun beş millik bir bölümünü kapattılar. Sadece yerel trafik vardı ve kimlikleri kontrol edip etiket numaralarını yazdılar. Woolf bana karısının onu bıraktığını söyledi ama dönüş yolunda Şerif Corchran'ı aradım ve kontrol noktasından geçen araçların listesinde karısının adı yoktu."

Chase başını salladı. "Yani ya Woolf dün sabah dokuzdan önce oraya vardı ya da karısı onu olay yerinden birkaç mil uzakta bıraktı ve o da iki ya da üç millik bir yürüyüş yaptı. Saat ikiye kadar ağaca tırmanacak vakti olurdu ama zar zor ve ancak yol boyunca koşarsa."

"Jim pek koşan bir tipe benzemiyor. Ağaca çıkmayı başarmasına bile şaşırdım doğrusu. Buna bir de 911'e gelen ihbarın saat iki buçukta geldiğini ekleyin," dedi Daniel. "İhbarı yapan motorcu altmış üçüncü sıradaydı, yani grubun en arkasındaydı. Yarış yetkilileriyle görüştüm. İlk gelen motorcu ikiye çeyrek kala oradan geçmişti."

Ed kaşlarını çatı. "Kontrol edebileceğiniz bir konuda muhabir neden yalan söylesin ki?"

"Hendekte birkaç dakikadan daha uzun süre kaldığını kabul etmek istediğini sanmıyorum. Bu ona olay yerini kirletmek için zaman verir. Ve belki bana bilmek istediklerimi söylerse . Gelirken savcının ofisinden Chloe Hathaway'i aradım. *İnceleme* ofisi, ev ve cep telefonu kayıtları için arama emri çıkartmaya çalışacak. Pazar sabahı erkenden bir telefon aldığına bahse girerim." Daniel iç çekti. "Jim Woolf'la işim bittiğinde caddenin karşısındaki polis karakoluna gittim. Alex Fallon içeri girmek üzereydi."

Chase'in kaşları . "İlginç."

"Üvey kız kardeşinin kayıp evraklarını dosyalatmaya çalıştığını söyledi. Hafta sonu boyunca defalarca aramış ama üvey kardeşinin muhtemelen bir yerlere gittiği söylenmiş. Üvey kardeşinin kaybolması ve Arcadia cinayetinin tesadüf olmadığına inanıyor. Ben de aynı fikirdeyim."

Chase, "Aynı değilim," dedi. "Yani?"

"Ben de ona şerifi görmeye gideceğimi ve onun için kontrol edeceğimi söyledim." Chase'in kaşları yukarı kalktığında Daniel kıvrınma isteğiyle savaştı. "Ben

Zaten oraya gidiyordum, Chase. Frank Loomis'le konuşabileceğimi, belki Alex'e söylemedikleri bir şey olup olmadığını, Bailey'nin kaçtığından neden bu kadar emin olduklarını öğrenebileceğimi düşündüm."

"Ama?" Chase sordu.

"Ama katibi bana sadece birkaç dakika daha süreceğini söyleyip durdu. Sonunda oradan ayrıldım. Ya Frank hiç orada değildi ya da beni görmeyi reddediyordu ve tezgâhtar bu konuda açık olmak istemiyordu. Her halükârda, oyalanıyordum ve bu hiç hoşuma gitmedi."

"Tremaine polis raporunu istediniz mi?" Ed sordu.

"Sonunda, evet. Wanda, Frank'in katibi, 'depoda' olduğunu ve bulmanın biraz zaman alacağını söyledi. Birkaç gün içinde bana geri döneceğini söyledi."

Chase, "On üç yaşında," dedi ama Daniel başını salladı.

"Burada Dutton'dan bahsediyoruz. Depolar dolusu kayıtları yok ki. Wanda'nın tek yapması gereken bodruma gidip bir kutu almaktı. Beni oyalıyordu."

"Peki ne yapacaksın, Daniel?" Chase sordu.

"Chloe ile Jim Woolf için çıkarılan yakalama emri hakkında konuştuğumda, ona bu raporu hızlı bir şekilde almak istediğimi söyledim. Çarşamba sabahına kadar bir yanıt alamazsam onu devreye sokmamı söyledi. Frank Loomis'in yabancıları sevmediğini biliyorum ama beni bu şekilde başından savması hiç hoş değil. Gerçekten endişelenmeye başladım, belki de kayıp bir kişidir."

"Peki ya Fallon kadının üvey kız kardeşi?" Ed sordu. "Onu dosyalamışlar mı?"

"Evet, ama Wanda herhangi bir kaynakla bunu takip etmediklerini söyledi. Bailey Crichton'ın uyuşturucu bulundurmaktan ve sarhoşluktan sabıkası olduğunu söyledi. Rehabilitasyona girip çıkmış. Keşin tekiymiş."

Chase nazikçe, "O zaman belki de ," dedi. "Şimdilik kurbanımıza odaklanalım."

"Biliyorum." Ama Daniel, Alex Fallon'la Peachtree ve Pine'a yapmayı planladığı geziden söz etmeyecekti. "Felicity ağzının etrafındaki morluğun olaydan sonra oluştuğunu söyledi, sanırım bunu görmemiz gerekiyordu. Tecavüz kitinde saldırı kanıtı bulundu ama sıvı yoktu. Saat 10 ile 20 arasında ölmüş.

Perşembe öğleden sonra ve Cuma sabah 2'de, ve vücudunda testte görünecek kadar Rohypnol vardı. Alicia Tremaine'in cinayetiyle ilgili eski gazete haberlerinde, vücudunda GHB bulunduğu yazıyordu. Yani iki kurbanı da tecavüz hapı verilmiş."

Chase bir nefes verdi. "Lanet olsun. Her şeyi kopyalıyor."

"Evet, biliyorum." Daniel saatini kontrol etti. Alex birazdan burada olacaktı. Onun buraya bir nedenden ötürü getirilmiş olabileceği endişesinden kurtulamıyordu. En azından Peachtree ve Pine'ın cehennem çukurunda Bailey'i ararken onu güvende tutabilirdi. "Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Yarın aynı saatte buluşalım."

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, 19:25.

Alex arabasını Atlanta'nın sakin bir banliyösündeki iki katlı küçük bir evin önündeki kaldırıma park eder etmez Daniel Vartanian penceresinde belirdi. Camı indirdi ve adam çömeldi, yüzü onunkiyle aynı hizadaydı. "Uzun sürmez," dedi. "Beni eve kadar takip ettiğin için teşekkürler. Arabanı burada bırakabilirsin ve daha sonra o kadar uzağa gitmek zorunda kalmazsın."

Gözleri parlak maviydi ve tamamen onun yüzüne odaklanmıştı ve Alex kendini çok yakından bakarken buldu. Burnu sivriydi ve dudakları sertti ama sonuçta yüz hatları bir araya geldiğinde onu çok yakışıklı bir adam haline getiriyordu. Onun elini tuttuğunu hatırladı, sonra da büyük olasılıkla söylediğinden daha fazlasını bildiğini hatırladı. "Benimle gelmeye istekli olduğun için minnettarım."

Ağzının bir kenarı kalktı ve yüz hatlarının sertliğini yumuşattı. "Üstümü değiştirmem ve köpeğimi gezdirmem gerekiyor. İçeri gelebilir ya da burada oturabilirsin ama hava serinlemeye başladı."

Aslında öyleydi. Güneş battığından beri havada sert bir serinlik vardı. Yine de sağduyu galip geldi. "Sorun değil. Ben beklerim."

Sarışın kaşlarından birini kaldırdı. "Alex, seni Peachtree ve Pine'a götürmem için bana güveniyorsun. Seni temin ederim ki benim oturma odam biraz daha güvenli. Ama bu sana bağlı."

"Şuraya koy..." Camını açtı, çantasını aldı ve arabasını kilitledi. Kafasını kaldırdığında Vartanyan'ın çantaya şüpheyile baktığını gördü.

"İçeride kötü bir şey taşıyıp taşımadığınızı bilmek istemiyorum, çünkü gizli taşıma izniniz yoksa yasaları çiğnemiş olursunuz."

Alex gözlerini kırpıştırarak, "Bu benim için kötü olurdu," dedi ve dudakları seğirdi.

"Şimdi eğer çantayı benim özel konutumda bırakırsanız ... bu sorun olmaz."

"Evinizde çocuk yok mu?"

Dirseğinden tuttu ve onu kaldırırma kadar götürdü. "Sadece Riley, ama başparmağı yok, o yüzden güvende." Ön kapısının kilidini açtı ve alarımını devre dışı bıraktı. "Bu o."

Sarkık görünümlü bir av köpeği doğrulup esneyince Alex güldü. "Oh, çok şirin!"

"Evet, bazı anları oluyor. Sadece ona hiçbir şey yedirme." Bu şifreli tavsiyeyle Vartanyan merdivenleri koşarak çıktı ve Alex'i oturma odasında yalnız bıraktı. Yeterince güzel bir oturma odasıydı, Cincinnati'de bıraktığından daha rahattı, ki bunu başarmak zor değildi. Büyük boy düz ekran televizyon odanın en önemli parçasıydı. Yemek odasına bir bılardo masası hakimdi ve köşede tabureleri ve *Poker Oynayan Köpekler* tablosuyla tamamlanmış parlak maun bir bar vardı.

Tekrar kıkırdadı, sonra baldırını bir şey dürttüğünde irkildi. Köpeğinin yaklaştığını duymamıştı ama Riley orada durmuş, ruhani bir şekilde yukarı bakıyordu. Tazının kulaklarının arkasını kaşımak için eğilmişti ki Vartanian yeniden ortaya çıktı, solmuş kot pantolonu ve Atlanta Braves tişörtü içinde tamamen farklı görünüyordu, elinde bir tasma vardı.

"Senden hoşlanıyor," dedi Vartanian. "Herhangi biri için odanın öbür ucuna geçmez."

Vartanyan köpeğin tasmağını takmak için eğildiğinde Alex ayağa kalktı. "Bir köpek alacağım," dedi. "Yarın yapılacaklar listemde bu da var."

"Bu bana senin bir silaha bel bağladığın düşüncesinden çok daha iyi hissettiriyor."

Çenesi yukarı kalktı. "Ben aptal değilim Ajan Vartanian. Havlayan bir köpeğin davetsiz misafirler için kötü kullanılmış bir tabancadan daha caydırıcı olduğunu biliyorum. Ama bahse girmeyi tercih ederim."

Sırıttı ve ayağa kalkarak Riley'yi kapıya doğru çekti. "Haklı olabilirsin Alex. Bizimle gelmek ister misin? Sanırım Riley gelmeni istiyor."

Riley göbeğinin üzerine düşmüştü, kulakları dümdüz açılmıştı ve burnu Alex'e dönüktü. Uykulu gözlerle ona göz kırptı ve Alex kıkırdamak zorunda kaldı

tekrar. "Ne jambon ama. Ama sanırım daha aktif bir köpeğe ihtiyacım var. Daha çok bir bekçi köpeği."

"İster inanın , bu çocuk istediği zaman hareket edebiliyor."

Vartanian onları ön kapıdan çıkarıp kaldırıma geri götürürken Riley aralarına girdi. "Artık hareket ediyor," dedi Alex. "Ama hâlâ bekçi köpeği değil."

"Hayır, o bir av köpeği. Ödüller kazandı." Bir süre dostça bir sessizlik içinde yürüdüler ve sonra Vartanyan sordu: "Yeğenin köpekleri sever mi?"

"Bilmiyorum. Onunla daha iki gün önce tanıştım ve pek nişanlı değildi." Alex kaşlarını çatı. "Köpeklerden korkup korkmadığını ya da alerjisi olup olmadığını bilmiyorum. Tıbbi geçmişi bende yok. Kahretsin, listeye eklenecek bir şey daha var."

"Bir köpek satın almadan önce Riley'nin etrafında nasıl olduğuna bakın. Eğer Riley'den korkuyorsa başka bir köpek çok fazla olabilir."

"Umarım köpekleri seviyordur. Onun ilgisini bir şeylere çekmek isterim." Alex iç çekti. "Kahretsin, onu bütün gün boyamaktan başka bir şey yaparken görmek isterdim."

"Renkli mi?"

"Kafayı takmış." O daha ne olduğunu anlamadan Alex tüm hikâyeyi anlatmıştı ve tekrar onun oturma odasındaydılar. "Keşke ne gördüğünü bilseydim. Bu beni korkutuyor."

Riley dramatik bir iç çekişle yere yığıldı ve hep birlikte köpeğin sarkık kulaklarını kaşımak için çömeldiler. "Kulağa pek iyi gelmiyor," dedi. "Kuzenin yarın eve döndüğünde ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Alex, Daniel Vartanian'ın nazik gözlerine baktı ve ona dokunmamış olmasına rağmen aralarındaki bağı bir kez daha hissetti. "Hiçbir fikrim yok."

"Ve bu seni korkutuyor," dedi yumuşak bir sesle.

Başını sıkıca salladı. "Son zamanlarda çok korkuyor gibiyim."

"Eminim bölüm psikoloğumuz çocuklar için bir uzman tavsiye edebilir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve onun yüzüne bakarken, aralarında bir şeyler değişti. Yerleşti. Ve Alex bütün gün boyunca ilk kez rahat bir nefes aldı.

Vartanyan yutkundu, sonra ayağa kalkarak o anı sonlandırdı. "Ceketin hâlâ gideceğimiz yer için fazla süslü." Palto dolabına gitti ve askıları muhtemelen gerekenden daha fazla güç kullanarak hareket ettirmeye başladı. Sonunda

eski bir lise ceketıyla ortaya çıktı. "O zamanlar daha zayıftım. Bu seni tamamen yutmayabilir."

Adam ceketini uzattı ve kız ceketini çıkarıp onunkini giydi. Onun gibi kokuyordu ve Alex, Riley'nin tüm ustalığıyla ceketin kolunu koklama dürtüsüyle savaştı. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, alarmini kurdu ve kapısını arkalarından kilitledi. Arabasına vardıklarında tekrar başını kaldırdı ve nefesini tuttu. Gözleri her zamanki gibi deliciydi ama şimdi daha fazlası vardı, onu korkutması gereken ama bunun yerine kendini büyülenmiş bulduğu bir açlık.

"Bana karşı naziktiniz Ajan Vartanian. Olmanız gerekenden daha naziktiniz. Neden?"

"Bilmiyorum," dedi, o kadar sessizdi ki kadın ürperdi. "Hiçbir fikrim yok." "Ve ... bu seni korkutuyor mu?" diye sordu, bilerek onun cümlesini tekrarlayarak.

Ağzının bir tarafı, takdir etmeye başladığı alaycı bir hareketle kalktı. "Burası alışılmadık bir yer diyelim." Arabanın kapısını açtı. "Peachtree ve Pine'a gidelim. Geceleri hava hâlâ yeterince soğuk olduğu için şehirdeki evsizlerin büyük bir kısmı barınaklara gidiyor. Barınaklar saat altıya kadar dolmuş olur, biz oraya vardığımızda akşam yemeği servisi bitmiş olur. Bailey'i aramak bu şekilde daha kolay olacak."

Adam direksiyonun arkasına geçene kadar bekledi. "Keşke güncel bir fotoğrafı olsaydı. Çalıştığı kuaförde, güzellik uzmanı lisansında bir tane olduğunu biliyorum. Ama o kadar meşguldüm ki aramayı unuttum ve şu anda kapalıdır."

Gömleğinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Ofisten ayrılmadan önce ehliyetine baktım. Göz alıcı değil ama yeni."

Alex'in boğazı kapandı. Fotoğrafta, temiz gözlü Bailey gülümsüyordu. "Oh. Bailey."

Vartanian ona şaşkın bir yan bakış fırlattı. "Kötü göründüğünü düşünmemiştim."

"Hayır. İyi görünüyor. Çok rahatladım ve aynı zamanda üzüldüm. Onu son gördüğümde aklını kaçırmıştı. Onu tekrar böyle görmeyi dileyip duruyordum." Alex dudaklarını büzdü. "Şimdi ölmüş olabilir."

Vartanian onun omzunu hızla sıktı. "Bunu düşünme. Olumlu düşün."

Alex derin bir nefes aldı, onun dokunuşuyla omzu karıncalanmıştı. Bu, üzerinde düşünülmesi gereken olumlu bir şeydi. "Pekâlâ. Deneyeceğim."

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, 19:30.

Şimdi evliydi, üniversitede tanıştığı zengin bir borsacıyla. O üniversiteye gitmişti, o ise . . . *Ben bir hücrede çürürken.* Talihsiz hapsi sırasında intikam listesi oldukça uzamıştı. O da en tepeye yakındı.

Asansörden kapalı otoparka çıkarken topukları beton zeminde takırdadı. Bu gece son derece şık giyinmişti. Kürk giymiş ve muhtemelen onsu dört yüz dolar olan bir parfüm sıkıyordu. Direksiyonun arkasına yerleşirken boynundaki inciler kubbe ışığında parıldıyordu.

Kadının kapıyı kapatıp motoru çalıştırmasını sabırla bekledi. Sonra bir fısıltı kadar hızlı bir şekilde bıçağı kadının boğazına dayadı ve ağzına bir mendil tıktı.

"Sür," diye mırıldandı ve kız gözlerini kocaman açarak ona itaat ettiğinde kıkırdadı. Ona nereye gideceğini, nereye döneceğini söyledi, dikiz aynasına her baktığında gözlerindeki dehşetin tadını çıkardı. Onu tanı mıyordu ve bu günlük hayatta avantajlı olsa da, artık hayatını kimin kontrol ettiğini tam olarak bilmesini istiyordu. Ve ölümünü.

"Beni tanımadığını söyleme Claudia. Mezuniyet balosunun olduğu geceyi düşün. Çok uzun zaman önce değildi." Claudia'nın gözleri kocaman açılmıştı ve Claudia kaderinin gerçekliğinin tamamen farkına varmıştı. Sessizce güldü. "Yaşamana izin veremeyeceğimi biliyorsun. Ama teselli olacaksa, zaten vermezdim."

29 Ocak Pazartesi, :45.

Bailey gözlerini yavaşça kendine geldi. Zemin yanağına soğuk geliyordu. Koridorda ayak sesleri duydu. Adam geliyordu. *Yine mi?*

Kendini ışığa hazırladı. Acı için. Ama kapı hiç açılmadı. Onun yerine başka bir kapının açıldığını ve birinin yanındaki hücreye atılırken çıkardığı ağırlığın çıkardığı hasta gümbürtüyü duydu. Bir ses acı içinde inledi. Bir erkeğe benziyordu.

Sonra salondan sesi öfkeyle titreyerek konuştu. "Birkaç saat içinde döneceğim. Ne söylediğimi düşün. Yaptığım şeyi. Ne kadar incittiğini

hemen şimdi. Ve bir dahaki sefere sorularıma nasıl cevap vereceğinizi düşünün."

Çenesini sıktı, ağlamaktan, bir şekilde dikkatleri üzerine çekmekten çok korkuyordu. Ama yan hücrenin kapısı kapandı ve sadece sessizlik oldu.

Şimdilik kurtulmuştu. Şimdilik dayak atılmayacak, duymak istediklerini söylemeyi küstahça reddettiği için cezalandırılmayacaktı. Yandaki ses yine inledi, çok acınası bir şekilde. Görünüşe göre ağına bir sinek daha takılmıştı.

Kimse onun için gelmiyordu. Kimse onu aramıyordu bile. *Bebeğimi bir daha asla göremeyeceğim.* Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yanaklarından aşağı süzüldü. Çılgılık atmanın bile faydası yoktu. Onu duyabilecek herkes de içeride kilitli kalmıştı.

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, 21:15.

"Bailey Crighton?" Kendisini Rahibe Anne olarak tanıtan kadın kirli bulaşıklarla dolu bir tepsiyi mutfak tezgâhının üzerine koydu. "Ne olmuş ona?"

Alex Fallon, Bailey'nin daha önce dört barınakta göstermiş olduğu ehliyet fotoğrafını tutarak önünde durdu. "Onu arıyorum. Onu gördünüz mü?"

"Duruma göre değişir. Polis misin?"

Alex başını salladı. "Hayır," dedi ve Daniel onun kendisi hakkında hiçbir şey söylemediğini fark etti.

Alex Fallon'ı iş başında izlemek eğitici bir deneyim olmuştu. Gittikleri hiçbir yerde açıkça yalan söylememişti ama sadece söylemesi gerektiği kadarını söylemekte ve insanların istediklerine inanmalarına izin vermekte oldukça ustaydı. Ama yorgundu ve cesareti kırılmıştı ve şimdi sesindeki titremeyi duyabiliyordu, bu da onu bir şekilde daha iyi hale getirmek istemesine neden oluyordu. Yapabileceği herhangi bir şekilde.

"Ben bir hemşireyim. Bailey benim üvey kardeşim ve kayıp. Onu gördünüz mü?"

Rahibe Anne Daniel'a kuşkulu bir bakış attı. "Lütfen,"

diye sessizce mırıldandı ve kızın gözleri yumuşadı.

"Her Pazar buraya gelir. Dün yıllardır gelmediği ilk gündü. Çok endişelendim."

İlk kez biri Bailey'i gördüğünü itiraf ediyordu ama Daniel birkaçının onu gördüğünü ve bunu itiraf edemeyecek kadar ürkek olduğunu söyleyebilirdi.

"Pazar günleri buraya mı geliyor?" Alex sordu. "Neden?"

Rahibe Anne gülümsedi. "Onun krepleri buraların en iyisidir."

"Çocuklar için mutlu yüzlü krepler yapıyor," dedi başka bir kadın, bir tepsi kirli tabak daha getirirken. "Bailey'nin nesi var?"

"O kayıp," dedi Rahibe Anne.

"O zaman burada gönüllü çalışıyor?" Daniel sordu ve Rahibe Anne başını salladı.

"Beş yıldır, ayık olduğundan beri. Ne zamandır kayıp?"

"Perşembe gecesinden beri." Alex omurgasını dikleştirdi. "Hope'u tanıyor musun?"

"Tabii ki. Bu oyuncak bebek çok güzel konuşuyor ve her kelimesini dinlemeye bayılıyorum." Aniden kaşlarını çattı, kısık gözlerle onlara baktı. "Hope da mı kayıp?"

"Hayır, benimle ve kuzenimle birlikte kalıyor," dedi Alex hemen. "Ama iyi değil. Cumartesi günü buraya geldiğimden beri tek kelime etmedi."

Rahibe Anne şaşkın şaşkın baktı. "Bu çok yanlış. Bana ne olduğunu anlatın."

Alex yaptı ve Rahibe Anne başını sallamaya başladı. "Bailey'nin o çocuğu terk etmesine imkân yok. Umut onun hayatıydı." İç çekti. "Umut onun hayatını kurtardı."

"Yani Bailey ayılmadan önce buranın müdavimi miydi?" Daniel sordu.

"Oh, evet. Burada ve caddenin yukarısındaki metadon kliniğinde. Ama o zaman öyleydi. Otuz yıldır keşlerin gelip gittiğini gördüm. Kimin başarıp kimin başaramayacağını söyleyebilirim. Bailey başaracaktı. Her hafta buraya gelmek onun aklını başına getirmesinin, ne olduğunu hatırlamasının ve böylece geri dönmemesinin bir yoluydu. Kendisi ve bebeği için bir hayat kuruyordu. Hope'tan vazgeçmiş olması mümkün değil." Tereddüt ederek dudağını ısırdı. "Babasıyla konuştu mu?"

"Hope'un babası mı?" Alex çekingen bir tavırla sordu.

"Hayır." Rahibe Anne, Alex'e kurnazca baktı. "Bailey'nin babası."

Alex kaskatı kesildi ve Daniel daha önce cesareti kırılmış olan şeyin şimdi korkuya dönüştüğünü hissetti.

"Alex?" mırıldandı arkasından. "İyi misin?"

Başını salladı. "Hayır, babasıyla konuşmadım." Sesi soğuk ve dikkatliydi ve Daniel artık bunun onun korktuğu anlamına geldiğini biliyordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Rahibe Anne kocaman bir iç çekti. "Dışarıda bir yerde. Bailey onun bu hayattan vazgeçip eve döneceği umudunu hiç yitirmedi. Onu aramak için bu kasabanın her köşesinde saatlerce kafa patlattığını biliyorum." Alex'e yan yan baktı. "Hâlâ Dutton'daki o eski evde yaşıyor ve onun geri döneceğini umuyor."

Alex daha da sertleşti, daha da korktu. Daniel, oturma odasında Alex'le göz göze geldiğinden beri karşı koyduğu ona dokunma isteğine boyun eğdi. Onunla tekrar bağlantı kurmaya, orada olduğunu, yalnız olmadığını ve korkmasına gerek olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden elleriyle onun omuzlarını kapadı ve kendisine yaslanana kadar hafifçe çekti.

"O evden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye fısıldadı. Ve biliyordu da. Onun "o ev" derken neyi kastettiğini ve orada neler olduğunu biliyordu. Daniel Luke'un indirdiği makaleleri okumuştı ve artık Alex'in annesini, hayatına son vermek için kafasına nasıl 38'lik dayadığını ve Alex'in onun cesedini nasıl bulduğunu biliyordu. Hepsisi de Alicia'nın cesedinin bulunduğu gün olmuştu.

Rahibe Anne dikkatle Alex'i inceliyordu. "Bailey de oradan nefret ediyor tatlım. Ama babasının eve döneceğini umarak kalıyor."

Alex titriyordu ve Daniel ona daha sıkı sarıldı. "Eve geldi mi?" diye sordu.

"Hayır. En azından bana hiç söylemedi."

Alex omuzlarını dikleştirdi ve artık ona yaslanmayacağı kadar uzaklaştı. "Teşekkür ederim, Rahibe. Bir şey duyarsan beni arar mısın?" Bailey'nin ehliyet fotokopisinin bir köşesini yırtarak adını ve cep telefonu numarasını yazdı. "Ve Hope'la konuşabilir misin? Bir türlü ulaşamadık."

Rahibe Anne'in gülümsemesi sempatik ve hüznüydü. "Beni durduramazsınız. Artık araba kullanmıyorum, bu yüzden Dutton'a gitmem zor olur." "Onu sana getireceğiz," dedi Daniel ve Alex dönüp ona baktı, yüzünde şaşkın bir minnettarlık vardı. "Eğer senin için güvenli değilse," dedi Daniel. "Sen ve Hope için kesinlikle güvenli değil," diye mırıldandı. "Bailey ve Hope için güvenliydi," diye itiraz etti.

"Bailey yolunu biliyordu. Sen . Ne uygun olur, Rahibe?" "İstediğin zamanı seç. Ben her zaman buradayım."

"O zaman yarın gece olacak." Daniel Alex'in omuzlarını hafifçe sıktı. "Hadi gidelim."

Kapıya vardıklarında genç bir kadın onları durdurdu. Yirmi yaşından fazla olamazdı ama oradaki diğer tüm kadınlar gibi gözleri çok daha yaşlıydı. "Affedersiniz," dedi. "Biri sizi mutfakta duymuş. Hemşire misiniz?"

Daniel onun değiştiğini hissetti. Korkusunu bir kenara bırakmış ve anında önünde duran kadına odaklanmıştı. Başını salladı, gözleri değerlendiriyordu. "Evet. Hasta mısın?"

"Hayır, o benim küçük kızım." Genç kadın, karyola denizinin ortasında top gibi kıvrılmış bir çocuğun yattığı karyolayı işaret etti. "Ayağında bir çeşit kızarıklık var ve canını acıtıyor. Bütün gün klinikteydim ama saat altıya kadar gelmezseniz bütün yataklar doluyor."

Alex elini kadının sırtına koydu. "Hadi bir göz atalım." Daniel onu takip etti, onu iş başında görmeyi merak ediyordu. "Adın ne senin?" diye sordu anneye.

"Sarah. Sarah Jenkins. Bu Tamara."

Alex dört ya da beş yaşlarında görünen kıza gülümsedi. "Merhaba Tamara. Ayağına bakabilir miyim?" Çocuğu muayene ederken etkili ama nazikti. "Ciddi bir şey değil," dedi ve anne rahatladı. "Bu impetigo. Yine de bir kesikle başlamış gibi görünüyor. Yakın zamanda tetanos S-H-O-T geçirdi mi?"

Tamara'nın gözleri korkuyla irileşti. "İğne olmak zorunda mıyım?"

Alex gözlerini kırıştırdı. "Çok zekisin Tamara. Peki anne, o da içti mi?"

Sarah başını salladı. "Noel'den hemen önce."

Rahatlamış görünen Tamara'ya, "O zaman ihtiyacın yok," dedi.

Alex başını kaldırıp Rahibe Anne'e baktı. "Burada hiç merhem bulunduruyor musunuz?" "Sadece Neosporin."

"Bu oldukça iltihaplı. Neosporin fazla işe yaramaz. Geri döndüğümde daha güçlü bir şey getireceğim. O zamana kadar yıka ve üzerini ört. Gazlı bezin var mı?"

Rahibe başını salladı. "Birazcık."

"O zaman onu kullan ve ben de sana ondan biraz daha getireyim. Ve kaşımak yok, Tamara."

Tamara'nın dudağı somurtarak dışarı fırladı. "Kaşınıyor."

"Biliyorum," dedi usulca. "Sadece kendine öyle olmadığını söylemen gerekecek."

"Yalan mı demek istiyorsun?" Tamara sordu ve Alex yüzünü buruşturdu.

"Şey ... daha çok bir numara gibi. Hiç bir sihirbazın birini dolaba koyup ortadan kaybettiğini gördünüz mü?"

Tamara başını salladı. "Bir çizgi filmde."

"Yapmanız gereken şey bu. Tüm kaşıntılarının bir dolaba girdiğini ve kapıyı ittiğini hayal etmelisin." Elleriyle iterek gösterdi. "O zaman kaşıntın dolaba hapsolur ve artık senin üzerinde olmaz. 'Atış' kelimesini heceleyecek kadar zeki bir kız kaşıntısını dolaba sokmayı başarabilir."

"Denerim."

"Birkaç kez denemeniz gerekebilir. Kaşıntı dolaba girmek istemeyecektir. Konsantre olmalısın." Sesi sanki tecrübeyle konuşuyormuş gibi geliyordu. "Ve parmaklarını gözlerinden uzak tut. Bu da önemli."

Alex ayağa kalktığında annesi "Teşekkür ," dedi.

"Önemli bir şey değildi. O akıllı bir kız." Ama annenin zihnini rahatlatmıştı ve Daniel bunun hiçbir şeyden çok daha önemli olduğunu düşündü. Ayrıca, kadına yardım ederken kendi korkusunu bir kenara bırakmıştı. "Abla, yarın görüşürüz."

Rahibe Anne başını salladı. "Burada olacağım. Ben her zaman buradayım."

Dutton, 29 Ocak Pazartesi, saat 10:00.

Atlıkarınca atları ay ışığında çok güzeldi. Çocukken bu parktan hep keyif almıştı. Ama artık çocuk değildi ve bankta oturup hayatının aldığı çarpık yönü düşündükçe parkın masumiyetiyle alay ediyordu.

Oturduğu bank sallandı, sonra bir başkasının ağırlığıyla yerine oturdu. "Sen bir aptalsın," diye fısıldadı, gözlerini atlıkarıncanın atlarından ayırmadan. "Bu sabah beni araman bir şeydi, ama burada bu şekilde buluşmak. Biri bizi görürse ..."

"Kahretsin." Korkmuş bir tıslamaydı. "Anahtarım var."

Daha dik oturdu. "Gerçek bir tane mi?"

"Hayır. Bir çizim. Ama eşleşebilir gibi görünüyor."

Öyle oldu. Anahtarını çizimin üzerine koymuştu. Mükemmel uyuyordu. "Yani biri biliyor."

"Mahvolacağız." Fısıltısı tizdi. "Hapse gireceğiz. Ben hapse ."

Herhangi birinin yapabileceği gibi mi? *Önce ben öleceğim.* Ama sesine sakın bir kesinlik kattı. "Kimse hapse girmeyecek. Bize bir şey olmayacak. Muhtemelen sadece para istiyordur."

"Diğerleriyle konuşmamız gerek. Bir plan yapmalıyız."

"Hayır. Diğerlerine bir şey söyleme. Başını eğ ve çeneni kapalı tut, bunu atlatacağız." Konuşmak sağlıksızdı. İçlerinden biri konuşmuştu ve o da durdurulmuştu. Kalıcı olarak. Bu tekrar yapılabilirdi ve yapılacaktı da. "Şimdilik sakın ol, sessiz kal ve benden uzak dur. Eğer çıldırırsan, hepimiz ölürüz."

Altıncı Bölüm

Atlanta, 29 Ocak Pazartesi, :15.

Vartanian arabasını garaj yolunda durdurdu. "İyi misin?" Sesi arabasının karanlığında derin ve sakindi. "Çok sessizsin."

Aslında, zihninde savaşılan tüm düşünceleri ve korkuları işlemeye çabalarken sessiz kalmıştı. "Ben iyiyim. Sadece düşünüyordum." Görgü kurallarını hatırladı. "Bu gece benimle geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Çok nazıksınız."

Kapıyı açmak için döndüğünde çenesi gergindi. Onu evine kadar takip etti ve o alarmı devre dışı bırakırken bekledi. "İçeri gel. Ceketini getireyim."

"Ve çantam."

Gülümsemesi acımasızdı. "Bunu unuttuğunu düşünmemiştim."

Riley tekrar esneyerek doğruldu. Odanın öbür ucuna doğru ilerledi ve Alex'in ayaklarının dibine çöktü. Vartanian'ın dudakları kıpırdadı. "Ve sen bir domuz pirzolası bile değilsin," diye mırıldandı.

Alex Riley'nin kulaklarını kaşımak için eğildi. Domuz pirzolası mı dedin?"

"Bu özel bir şaka, benim ve Riley'nin. Ceketini getireyim." İç çekti. "Ve çantanı."

Alex başını sallayarak onun gidişini izledi. Erkekler şimdiye kadar tam olarak anlayabildiği yaratıklar değildi. Gerçi bu konuda fazla pratiği de yoktu. Wade'i saymazsa Richard onun ilk erkeğiydi, ki bunu hiç yapmamıştı. Yani bu Bir. Richard karşı cinsle olan ilişkisindeki ustalığının en güzel örneği değil miydi? Hayır.

Richard'ı düşünmek onu hep üzüyordu. Evliliklerinde başarısız olmuştu. Hiçbir zaman onun ihtiyaç duyduğu ya da olmak istediği türden bir eş olamamıştı.

Ama Hope'u hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Hiç değilse Bailey'nin çocuğunun Bailey olsun ya da olmasın iyi bir hayatı olacaktı. Şimdi hem depresyonda hem de dehşet içindeydi.

Vartanyan'ın oturma odasında dikkatini dağıtacak bir şeyler aradı ve bunu barın üzerindeki tabloda buldu. Bu onu gülümsetti.

"Ne?" diye sordu, ceketini bir kolunun üzerinde şef garson gibi tutarak.
d'.

"Senin resmin."

Sırıtarak daha genç görünmesini sağladı. "Hey, *Poker Oynayan Köpekler* klasik."

"Bilmiyorum. Nedense sizi sanat konusunda daha sofistike bir zevke sahip bir adam sanmıştım."

Sırıışı soldu. "Sanatı çok ciddiye almıyorum."

"Simon yüzünden," dedi sessizce. Vartanyan'ın kardeşi bir ressamdı.

Sırıışından geriye kalanlar kayboldu ve onu ayık ve perişan bir halde bıraktı.
"Biliyorsun."

"İnternetteki makaleleri okudum." Daniel'in ailesi de dahil olmak üzere Simon'ın öldürdüğü insanları okumuştı. Daniel'in Simon'ın yakalanmasına ve ölümüne nasıl yardım ettiğini okumuştı.

Cehennemde görüşürüz, Simon. Ona söylemesi gerekiyordu. "Ajan Vartanian, bilmeniz gereken bir şey var. Bugün morgdan çıktıktan sonra Bailey'nin evine gittim. Oradayken bir adamla tanıştım. Bir rahip. Ve sanırım bir de asker."

Bir bar taburesine oturdu, ceketini ve çantasını barın üzerine bıraktı ve delici mavi gözlerini onun yüzüne odakladı. "Bailey'nin evine bir rahip ve bir asker mi geldi?"

"Hayır. Peder bir askerdı, ordu papazıydı. Bailey'nin bir ağabeyi vardı. Adı Wade'di. Bir ay önce Irak'ta öldü."

"Özür dilerim."

Kaşlarını çattı. "Öyle olduğumdan emin değilim. Sanırım bunun benim için oldukça kötü olduğunu düşünüyorsun."

Gözlerinde bir şey kıpırdadı. "Hayır. Aslında bilmiyorum. Papaz ne dedi?"

"Peder Beardsley öldüğünde Wade'in yanındaydı. Wade'in son itirafını dinledi ve Wade'in bana, babasına ve Bailey'e yazdırdığı üç mektubu yazdı. Beardsley, Bailey'nin ve babasınınkini Bailey'nin hala yaşadığı eski eve postaladı. Benimkini postalamamış çünkü adresim onda yokmuş, o yüzden bugün bana verdi."

"Bailey mektupları birkaç hafta önce almış olmalı. Zamanlama ilginç."

"Beardsley'e Bailey'nin kayıp olduğunu söyledim ama Wade'in son itirafında ne söylediğini açıklamadı. Bailey'i bulmama yardım edebilecek her şey için ona yalvardım, ayrıcalıklı olmayan her şey için. Ölmeden önce Wade, 'Seninle cehennemde görüşeceğiz Simon' dedi. "

Bir nefes verdi ve Vartanyan'ın solgunlaşmasını izledi. "Wade Simon'ı tanıyor muydu?"

"Görünüşe göre öyle. Tıpkı bana söylemediğin bir şey bildiğin gibi, Ajan Vartanian. Bunu yüzünüzde görebiliyorum. Ve ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir hafta önce kardeşimi öldürdüm. Eğer yüzümde hiçbir şey görünmeseydi, insan olmazdım."

Alex kaşlarını çattı. "Onu sen öldürmedin. Makalede diğer dedektifin öldürdüğü yazıyordu."

Gözleri çakmak çakmak oldu. "İkimiz de ateş ettik. Diğer adamın şansı yaver gitti." "Yani bana söylemeyeceksin."

"Anlatacak bir şey yok. Bir şey bildiğimden neden bu kadar eminsin?"

Alex gözlerini kıstı. "Çünkü bana çok iyi davrandın." "Ve bir erkeğin her zaman bir art niyeti vardır." Bunu karanlık bir şekilde söyledi.

Mektup ceketini omuz silkerek çıkardı. "Benim tecrübelerime göre, evet."

Tabureden kayarak indi ve onunla burun buruna durarak onu yukarı bakmaya zorladı. "Sana iyi davrandım çünkü bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Gözlerini devirdi. "Doğru ya. Alnıma 'aptal' dövmesi yaptırmış olmalıyım."

Mavi gözleri parladı. "İyi. Sana iyi davrandım çünkü haklı olduğunu düşünüyorum -Bailey'nin kayboluşu dün bulduğumuz kadınla bağlantılı ve arkadaşım olduğunu düşündüğüm Dutton şerifinin ikimize de yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamasından utanıyorum. Gerçek bu Alex, kabul etsen de etmesen de."

Gerçeği kaldıramazsın. O sabah olduğu gibi, bu sataşma da birdenbire ortaya çıktı ve Alex gözlerini kapatarak paniği bastırdı. Gözlerini açtığı anda onu hâlâ eskisi gibi dikkatle bakarken buldu. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Buna inanabilirim."

Daha yakına eğildi. Çok yaklaştı. "Güzel, çünkü başka bir nedeni daha var."

"Söyle," dedi, sesi kalbinin şimdi nasıl attığına rağmen soğuktu.

Dövülmüş.

"Senden hoşlanıyorum. Ölümünden korkmadığın ve savunmasız olmadığın zamanlarda seninle vakit geçirmek istiyorum. Ve o zamanlar ve şimdi nasıl dayandığına saygı duyduğum için."

Çenesi kalktı. "O zamanlar mı?"

"Sen benim yazılarımı okuyorsun Alex, ben de seninkileri okuyorum."

Yanaklarına sıcaklık doldu. Onun çöküşünü, intihar girişimini biliyordu. Gözlerini kaçırmak istedi ama bunu yapan ilk kişi olmayı reddetti. "Anlıyorum."

Onun gözlerini süzdü, sonra başını salladı. "Hayır, gerçekten bildiğini sanmıyorum. Ve belki de şu an için en iyisi budur." Adam doğruldu ve bir adım geri çekildi, o da derin bir nefes aldı. "Yani Wade Simon'ı tanıyordu," dedi. "Aynı yaşta mıydılar?"

"Jefferson Lisesi'nde aynı sınıftaydılar." Kaşlarını çattı. "Ama benimle aynı yaşta bir kız kardeşin var ve o Bryson Akademisi'ne gitti." "Ben de öyle, Simon da ilk başta öyle. Babam da oraya gitti."

Baba."

"Bryson pahalı bir okuldu. Sanırım hâlâ da öyle." Daniel omuz silkti. "Biz rahattık."

Alex'in gülümsemesi alaycıydı. "Hayır, sen zengindin. O okul bazı üniversitelerden daha pahalıydı. Annem bizi burslu olarak sokmaya çalıştı ama akrabalarımız Lee ve Stonewall'un yanında savaştı. Kadın sesine bir tını kattı ve adamın gülümsemesi de aynı şekilde alaycıydı."

"Haklısınız. Maddi zenginliğimiz vardı. Simon Bryson'dan mezun olamadı," dedi. "Okuldan atıldı ve Jefferson'a gitmek zorunda kaldı."

Devlet okuluna. "Şanslıyız," dedi Alex. "Demek Wade ve Simon böyle tanıştı."

"Sanırım öyle. O sırada üniversiteye gitmiştim. Wade'in sana yazdığı mektupta ne vardı?"

Omuz silkti. "Benden af diledi ve bana iyi bir hayat diledi." "Ne için af diliyordu?"

Alex başını salladı. "Herhangi bir şey olabilirdi. Kesin bir şey söylemedi."

"Ama bire indirsin," dedi adam ve kadın kaşlarını kaldırdı. "Hatırlat da seninle poker oynamayayım. Sanırım Riley'nin köpek dostları daha hızlıym."

"Alex."

Nefes nefese kaldı. "İyi. Alicia ve ben . Tek yumurta ikizleri." "Evet," dedi kuru bir sesle. "Bunu bu sabah öğrendim."

Sempatî içinde yüzünü buruşturdu. "Gerçekten bu kadar ürkeceğini tahmin etmemiştim." Hâlâ bir şeyler saklıyordu ama şimdilik onun oyununu oynayacaktı. "Yer değiştirmekle ilgili tüm ikiz hikâyelerini duydun mu? Alicia ve ben bunu birkaç kereden fazla yaptık. Sanırım annem hep biliyordu. Her neyse, Alicia parti hayvanıydı, bense pratik zekalı."

"Hayır," dedi adam soğukkanlılıkla ve kadın kendine rağmen kıkırdadı.

"Birkaç kez sınavlarda yer değiştirdik, ta ki öğretmenler fark edene kadar. Böyle kopya çektiğim için kendimi çok suçlu hissettim, onlara söyledim ve Alicia çok kızdı. Ben 'moral bozucu' biriydim, partilerde hiç eğlenmiyordum, bu yüzden Alicia partilere yalnız gitmeye başladı. Dutton'dan Atlanta'ya kadar bir dizi erkek arkadaşı vardı ve birkaç kez çifte rezervasyon yaptırdı. Bir keresinde ben devreye girdim."

Daniel birden ciddileşti. "Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor."

"B listesindeki bir partiye gittim - gitmek istemediği ama bir dahaki sefere dışlanmak istemediği bir partiye. Wade de oradaydı. Her zaman olmak istemesine rağmen hiçbir zaman A sınıfı bir parti adamı olmadı. Alicia'ya asıldı. Bana."

Daniel yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç."

Öyleydi. Daha önce hiç kimse ona dokunmamıştı ve Wade de nazik davranmamıştı. Bunu hatırlamak hâlâ midelerini bulandırıyor. "Evet, ama teknik olarak akraba değildik. Annem onun babasıyla hiç evlenmedi ama yine de iğrençti." Ve korkutucuydu.

"Peki sen ne yaptın?"

"Tamamen refleksle ona yumruk attım. Burnunu kırdım, sonra da dizine vurdum.

. bilirsiniz."

Vartanian yüzünü buruşturdu. "Biliyorum."

Wade'i hâlâ yerde yatarken, küfürler savururken, kanlar içinde cenin topuna dönmüş bir halde görebiliyordu. "İkimiz de şok olmuştuk. Sonra o aşağılandı ve ben hala şoktaydım."

"Peki ne oldu? Başlı belaya mı girdi?"

"Hayır. Alicia ve ben bir ay ceza aldık ve Wade Dixie'yi ısıltılarak uzaklaştı."

"Bu hiç adil değildi."

"Ama bu bizim evimizdeki hayattı." Alex onun yüzünü inceledi. Hâlâ bir şeyler vardı. Ama adam ondan çok daha iyi bir poker oyuncusuydu. "Ölüm döşeğinde özür dileyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sanırım Azrail kapıyı çaldığında ne yapacağınızı asla bilemezsiniz."

"Sanırım yok. Dinle, sende şu papazın iletişim bilgileri var mı?" "Elbette."

Alex çantasından çıkardı. "Neden?"

"Çünkü onunla konuşmak istiyorum. Zamanlama çok uygun. Şimdi, yarın hakkında."

"Yarın mı?"

"Evet. Kuzenin yarın gidiyor, değil mi? Yarın akşam Riley'yi yeğeninle tanıştırmama ne dersin? Pizza falan getirebilirim, sonra da Hope'u Rahibe Anne'le konuşmaya götürmeden önce köpekleri sevip sevmediğine bakarız."

Gözlerini kırıştırdı, biraz afallamıştı. Adamın ciddi olduğunu hiç düşünmemişti. Sonra dizlerinin bağı çözülmek istediğinde onu destekleyen, omuzlarındaki ellerini hatırladı. Belki de Daniel Vartanian gerçekten çok iyi bir adamdı. "Bu işe yarayacak. Teşekkür ederim, Daniel. Bu bir randevu."

Başını salladı, ifadesi değişti, sanki ona karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibiydi. "Pek sayılmaz. Bir randevuda genellikle çocuklar ya da köpekler olmaz." Gözleri tamamen ciddiydi ve kadının omurgasında bir ürperti yarattı. Güzel bir ürperti, diye düşündü. Çok uzun zamandır hissetmediği türden bir ürperti. "Ve kesinlikle rahibeleri de içermez."

Sertçe yutkundu, yanaklarının alev gibi kızardığından emindi. "Anlıyorum."

Elini yüzüne götürdü, başparmağı alt dudağında gezinmeden önce bir an tereddüt etti ve kadın tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde ürperdi. "Sanırım sonunda anladın," diye mırıldandı, sonra irkildi. Cep telefonunu cebinden çıkardı, görünüşe göre onu çok ilginç bir ruh haline sokmuştu.

"Vartanian." Yüzü ifadesizleşti. O zaman bu onun davasıydı. Alex morgda masanın üzerinde yatan kadını düşündü ve kim olduğunu merak etti. Biri sonunda onu gözden kaçırmış olabilir miydi? "Kaç bilet aldı?" diye sordu, sonra başını salladı. "Hayır, senin heceleme ihtiyacım yok. Aileyi tanıyorum. Teşekkürler, çok yardımcı oldunuz."

Telefonu kapattı ve eşofmanını kafasına geçirip merdivenlere doğru koşarak onu bir kez daha şaşırttı. Yolda tişörtü top haline getirdi ve basket atar gibi duvardaki çamaşır oluğuna doğru fırlattı. Iskaladı ama

tekrar denemek için durmadı. "Orada kal," diye seslendi omzunun üzerinden. "Geri geleceğim."

Gözleri ve ağzı açık, adamın merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboluşunu izledi. Adamın güzel bir sırtı vardı, geniş ve kaslı, pürüzsüz, altın rengi bir tenle kaplıydı. Göğsüne bir anlık bakış da hiç fena değildi. *Hay aksi*. Bu adamda kötü olan hiçbir şey yoktu. Alex dokunmak için uzandığını fark etti. *Çok saçmaydı*. Telefonu kapanmadan hemen önce adamın gözlerindeki ifadeyi düşündü. *Belki de o kadar saçma değildi*.

Titreyen bir nefes aldı ve tişörtü eline aldı, oluğa sokmadan önce koklama isteğini bastırdı. *Dikkatli ol, Alex*. Buna ne demişti? *Tanıdık olmayan bir yer*. Merdivenlerden yukarıya doğru hüznü bir bakış fırlattı, en tepeye ulaştığında muhtemelen kot pantolonunu çıkarmış olacağını biliyordu. *Ama lanet olsun ki burası alışılmadık bir yerdi*.

İki dakikadan kısa bir süre içinde koyu renk takım elbisesini giymiş, kravatını çekiştirerek merdivenlerden gürültüyle iniyordu. Yavaşlamadan çantasını aldı ve yürümeye devam etti. "Ceketini al ve gel. Seni Dutton'a kadar takip edeceğim."

"Buna gerek yok," diye söze başladı ama adam çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Ben zaten oraya gidiyorum. Riley'i saat altı buçukta evine getiririm. yarın gece." Arabanın kapısını açtı ve kapıyı kapatmadan önce kızın kemerini takmasını bekledi.

Camı indirdi. "Daniel," seslendi arkasından. Daniel ona doğru döndü ve geriye doğru yürüdü. "Ne?"

"Teşekkür."

Adımları duraksadı. "Bir değil. Yarın gece görüşürüz."

Dutton, 29 Ocak Pazartesi, 11:35

Daniel arabasından indi ve yüzünü buruşturarak tepedeki eve baktı. Bu hiç iyi olmayacaktı. Janet Bowie kredi kartıyla Fun-N-Sun'a kendi giriş biletini ve bir grup çocuktan oluşan yedi kişinin daha biletini almıştı.

Şimdi eyalet kongre üyesi Robert Bowie'ye kızının öldüğünün sanıldığını söylemesi gerekiyordu. Ağır adımlarla Bowie malikânesine giden dik araba yolunu tırmandı ve zili çaldı.

Kapıyı koşu şortu giyen terli bir genç adam açtı. "Evet?"

Daniel kalkanını çıkardı. "Ben Georgia Soruşturma Bürosu'ndan Özel Ajan Vartanian. Kongre Üyesi ve Bayan Bowie ile konuşmam gerekiyor."

Adam gözlerini kıstı. "Ailem uyuyor."

Daniel gözlerini kırıştırdı. "Michael mı?" Michel Bowie'yi görmeyeli neredeyse on altı yıl olmuştu. Daniel üniversiteye gittiğinde Michael on dört yaşında sıska bir çocuktü. Artık sıska değildi. "Özür , sizi tanıyamadım."

"Öte yandan sen hiç değişmemişsin." İltifat ya da hakaret olarak algılanabilecek bir şekilde söylenmişti. "Yarın tekrar gelmelisin."

Michael kapıyı kapatmaya başladığında Daniel elini koydu. "Ailenle konuşmam gerekiyor," diye tekrarladı sessizce ama kararlı bir şekilde. "Önemli olmasaydı burada olmazdım."

"Michael, gecenin bu saatinde kim arıyor?" diye gürledi gürleyen bir ses.

"Eyalet polisi." Michael geri çekildi ve Daniel, Yankeeler'in yakmayı başaramadığı birkaç antebellum konaktan biri olan Bowie Hall'un büyük fuayesine adım attı.

Kongre üyesi Bowie sigara ceketinin kemerini bağlıyordu. Yüzü ifadesizdi, ama Daniel onun gözlerinde bir endişe gördü. "Daniel Vartanian. Bugün şehre geldiğinizi duydum. Sizin için ne yapabilirim?"

Daniel, "Gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Kongre Üyesi," diye söze başladı. "Dün Arcadia'da bulunan bir kadın cinayetini araştırıyorum."

"Bisiklet yarışında." Bowie başını salladı. "Bugünkü *Review*'da okudum."

Daniel sessiz bir nefes aldı. "Sanırım kurban senin kızın olabilir, Efendim."

Bowie başını sallayarak geri çekildi. "Hayır, bu mümkün değil. Janet Atlanta'da."

"Kızınızı en son ne zaman gördünüz, efendim?"

Bowie'nin çenesi sertleşti. "Geçen hafta, ama kız kardeşi dün sabah onunla konuştu."

"Diğer kızınızla konuşabilir miyim, Bay Bowie?" Daniel sordu. "Geç oldu. Patricia uyuyor."

"Geç olduğunu biliyorum ama eğer bir hata yaptıysak, kadının kimliğini araştırmaya devam edebilmemiz için bunu bilmemiz gerekiyor. Birileri onun eve dönmesini bekliyor, efendim."

"Anlıyorum. Patricia! Buraya gel. Ve düzgün giyindiğinden emin ol."

Üst katta iki kapı açıldı ve hem Bayan Bowie hem de genç bir kız merdivenlerden indi, kız kararsız görünüyordu. "Konu nedir Bob?" Bayan Bowie sordu. Daniel'ı tanıdı ve kaşlarını çatı. "O neden burada? Bob?"

"Sakin ol Rose. Bunların hepsi bir hata ve bunu hemen şimdi açıklığa kavuşturacağız." Bowie genç kıza döndü. "Patricia, dün sabah Janet'la konuştuğunu söylemiştin. Hasta olduğunu ve akşam yemeğine gelmeyeceğini söylemiştin."

Patricia masumca göz kırptı ve Daniel içini çekti. *Kız kardeşler birbirlerini koruyorlardı.*

"Janet grip olduğunu söyledi." Patricia sofistike olmaya çalışarak gülümsedi. "Neden, park cezası falan mı aldı? Tam Janet'a göre."

Bowie de karısı gibi solgunlaşmıştı. "Patricia," dedi kısık sesle, "Ajan Vartanian bir cinayeti araştırıyor. Kurbanın Janet olduğunu düşünüyor. Onu koruma."

Patricia'nın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Kız kardeşin Patricia'yla gerçekten konuştun mu?" Daniel nazikçe sordu.

Kızın gözleri dehşet içinde yaşlarla doldu. "Hayır. Herkese hasta olduğunu söylememi istedi. O gün gidecek başka bir yeri vardı. Ama bu o olamaz. O olamaz."

Bayan Bowie paniklemiş bir ses çıkardı. "Bob."

Bowie kolunu karısına doladı. "Michael, annene bir sandalye getir."

Daniel Patricia'ya odaklanırken Michael çoktan yapmış ve annesinin oturmasına yardım etmişti. "Senden onun yerine bakmanı ne zaman istedi?"

"Çarşamba gecesi. Hafta sonunu arkadaşlarıyla geçireceğini söyledi."

"Bu önemli Patricia. Hangi arkadaşlar?" Daniel bastırdı. Göz ucuyla Bayan Bowie'nin bir sandalyeye çöktüğünü ve gözle görülür bir şekilde titrediğini izledi.

Patricia perişan bir halde anne baktı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Onun bir erkek arkadaşı var. Onaylamayacağınızı biliyordu. Özür dilerim."

Bowie, Daniel'a baktı. "Bizden ne istiyorsun Daniel?"

"Fırçasından çıkan saçlar. Buradayken kullandığı odanın parmak izini almamız gerekecek." Tereddüt etti. "Dişçisinin adı."

Bowie yüzünü buruşturdu ama yutkundu ve başını salladı. "."

"Oh, Tanrım. Atlanta'daki o daireyi almasına asla izin vermemeliydik." Bayan Bowie ağlıyor, sallanıyor ve elleriyle yüzünü kapatıyordu.

"Atlanta'da bir dairesi mi var?" Daniel sordu.

Bowie'nin başını sallaması güçlükle algılanabildi. "Orkestrayla birlikte."

"O bir cellist," dedi Daniel sessizce. "Ama hafta sonları eve geliyor?"

"Pazar akşamları, çoğunlukla. Akşam yemeği için eve gelir." Bowie çenesini sıkarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Son zamanlarda pek gelmiyor. . Uzaklarda. Ama daha yirmi iki yaşında." Çenesini göğsüne indirerek sustu ve Daniel uzaklara bakarak onu kederinde yalnız bıraktı.

"Odası üst katta," diye mırıldandı Michael.

"Teşekkür ederim. CSU minibüsünü mümkün olduğunca çabuk buraya getireceğim. Patricia, Janet ve erkek arkadaşı hakkında bildiğin her şeyi bilmem gerekiyor." Daniel elini Bob Bowie'nin koluna koydu. "Çok üzgünüm, efendim."

Bowie başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

Dutton, 30 Ocak Salı, 12:55

"Burada neler oluyor?"

Daniel kısa bir süre durdu. İçinden bir öfke dalgası geçti ve onu bastırdı. "Şey, bu yakalanması zor Şerif Loomis değil mi? Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Özel Ajan Daniel Vartanian ve Pazar gününden beri size altı mesaj bıraktım."

"Benimle alay etme, Daniel." Frank, Bowie Hall'a dolmuş olan küçük orduya kaşlarını çatarak baktı. "Lanet olası GBI kasabamı istila etti. Çekirgeler gibi."

Gerçekte sadece bir araba ve bir minibüs GBI personeline aitti. Polis arabalarından üçü Dutton'ın küçük birliğinden, biri de Arcadia'dan gelmişti. Şerif Corchran'ın kendisi de gelmiş, Bowie'lere başsağlığı dilemiş ve Daniel'e yardım teklif etmişti.

Loomis'in ikinci adamı olan Şerif Yardımcısı Mansfield, Ed'in olay yeri minibüsü yola çıktıktan kısa bir süre sonra gelmişti.

Corchran'ın yardımsever tavrının tam tersine, Janet'in yatak odasını inceleyen kişi oldu.

Yol boyunca sıralanan diğer arabalardan biri Dutton Belediye Başkanı'na, diğer ikisi de Kongre Üyesi Bowie'nin yardımcılara aitti. Bir diğeri de şu anda Bayan Bowie'nin neredeyse histerik durumunu denetlemekte olan Dr. Granville'e aitti.

Arabalardan biri Jim Woolf'a aitti. Bowie'ler ona hiçbir yorumda bulunmamış ve Daniel, kimlik doğrulandığında bir açıklama yapma sözü vererek onu oyalamıştı.

Birkaç dakika önce öyleydi. Ed'in teknisyenlerinden biri kurbanın parmak izlerini taşıyan bir kart getirmiş ve parmak izlerini Janet Bowie'nin yatağının yanındaki kristal vazodan alınan izlerle hemen eşleştirmişti. Daniel haberi Bob Bowie'ye bizzat teyit etmiş ve Bowie de az önce karısının odasına giden merdivenleri tırmanmıştı.

Üst kattaki yatak odasından gelen çığlık Daniel'a Bowie'nin karısına söylediğini haber verdi. Hem o hem de Frank üst kata doğru baktılar, sonra tekrar birbirlerine döndüler. "Söyleyecek bir şeyin var mı, Frank?" Daniel soğuk bir tavırla sordu. "Çünkü şu anda biraz meşgulüm."

Frank'in yüzü karardı. "Burası benim şehrim, Daniel Vartanian. Senin değil. Sen."

Daniel yine öfkesini bastırdı ve konuştuğunda sakın bir şekilde konuştu. "Burası benim kasabam olmayabilir ama bu benim davam Frank. Eğer gerçekten yardımcı olmak istiyorsan, sesli mesajına bıraktığım mesajlardan herhangi birine geri dönebilirdin."

Frank'in bakışları hiç durmadı, neredeyse kavgacı bir hal aldı. "Dün ve bugün şehir dışındaydım. Bu gece dönene kadar mesajlarınızı almadım."

"Bugün yaklaşık kırk beş dakika boyunca ofisinizin önünde oturdum," dedi Daniel sessizce. "Wanda rahatsız edilemeyeceğinizi söyledi. Uzaklaşmaya ihtiyacın olup olmadığı umurumda değil ama zamanımı boşa harcadın. Janet Bowie'yi öldüren adamı aramak için harcayabileceğim zamanı."

Frank sonunda gözlerini kaçırıldı. "Özür dilerim, Daniel." Ama özrü sert bir şekilde dile getirdi. "Geçen hafta çok zor geçti. Ailen ... onlar benim arkadaşlarımdı. Cenaze yeterince zordu ama bir de medya vardı. Bütün hafta gazetecilerle uğraştıktan sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Wanda'ya gittiğimi kimseye haber vermemesini söyledim. Seni aramalıydım."

Daniel'ın öfkesinin bir kısmı eriyip gitti. "Sorun değil. Ama Frank, Alicia Tremaine cinayetiyle ilgili polis raporuna gerçekten ihtiyacım var. Lütfen onu benim için getir."

Frank, "Sabah ilk iş sana ," diye söz verdi, "Wanda geldiğinde. Bodrumda her şeyin nasıl dosyalandığını bilir. Janet olduğuna emin misin?"

"Parmak izleri eşleşti."

"Lanet olsun. Kim yaptı bunu?"

"Artık kim olduğunu bildiğimize göre araştırmaya başlayabiliriz. Frank, madem yardıma ihtiyacın vardı, neden beni aramadın?"

Frank'in çenesi gerildi. "Yardıma ihtiyacım olduğunu söylemedim. Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Yalnız kalmak için kamarama çıktım." Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi.

"Tamam," diye mırıldandı Daniel, canı yanmış gibi hissetmemeye çalışarak. "Frank?" Frank arkasına baktı. "Ne?" Neredeyse bir çırpıda söyleyecekti. "Bailey Crighton. Sanırım gerçekten kayıp."

Frank'in dudağı kıvrıldı. "Fikriniz için teşekkürler, *Özel Ajan Vartanian*. İyi geceler."

Daniel acısını üzerinden attı. Yapacak işleri vardı ve Frank Loomis için endişelenmeyi göze alamazdı. Frank yetişkin bir adamdı. Yardıma ihtiyacı olursa ve olduğunda Daniel onun yanında olacaktı.

Ed arkasından geldi. "Odasının tozunu alıyoruz. Çekmecede birkaç eski günlük buldum. Birkaç kibrit kutusu. Başka bir şey yok. Erkek arkadaşı hakkında ne buldun?"

"Adı Lamar Washington, Afro-Amerikan. Bir caz kulübünde çalışıyor. Patricia nerede olduğunu bilmiyordu."

Ed kibrit kutularıyla dolu bir poşet uzattı. "Buralardan biri olabilir."

Daniel çantayı aldı. "İsimleri yazıp geri vereceğim. Patricia, Janet'ın bunu bir kaçamak gibi anlattığını, Janet'ın onu eve getirmeye hiç niyeti olmadığını söyledi."

"Bu bir erkeği bir kadının suratını dağıtacak kadar çıldırtabilir," dedi Ed. "Ama Tremaine sahnesinin kopyalanmasını açıklamıyor."

"Biliyorum," dedi Daniel. "Ama şimdilik sahip olduğum tek şey bu. Burada işim biter bitmez caz kulüplerine bir göz atacağım."

"Janet'in dairesini kontrol edeceğiz." Ed bir anahtarlık uzattı. "Janet'in kardeşi Michael bize onun evinin anahtarını verdi."

Ed gittiğinde Daniel sadece ayakta durulabilen oturma odasına geçti. Michael Bowie odadaki tek aile üyesiydi. Siyah bir takım elbise giymişti ve üzüntüsünden yüzü asılmıştı ama o her zamanki gibi bir politikacının oğluydu. "Gitmeleri için onlara bir açıklama yapabilir misin?" Michael mırıldandı. "Sadece hepsinin gitmesini istiyorum."

"Çabucak hallederim," diye mırıldandı Daniel, sonra boğazını temizledi. "Affedersiniz." Perşembe gecesı Janet'ın ölümü sırasında nerede olduklarını ve ifadelerini aldığıında kendini zaten tanıtmıştı. Birkaçı duruşunu bozdu ama hepsi itaat etti. "Pazar öğleden sonra Arcadia'da bulunan cesedin Janet Bowie'ye ait olduğunu kesin olarak tespit ettik." Bu noktada kimse şaşırmamıştı. "Doğrulayıcı DNA testleri yapacağız ve kesin bulgulara ulaştığımızda bir basın toplantısı düzenleyeceğim."

Jim Woolf ayağa kalktı. "Resmi ölüm nedeni neydi?"

"Ölüm nedenine ilişkin resmi açıklamayı yarın yapacağım." Daniel saatini kontrol etti. "Yani bugün daha sonra. Muhtemelen öğleden sonra."

Belediye başkanı kravatını düzelitti. "Ajan Vartanian, şüphelendiğiniz biri var mı?"

"Elimizde bazı ipuçları var, Başkan Davis," dedi Daniel. *Bu* unvan tuhaf gelmişti. Lisedeyken Garth Davis'le futbol oynamıştı. Garth o zamanlar kalın kafalı bir sporcuydu, Daniel'ın belediye başkanlığına adaylığını koymasını, hele hele kazanmasını bekleyeceği son kişilerden biriydi. Ama Garth uzun bir politikacı soyundan geliyordu. Garth'ın babası yıllarca Dutton'ın belediye başkanlığını yapmıştı. "Yarın resmi bir açıklama yapacağım."

"Toby, Bayan Bowie nasıl?" Woolf sorusunu kasabanın doktoruna yönelterek sordu.

Toby Granville "Dinleniyor," dedi ama herkes bunun "sakinleştirildi" anlamına geldiğini biliyordu. Kocası ona kimliğin resmi olduğunu söylediğinde zavallı kadının çığlıklarını herkes duymuştu.

Daniel kapıya doğru işaret etti. "Saat çok geç oldu. Eminim buradaki herkes desteğini sunmak istiyordur ama hepinizin eve gitmesi gerekiyor. Lütfen."

Herkes dışarı çıkarken belediye başkanı geri çekildi. "Daniel, şüphelendiğiniz biri var mı?"

Daniel iç çekti. Gün ona yetişmeye çalışıyordu. "Garth ..."

Davis daha yakına eğildi. "*Review* ön verandalarına ulaşır ulaşmaz tüm Dutton sakinleri beni arayacak. Ailelerinin güvenliği konusunda endişelenecekler. Lütfen bana elinizdeki ipuçlarından daha fazlasını söyleyin."

"Size söyleyebileceğim tek şey bu çünkü bildiklerimizin hepsi bu. Kimliğini ancak son iki saat içinde tespit edebildik. Bize en azından bir gün verin."

Davis kaşlarını çatarak başını salladı. "Ofisimi arayacak mısın?" "Söz veriyorum."

Sonunda herkes gitmiş ve sadece Daniel, Michael ve Toby Granville kalmıştı. "Hiç gitmeyecekler sandım," dedi Michael, omuzları yorgun bir şekilde çökmüştü.

Granville kravatını çekiştirdi. "Çıkmadan önce anneni kontrol edeceğim. Gece boyunca bir şeye ihtiyacı olursa beni ara."

Daniel iki adamın da elini sıktı. "Senin ya da ailenin ihtiyacı olan bir şey olursa Michael, lütfen beni ara." Bowie'lerin ön kapısından içeri adımını atar atmaz şiddetli bir rüzgârla karşılaştı. Büyük tepeden aşağıya, üç haber minibüsünün daha toplandığı caddeye bakarken fırtına esiyor diye düşündü. Gazeteciler onu merdivende gördüklerinde minibüslerden fırladılar. *Çekirgeler gibi*, diye düşündü Daniel içten içe irkilerek. Frank'in ne demek istediğini en ufak bir şekilde anlayabiliyordu.

Tepeden aşağı inerken bir Mercedes, iki BMW, bir Rolls-Royce, bir Jaguar ve bir Lincoln Town Car'ın yanından geçerek kendi devlet aracını bıraktığı yere doğru ilerlerken saldırıya karşı kendini hazırladı. Haber minibüsündeki muhabirler Garth'la röportaj yapıyordu ama o geçerken ona doğru üşüştüler.

"Ajan Vartanian, yorum yapabilir misiniz . . ." Daniel elini kaldırarak onları susturdu.

"Arcadia kurbanının Janet Bowie olduğunu tespit ettik." Fotoğraflarını çekerken ve videolarını oynatırken ışıklar parladı ve Daniel en iyi basın yüzünü takındı.

"Kongre üyesine haber verildi mi?"

Daniel gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Evet, yoksa şimdi sana söylemezdim. Bu gece için başka yorum yok. Yarın için bir basın toplantısı planlıyorum. Saat ve yer için GBI merkezindeki halkla ilişkiler hattını arayın. İyi geceler."

Yürümeye başladı ve muhabirlerden biri de onu takip etti. "Ajan Vartanian, kardeşinizin öldürülmesinden sadece bir hafta sonra memleketinizde bir cinayeti soruşturmak nasıl bir duygu?"

Daniel durdu ve mikrofonu tutan genç adama gözlerini kırıştırdı. Simon *öldürülmemiştir*. Bu kelimeyi kullanmak her yerdeki kurbanlar ve aileleri için bir hakaretti. Simon *yok edilmiştir*. Ama bu kelime kendi kışkırtıcı bir kelimeydi. Bu yüzden Daniel sadece "Yorum yok." dedi. Adam itiraz etmek için ağzını açtı ve Daniel ona öyle soğuk bir bakış attı ki muhabir fiziksel olarak bir adım geri çekildi.

"Başka soru yok," dedi adam Daniel'in seslendirmeden bıraktığı tehdide cevap olarak.

Daniel'in babasından öğrendiği bir bakıştı bu. Tek bir bakışla erkekleri dondurmak Arthur Vartanian'ın pek çok yeteneğinden biriydi. Daniel bu beceriyi pek sık kullanmazdı ama kullandığında da etkili olurdu. "İyi geceler."

Arabasına vardığında Daniel gözlerini kapattı. Yıllarca acılı ailelerle uğraşmıştı ve bu hiç kolaylaşmamıştı. Ama onu en çok rahatsız eden Frank Loomis'in davranışiydı. Frank, Daniel'in gerçek bir babaya sahip olduğu en yakın şeydi. Tanrı biliyordu ki Arthur Vartanian bu rolü dolduramamıştı. Frank'in küçümsemesinin nesnesi olmak. Acı veriyordu.

Ancak Frank de bir insandı ve Arthur Vartanian'ın Simon'ın "ilk ölümü" konusundaki ikiyüzlülüğünü öğrenmesi zor olmuş olmalıydı. Bu durum Frank'i aptal durumuna düşürmüştü ve basın da Frank'i yardım almadan ayakkabılarını bağlayamayan bir kasaba şerifi gibi göstererek her şeyi daha da kötüleştirmişti. Frank'in kızgın olmasına şaşmamalı. *Ben de kızardım*.

Ana Cadde'ye doğru ilerleyen haber minibüslerinden uzaklaştı. Çok yorgundu ve uyumadan önce Lamar Washington'ın caz barını bulması gerekiyordu.

Dutton, 30 Ocak Salı, 1340

Gidiyorlar, diye düşündü Alex, bungalovun penceresinde durmuş, tepeden inen arabaları izliyordu. Kimin evinden geldiklerini merak ediyordu. Bornozunu kendine doğru çekerek termostatla ilgisi olmayan bir ürpertiyle savaştı.

Yine rüya görmüştü. Gök gürültüsü ve şimşek. Ve çığlıklar, keskin, delici çığlıklar. Morgdaydı ve masadaki kadın

oturdu ve görmeyen gözlerle baktı. Ama gözleri Bailey'nindi, elini uzatırken eli Bailey'nindi, eti mumsu ve ... ölüydü. Ve şöyle demişti: "Lütfen. Bana yardım edin."

Alex soğuk terler içinde uyanmış, o kadar çok titriyordu ki Hope'u uyandıracağından emindi. Ama çocuk derin bir uykuya dalmıştı. Alex tedirgin bir halde, adımlarını hızlandırmak için oturma odasına çıkmıştı.

Ve endişelenmek için. *Neredesin, Bailey? Ve küçük kızına nasıl bakacağım?*

"Lütfen, Tanrım," diye fısıldadı. "Bunu izin verme."

Ama karanlıkta geri dönüş fısıltısı yoktu ve Alex durmuş, arabaların tepeden aşağı inişini izliyordu. Sonra bir tanesi yavaşladı ve bungalovunun önünde durdu.

Midesi korkuyla kasıldı ve arabayı ve sürücüsünü tanıyana kadar kilitli kutudaki silahı düşündü.

Daniel'ın arabası Ana Cadde'den aşağı yuvarlandı, atlıkarıncanın olduğu parkın yanından geçti ve Alex'in kiraladığı bungalovun önünde durdu. Bu gece ona yalan söylemişti ve bu onu yiyip bitiriyordu.

Ona doğrudan ne bildiğini sormuş ve o da söyleyecek bir şey olmadığını söylemişti. O da bunun tamamen yalan olmadığını söylemişti. Henüz ona söyleyecek bir şeyi yoktu. Kız kardeşinin tecavüze uğradığı resimleri ona kesinlikle göstermeyecekti. Alex Fallon bunları görmeden de yeterince şey yaşamıştı.

Wade Crighton'ı düşündü. *Seninle cehennemde görüşürüz.* Üvey kardeşi Simon'ı tanıyordu ve bu asla iyi bir şey olamazdı. Wade Alex'e tecavüz etmeye çalışmıştı ve Daniel sırf bu yüzden onun ölmüş olmasına sevinmişti. Alex hikâyesini hafif tuttuğunu sanıyordu ama Daniel onun gözlerindeki gerçeği görmüştü.

Ve eğer üvey kardeşi Alicia olduğunu düşünerek onu bir kez taciz etmeye çalıştıysa, belki de bunu tekrar yapmıştır. Belki de Alicia Tremaine'in yanındaki Wade'di. Adamın iki bacağı vardı, bu yüzden Daniel onun Simon olmadığından emindi, ama eğer birbirlerini tanıyorlarsa ...

Peki diğer kızlar kimdi? Bu onu rahatsız ediyordu. Belki de buralı kızlardı. Belki de devlet okuluna gitmişlerdi. Daniel onları tanımazdı ama Simon tanıyor . Daniel diğer kızların da

Henüz duymadığı başka küçük kasaba cinayetleri de olabilirdi. Resimlerdeki diğer kızların da ölü olup olmadığını merak etti.

Resimleri Chase'e ver. Bu düşünce bir haftadır zihninde dönüp duruyordu. Resimleri Philly polisine teslim etmişti, bu uyumasına izin veren tek şeydi. Ama Daniel, Vito Ciccotelli'nin ona iki haftadan kısa bir süre önce verdiği resimlerle dolu zarfla hiçbir şey yapacak zamanı olmadığından emindi. Vito ve ortağı hâlâ Simon'ın geride bıraktığı pisliği temizlemekle .

Cehennemde görüşürüz, Simon. Daniel, Wade ve Simon'ın arkalarında ne gibi pislikler bıraktıklarını merak ediyordu ama işledikleri suçlar on yıldan daha eski olmalıydı. Onun yepyeni bir suçu vardı. Konsantrasyonunu Janet Bowie'ye borçluydu. Onu bu şekilde öldürecek kadar ondan nefret edenleri bulması gerekiyordu.

Janet Bowie öfke ya da intikam nesnesi değil, sadece uygun bir hedef olabilirdi. Ya da . . . Daniel Kongre Üyesi Bowie'yi düşündü. Adam tartışmalı konularda bazı sert tutumlar almıştı. Belki biri *ondan* kızını öldürecek kadar nefret ediyordu. Ama Alicia'yla bağlantısı neydi? Neden şimdi? Ve neden bir anahtar bırakmıştı?

Arabasını vitese takmıştı ki bungalovun kapısı açıldı ve Alex verandaya adım attı. Çenesinden ayak parmaklarına kadar onu örten mantıklı bir bornoz giymişti. Bu onu sade ve basit göstermeliydi ama Alex'in tek düşünebildiği altında ne olduğuydu. Rüzgâr hızlanmış, parlak saçlarını savurmuştu ve kadın bir eliyle saçlarını geriye toplayarak küçük ön bahçeden ona baktı.

Yüzünde hiç gülümseme yoktu. Motorunu durdurup bahçesinden geçerken bu düşünce aklından çıkmadı. Onu terk etmek, yanından geçip gitmek aklının ucundan bile geçmemişti, tek istediği daha önce Fun-N-Sun güvenlik şefinden gelen telefonun onu alıkoyduğu şeye şimdi sahip olmaktı. O geniş gözlü şaşkınlığı, ondan ne istediğini nihayet anladığında gözlerindeki bakışı tekrar görmeye ihtiyacı vardı. Onun da kendisini istediğini görmeye ihtiyacı vardı.

Bir selam için bile yavaşlamadan, verandanın merdivenlerini tek adımda çıktı, yüzünü ellerinin arasına aldı, ağzını kendi ağzıyla kapattı ve ihtiyacı olanı aldı. Kız boğazının derinliklerinden aç bir ses çıkardı ve ayak parmaklarının ucuna doğru eğilerek yaklaşmaya çalıştı ve öpücük harekete ve sıcaklığa dönüştü.

Saçlarını ve bornozunu bırakıp Daniel'ın ceketinin yakalarını kavradı ve ağzını Daniel'ın ağzına doğru itti. Daniel onun yüzünü bırakıp kollarını boynuna doladı. Ellerini onun ince sırtında gezdirdi ve vücudu ona yaslanana kadar çekti ve rüzgâr etraflarında ıslık çalıp çığlık atarken istediğini aldı.

Çok uzun zaman olmuştu, tek düşünebildiği buydu, rüzgârın ve kulaklarında kendi nabzının vuruşunun üzerinde duyabildiği tek şey buydu. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Canlı. Yenilmez. Çok uzun zaman. Ya da belki de hiç.

Çok geçmeden topukları verandaya çarpana kadar aşağı kayd, öpücüğünü sonlandırdı ve sıcaklığını da beraberinde götürdü. Daha fazlasına ihtiyaç duyan adam dudaklarını onun çenesinde gezdirdi ve yüzünü omzunun kıvrımına gömdü. Elleri saçlarını okşayıp yatıştırırken ürperdi, zor nefes alıyordu. Nabzı yavaşladığında aklı başına geldi ve ihtiyacının derinliği karşısında utançtan yanakları kızardı. "Özür dilerim," diye mırıldandı başını kaldırarak. "Normalde böyle şeyler yapmam."

Parmaklarıyla onun dudaklarında gezindi. "Ben de öyle. Ama bu gece buna ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

İçinden kızgınlık fışkırdı. "Bana teşekkür etmeyi kes." Neredeyse bir hırıltı gibiydi ve sanki ona vurmuş gibi irkildi. Boyunun bir santim kadar uzadığını hisseden adam başını eğdi ve kızın elini tuttu, kız geri çekilmeye çalıştığında parmaklarını dudaklarına götürdü. "Özür dilerim. Ama bunu istediğimden başka bir nedenle yaptığımı düşünmeni istemiyorum." *İhtiyacım vardı*. "İstedim," diye tekrarladı. "Seni istedim. Hâlâ da istiyorum."

Bir nefes aldı ve adam onun nabzının boğazının çukurunda attığını görebiliyordu. Rüzgâr saçlarını savuruyordu ve bir kez daha saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Anlıyorum." Dudakları sözlerini hafifletmek için kıvrılmıştı ama gözleri sade bakıyordu. Hatta periliydi.

"Ne oldu?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Hiçbir şey." Daniel çenesini sıktı. "Alex."

Başka tarafa baktı. "Yok bir şey. Sadece kötü bir rüya gördüm, hepsi bu." Arkasına baktı ve onun gözleriyle buluştu. "Kötü bir rüya gördüm ve kalktım. Ve sen oradaydın."

Dudaklarını onun avucuna bastırdı. "Burada durdum çünkü seni düşünüyordum. Ve sen oradaydın. Ve kendimi durduramadım."

Kadın ürperdi ve adam, çıplak ayaklarından birini diğeriyle kapatarak yer değıştirirken ona baktı. Kaşlarını çatı. "Alex, ayakkabı giymiyorsun." Dudakları bu kez içtenlikle kıvrıldı. "Verandamda dikilip seni öpmeyi beklemiyordum."

Alex'in ağzına doğru eğildi ve onu bir kez daha öptü. Onu öptüğünden çok daha yumuşak bir şekilde. "Ama hoşuma gitti."

Ve birdenbire her şey bu kadar basit oldu. Ona gülümsedi. "Evine geri dön, kapını kilitle ve ayaklarını ört. Yarın akşam görüşürüz. Altı buçukta."

Yedinci Bölüm

Dutton, 30 Ocak Salı, 0155

Alex kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı, gözleri kapalıydı. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Ellerini yüzüne götürdü ve avuçlarına sinen adamın kokusunu kokladı. Bir erkeğin ne kadar güzel kokabileceğini neredeyse unutmuştu. İç gözlerini açtı, ardından bir çığlığı bastırmak için ellerini ağzına bastırdı.

Meredith masada oturmuş Bay Patates Kafa için bir şapka seçiyordu. Şapkayı ayaklar için olan deliğe sokarken sırtıttı çünkü dudaklar zaten kafanın tepesinden dışarı çıkmıştı. "Sana ayakkabılarını getirmem gerekecek sanıyordum."

Alex dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bunca zamandır orada mı oturuyordun?"

"Çoğunlukla." Sırtışı genişledi. "Arabanın dışarıda durduğunu duydum, sonra senin kapıyı açtığını duydum. Yeni şeyini test etmeye karar verdiğinden korktum." Kaşlarını kaldırdı.

"Hope uyuyor. Buna silah diyebilirsiniz."

Meredith masumca gözlerini kırıştırarak, "Ah," dedi. "O da var." Alex güldü. "Çok kötüsün."

"Biliyorum." Kaşlarını salladı. "Ee, öyle miydi? Kötü, yani. Kulağa kötü geliyordu."

Alex ona temkinli bir bakış attı. "Çok hoş biri."

"İyi iyi değildir. Kötü güzeldir. Bana her şeyi anlatacak," dedi, her özelliği yerinde olmayan, daha çok bir Picasso kafasına benzeyen patates kafaya. "Benim kendi yöntemlerim var."

"Bazen beni korkutuyorsun, Mer. Neden bununla oynuyorsun? Hope uyuyor."

"Çünkü oyuncaklarla oynamayı severim. Sen de denemelisin Alex. Seni biraz rahatlatılabilir."

Alex masaya oturdu. "Rahatladım."

"Yalan söylüyor. Tirbuşondan daha sıkı sarılmış," dedi Meredith patates kafalıya. Sonra gözleri ayıldı. "Ne hayal ediyorsun, Alex?"

Hâlâ çılgılık atıyor musun?"

"Evet." Alex oyunağı aldı, amaçsızca bir kulağını döndürdü. "Ve bugün gördüğüm ceset."

"Onun yerine ben gitmeliydim."

"Hayır, onun Bailey olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Ama rüyamda öyle. Oturuyor ve diyor ki, 'Lütfen. Bana yardım et.' "

"Bilinçaltınız güçlü bir kuvvet. Onun hayatta olmasını istiyorsun, ben de öyle, ama eğer hayatta olmazsa ya da onu bulamazsan ne olacağını da kabullenmelisin. Ya da belki daha kötüsü, bulur ve düzeltemezsen."

Alex dişlerini sıktı. "Beni Dr. Roboto kontrol manyağı gibi gösteriyorsun."

"Öylesin tatlım," dedi Meredith nazikçe. "Sadece bak."

Alex elindeki oyunağa baktı. Meredith'in Picasso kafası artık yoktu, her bir özelliğı doğru yuvasına düzgünce yerleştirilmişti. "Bu sadece bir oyuncak," dedi sinirlenerek.

"Hayır, değil," dedi Meredith üzüntüyle, "ama gerekirse böyle düşünmeye devam ."

"Pekâlâ. Kontrolü severim. Her şeyin düzgünce etiketlenmiş olmasını seviyorum. Bu fena değil."

"Hayır. Bazen de bir çılgınlık yapar ve *bir şey* satın alırsınız."

"Ya da yeni tanıştığım bir adamı öpmek mi?"

"O da var, yani umutsuz değilsin." Meredith biraz yüzünü buruşturdu. "Kelime oyunu yapmak istemedim."

"Tabii ki hayır. Ama sanırım Bailey ona bu ismi tam da bu yüzden verdi."

"Katılıyorum. Bu oyuncaklar önemli Alex. Onları göz ardı etme. Oyun zihnimizi gardımızın düştüğü bir yere götürür. Hope ile oynarken bunu unutma."

"Daniel, Hope'un hayvanları sevip sevmediğini görmek için yarın köpeğini getirecek." "Çok nazik."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Kibarlığın kibarlık olmadığını sanıyordum."

"Sadece seks söz konusu olduğunda, evlat. Ben uyumaya geri dönüyorum. Sen de denemelisin."

30 Ocak Salı, :00.

Birisi ağlıyordu. Bailey dikkatle dinledi. Yan hücredeki adam değildi. Artık bilincinin yerinde olduğundan bile emin değildi. Hayır, ağlama sesi daha uzaklardan geliyordu. Hoparlör görmeyi umarak tavana baktı. Hiçbir şey görmedi ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu. Onun beynini yıkamaya çalışabilirdi.

Çünkü ona bilmek istediği şeyi söylememiştir. Henüz söylemedi. *Hiçbir zaman.* Gözlerini kapattı. *Belki de sadece aklımı kaybediyordumdur.* Ağlaması aniden kesildi ve tekrar tavana baktı. Ve Hope'u düşünmeye başladı. *Aklını kaybetmiyorsun, Bailey. Yapamazsın. Hope'un*

Sen.

Hope bebekken, Bailey öleceğini düşünecek kadar iyileşmek istediğinde söylediği mantra buydu. *Hope'un sana ihtiyacı var.* Bu onu atlatmıştı ve atlatmaya devam edecekti. *Tabii önce beni öldürmezse.* Ki bu kesin bir ihtimaldi.

Sonra bir sonraki hücrede bir ses duydu. Nefesini tuttu ve sesin bir kazıma haline gelmesini dinledi. Birisi iki hücre arasındaki duvarı kazıyordu.

Kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine çekti, oda etrafında döndüğünde yüzünü buruşturdu. Duvara doğru süründü, her seferinde birkaç santim, sonra nefes aldı. Ve bekledi.

Kazıma sesi kesildi, ama yerini tekrar tekrar aynı ritimde bir tıkırtı aldı. Şifre mi? Lanet olsun. Hiç kod bilmiyordu. İzci kız olmamıştı.

Bu bir tuzak olabilir. Onu kandırmaya çalışan o olabilir.

Ya da başka bir insan olabilirdi. Kararsızca karanlığa doğru uzandı ve hafifçe vurdu. Diğer taraftaki tıkırtı kesildi ve kazıma sesi yeniden başladı. Yanılmıştı. Kazıma sesi duvarda değil, yerdeydi. Parmak uçlarındaki acıyla irkilen Bailey, eski beton zemini itti ve parçalandığını hissetti.

Keskin bir nefes aldı, sonra hayal kırıklığı içinde başı dönerek nefesini bıraktı. Bir önemi yoktu. Kazıyan her kimse, başka bir hücreye giden bir tünel kazıyordu. Hiçbir yere gitmeyen bir tünel.

Kazıma sesi bir kez daha kesildi ve Bailey koridorda ayak sesleri duydu. *Adam geliyordu.* Tanrı yardımcısı olsun, diğer adam için geliyor diye dua etti, için. *Benim için değil. Lütfen ben olmayayım.* Ama Tanrı onu dinlemedi ve hücresinin kapısı açıldı.

Gözlerini kısarak ışığa baktı ve bir elini zayıfça yüzüne doğru kaldırdı. Adam güldü. "Oyun zamanı, Bailey."

30 Ocak Salı, :00.

Bu kadar çok drenaj hendeği olan bir ilçede yaşadığı için şanslı bir adamdı. Bir tarafa doğru eğildi ve battaniyeye sarılı cesedin yere düşmesine izin verdi. O kadar güzel ölmüştü ki, adam en kötüsünü yaparken merhamet dilemişti. Gücü elinde tutarken çok titiz ve küçümseyen biriydi. Şimdi güç onundu. Günahlarının bedelini ödemişti.

Topluluğun geriye kalan dört *temel direği* de öyle. İlk notla ilk iki hedefinin dikkatini çekmişti, onlarınkiyle tam olarak eşleşen anahtarın izini sürmüştü. Bugün ilerleyen saatlerde aynı ikisine teslim edilecek olan ikinci notla da paralarının bir kısmını alacaktı. Artık bölüşme ve fethetme zamanı gelmişti. İlk ikisini alaşağı edecek ve işi bittiğinde her biri mahvolmuş olacaktı. *Peki ya ben?* Gülümsedi. *Hepsinin parçalanıp düşmesini izleyeceğim.*

Battaniyeyi kadının ayağından çekti ve son bir kez başını salladı. Anahtar . Janet'in *Review*'daki fotoğrafında anahtarını takmamıştı, yani ilki bir yerlerde kaybolmuş olmalıydı. Hayal kırıklığına uğramıştı ama bunun daha sıkı bağlandığından emin olmuştu. Tehdit yerine ulaşacaktı. *Al bakalım, Vartanian.*

Dutton, 30 Ocak Salı, saat 5:30.

Gürültülü bir gıcırta onu uyandırdı ve Alex başını kaldırıp dinlemeye başladı. Meredith yattıktan sonra kanepede uyuyakalmıştı. Gıcırta'yı tekrar duydu ve rüya görmediğini anladı. Bir şey ya da biri ön verandasındaydı. Kilitli kutudaki silahı düşünerek, onun yerine sessizce sehpanın üzerine bıraktığı cep telefonunu aldı.

Kilitli bir silahın şu anda ona pek bir faydası yoktu ama en azından 911'i arayabilirdi. Gerçi Şerif Loomis'in Bailey'nin kayboluşuna verdiği tepki normalse bu da pek bir işe yaramazdı. Mutfığa girdi ve çekmecedeki en büyük kasap bıçağını seçti, sonra pencereye doğru süzüldü ve dışarı baktı.

Sonra tuttuğu nefesini bıraktı. Sadece üniversite çağına yaklaşmış gibi görünen gazete dağıtıcısı vardı. Bir form dolduruyordu.

dişlerinin arasına sıkıştırdığı küçük el feneri yüzüne doğaüstü bir parlaklık veriyordu. Tam o sırada başını kaldırdı ve onu gördü. İrkilerek el fenerini dişlerinin arasından bir takırtıyla verandaya düşürdü. Gözlerini kocaman açarak baktı ve Alex onun elindeki bıçağı görebildiğini fark etti.

Bıçağı indirerek pencereyi bir aralık açtı. "Beni korkuttun."

Yutkunması şafak öncesi sessizliğinde duyulabiliyordu. "Beni daha çok korkuttunuz, hanımefendi."

Dudakları kıvrıldı ve da belli belirsiz gülümsedi. "Gazeteyi ben sipariş etmedim," dedi.

"Biliyorum, ama Bayan Delia bungalovu kiraladığını söyledi. *İnceleme* mahalleye yeni gelenlere ücretsiz bir hafta veriyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Mahalleye çok yeni insan geliyor mu?"

Utangaç bir şekilde sıırttı. "Hayır, hanımefendi." Doldurmakta olduğu kâğıdı ve formu ona uzattı. Ondan almak için pencereyi biraz daha aralaması gerekti.

"Teşekkür ," diye fısıldadı. "El fenerini unutma."

Işığı eline aldı. "Dutton'a hoş geldiniz, Bayan Fallon. İyi günler dilerim."

Adam minibüsüne geri dönüp güzergâhındaki bir sonraki eve giderken pencereyi kapattı. Nabızı normale yaklaşırken gazeteyi açıp ön sayfaya baktı.

Ve nabızı yeniden atmaya başladı. "Janet Bowie," diye mırıldandı. Alex Kongre Üyesi Bowie'yi sadece hayal meyal hatırlıyordu ama karısını net bir şekilde hatırlıyordu. Rose Bowie ve onun Alex'in annesinin karakteri hakkındaki olumsuz, herkesin önünde yaptığı değerlendirme, Pazar günleri kiliseye gitmeyi bırakmalarının nedeni olmuştu. Dutton'daki kadınların çoğu Kathy Tremaine'i Craig Crighton'la yaşamaya başladıktan sonra dışlamıştı.

Alex şakaklarındaki ani ağrıyı ovuşturdu ve Craig'i aklından çıkardı. Annesinin anısı o kadar kolay unutulacak gibi değildi. Babasının hayatta olduğu ve annesinin mutlu olduğu güzel yıllar vardı. Sonra sadece üçünün, *annesinin, Alicia'nın ve benim* olduğum zor yıllar. Para sıkıntılıydı ve annesi sürekli endişeleniyordu ama yine de gözlerinde biraz mutluluk vardı. Ama Craig'in yanına taşındıktan sonra mutluluğu sönmüştü.

Annesiyle ilgili son anıları pek iyi değildi. Annesi, onlara yaşayacak bir yer ve yiyecek yemek sağlamak için Craig'le birlikte yaşamıştı. Rose Bowie gibi kadınlar bu yüzden onu dışlamış ve ağlatmıştı. Bunu affetmek zordu. Alex yıllarca fısıldayan kadınlardan nefret etmişti. Şimdi manşete bakarken, Janet Bowie'den onu bu şekilde öldürecek kadar kimin nefret ettiğini merak ediyordu.

Ve katilinin bunca yıl sonra Alicia'nın hayaletini neden dirilttiğini.

Dutton, 30 Ocak Salı, 05:35.

Mack kamyonetine geri bindi ve bir sonraki eve doğru ilerledi. Yaşlı Violet Drummond her gün yaptığı gibi gazetesini almak için evinden sendeleyerek çıktı. Bunu ilk yaptığında neredeyse çıldıracaktı ama kadın onu tanıyamamıştı. Dutton'dan ayrıldığından beri geçen yıllar içinde birçok açıdan değişmişti. Yaşlı Violet bir tehdit değil, kolayca sağladığı harika bir bilgi kaynağıydı. Şerifin ofisinde Wanda'nın arkadaşıydı, bu yüzden verdiği bilgiler genellikle oldukça iyiydi.

O teslim edildi onu onu Kağıt aracılığıyla onun
Pencere. "Günaydın, Bayan Drummond."

Hızlıca başını salladı. "Günaydın, Jack."

Mack omzunun üzerinden bungalova baktı. "Kendine yeni bir komşu bulmuşsun."

Violet'in yaşlı gözleri kısıldı. "Şu Tremaine denen kız geri döndü." "Onu tanımıyorum," diye yalan söyledi.

"Kız iyi değil. Kasabaya geliyor ve her şey yeniden başlıyor." Violet, Jim Woolf'un Janet Bowie'nin ölümünü en ince ayrıntısına kadar anlattığı ön sayfaya vurdu. "Doğru dürüst davranma nezaketini bile göstermiyor."

Kaşları kalktı. "O ne yaptı?" Gözlemleri ona Alex Fallon'ın üvey kardeşini bulmaya kararlı olduğunu ama uygunsuz bir şey yapmadığını söylemişti.

"Daniel Vartanian'ı öpüyorum. Ön verandada, tüm dünya görsün diye!"

"Bu utanç verici." *Çok etkileyici.* "Bazı insanların hiç sınıfı yok." Violet ofladı. "Hayır, değil. Seni tutmayacağım Jack."

Mack gülümsedi. "Her zaman bir zevktir, Bayan Drummond. Yarın görüşürüz."

Atlanta, 30 Ocak Salı, sabah 8:00.

Daniel takım masasında Chase ve Ed'e katıldı ve esnemeye karşı koydu. "Kimliğimiz doğrulandı. Felicity, Janet'in dış kayıtlarının eşleştiğini söyledi. Bir kongre üyesi için işlerin bu kadar hızlı halledilmesi inanılmaz," diye ekledi kuru bir sesle. "Dişçi sabahın beşinde röntgenlerle birlikte beni burada karşıladı."

"İyi iş," dedi Chase. "Peki ya erkek arkadaşı? Caz şarkıcısı?"

"Lamar'ın on tanık ve caz kulübünün güvenlik kayıtları tarafından onaylanmış bir mazereti var."

"Janet öldürüldüğünde sahne mi alıyordu?" Ed sordu.

"Dolu bir evin önünde. Erkek arkadaşı gerçekten çok üzgün. Ona öldüğünü söylediğimde oturup hıçkıra hıçkıra ağladı. Cinayeti duyduğunu ama Janet olduğunu bilmediğini söyledi."

Ed kaşlarını çatı. "Hafta sonu randevularına gelmediğinde ne düşündü?"

"Ondan bir sesli mesaj almış. Babasının bir devlet görevi olduğunu ve orada olmasını beklediğini söylemiş. Arama Perşembe akşam sekizde gelmiş."

Chase, "Yani akşam sekizde hâlâ hayattaydı ve muhtemelen gece yarısı ölmüştü," dedi. "Günü Fun-N-Sun'da geçirdi ve ne zaman ayrıldı?"

"Henüz bilmiyorum. Lamar, Lee Ortaokulu'ndan bir grup çocuğu götürdüğünü söyledi."

"Öğretmen miydi?" Chase sordu.

"Hayır, bir gönüllü. Görünüşe göre Janet geçen yıl orkestradaki başka bir çellistle yaptığı küçük bir diva kavgasından sonra kamu hizmeti yapmasına karar verilmiş."

Chase şaşkın bir kahkaha attı. "Çellistler kavga mı ediyor? Ne, yayları mı çarpıştırdılar?"

Daniel bu saçma şaka karşısında gözlerini devirdi. "Bunun komik olması için yeterince uyumadım. Diğer çellist Janet'i çellosuna zarar vermekle suçladı, böylece Janet ilk sandalyeyi alabilecekti. İki kadın saçlarını çekerek ve birbirlerini tırmalayarak açık bir kedi kavgasına tutuştu. Diğer çellist Janet'i saldırı ve mala zarar vermekle suçladı. Görünüşe göre Janet'i çelloyla uğraşırken yakalamışlar, o da kendini savunmuş. Kardeşi Michael gönüllü çalışmanın bir etki yarattığını söyledi. Bu çocuk grubu onun için önemliydi."

"Okul gününde lunaparka mı gittiler?" Ed kuşkuyla sordu.

"Lamar bunun pekiyi alan çocuklar için bir  d l olduğunu söyledi ve müdür de bunu onayladı."

Chase, "Lunaparktan Atlanta'ya arabayla dört saatte varılır," dedi. "Eğer Lamar'ı sekizde baskı altında aradıysa, katil onu o zamana kadar yakalamıştır. Onun ve çocukların parktan ne zaman ayrıldığını öğrenmeliyiz. güzel, dar bir fırsat penceresi olabilir."

"Okulu aradım ama henüz kimse yoktu. İşimiz bitince oraya gideceğim."

"Umarım dairesinde bulduğumuzdan daha fazlasını bulursunuz," dedi Ed asık suratla. "Parmak izlerini aldık, sesli mesajını ve bilgisayarını kontrol ettik. şimdiye kadar bir şey çıkmadı."

Chase, "Lamar'ı baskı altında aradığını varsayıyoruz," dedi. "Ya onu aldatıyorsa? Ya hafta sonu için başka bir adamla buluşuyorsa?"

"LUD'ları için bir talebim var," dedi Daniel. "Bakalım başka birini aramış mı? Ama LUD'lardan bahsetmişken, Jim Woolf'unki için arama emri aldık. Yakında elimde olurlar."

"Woolf dün gece Bowie'lerin evindeydi," diye düşündü Ed. "Nereden biliyordun?"

"Tepeye çıkan araba kuyruğunu takip ettiğini söyledi," dedi Daniel ve Ed daha dik oturdu.

"Arabalardan bahsetmişken, Janet Bowie bir BMW Z-4 kullanıyor ve bu araba Bowie'lerin Dutton'daki evinde ya da dairesinin altındaki otoparkta değil."

Chase, "O  ocukları Fun-N-Sun'a Z ile götürmedi," dedi. "Bu iki kişilik bir araba."

"Müdüre soracağım. Belki bir veli götürmüştür. Çocukların hiçbiri yeterince büyük değildir."

"Chase?" Leigh kapıyı açtı. "Volusia'daki şerif Thomas'tan bir telefonunuz var."

"Onu geri arayacağımı söyle."

Kaşlarını  attı. "Acil olduğunu söyledi. Danny, işte faksın. Woolfun LUD'ları."

Chase telefona cevap verirken Daniel LUD'ları taradı. "Jim Woolf Pazar sabahı saat altıda ev telefonundan aranmış." Sayfaları  evirdi. "Bir telefon almış."

iki dakika önce ofis telefonundaki aynı numaradan aranmış. Ve aynı numaradan bir çağrı daha almış. Oh, kahretsin." Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Bu sabah saat altıda."

"Siktir," diye mırıldandı Ed.

Chase telefonu kapatırken, "Kahretsin, doğru," dedi. Daniel iç çekti. "Nereye?"

"Tylersville. Bir kız, kahverengi battaniyeli, ayak parmağında bir anahtar bağlı."

"Haklıydın Ed," diye mırıldandı Daniel, bunun Bailey olup olamayacağını merak ederek. Alex'e bu haberi verme olasılığı onu hasta ediyordu ama içinde bulundukları durumun gerçekliği onu daha da hasta ediyordu. "Beyler, bir seri katilimiz var."

30 Ocak Salı, sabah 8:00.

Kazıma sesini tekrar duydu. Bailey gözlerini kırptırdı, başındaki acı neredeyse dayanılmazdı. Dün gece onu çok acımasız davranmıştı ama o dayanmıştı. Ona hiçbir şey söylememişti ama bu noktada söylese de bir şey fark edeceğinden emin değildi. Adam işkenceden zevk alıyordu. Onun acısına gülüyordu. O bir hayvandı. Bir canavardı.

Kazıma sesine odaklanmaya çalıştı. Ritmikti, bir saatin tik takları gibi. Zaman geçiyordu. Ne zamandır buradaydı? Hope kimdi? *Lütfen, şimdi beni öldürse de umurumda değil, bebeğimin iyi olmasına izin ver.*

Gözlerini kapattı ve sıyrıklar kayboldu. Her şey soldu.

Volusia, Georgia, 30 Ocak Salı, sabah 9:30.

"Onu kim buldu?" Daniel Şerif Thomas'a sordu.

Thomas'ın çenesi gerildi. "Kardeşler, on dört ve on altı yaşlarında. On altı yaşındaki cep telefonundan aramış. Bütün çocuklar okula giderken buradan geçiyormuş."

"O zaman onun tekrar bulunmasını istedi." Daniel ağaçlarla kaplı alanda etrafına bakındı. "Son sahnede bir muhabir ağaca saklanıp fotoğraf çekiyordu. Yardımcılarınız ağaçların arasından geçip kontrol edebilir mi?"

"Çocuk ihbar ettiğinden beri buradayız. Hiçbir muhabir ulaşamadı."

"Eğer aynı adamsa, çocuklar onu bulmadan önce buradaydı."

Thomas'ın gözleri kısıldı. "Bu sapık onu *besliyor* mu?"

"Öyle sanıyoruz," dedi Daniel ve Thomas'ın ağzı tiksintiyle buruştu. "Ben de onlarla gideceğim, sizleri rahatsız etmediklerinden emin olacağım. daha sonra ihtiyaç duyabilir."

Daniel, Thomas'ın birkaç yardımcısına ağaçların dibine gitmelerini işaret etmesini izledikten sonra hendekten tırmanan Felicity Berg'e döndü.

"Aynen Daniel," dedi eldivenlerini çıkarırken. "Ölüm saati dün gece dokuz ile on bir arasıydı. Bu sabah saat dörtten önce buraya getirilmiş."

"Çiy," dedi Daniel. "Battaniye ıslaktı. Cinsel saldırı mı?"

"Evet. Ve yüzü Janet Bowie'ninkiyle aynı şekilde kırılmış. Ağzının etrafında da aynı morluklar var. Sanırım onu muayeneye götürdüğümde ölüm sonrası olduğunu göreceğim. Ya anahtar? Çok sıkı bağlanmış. Eğer hayatta olsaydı ayak parmağındaki tüm kan dolaşımı kesilirdi. O anahtarı bulmanı istedi."

"Kollarında izler var mıydı Felicity?"

"Hayır. Ayak bileğinde kuzu dövmesi de yok. Bayan Fallon'a bunun üvey kız kardeşi olmadığını da söyleyin."

Daniel rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ."

Teknisyenler cesedi kenara getirirken Felicity kendini daha da dikleştirdi. "Onu şimdi içeri götüreceğim ve bakalım kim olduğunu bulabilecek miyiz?"

ME araçları uzaklaşırken, Daniel bir bağırış duydu ve Şerif Thomas ile yardımcılarının birinin Jim Woolf'u bir ağaçtan çok da nazik olmayan bir şekilde çıkardıklarını görmek için tam zamanında döndü.

Thomas onu daha yakına sürüklediğinde Daniel, "Woolf," diye seslendi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Benim işim," diye tersledi Woolf.

Şerif yardımcısı Woolf'un kamerasını kaldırdı. "çekiyordu."

Woolf ters ters baktı. "Suç mahallinin dışındaydım ve kamu arazisindeydim. Mahkeme kararı olmadan kameramı ya da fotoğraflarımı alamazsınız. Diğer resimleri sana kibarlık olsun diye verdim."

"Diğer resimleri bana verdin çünkü onları zaten kullanmıştın," diye düzeltti Daniel. "Jim, bir de benim bakış açımdan düşün. Pazar günü sabah altıda bir telefon aldın ve bugün sabah altıda yine aynı kişi aradı. İki gün de cinayet mahalline bizden önce gidiyorsun. Bu olayla bir ilgin olduğunu düşünebilirim."

"Ben ," diye homurdandı Woolf.

"O zaman iyi niyetinizi kanıtlayın. O hafıza kartını bilgisayarlarımızdan birine indir. Sen fotoğraflarını alıp gidersin, ben de makul ölçüde sakinleşirim."

Woolf sinirli bir şekilde başını salladı. "Her neyse. Şu işi bitirelim de ben de işe koyulayım."

"Lafı ağzımdan aldın," dedi Daniel hafifçe. "Dizüstü bilgisayarımı alayım."

Dutton, 30 Ocak Salı, 10:00.

Meredith koşu kıyafetlerinin içinde titreyerek ön kapıyı arkasından kapattı. "Bu sabah hava dününden yirmi derece daha soğuk olmalı."

Alex elini kaldırdı, gözleri televizyona sabitlenmişti. Ses kısılmıştı ve çocuğun ekranı görememesi için Hope'un sandalyesinin yerini değiştirmişti. "Sshh."

"Ne oldu?" Meredith aceleyle sordu.

Alex korkuyu sesinden uzak tutmak için çok çaba sarf etti. "Son dakika haberi."

Meredith yutkundu. "Bir tane daha mı?"

"Evet. Henüz ayrıntı yok ve fotoğraf da yok."

Meredith usulca, "Vartanian seni çoktan aramış olurdu," dedi.

Sanki işaret verilmiş gibi Alex'in cep telefonu çaldı ve arayanın kimliğini kontrol ederken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bu o. Daniel mı?" diye sordu, sesindeki titremeyi kontrol edemiyordu.

"O Bailey değil," dedi söze . bir rahatlama ürperti. "Teşekkür ." "Sorun değil. Sanırım çoktan duymuşsunuzdur."

"Haberlerde gerçek bir bilgi verilmedi. Sadece bir başkası daha varmış."

"Benim de tüm bildiğim bu."

"Tıpkı ?"

"Aynen öyle," diye sessizce onayladı. Alex bir arabanın kapısının çarptığını ve motorunun çalıştığını duyabiliyordu. "Dışarı yalnız çıkmanı istemiyorum. Lütfen."

Hoş olmayan ve istenmeyen bir ürperti onu sarstı. "Bugün gitmem gereken yerler, yapmam gereken şeyler var. Konuşmam gereken insanlar var. Meredith geri gelene kadar başka bir şansım olmayacak."

Sabırsız bir ses çıkardı. "Tamam. Sadece halkın içinde kal ve arabayı تنها bir yere park etme. Daha da iyisi, park işini bir valeye bırak ve Bailey'nin evine tek başına gitme. Ve ... iyi olduğunu bilmem için beni birkaç kez ara. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı, sonra Meredith ona bilmiş bir bakış atınca boğazını temizledi. "Loomis, Bailey'nin kayıp olduğu açıklandığına göre evini arayacak mı?"

"Şu anda Frank Loomis'i görmek için Dutton'a gidiyorum. Sizin için kontrol edeceğim."

"Teşekkür . Daniel, eğer bu gece gelemesen seni anlarım." "Elimden geleni yapacağım. Birkaç telefon görüşmesi daha yapmam lazım. Hoşça kal."

Ve o gitmişti. Alex dikkatle telefonunu kapattı. "Hoşça kal," diye mırıldandı.

Meredith Hope'un yanına oturdu, sonra başını eğerek Alex'in resminden Hope'unkine baktı. "Hepinizin tekniği birbirine benziyor. İkiniz de çizgilerin içinde kalıyorsunuz."

Alex gözlerini devirdi. "Evet, ben bir kontrol manyağıyım."

"Evet, ama güzel bir resim çiziyorsun." Meredith küçük kızın omuzlarına sarıldı. "Alex teyzenin eğlenmeye ihtiyacı var. Ben yokken oyun oynadığınızdan emin olun."

Hope'un çenesi yukarı kalktı ve gri gözleri panikle irileşti.

Meredith başparmağını Hope'un yanağında gezdirdi. "Geri döneceğim. Söz veriyorum."

Hope'un alt dudağı titreyerek Alex'in kalbini kırdı. "Seni yalnız bırakmayacağım, tatlım," diye mırıldandı. "Meredith yokken sana tutkal gibi yapışacağım. Söz veriyorum."

Hope yutkundu, sonra gözlerini tekrar boyasına dikti. Alex sandalyesinde arkasına yaslandı. "Pekâlâ."

Meredith yanağını Hope'un buklelerinin üzerine koydu. "Güvendesin Hope." Alex'in gözleriyle buluştu. "Ona bunu söylemeye devam et. Bunu duymaya ihtiyacı var. Buna inanması gerek."

Ben de öyle. Ama Alex kararlı bir şekilde başını salladı. "Yapacağım. Bugün yapmam gereken bir sürü iş var. İlk durağım ilçe adliyesi. O şeyi taşımak için ruhsat başvurusu yapmam gerekiyor."

"Almak ne kadar sürer?" "Web sitesinde birkaç hafta diyordu."

"Peki o zamana kadar?" Meredith anlamlı bir şekilde sordu.

Alex, Hope'un boyama kitabına baktı. *Hepsi kırmızıydı.* "Onu yasal olarak bagajımda tutabilirim."

Meredith yanaklarını içine çekti. "Yarı doğrunun yalanla aynı şey olduğunu biliyorsun."

Alex çenesini kaldırdı. "Polis çağıracak mısın?"

Meredith gözlerini devirdi. "Olmadığımı biliyorsun. Ama arayacaksın, çünkü Vartanian'a arayacağına söz verdin. Ve onu aradıktan hemen sonra beni arayacaksın." "Birkaç saatte bir." Meredith masadan kalktı ve tuvalete yöneldi. Yatak odası.

Meredith arkasından seslendi: "Uçağıma yetişmek için saat beşte buradan ayrılmam gerekiyor."

Onu.

"O zamana kadar dönerim." Başvurmak için sadece yedi buçuk saati vardı. ve sonra Bailey'nin alışkanlıklarını bilen herkesle, arkadaşlarıyla konuşmak için. Düşmanlarıyla. Bu yeterli olmalı.

30 Ocak Salı, 11:00.

"Merhaba."

Sadece bir rüyaydı. *Değil ?*

"Merhaba."

Bailey bir santim kadar kaldırdı ve oda etrafında döndüğünde sersemledi. Bu bir rüya değildi. Bir fısıltıydı ve duvarın diğer tarafından . Kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladı, mide bulantısı bir tuğla gibi üzerine düştüğünde öğürdü. Ama hiçbir şey çıkmadı, çünkü ona yiyecek hiçbir şey verilmemişti. Ya da içecek.

Ne kadar zamandır? Ne zamandır buradaydı?

"Merhaba." Fısıltı yine duvarın içinden geldi.

Bu gerçektir. Bailey duvara doğru süründü ve yüzüstü yere yığıldı, zeminin azıcık da olsa hareket etmesini izledi. Bir çay kaşığı dolusu. Dişlerini sıkarak kiri fırçaladı.

Ve katı bir şeye dokundu. Bir parmağa. Parmak kıpırdayıp delikten geri çekilirken nefesini içine çekti ve yanındaki kirin bir kısmını da beraberinde götürdü.

"Merhaba," diye fısıldadı. Parmak yeniden belirdi ve göğsünden bir hıçkırık yükselirken ona dokundu.

"Ağlama," diye fısıldadı. "Seni duyacak. Kimsin sen?" "Bailey."

"Bailey Crighton?"

Bailey'nin nefesi kesildi. "Beni tanıyor musun?" "Ben Peder Beardsley."

Wade'in mektubu. Mektup, onu bu hücrenden her çıkardığında talep ettiği anahtarı içeriyordu. Her seferinde... "Neden buradasın?"

"aynı sebepten sanırım."

"Ama hiç söylemedim. Ona hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim." Sesi titriyordu.

"Sshh. Aferin sana, Bailey. Onun düşündüğünden daha güçlüsün. Ben de öyleyim." "Seni nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum. Dün sabah evinizi ziyaret ettim. Kuzenin oradaydı."

"Alex?" Hıçkırık tekrar yükseldi ve onu geri itti. "Geldi mi? Gerçekten geldi mi?"

"Seni arıyor, Bailey. Hope yanında. O güvende."

"Bebeğim mi?" Gözyaşları şimdi gelmeye başlamıştı, sessiz ama düzenli.

"Ona söylemedin, değil mi?" Kendi sesindeki suçlamayı duydu ama durduramadı.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır, yapmadım. Yapamadım. Özür dilerim."

Anladığımı söylemeli. Ama bir rahibe yalan söylemezdi. "Ona söyledin mi?"

"Hayır." Tek kelimenin ardındaki acıyı duydu.

Tereddüt etti. "Sana ne yaptı?"

Onun derin bir nefes aldığını duydu. "bir şey değil. Peki ya sen?"

Gözlerini kapattı. "Aynı. Ama buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Güçlü ol, Bailey. Hope için."

Hope'un bana ihtiyacı var. Bu mantranın onu biraz daha ayakta tutması gerekiyordu. "Buradan çıkabilir miyiz?"

"Eğer bir yol bulursam, sana haber veririm." Sonra parmağı kayboldu ve yan tarafından deliği kapatırken toprağın deliğe geri aktığını duydu.

da aynısını yaptı, sonra sürünerek daha önce yattığı yere geri döndü. *Alex'in Hope'u var. Bebeğim güvende.* Gerçekten önemli olan tek şey buydu. Geri kalan her şey.

. . *Diğer her şeyi kendi başıma getirdim.*

Sekizinci Bölüm

Dutton, 30 Ocak Salı, 11:15.

Wanda Pettijohn yarım gözlüklerinin üzerinden Daniel'a baktı. "Frank burada değil."

"Nöbetçi mi, hasta mı?"

Şerif Yardımcısı Randy Mansfield Frank'in ofisinden çıktı. "Sadece burada değil, Danny." Mansfield'in sesi dengeliydi ama mesajı açıktı: *Seni ilgilendirmez, o yüzden sorma.* Randy tezgahın üzerinden ince bir dosya uzattı. "Bunu sana vermemi istedi."

Daniel içindeki birkaç kâğıdı taradı. "Bu Alicia Tremaine dosyası. Daha kalın olmasını bekliyordum. Olay yeri fotoğrafları, röportajlar, kurban fotoğrafları nerede?"

Randy bir omzunu kaldırdı. "Frank'in bana verdiği tek şey bu."

Daniel başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Bundan daha fazlası olmalıydı."

Randy'nin gülümsemesi soldu. "Eğer orada değilse, hiç var olmamıştır."

"Kimse olay yerinin fotoğrafını çekmedi ya da robot resmini yapmadı mı? Nerede bulundu?"

Randy çenesini eğerek dosyayı çekti ve parmağını ilk polis raporunun olduğu sayfada gezdirdi. "Five Mile Yolu üzerinde." Yukarı baktı. "Bir hendekte."

Daniel dilini ısırdı. "Five Mile Yolu'nun neresinde? En yakın kesişen yol hangisiydi? İlk müdahale edenler kimlerdi? Adli tabip raporunun kopyası nerede?"

"On üç yıl önceydi," dedi Randy. "O zamanlar işler farklı yürüyordu."

Wanda tezgâha geldi. "O zaman buradaydım Daniel. Sana neler olduğunu anlatabilirim."

Daniel migreninin tuttuğunu hissetti. "Tamam. İyiyim. Ne oldu, Wanda?"

"Nisan ayının ilk Cumartesi günüydü. Annesi onu uyandırmaya geldiğinde Tremaine yatağında değildi. Bütün gece orada olmamıştı. Alicia çok hızlı bir kızdı. Annesi arkadaşlarını aramaya başladı ama kimse onu görmemişti."

"Cesedi kim buldu?"

"Porter çocukları. Davy ve John. Dışarıda arazi motorlarını sürüyorlardı."

Not defterine not aldı. "Hatırladığım kadarıyla Davy ve John altı çocuğun ortancasıydı."

Wanda saygıyla başını salladı. "Doğru hatırlıyorsunuz. Davy yaklaşık on bir, John ise on üç yaşındaydı. İki kardeş daha küçük ve iki kardeş daha büyük."

Davy ve John şimdi yirmi dört ve yirmi altı yaşında olacaklardı. "Peki ne yaptılar?"

"Kustuktan sonra John bisikletiyle Monroe çiftliğine gitmiş. Di Monroe 911'i aradı."

"Olay yerine gelen ilk polis kimdi?"

"Nolan Quinn. O artık öldü," diye ekledi Wanda ayık bir sesle.

"Alicia'yı bulduktan sonra bir daha eskisi gibi olmadı," dedi Randy sessizce ve Daniel bunun onlar için sadece bir dosya olmadığını hatırladı. Bu belki de Dutton'ın bu hafta sonuna kadar gördüğü en kötü suçtu. "Ertesi yıl okul dışında polis teşkilatına katıldım ve Nolan bir daha asla eskisi gibi olmadı."

Daniel, Porter'ların çocuklarını düşünerek, "Böyle bir şeyi keşfedip de etkilenmeyen birini hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı. "Otopsiyi kim yaptı, Wanda?"

"Doktor Fabares."

Randy, "O da çoktan göçüp gitti," dedi ve omuz silkti. "O kuşak çoğunlukla yok oldu. Ya da berber tezgahında oturuyorlar."

"Ama Doktor Fabares kayıt tutmuş olmalı," dedi Daniel. "Bir yerde," dedi

Randy, sanki bir yer onların olabileceği *bir* yer değilmiş gibi. bulma olasılığı yüksek.

"Cesedin üzerinde ne bulundu?" Daniel sordu.

Wanda kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun? Çıplaktı ve bir battaniyeye sarılmıştı."

"Yüzük ya da mücevher yok mu?" *Ya da anahtarlar?* Ama anahtarları Daniel kendine saklardı.

"Yok," dedi Wanda. "Serseri onu soymuştu."

Daniel tutuklama raporunu buldu. "Gary Fulmore." Rapora bir sabıka fotoğrafı zımbalanmıştı. Fulmore'un gözleri vahşi ve yüzü görünüyordu. "Kafası iyi görünüyor."

"Kafası iyiydi," dedi Randy. "O kadarını hatırlıyorum. Onu bulduklarında PCP ile kafası iyiydi. Frank kelepçeleri takabilsin diye onu zapt etmek için üç adam gerekti."

"Yani Frank onu tutukladı mı?"

Randy başıyla onayladı. "Fulmore, Jacko'nun oto tamirhanesine zarar vermiş, camları kırmış ve bir levye sallamış. Onu tutukladılar, sonra da cebinde Alicia'nın yüzüğünü buldular."

"Hepsi bu kadar mı? Sperm ya da başka fiziksel kanıt yok mu?"

"Hayır, onda meni bulduklarını hatırlamıyorum. Büyük Fabares'in kayıtlarında vardır. Ama yüzüne vurulma şekli... Sadece PCP ile zıplayan biri bu tür bir hasar verebilirdi. Ve elinde levye vardı."

"Bir oto bulundu. Tabii ki bir bijon anahtarı vardı."

Randy sinirlenerek, "Sana sadece hatırladıklarımı söylüyorum," dedi. "İstiyor musun, istemiyor musun?"

"Özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Levyenin üzerinde Alicia'nın kanı vardı ve Alicia'nın adamın pantolonunun paçalarına sıçramış halde buldular."

"Oldukça sağlam bir kanıt," dedi Daniel.

Randy'nin ağzı sıkık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onayladığınıza sevindim, Ajan Vartanian."

Daniel dosyayı kapattı. İçinde başka bir şey yoktu. "İfadesini kim aldı?"

"Frank yaptı," dedi Wanda. "Fulmore her şeyi inkâr etti elbette. Ama hatırladığım kadarıyla bir rock şarkıcısı olduğunu da iddia etmişti."

"Jimi Hendrix olduğunu söyledi." Randy başını salladı. "Bir sürü şey söyledi."

Wanda gururla, "Randy'nin babası ona dava açtı," dedi, sonra ağzı düştü. "Ama o da öldü. Kalp yetmezliğinden, on iki yıl önce. Sadece kırk beş yaşındaydı."

Daniel, Luke'un indirdiği makalelerden birinde Mansfield'in babasının dava açtığını okumuştı ama adamın öldüğünü bilmiyordu. röportaj yapamamak herhangi bir orijinal oyuncu lanetlenmişti

uygunsuz. "Babana olanları duyduğuma üzüldüm Randy," dedi, çünkü bu beklenen bir şeydi.

Randy, "Seninkini duyduğuma üzüldüm," cevap verdi, aslında üzülmeyi belli eden bir ses tonuyla.

Daniel . "Yargıç Borenson Fulmore'un davasına baktı. Hâlâ hayatta mı?"

"Evet," dedi Wanda. "Emekli oldu ve dağlarda bir yeri var." "O yaşlı bir münzevi," dedi Randy. "Telefonu olduğunu bile sanmıyorum." "Bir tane var," dedi Wanda. "Sadece hiç cevap vermiyor."

"Sende numarası var mı?" Daniel sordu ve Wanda Rolodex'ini karıştırdı.

Yazdı ve ona verdi. "İyi şanslar. İzini bulmak zor bir adamdır."

"Alicia'nın içinde bulunduğu battaniyeye ne oldu?"

Wanda yüzünü buruşturdu. "Dennis sırasında sele kapıldık ve üç metrelik su hattının altındaki her şeyi kaybettik. O dosya daha yukarıda saklanıyordu, yoksa o da gitmiş olurdu."

Daniel iç çekti. Dennis Kasırgası birkaç yıl önce Atlanta ve çevresindeki ilçelerde büyük sellere neden olmuştu. "Kahretsin," diye mırıldandı, sonra Wanda ters ters bakınca yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Bakışları endişeli bir kaş çatmaya dönüştü. "Janet'ı öldüren adam. Başka birini daha öldürdü."

"Dün gece. Bu eski cinayetin ayrıntılarını oldukça yakından kopyalıyor gibi görünüyor."

"Anahtar hariç," dedi Wanda ve Daniel'in gözlerini kırpmaması için tüm kontrolünü kullanması gerekti.

"Affedersiniz?"

"Anahtar," diye tekrarladı Wanda. "Yeni kurbanın ayak parmağında bulunan anahtar."

"Resimler internette var," diye ekledi Randy. "Ayak parmağına bağlı anahtar oldukça açıktı."

Daniel öfkesini tekrar bastırdı. "Teşekkürler. Haber raporlarını henüz görmemiştim."

Randy'nin ifadesi ayıklıktan kendini beğenmişliğe doğru kaydı. "Bir sızıntı söyleyebilirim."

Ya da Woolf adında lanet bir köpek. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Gitmek için döndü, sonra Alex'e verdiği sözü hatırladı. "Oh, bir şey daha var. Bailey

Crighton."

Wanda'nın dudakları incelirdi. Randy dramatik bir şekilde gözlerini devirdi.

"Danny ..." Daniel ses tonunu özür diler gibi yaparak, "Üvey kız kardeşi endişeli," dedi.

"Lütfen."

"Bakın, Alex Bailey'i gerçekten tanımıyordu." Randy başını salladı. "Bailey Crighton bir fahişeydi, bu kadar basit." Wanda'ya baktı. "Özür dilerim."

"Gerçek bu," dedi Wanda, yanaklarına koyu bir renk gelmişti. "Bailey beyaz bir pislikti. O *kayıp* değil. Sadece *gitti*, her zaman olduğu gibi uyuşturucu bağımlısı bir serseri gibi kaçtı."

Daniel Wanda'nın ses tonundaki zehir karşısında gözlerini kırptırdı.

"Wanda."

Wanda parmağını Daniel'a doğru salladı. "Sen de üvey kardeşine dikkat etsen iyi olur. Ay ışığında çok tatlı görünebilir ama o da bir beladır."

Randy elini Wanda'nın omzuna koydu ve sıktı. "Sorun yok, tatlım," diye mırıldandı yaşlı kadına, sonra Daniel'a döndü, gözleri *aşağı bakıyordu*. "Wanda'nın oğlunun birkaç yıl önce Bailey ile bir ilişkisi olmuş."

Wanda'nın gözleri parladı. "Sanki benim Zane'im o fahişeyle birlikte olmaya niyetliymiş gibi konuşuyorsun." Öfkeden titriyordu. "Onu baştan çıkardı ve neredeyse evliliğini bitiriyordu."

Daniel hafızasını yokladı. Zane Pettijohn onun yaşındaydı ve devlet okulunda top oynuyordu. O zamanlar kıvrımlı kızlara ve sert içkiye düşküncüydü. "Ama her şey yolunda mı?"

Wanda hâlâ öfkeden titriyordu. "Evet, o sürtük sayesinde değil."

"Anlıyorum." Daniel birkaç vuruşun geçmesine izin verdi ve Wanda sandalyesine geri oturdu, cılız kollarını cılız göğsünün üzerinde çaprazladı. "Bütün bunlara rağmen, Bailey hakkında ne yapıldı? Yani, evini aradınız mı? Arabası nerede?"

Randy küçümseyerek, "Evi ahır gibi," dedi. "Her yerde çöpler var. İğneler . . . lanet olsun Danny, dolaptan çıkardığımız o küçük kızı görmeliydin. Çok korkmuştu. Bailey gittiyse ya kendi ayaklarıyla gitmiştir ya da müşterilerinden biri onu kaçırmıştır."

Daniel gözlerini büyüttü. "Hala takılıyor muydu?"

"Evet. Sicilini araştırırsanız, kolunuz kadar uzun bir çarşafı olduğunu goreceksiniz."

Daniel, aslında Bailey'nin son tutuklanmasının beş yıl önce olduğunu bulmuştı. Ondan önce de birkaç kez taciz ve uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmıştı. Ama beş yıldır temizdi ve Randy'nin Bailey'nin evi hakkında söylediği hiçbir şey bir gece önce Rahibe Anne'den duyduklarıyla uyuşmuyordu. Ya Bailey yakalanmama konusunda gerçekten iyiydi ya da bir şeyler doğru değildi. Daniel ikincisine meyilliydi.

"Ofise döndüğümde kayıtlarını inceleyeceğim. Teşekkürler. Hepiniz çok yardımcı oldunuz."

Ona çarptığında arabasındaydı. *Üvey kardeşine dikkat etsen iyi olur. Ay ışığında tatlı görünebilir.* Dün gece Alex'i ön verandada, ay ışığında öpmüştü. Biri onları izliyordu. Bungalov ana caddenin hemen dışındaydı, bu yüzden gözleri fal taşı gibi açılmış bir kadın da olabilirdi, başka bir şey değil. Yine de huzursuzdu ve Daniel içgüdülerini dinleyen bir adamdı.

Dün gece ay ışığında Alex Fallon'ı öpmesinin nedeni de buydu. Hatırladıkça teni ısınıyordu. Bu yüzden çok yakında bunu tekrar yapmayı planlıyordu. Ama huzursuzluğu devam etti ve endişeye dönüştü. Biri onları izliyordu. Kızın numarasını çevirdi ve arama sesli mesaja geçerken kızın soğuk sesini duydu.

"Ben Daniel. Mümkün olduğunca çabuk beni ara." Telefonunu cebine koymaya başladı ve sonra kaşlarını çattı. *Woolf.* Ed'i aradı. "Haberleri gördün mü?"

"Evet," dedi Ed asık suratla. "Chase telefonda yetkililerle konuşuyor ve Woolf'un bunu nasıl başardığını anlatıyor."

"Peki nasıl ?"

"BlackBerry. Fotoğrafı çektim ve internete yükledim." "Kahretsin. Arama izninde BlackBerry'sini listelemedim. Chloe'yi aramalıyım.

"ve yeniden."

"Yaptım bile, sadece BlackBerry onun adına değil. Karısının adına."

"Marianne," dedi Daniel iç çekerek. "Chloe bunu çabucak tersine çevirebilir mi?" "O da öyle düşünüyordu. Hey, eski kanıtlardan herhangi birini

Tremaine davası mı?"

"Hayır," dedi Daniel iğrenerek. "Su baskını kanıt odalarını yok etti ve dosya içler acısı durumda. Size söyleyebileceğim tek şey anahtar olmadığı. Bu yeni bir yöntem."

"İki anahtar eşleşiyor," dedi Ed. "Aynı kesim, ama bu şaşırtıcı değil. O ortaokulun müdürüyle konuştun mu?"

"Evet, olay yerinden karakola giderken. Janet'in çocukları Fun-N-Sun'a götürmek için bir minivan kiraladığını söyledi. Aileleri aradım ve hepsi Janet'in çocukları 7:15'te bıraktığını söyledi. Leigh, Janet'in kredi kartından araba kiralayan yeri araştırıyor. Soran olursa, morga gidiyorum. Seni sonra ararım."

Atlanta, 30 Ocak Salı, 1255

Alex gülümseyen Bailey'nin fotoğrafına son bir kez baktı ve silahının ağırlığından sarkan çantasına yerleştirdi. Alex silahı kilitli kutusundan çıkardığında Meredith kaşlarını çatmıştı ama Alex işini şansa bırakmıyordu. Çantasının kayışını omzunda daha yukarı kaldırarak Bailey'nin patronunun yüzüne baktı.

"Teşekkür , Desmond. Her şey için."

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Bailey üç yıldır bizimle ve artık ailemizin bir parçası gibi oldu. Sadece bir şeyler *yapmak* istiyoruz."

Alex, Atlanta'daki çok lüks salonda Bailey'nin istasyonunda birinin bağladığı sarı kurdeleyle oynadı. "Çok şey yapmışsın." Astıkları el ilanını işaret etti. Atlanta'daki Underground alışveriş merkezinde yürürken bunun gibi düzinelerce ilan görmüştü Bailey'nin bir resmi nerede olduğuna dair bilgi verenlere ödül verileceği yazıyordu. "Keşke memleketindeki insanlar da bu kadar cömert olsaydı."

Desmond'ın çenesi sertleşti. "Hatalarını unutmasına asla izin vermeyeceklerdi. Gitmesi, buraya taşınması için ona yalvardık ama o kabul etmedi."

"Her gün işe gidip geliyor muydu?" Her gidiş bir saatti.

"Cumartesi geceleri hariç." Boş bir istasyonu işaret etti. "Sissy ve Bailey çok iyi arkadaşlardı. Cumartesi günleri Bailey çalışırken Sissy'nin kızı Hope'a bakıcılık yapar, sonra da Sissy'nin evinde kalırlardı. Bailey her Pazar sabahı şehir merkezindeki barınaklardan birinde gönüllü olarak çalışırdı. Bu onun dini gibiydi."

"Keşke dün öğleden sonra seninle konuşsaydım. O sığınağı bulmak saatlerimi aldı."

Desmond'ın gözleri büyüdü. " oradaydın?" "Dün gece.

Orada Bailey'i seviyor gibiler."

"Bailey'i herkes sever." Gözleri kısıldı. "O *kasaba* hariç. Bana sorarsanız, birilerinin orada yaşayan sümüklü böcekleri kontrol etmesi gerekiyor."

Alex onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. "Sissy ile konuşabilir miyim?"

"Bugün izinli ama sizin için numarasını alırım. Bana park fişinizi verin. Hazır elim değmişken onaylayayım."

Alex çantasından makbuzu çıkardı ve onunla birlikte cep telefonunu da çıkardı. Işığı yanıp sönüyordu. "Bu çok garip. Bir mesajım var ama çaldığını duymadım."

"Sinyal bazen burada harika oluyor, bazen de ölü bir bölge." Hemen yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemek istememiştim. Özür dilerim."

"Her şey yolunda. Onu bulacağımıza inanmalıyız." Desmond başını öne eğerek uzaklaştı ve Alex arama kayıtlarını kontrol etti. Daniel dört kez aramıştı. Nabızı hızlandı.

Muhtemelen sadece beni kontrol etmek için arıyordu. Ama ya bir hata yaptıysa? Ya o sabah bulduğu kadın Bailey'yse? Ön bankoda Desmond'ı buldu, fişini aldı ve elini sıktı. "Gitmem gerekiyor. Teşekkür ederim," diye seslendi omzunun üzerinden, yürüyen merdivenlerden cadde seviyesine ve park valesine doğru koşarken.

Atlanta, 30 Ocak Salı, 13:00

"Tek bir saç, uzun ve kahverengi." Felicity Berg, içinde saçın bir kement gibi kıvrıldığı küçük bir plastik torbayı havaya kaldırdı. "Onu senin bulmanı istiyordu."

Daniel en yeni kurbanın ayak parmağını incelemek için çömeldi. "Saçı sol ayak başparmağının etrafına dolamış, sonra da anahtarın ipini onun üzerine sarmış." Ayağa kalktı, giderek şiddetlenen baş ağrısına gözlerini kırıştırtarak baktı. "Yani bu önemli. Erkek saç mı kadın saç mı?"

"Dişi olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyebilirim. Ve bize tam foliküllü bir saç verecek kadar nazikti, bu yüzden DNA almakta sorun yaşamamalıyım." "Görebilir miyim?" Işığa doğru tuttu. "Sadece saç telinden rengini anlamak zor.

bir saç teli."

"Ed renk eşleştirmesi yapabilir ve size bir saç örneği verebilir."

"Bunun dışında, bu kadın hakkında bana başka ne söyleyebilirsiniz?"

"Yirmili yaşların başında. Yeni manikür yaptırmış. Yanaklarında pamuk lifleri ve cinsel saldırı izleri var. Rohypnol için kan testi yapıyoruz. Acele ettirdim. Gel de şuna bir bak." Tepegöze açığı verdi

Böylece kadının boğazında bir spot ışığı parladı. "Boğazındaki dairesel morluğa bakın. Çok silik ama orada."

Kadının uzattığı büyütecı aldı ve gösterdiği yere baktı. "İnciler mi?"

"Büyük olanlar. Onu bunlarla boğmamış, yoksa çürükler hemen belli olurdu. Bir noktada onları tutmuş olabileceğini düşünüyorum, belki soluk borusuna hafif bir baskı uygulamak için. Ve şuraya bak. Şu küçük çentiği görüyor musun?"

"Boğazına bıçak dayadı."

Felicity başını salladı. "Son bir şey daha. Forevermore kullanıyordu. Bu bir parfüm," diye ekledi Daniel kaşlarını çatınca. "Onsu dört yüz dolar."

Daniel'in gözleri büyüdü. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Kokusunu biliyorum çünkü annem kullanıyor. Fiyatını biliyorum çünkü ona doğum günü hediyesi almak istediğimde kontrol ettim."

"Parfümü annene sen mi verdin?"

"Hayır. Bu benim fiyat aralığımın çok dışındaydı." Gözleri kırıştı ve Daniel onun maskenin altında gülümsediğini anladı. "Bunun yerine ona bir waffle makinesi verdim."

Daniel gülümseyerek karşılık verdi. "Çok daha pratik bir seçim." Büyütecı ona geri verdi ve doğruldu, ikinci kurbanlarının yüzüne bakarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "İnciler ve parfüm. Bu kadın zengin ya da zengin birinden hediye alıyor." Cep telefonu çaldı ve arayanın kimliği nabzını biraz daha hızlandırdı.

Daniel'in cep telefonu kulağında çaldığında Alex kuponunu valeyeye uzattı.

"Vartanian."

"Daniel, ben Alex."

"Affedersiniz," dediğini duydu. "Buna bakmam gerek." Birkaç dakika sonra geri dönmüştü ve sinirliydi. "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Üç kez aradım."

"Dört, aslında," dedi Alex. "Bailey'nin çalıştığı salonun sahibiyle görüştüm. Yeraltının her yerine bilgi karşılığında ödül vaat eden ilanlar asmışlar."

"Bu çok hoş," dedi daha nazikçe. "Özür dilerim. Endişelendim."

"Neden? Ne oldu?"

"Hiçbir şey, gerçekten." Sesini alçalttı. "Sadece izlendiğimizi . . izlendik. Dün gece."

"Ne?" Alex kaşlarını çatı ve kaldırımından indi. "Bu-"

Ama başka kelime gelmedi. Sadece lastiklerin gıcirtısı ve bir yabancının bağıırışı. Sonra çığlıklar ve bir bedenın arkadan çarpıp onu kaldırıma savurmasıyla kendi acı homurtuları. Durana kadar kayarken avuç içleri ve dizleri yandı.

Başını kaldırdığında zaman durmuş gibiydi, hâlâ elleri ve dizleri üzerindeydi. Bir adamın yüzü görüş alanını doldurduğunda garip bir ses kabarcığı oluştu. Adamın dudakları hareket ediyordu ve kadın gözlerini kısarak onu duymaya çalıştı. İnsanlar kollarından tutmuş, kalkmasına yardım ediyordu. Bir adam ona çantasını uzattı, başka bir kadın da çantasını.

Alex sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırdı ve yavaşça valenin kiralık arabasından indiği sokağa döndü, yüzü solgun ve şok içindeydi. "Ne oldu?" Alex sordu, sesi ince ve cılızdı. Dizleri titremeye başladı. "Oturmam gerek."

Kollarını tutan eller onu dev bir çimento saksıya götürdü ve kadın kendini yavaşça saksının kenarına bıraktı. Karşısında yeni bir yüz belirdi, bu seferki sakindi. Ve bir polis memuru şapkası takıyordu. "Sen iyi misin? Ambulans çağırmanız gerekiyor mu?"

"Hayır." Alex başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Sadece biraz hırpalandım."

"Bilmiyorum." Gördüğü ilk yüz, sanki kafaları üst üste yığılmış gibi polisinkinin üzerinde belirdi. "Oldukça kötü düşmüş."

Alex kararlı bir şekilde, "Ben hemşireyim," dedi. "Ambulansa ihtiyacım yok." Sıyrılan avuçlarına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Sadece birkaç temel ilk yardım."

"Ne oldu?" diye sordu polis.

İlk adam, "Arabasını almak için sokağa adımını atıyordu ki diğer araba köşeden zınk diye çıktı," dedi. "Onu yoldan ittim. Umarım canınızı çok yakmamışımdır hanımefendi," diye ekledi.

Alex ona gülümsedi, başı dönüyordu. "Hayır, ben iyiyim. Sen benim hayatımı kurtardın.

Teşekkür ."

Hayatımı kurtardın. Gerçeklik çarpı ve beraberinde bir mide bulantısı dalgası getirdi. Biri onu öldürmeye çalışmıştı. Daniel. Daniel ile konuşuyordu. Dün gece izlendiklerini söylemişti. *Biri beni öldürmeye çalıştı.*

Midesinin yatışmasını isteyerek bir ciğer dolusu hava yuttu. "Cep telefonum nerede?"

"Alex?" Daniel telefona onun adını haykırdı ama ölü havadan başka bir şey yoktu. Döndüğünde Felicity'nin onu izlediğini gördü, gözlüklerinin arkasından gözleri okunmuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Konuşuyordu ve sonra lastik gıcırtiları ve çığlıklar duydum. Sonra hiçbir şey. Telefonunuzu kullanmam gerek." Bir dakika sonra Atlanta Polis Merkezi'yle konuşuyordu. "Underground'un dışındaydı," dedi sesini sabit tutmaya çalışarak. "Adı Alex Fallon. Beş-altı yaşında, zayıf, kahverengi saçlı."

"kontrol edeceğiz, Ajan Vartanian."

"Teşekkürler." Daniel hâlâ onu izleyen Felicity'ye döndü. "Otur

Daniel," dedi Felicity sakince. "Solgun görünüyorsun."

İtaat etti. Kendine nefes aldırdı. Kendini düşünmeye zorladı. Sonra cep telefonu elinde çaldı. Alex'in numarası. Kalbi boğazında cevap verdi. "Vartanian."

"Daniel, ben Alex."

Bu onun soğuk sesiydi. Korkmuştu. "Ne oldu?" "Ben iyiyim.

Daniel, biri beni ezmeye çalıştı." Boğazındaki kalp hızla atmaya başladı. "Yaralandın mı?"

"Sadece . Burada bir polis var. Seninle konuşmak istiyor.

."

"Ben APD'den Memur Jones. Bu kim?" "Özel

Ajan Vartanian, GBI. Yaralı mı?"

"Fena değil. Biraz kafası karışmış ve biraz hırpalanmış. Hemşire olduğunu ve acil servise ihtiyacı olmadığını söylüyor. Devam eden bir soruşturmanın parçası mı?"

"Şimdi öyle." Daniel çok geç de olsa Alex'in çantasını hatırladı. Silahının yanında olduğuna bahse girebilirdi. Eğer bir polis karakoluna adımını atarsa, gizli silah taşımaktan tutuklanırdı. "Ama o bir şüpheli değil, bu yüzden onu nakletmeye gerek yok. Yeraltının dışında mısınız?"

"Vale istasyonunun yanında. Onun için geliyor musunuz yoksa birini mi gönderiyorsunuz?"

Başka birini gönderme düşüncesi aklının ucundan bile geçmemişti. "Ben kendim geliyorum. Ben oraya varana kadar onunla bekler misin?"

"Evet. Ortağım ona çarpmaya çalışan arabanın peşinden koştu ama onları kaybetti. Kalabalığın ifadesini alacağız. Arabanın tarifini aldıktan sonra, bir arama bülteni çıkaracağız."

"Teşekkürler." Daniel telefonunu kapattı. "Felicity, gitmem gerek." Katilin bulmaları için bıraktığı saçın içinde olduğu çantayı ona uzattı. "Bunu Ed'e götürecek birini bulabilir misin? Renk kontrolü yapmasını isteyin." Felicity başını salladı, onu gözlerhala Okunamaz, ve Daniel var Onları bu şekilde tutmak için çok çalıştığına dair rahatsız edici bir his.

"Elbette. Daha fazlasını öğrendiğimde seni ararım."

30 Ocak Salı, 13:15.

"Biliyor Bailey, belası olmaya başladın."

Bailey acı ve korkunun sisi arasından başını kaldırıp baktı. Adam başında dikilmiş, sert bir şekilde nefes alıyordu. Bu sefer birkaç kaburgasını kırmıştı ve bilincini kaybetmeden önce daha kaç tekme yiyebileceğinden emin değildi. Tekrar. "Çok kötü." Sesinin alaycı ve güçlü çıkmasını istemişti ama zavallı bir mırıltıydı.

"Bu güzel küçük makineye konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?" Ses kayıt cihazına küçümseyerek baktı.

"Konuşmayacağım."

Sonra gülümsedi, o kobra gülümsemesiyle. İlk başta onu dehşete düşürmüştü. Şimdi ötesindeydi. Daha ne ki? *Beni öldürmek dışında*. En azından o zaman acı dururdu.

"O zaman Bailey, sevgilim, bana başka seçenek bırakmadın. Bana bilmek istediklerimi söylemiyorsun ve senden söylemeni istediklerimi de söylemiyorsun. B planını uygulamak zorundayım."

İşte bu kadar. Şimdi beni öldürecek.

"Oh, seni öldürmeyeceğim," dedi, sesinde bir eğlence vardı. "Ama keşke öldürseydim diyeceksin." Çekmecedan bir şey almak için arkasını döndü ve geri döndüğünde ...

"Hayır." Bailey'nin kalbi dondu. "Hayır, lütfen o olmasın. O olmasın."

Sadece gülümsedi. "O zaman kayıt cihazına konuş ya da ..." Şırınganın ucuna hafifçe vurdu ve tıpayı, iğneden birkaç damla sıvı akmasını sağlayacak kadar itti. "Bu iyi bir şey, Bailey. İyi şeyleri hatırlarsın."

Kavrulmuş boğazından bir hıçkırık koptu. "Lütfen, hayır."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "B planı o . Bir kere keş olan, hep keş kalır."

Çırpındı ama çabaları da sesi gibi acınasıydı. Adam onu kolayca yere yatırdı, bir dizini sırtına bastırdı ve kolunu kavradı. Uzaklaşmaya çalıştı ama sağlıklı bile olsa onun gücüne denk olamazdı.

Lastik kayışı hızla kolunun etrafına bağladı ve yıllarca pratik yapmış birinin hızlı uzmanlığıyla çekti. Başparmağını kızın ön kolunun iç kısmında gezdirdi. "İyi damarların var mı, Bailey?" diye alay etti. "Bu iyi iş görür."

Hızlı bir iğne, pistonun kayması ve sonra ... Yüzüyordu. Yükseliyordu. "Lanet olsun sana," diye mırıldandı. "Cehenneme kadar yolun var."

"Hepsinin söylediği bu. Birkaç vuruş daha ve istediğim her şeyi yapmak için yalvaracaksın."

Atlanta, 30 Ocak Salı, 13:30

Desmond avucuna dezenfektan sürerken Alex yüzünü buruşturdu. Kadın hâlâ saksının kenarında oturuyordu ve Desmond da onun yanında kaldırıma diz çökmüştü. Yeraltı Alışveriş Merkezi'nde haber çabuk yayılmış ve Desmond koşarak gelmişti. "Bu akıllıca."

Başını kaldırdı, gözleri gülümsemiyordu. "Hastaneye gitmelisin."

Ellerinin ateş gibi yanmayan tek kısmı olan parmak uçlarıyla onun omzunu okşadı. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece zavallı bir hastayım."

"Önce Bailey, şimdi de bu," diye mırıldandı Desmond. Diğer avucunu da temizledi ve kadın yine yüzünü buruşturdu, bir dahaki sefere acil serviste bir hastaya aynısını yaptığında biraz daha sempatik olmayı amaçlıyordu. Gerçekten zekiceydi. *Ama çok daha kötü olabilirdi.*

Desmond eczane çantasından bir Ace bandajı çıkardı. "Ellerinizi avuç içleriniz yukarı bakacak şekilde uzatın." Gazlı bezi uyguladı, sonra her iki eli de nazik bir dikkatle sardı.

"Hemşire olmalısın, Desmond."

Ona bir kez daha gülümsemeden baktı. "Bu bir kabus." Dizlerinin üzerinden kalkarak onun yanına oturdu. "Sen de Bailey gibi ölebilirdin."

"O ölmedi," dedi Alex, aynı sessizlikle. "Buna inanmayacağım." Başka bir şey söylemedi, Daniel'in arabası kaldırıma yanaşana kadar sessizce onun yanında oturdu.

O burada. Geldi.

Daniel bir gece önce olduğu gibi ona yaklaştı, yüzü neredeyse sertti, gözleri delici, adımları amaç doluydu. Ayağa kalktı, onu kendi ayakları üzerinde karşılamak istiyordu ama onu görmek bile rahatlamaktan başını döndürüyordu.

Onu tepeden tırnağa kontrol etti, bakışları sargılı ellerinde kaldı. Sonra onu nazıkçe kendine çekti ve elini saçlarının arasından geçirerek başını göğsüne yasladı, kalbi hızlı ve sert bir şekilde çarpıyordu. Yanağını başının üstüne yasladı ve sanki her şeyi içinde tutmuş gibi titreyerek tek bir nefes verdi.

"Ben iyiyim," dedi ve gülümsemeye çalışarak ellerini kaldırdı. "Her şey halledildi."

Desmond onun arkasından, "Dizleri de sıyrılmış," dedi. Daniel bakışlarını Desmond'ın yüzüne çevirdi. "Sen misin?" "Desmond Warriner. Bailey Crighton'ın patronu."

"Beni bandajladı," dedi Alex.

"Teşekkür ," dedi Daniel, sesi boğuklaşmıştı.

"Bailey'i mi arıyorsun?" Desmond sıkıca sordu. "Lütfen birinin aradığını söyleyin."

"Öyleyim." Daniel bir eliyle kızın çantasını aldı, diğer eliyle de beline sarıldı, sonra onu arabasına doğru çevirdi, arabanın önünde uzun boylu, siyah saçlı bir adam durmuş, düşünceli düşünceli kıza bakıyordu. "Bu benim arkadaşım Luke. Arabanı o kullanacak ve sen de benimle geleceksin." Luke ona kibarca başını salladı.

Alex Desmond'a çabucak sarıldı. "Tekrar teşekkürler."

"Kendine iyi bak," dedi Desmond sertçe, sonra cebinden bir kart çıkardı. "Sissy'nin telefon numarası. Bailey'nin arkadaşının," diye ekledi. "Sana veremedim kaçıp gittin. Duyduğumda seni yakalamaya çalışıyordum. Bir şey duyarsan beni ara."

"Yapacağım." Hâlâ çok sert görünen Daniel'a baktı. "Ben gitmeye hazırım." Daniel'ın kendisini arabasına bindirmesine izin verdi, ama kemerini bağlamaya başladığında onu durdurdu. "Bunu yapabilirim. Dürüst olmak gerekirse, Daniel, o kadar da kötü yaralanmadım."

Başını eğmiş, kadının ellerine bakıyordu. Başını kaldırdığında gözleri artık sert değil, duruydu. "Aradığınızda morgda ikinci kurbanla birlikteydim."

Kalbi sıkışmıştı. "Özür dilerim. Korkmuş olmalısın."

Ağzının bir tarafı alaycı bir şekilde kalktı. "Bu hafif kalır." Çantasını ve cüzdanını ayaklarının dibine koydu. "Sen burada kal ve dinlenmeye çalış. Ben geri geleceğim."

Daniel arabadan geri adım attı. Elleri titriyordu, bu yüzden onları ceplerine soktu ve ikisini de utandıracak bir şey yapmadan önce ondan uzaklaştı. Luke elinde bir dizi anahtarla ona doğru geliyordu.

"Anahtarlarını aldım," dedi Luke. "kalmamı ister misin?"

"Hayır. Arabasını ziyaretçi otoparkına park et ve anahtarları masama bırak. Teşekkürler, Luke."

"Sakin ol. O iyi." Başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı oturan Alex'i inceledi. "Alicia'ya benziyor. Seni sarsmasına şaşmamalı." Luke kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre seni farklı bir şekilde sarsmaya devam ediyor. Annem bunu duyduğuna sevinecek ama şimdi tüm dikkatini bana çevirecek."

Daniel, Luke'un amaçladığı gibi gülümsedi. "Hak ettiğinden daha azını değil. Jones nerede?"

"Vale ile konuşan o. Ortağı Harvey. Orada mavi gömlekli adamla konuşuyor, duyduğuma göre Alex'i yoldan iten oymuş. Şoförün yüzünü görmüş olabilir. Ben şimdi gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Daniel, Memur Harvey ve Jones'tan arabanın son model, koyu renkli bir sedan, muhtemelen Ford Taurus olduğunu ve Güney Carolina plakalı olduğunu öğrendi. Sürücü genç, Afro-Amerikan, zayıf ve sakallıydı. Aracı gördüğünü hatırlayan tanıklara göre, bir saattir beklediği köşeden gelmişti. Bu noktadan sürücü Alex'in Yeraltı'ndan çıktığını rahatlıkla görmüş olabilir.

Bu son bilgi Daniel'ı çok kızdırmıştı. Pislik onu beklemiş, sonra da saldırmıştı. Hızlı refleksleri olan bir yabancı olmasaydı, Alex ölmüş olabilirdi. Daniel iki kurbanı ve kayıp Bailey'i düşündü. Sıradaki Alex olmayacaktı. Kendi kendine söz vermişti. Onun icabına bakacaktı.

Neden? Dün gece sormuştu. Dün gece bir cevabı yoktu. Artık bir cevabı vardı. Çünkü o benim. Bu ilkel bir tepkiydi ve muhtemelen son derece , ama ... önemli değildi. Şimdilik, o benim. Daha sonra. . . nasıl gideceğini göreceğiz.

Memurlara ve onu yoldan iten adama teşekkür etti, sonra kaldırıma çekmeden önce beş blok sürdü, eğildi ve kontrol altında tuttuğu tüm duygularla onu öptü. Adam başını kaldırdığında, kadın iç çekti.

"Bunu iyi yapıyorsun," diye mırıldandı.

"Sen de öyle." Ve onu tekrar öptü, daha uzun ve daha derin. Adam geri çekildiğinde, kadın çevirip ona baktı, gözlerinde istek ve korku savaşıyordu.

"Benden ne istiyorsun, Daniel?"

Her şeyi söylemek istedi ama bir gece önce nedenlerinden şüphelendiği için söylemedi. Onun yerine başparmağını dudaklarında gezdirdi ve titrediğini hissetti. "Bilmiyorum. Ama vermeye istekli ve ... endişeli olmadığın bir şey olmayacak."

Gülümsemesi hüzünlüydü. Tek söylediği "Anlıyorum," oldu.

"Seni ofisime geri götüreceğim. Saat iki buçukta bir basın toplantım var ama ondan sonra ayrılabilir ve seni bungalova geri götürebilirim."

"Bunu yapmak zorunda kalmandan nefret ediyorum."

"Sessiz ol, Alex." Sözlerinin acısını biraz olsun hafifletmek için hafifçe söyledi. "Tüm bunlarla nasıl bir bağlantın var bilmiyorum ama içgüdülerim öyle olduğunu söylüyor."

Bir anlık bir hareketle irkildi. "Ne?" diye sordu. "Alex mi?"

İç çekti. "Rüya gördüğümde çılgınlık duyuyorum. Orada olduğu gibi gergin olduğumda da onları duyuyorum." Ona temkinli bir şekilde baktı. "Şimdi deli olduğumu düşünüyorsun."

"Sus. Sen deli değilsin. Ayrıca, en azından oradaki çılgınlıkların bazıları gerçektir. Ben de onları duydum, senin çağrını kaybetmeden hemen önce."

"Teşekkürler." Gülümsemesi kendini küçümsüyordu. "Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı."

Dün gece rüya gördüğünü söylemişti. *Sonra sen oradaydın.*

"Çılgınlıkları duyduğunuzda ne yaparsınız?"

Bir omzunu kaldırıp başka tarafa baktı. "Konsantre oluyorum ve onları durduruyorum."

Barınaktaki kıza ne söylediğini hatırladı. "Onları dolaba mı iteceksin?"

"Evet." Bu utanç verici bir itiraftı.

Yüzünü kavradı ve başparmağını kızarmış yanağında gezdirdi. "Bunu yapmak çok fazla zihinsel enerji gerektiriyor olmalı. Ben olsam bitkin düşerdim."

"Hiçbir fikrin yok." Sesi soğuklaştı. "Artık gitmeliyiz. Senin bir işin var ve benim de burada oturup kendime acımak için yapmam gereken çok şey var." Çenesini kaldırdı, adamın elinden uzaklaştırdı. "Lütfen."

Çok korkmuştu. Korkmaya hakkı vardı. Biri onu öldürmeye çalışmıştı. Bu bilgi bağırsaklarını düğümledi. Nefes aldığı sürece tek başına araba kullanamazdı. Ama bu konuyu daha sonra tartışacaktı. Şimdi çenesi dövüşmek isteyen bir boksörünki gibi çıkık olsa da kırılğan görünüyordu.

Başka bir şey söylemeyen Daniel arabasını tekrar vitese taktı ve sürdü.

Dokuzuncu Bölüm

Atlanta, 30 Ocak Salı, 14:15.

Kızın çantasını arabasının bagajına kilitlemiş ve anahtarlarını almıştı. Alex GBI bekleme odasındaki sandalyede kıpırdandı, Daniel'ın onu korumaya yönelik sert girişimlerine sinirlenmemeye çalışıyordu ama dakikaların geçtiğinin de farkındaydı.

Meredith birkaç saat içinde ayrılacaktı ve Alex hâlâ Hope'un anaokulunu ya da Bailey'nin arkadaşı Sissy'yi ziyaret etmemişti. Yarın Bailey'i aramak için hiç fırsatı olmayacaktı. Bir yere varacağından da değil. Tek bulduğu Atlanta halkının Bailey'i sevdiğiydi. Dutton halkı ondan nefret ediyordu. Onu en son gören kişi de Hope'tu ve o da konuşmuyordu.

Bailey'nin son görüldüğü yer eski evdi. *Oraya gitmelisin Alex*, dedi kendi kendine. *Ne pahasına olursa olsun. Şimdiye kadar gitmemekle aptallık ettin.*

Yine de bugün biri onu öldürmeye çalışmıştı ve Daniel'ın Crighton'ların evine yalnız git konusundaki uyarıları dikkate alınmayacak gibi değildi. *Ben nevrotik bir korkağım ama aptal değilim.*

Ama geç kalmıştı. "Affedersiniz," diye seslendi ofis memurları Leigh'e. "Ajan Vartanian'ın daha ne kadar kalacağını biliyor musunuz? Kiralık arabamın anahtarları onda."

"Bilmiyorum. Geri döndüğünde onu bekleyen üç kişi vardı ve birkaç dakika içinde bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Size su ya da başka bir şey getireyim mi?"

Kadının yemekten bahsetmesi üzerine Alex'in midesi guruldadı ve o sabahtan beri hiçbir şey yemediğini hatırladı. "Aslında açlıktan ölüyorum. Yakınlarda bir kafeterya var mı?"

"Şu anda kapalı. Öğle yemeği bir saat önceydi. Ama masamda biraz peynirli kraker ve birkaç şişe su var. Fazla bir şey değil ama hiç yoktan iyidir."

Alex neredeyse hayır diyecekti ama midesindeki gurultu onu bastırdı. "Teşekkür ederim."

Leigh gülümseyerek su ve krakerleri tezgâhın üzerine bıraktı. "Sakın insanlara sana sadece ekmek ve su verdiğimizi söyleme, tamam mı?"

Alex gülümsedi. "Söz veriyorum."

Arkasındaki kapı açıldı ve tel çerçeveli gözlükler takan uzun boylu, zayıf bir adam durmadan ofislere doğru yöneldi. "Daniel döndü mü?"

"Evet, ama . . . Ed, bekle." Leigh onu durdurdu. "Chase ve"- omzunun üzerinden Alex'e baktı-"birkaç kişiyle birlikte içeride. Beklemelisin."

"Bu bekleyemez. I . . ." Sözleri yarım kaldı. "Sen Alex Fallon'sın," dedi, sesi tuhaftı.

Kendini hayvanat bahçesinin en yeni üyesi gibi hisseden Alex başıyla onayladı. "Evet."

"Ben Ed Randall. Olay Yeri Birimi'nde çalışıyorum." Elini sıkmak için tezgâhın üzerinden uzandı, sonra sargılarını fark etti. "Görünüşe göre bir kaza geçirmişsiniz."

"Bayan Fallon'a bu öğleden sonra neredeyse bir araba çarpıyordu," dedi Leigh yumuşak bir sesle ve Ed Randall'ın ifadesi aniden değişti.

"Aman Tanrım." Çenesi gerildi. "Ama elleriniz dışında yaralanmadınız, değil mi?"

"Evet. Hızlı düşünen bir yabancı beni yoldan itti."

Leigh, Alex için su şişesinin kapağını çevirdi. "Ed, işlerinin hemen bitmesi gerekiyor. Yirmi dakikadan az bir süre sonra basın toplantıları var. Yerinde olsam gerçekten beklerdim."

Alex krakerlerini ve suyunu alıp sandalyesine döndü ve ikisini fısıldaşmaları için yalnız bıraktı. İçeri girdiklerinde onları bekleyen adamı tanımamıştı. Onlar içeri girdiğinde adam volta atıyordu ve neredeyse Daniel'in üzerine atılarak "cevaplar" talep edecekti.

Tezgâhın arkasında bir kapı açıldı ve Daniel ile patronu, volta atan adam ve diğer iki kişiyle birlikte dışarı çıktılar. Volta atan adam kül rengindeydi. O sırada aldığı haberler iyi değildi.

"Özür dilerim efendim," dedi Daniel. "Yeni bir şey öğrendiğimiz anda sizi arayacağız. Şu anda bir faydası olmayacağını biliyorum ama elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Teşekkür . Ne zaman alabilirim ..." Sesi kesildi ve o gün ilk kez Alex'in gözlerinden yaşlar süzüldü. Dudaklarını büzdü ve ani merhamet dalgasıyla savaştı.

Daniel'in patronu nazikçe, "Cesedini mümkün olan en kısa sürede çıkaracağız," dedi. "Kaybınız için çok üzgünüz Bay Barnes."

Bay Barnes kapıya doğru yürürken birden durup ona baktı ve yüzünde kalan azıcık renk de uçup gitti. "Sen." Zar zor bir mırıltıydı.

Alex göz ucuyla Daniel'a baktı. Ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Bay Barnes." Daniel bir adım öne çıktı. "Ne oldu?"

"Dün haberlerde resmi vardı. Claudiam görmüş."

Alicia. Haberler Arcadia hikâyesini ve Alicia'nın cinayetiyle bağlantısını çabucak öğrenmişti. *Bu adam Alicia'nın resmini görmüştü*, benimkini değil. Alex titrek dizlerinin üzerinde durdu ve ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Karın resim hakkında ne dedi?" Daniel'in patronu sordu.

"Kızı tanıyordu ... davayı hatırlıyordu. Claudia sadece küçük bir kızdı ama hatırlıyordu. Bu onu üzmüştü. Dün gece neredeyse evde kalacaktı ama o lanet partiye gitmek zorunda kaldı. Onunla gitmeliydim. Onunla birlikte olmalıydım." Barnes gözlerinde dehşete düşmüş bir inançsızlıkla Alex'e baktı. "Senin ölmüş olman gerekiyordu. Kimsin sen?"

Alex çenesini kaldırdı. "Gördüğün resim kız kardeşim Alicia'ya aitti." Dudakları titriyordu ama onları sıkılaştırdı. "Karınız kız kardeşimi tanıyor muydu? Dutton'dan mıydı?"

Adam başını salladı. "Evet. Kızlık soyadı Silva'ydı."

Alex bandajlı elini ağzına götürdü. "Claudia Silva mı?" "Onu tanıyor muydun, Alex?" Daniel nazikçe sordu.

"Claudia ve küçük kız kardeşine bakıcılık yaptım." Gözlerini kapattı ve zihnini yırtan çığlıkları susturmaya odaklandı. *Aklımı kaybediyorum.* Gözlerini açtı ve gürültüyü bir kenara iterek adama ve onun kederine odaklandı. "Çok üzgünüm."

Kabaca başını salladı, sonra Daniel'ın patronuna döndü. "Bu davaya verebileceğin her adamı istiyorum, Wharton. Tanıdığım insanlar var ..."

"Rafe," diye mırıldandı diğer adamlardan biri. "Bırak işlerini yapsınlar." Barnes'ı odadan çıkardılar ve arkalarında bir sessizlik bıraktılar.

Alex Daniel'ın gözleriyle karşılaştı. "Dutton'dan iki kadın öldü ve Bailey hâlâ kayıp," dedi sert bir sesle. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Bilmiyorum," dedi Daniel, yüzü sertleşmişti. "Ama kesinlikle öğreneceğiz." Ed Randall boğazını temizledi. "Daniel, konuşmamız gerek. *Şimdi*."

Daniel başını salladı. "Tamam. Biraz daha dayan Alex, sonra seni eve götürebilirim."

Adamlar arka ofislere giderek Alex ve Leigh'i ön tarafta yalnız bıraktılar. Alex kendini sandalyesine bıraktı. "Kendimi bir şekilde sorumlu hissediyorum."

"Dahil olmuş," diye düzeltti Leigh. "Sorumlu değilim. Sen bu olayda bir kurbanısın,

Bayan Fallon. Koruma talep etmeyi düşünebilirsiniz."

Alex Hope'u düşündü. "Yapacağım." Sonra Meredith'i düşündü. Bir süredir kuzenini aramamıştı. Ramak kala olanları öğrendiğinde Alex kıyametin kopacağını hayal etti. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Koridorda olacağım."

Ed, Daniel'ın masasının köşesine yaslandı. "Battaniyelerin izini sürmüş olabiliriz."

Daniel masasının çekmecesini karıştırıp bir şişe aspirin aradı. "Ve?" "Üç blok ötedeki bir spor malzemeleri mağazasından alınmışlar."

"Burnumuzun dibinde," dedi Daniel. "Kasıtlı mı?"

Chase, "Bunu göz ardı edemeyiz," dedi. "Güvenlik kayıtları var mıydı?"

Ed başını salladı. "Evet. Satın alma işlemini bir çocuk yapmış, belki on sekiz yaşında. Beyaz, 5-10, 1-50. Kameraya doğru baktı, böylece yüzünü görebildik. Çocuk nakit ödedi. Tezgâhtar hatırladı, çünkü çok nakitti."

Daniel iki aspirin yuttu. "Tabii ki nakit ödedi." Şişeyi çekmeceye geri attı. "Sormaya korkuyorum. Kaç tane battaniye aldı, Ed?"

"On."

Chase tısladı. "*On mu?*"

Daniel'ın boğazında safra yükseldi. "Fotoğrafını tüm birimlere göndermeliyiz."

"Çoktan yaptım," dedi Ed. "Ama çocuk saklayacak bir şeyi varmış gibi görünmüyordu. Bahse girerim bir yordakçısıdır, muhtemelen battaniyeleri satın almak için tutulmuştur. Battaniye satın almak yasadışı değil."

"Yine de onu kimin tuttuğunu bize söyleyebilir," dedi Chase sıkıca. "Bu mı? Beş dakika içinde bir basın toplantımız var."

"Hayır. Dahası var." Ed içinde tek bir saç teli bulunan küçük plastik torbayı Daniel'in masasına koydu. "Bu sabahki kurbandan aldığın saç bu."

"Claudia Barnes," dedi Chase.

"Bu onun değil."

"Bunu biliyorduk," dedi Daniel. "Claudia sarışındı. Bu saç kahverengi."

"Renkölçerden geçirdim." Ed bir kâğıt torbadan, gözyaşı damlası şeklinde ilmeklenmiş sahte bir atkuyruğu çıkardı. "Saç örneklerimizden en yakın eşleşmeyi buldum."

Daniel kaşlarını çatarak numuneyi aldı ve önemini hemen anladı. Karamel rengindeydi. Tıpkı Alex'inki gibi. "Lanet olsun."

"ederim Danny, dışarıda Alex Fallon'a bir baktım ve iki kere düşündüm. Onun renginde değilse bile ona çok yakın bir saç bırakmış."

Daniel örneği Chase'e uzattı, öfkesini bastırmaya çalışıyordu. "Bu adam bizimle oynuyor." Ve Alex'le.

Chase tek bir saç telini ışığa tuttu. "Bunun senin at kuyruğu örneğindeki gibi sahte bir saç olması mümkün mü? Onları saç boyası satan eczanelerde görmüştüm."

"Hayır, kesinlikle gerçek ve kesinlikle insan," dedi Ed. "Ve yaşlı." Daniel'in midesinin çukuruna bir korku yerleşti. "Kaç yaşında?"

"Laboratuvardaki adamlardan biri saç uzmanı. En az beş yıl olduğunu düşünüyor."

Belki on."

"Ya da on üç?" Daniel sordu ve Ed omuz silkti.

"Olabilir. Test edebilirim ama testi yaptıktan sonra DNA için geriye pek bir şey kalmayacak."

Chase acımasızca, "Önce DNA'yı araştır," dedi. "Daniel, Alex'in bize biraz saç vermesini sağla. Yan yana test edilmelerini istiyorum."

"Ona nedenini söylemem gerekecek."

"Hayır, söylemeyeceksin. Ona ne istersen söyle, sadece nedenini söyleme. En azından henüz değil."

Daniel kaşlarını çatı. "O bir şüpheli değil, Chase."

"Hayır, ama o da işin içinde. Eğer bu bir eşleşme ise, o zaman ona söyle. Değilse, neden onu üzelim?"

Bu en azından mantıklıydı. "."

Chase kravatının düğümünü düzeltti. "Şimdi gösteri zamanı. Soruları ben alacağım."

"Dur bir dakika," diye itiraz etti Daniel. "Ben liderim. Kendi sorularımı kendim yanıtlayabilirim."

"Biliyorum ama 'Vartanian' ve 'Dutton' kelimelerini aynı cümlede duymakla ilgili söylediklerimi hatırlayın. Üst düzey yetkililer basınla yüzleşmemi istiyor. Başka hiçbir şey değişmiyor."

"Peki," diye mırıldandı Daniel, sonra Leigh'in masasına gelince durdu. Alex gitmişti. "Nerede o?" Elini cebine soktu. Arabasının anahtarları hâlâ ondaydı. Taksiye binebilirdi ama o kadar aptal olmadığına eminim. Eğer-

"Sakin ol Danny," dedi Leigh. "Koridorda bir telefon görüşmesi yapıyor." Daniel boynundaki gerginliğin azaldığını hissetti.

"Teşekkürler."

"Daniel." Chase kapıyı açık tutuyordu. "*Hadi gidelim.*"

Daniel, o, Chase ve Ed diğer tarafa doğru yürürken onu koridorun sonunda görebiliyordu. Cep telefonu ile konuşuyordu, eğilmiş, bir koluyla kendine sarılmıştı. Omuzları titriyordu ve Daniel bir sarsıntıyla onun ağladığını fark etti.

Durdu, göğsündeki baskı nefes almasını zorlaştırıyordu. Son iki günde yaşadığı onca şeyden sonra onu ağlarken görmemişti. Bir kere bile.

"Daniel." Chase onun omzunu kavradı ve çekti. "Geç kaldık. Hadi gidelim. Odaklanmana ihtiyacım var. Onunla sonra konuşabilirsin. Hiçbir yere gidemez, anahtarlarını almışsın."

Ed ona şaşkın bir sempati bakışıyla baktı ve Daniel hissettiği her şeyin yüzüne yansımış olması gerektiğini fark etti. Dikkatle boş bir ifade çizdi ve Alex'i salonda ağlarken bıraktı.

İşini yapacaktı. Onlara anahtarlar ve ipuçlarıyla sataşan bu katilin izini sürecekti. Başka hiçbir kadının hendeklerde bulunmadığından emin olmalıydı. Alex'i güvende tutmalıydı.

Atlanta, 30 Ocak Salı, 14:30.

"Çok üzgünüm Bayan Fallon," dedi Nancy Barker. İlçe sosyal hizmet uzmanının sesi neredeyse Alex'in hissettiği kadar yıkılmış geliyordu. "Bu noktada size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Emin misin?" Alex ısrar etti. Sargılı elinin tersiyle yüzünü sildi. Gözyaşlarının zayıflığından nefret ederdi. Hiçbir zaman yardımcı olmamışlardı. Ama günlerdir Bailey'nin öldüğünü duymayı bekliyordu. Bailey'nin öldüğünü

. . . bu. Bu değil. Ve günün olaylarının üstüne ... Alex herkesin bir sınırı olduğunu ve kendisinininkine ulaştığını düşünüyordu.

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama Bailey bir bağımlıydı. Eroin bağımlılarının tekrar suç işleme oranı çok daha yüksektir. Sen bir hemşiresin. Sana bilmediğin bir şey söylemiyorum."

"Biliyorum. Bailey'nin son zamanlardaki hayatındaki herkesin onun temizlendiğine yemin ettiğini de biliyorum."

"Belki de stres altındaydı ve daha fazla dayanamadı. Bağımlılar her türlü nedenden dolayı hayata geri dönerler. Tek bildiğim ofisi aradığı ve 'bebeğim Hope Crichton kimdeyse' diye bir mesaj bıraktığı. Telefonu aan sosyal hizmet uzmanı Hope'un benim vakalarımından biri olduğunu biliyordu ve mesajı bana ilette."

"Yani kimse Bailey ile fiziksel olarak konuşmadı." İlk şokun etkisi geçmeye başlamıştı ve Alex'in zihni yeniden çalışmaya başlamıştı. "Mesajı ne zaman bıraktı?"

"Bugün, yaklaşık bir saat önce."

Bir saat önce. Alex sargılı ellerine baktı. Daniel tesadüf olmadığını söylemişti. "Mesajı telefonuma iletebilir misin?"

"Bilmiyorum. Dahili bir telefon sistemimiz var. Neden?"

Alex sosyal hizmet görevlisinin sesindeki hafif onaylamama ifadesini duydu. "Bayan Barker, zorluk çıkarmaya ya da inkâr etmeye alışmıyorum ama Bailey'nin memleketinden iki kadın öldü. Bailey'den geldiği iddia edilen ve onun gerçekten kaçtığını ve Hope'u sisteme bıraktığını söyleyen bir telefonda şüphelendiğim için beni suçlayamazsınız."

"İki kadın mı?" dedi Barker. "İlk kadının, yani kongre üyesinin kızının Dutton'dan olduğunu okumuştum, ama şimdi bir tane daha mı var?"

Alex dudağını ısırđı. "Bu henüz kamuoyu tarafından bilinmiyor." Gerçi Daniel şu anda basın toplantısındaydı, yani yakında olacaktı. "Endişemi anlayabilirsin."

Barker düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım yle," dedi. "Telefon sistemimiz dışında bir mesajı nasıl ileteceğimi bilmiyorum ama sizin için kaydettirebilirim."

"Bu harika olur. Kaseti bugün alabilir miyim?" "Yarın olabilir. Bürokrasi, bilirsiniz."

Sesi kuşkulu geliyordu, bu yüzden Alex daha da zorladı. "Bayan Barker, o telefon ofisinize gelmeden hemen önce, birisi beni sokakta ezmeye çalıştı.

sokak. Eğer biri beni yoldan itmeseydi, şu anda ölmüş olabilirdim."

"Aman Tanrım."

"şimdi anlıyorsun."

Barker afallamış bir halde, "Aman Tanrım," diye tekrarladı. "Hope tehlikede olabilir."

Birinin Hope'a dokunacağı düşüncesi Alex'i üşütmüştü. Yine de ses tonunu kendinden emin tuttu. "Polis koruması talep ediyorum. Gerekirse Hope'u şehir dışına taşıyım."

"şu anda Hope'un yanında kim var?"

"Kuzenim." Meredith o öğleden sonra kıl payı kurtulduğu haberini alınca son derece üzölmüştü. Barker'dan gelen arama bip sesi çıkardığında Alex telefonda Meredith'le konuşuyordu. "Cincinnati'den bir çocuk psikoloğu. Umut emin ellerde."

"İyi o zaman. Bu mesajı kaydettikten sonra sizi arayacağım."

Alex Meredith'i geri aradı ve kendini bir tirada hazırladı. Hayal kırıklığına uğramadı.

Meredith selamlaşmayı es geçerek, "Benimle eve geliyorsun," dedi.

"Hayır, aramıyorum. Mer, arayan sosyal hizmet görevlisiydi. Bailey olduğunu iddia eden biri aradı ve kafasının iyi olduğunu, Hope'un birilerinde olduğundan emin olmak istediğini, onu tutmaları gerektiğini ve asla geri dönmeyeceğini söyledi."

"Belki *de* Bailey'dir, Alex."

"Arama bir saat önce yapıldı, tam da o araba beni ezmeye çalıştığı sırada. Birisi Bailey'i aramayı bırakmamı istiyor."

Meredith birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra içini çekti. "Vartanian'a söyledin mi?"

"Henüz değil. şu anda bir basın toplantısında. Koruma talep edeceğim ama verirler mi bilmiyorum. Belki de Hope'u Ohio'ya yanında götürmelisin."

"Hayır, henüz değil. Bir şeyler bulmuş olabiliriz. Bugün televizyonu açmaya korktum çünkü sürekli cinayetlerden bahsediyorlar. Ben de orgu taktım ve 'Twinkle, Twinkle Little Star' çaldım. Tek parmakla, süslü bir şey değil. Sadece aklımı başımda tutmak için."

"Peki sonra?"

"Sonra Hope'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Ürkütücüydü Alex."

"Umut şimdi nerede?"

"Son iki saattir yaptığı gibi lanet orgu çalıyor. Ön verandadayım. Ara vermem gerekiyordu yoksa çılgık atacaktım. Bu melodiyi seçti. Altı nota. Tekrar tekrar çalmaya devam ediyor. Her an patates püresinden dağlar inşa etmeye başlamasını bekliyorum."

"Melodi ne?" Meredith mırıldanırken Alex kaşlarını çatarak dinledi. "Daha önce hiç duymadım. Sen duydun mu?"

"Hayır, ama org renklendirmeye benziyorsa, uzun süre duyacağız."

Alex bir dakika düşündü. "Bana bir iyilik yap. Anaokulunu ara ve bu şarkıyı duyup duymadıklarını sor. Belki okulda söyledikleri bir şarkıdır."

"İyi fikir. Anaokulu Hope'un otistik olduğundan bahsetti mi?"

"Henüz onlarla konuşmadım. Bu öğleden sonrası için listemdeydiler."

"Aradığımda sorarım. Eğer bu tekrarlayan davranışlar Hope'a özgü ise travma kaynaklı olmaktansa, o zaman yanlış yoldayım demektir. Ne zaman döneceksin?"

"Daniel ne zaman dönerse. Arabamın anahtarları onda."

Meredith bir kahkaha attı. "Sanırım seni dinlemenin bir yolu da bu."

"Dinliyorum," diye itiraz etti Alex.

"O zaman ne halt etmek istiyorsan onu yap." İç çekti. "Geri dönemem."

"Ne demek istiyorsun? Kalıyor musun?"

"Birkaç gün daha. Eğer ayrılırsam ve bir şey olursa kendimi asla affetmem."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Meredith," dedi Alex, minnettarlık ve kızgınlık arasında gidip gelerek. "Yıllardır kendi başımın çaresine bakıyorum."

"Hayır, bakmadın," dedi Meredith sessizce. "Yıllardır başka herkesle ilgileniyorsun. Alex'le ilgilenmiyorsun. Hemen geri dön. Bu melodiye biraz ara vermem gerek."

30 Ocak Salı, :30.

Jaguar yanına yanaştı ve cam aşağı kayarak çok kızgın bir adamı ortaya çıkardı. "Ne oldu lan?"

Gün ortasında bir buluşma çağrısı aldığında başının belada olduğunu anlamıştı. Uzak bir yerdi ve ikisi de araçlarını terk etmeyecekti ama birlikte görülme riski çok yüksekti.

"Bailey'i sormayı bırakmasını sağla demiştin. Adamım bugün doğruca ilçe adliyesine gittiğini söyledi. Eğer çok yaklaşırsa onu durdurmasını söylemiştim."

"Ve bunu ne zaman ve nasıl yapacağına karar vermeyi 'adamınıza' mı bıraktınız?" "Elini kesinlikle fazla oynadı. Haklısın."

"Lanet olsun, haklıyım. *Neden* adliyede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Adamım onu takip edemezdi. Tanınırdı."

Koyu renk gözlerini devirdi. "Oh, Tanrı aşkına. İlçe adliyesinde aranıyor posterisi asılı olan bir maymunu mu tuttun? Tanrım, bu kasaba pisliklerle dolu. Sana Bailey ile ilgileneceğimi söylemiştim."

Kasabanın beceriksizleriyle aynı kefeye konmak istemediği için çenesini öne doğru uzattı. "Neredeyse bir haftadır sendeydi. Lanet anahtarı iki gün içinde getireceğini söylemiştin. Eğer sen *kendi payına* düşeni teslim etseydin, üvey kız kardeşin etrafı karıştırmaya hiç başlamayacaktı, çünkü ben *kendi payıma* düşeni teslim edecektim ve Bailey Crighton şimdiye kadar Savannah'nın dışında bir çöplükte bulunmuş olacaktı."

Koyu renk gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Yaptığın şey birinin suratında patlayabilir ve bu kesinlikle benim suratım olmayacak. Lanet olsun. Madem bir suçluyu işe almayı planlıyordun, neden biraz daha becerikli birini işe almadın? Günün ortasında şehir merkezinde vur-kaç mı? Adamın aptalın da ötesinde. O artık bir sorumluluk. Kurtul ondan."

"Nasıl?"

"Umurumda değil. Sadece yap. Ve sakın berbat etme. Sonra da Alex Fallon'ın bugün *neden* adliyede olduğunu öğren. Tek ihtiyacımız olan onun duruşma tutanaklarını karıştırması."

"Duruşma tutanaklarında hiçbir şey bulamayacak."

"Evet, üvey kız kardeşinin şehirden kaçan bir keş olduğuna inanması gerekiyordu ama buna inanmadı, değil mi? Bulacağı şeye güvenmiyorum."

Alex Fallon'ın ne bulacağından da emin olmadığı için dikkatini daha büyük bir başarısızlığa yöneltti. "Peki Bailey Crighton'la nasıl başa çıkacaksın?"

Adamın kobra gülümsemesi ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Bailey meyve suyuna geri döndü."

Aslında bu onu şaşırtmıştı. Bailey beş yıldır ayıktı. "Gönüllü olarak mı?"

Uğursuz gülümsemesi genişledi. "Şimdi bunun ne eğlencesi olabilirdi ki? Yarına kadar, tıpkı eski günlerdeki gibi bir sonraki ilaç için yalvaracak. Bana bilmek söyleyecek. Ama seni arama nedenim Bailey ve üvey kız kardeşi değil. Bu ölü kadınlarla ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Düşündüm ki ..."

"Ben olduğumu mu sandın? Kahretsin. Düşündüğümde daha büyük bir aptalmışsın." Yanakları ateş gibi kızardı. "Ben ya da diğerlerinden biri değil." "Ve bundan eminsin çünkü ... ?"

"Bluto'nun kimseyi öldürecek cesareti yok ve Igor da sadece mızımız küçük bir piç. Ağzından köpükler saçıyor, Bluto'yu arıyor, kasabanın yarısının gözü önünde onunla her saat parkta buluşuyor. Bu çocuk her şeyi mahvedecek."

"Bana daha önce söylemeliydin." Yumuşak bir sesle, kötü niyetle söylenmişti. Tam olarak ne yaptığını fark ettiğinde midesi burkuldu. "Bekle bir dakika."

Koyu renk gözleri eğlenir gibi oldu. "Çok derine battın, Sweetpea. Geri dönemezsin."

Bu doğrudu. Çok derine inmişti. Dudaklarını yaladı. "Bana öyle deme."

"Lakaplar senin fikrindi. Seninkileri sevmemen benim suçum değil." Alaycı gülümsemesi kayboldu. "Seni aptal. Bu kadınları kimin yaptığını bilmezken bir *lakap* için mi endişeleniyorsun? Igor'un bizi sudan çıkarabileceğini mi sanıyorsun? Alex Fallon'ın sorularının bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun? Bu cinayetlerin bize yapabileceklerinin yanında bunlar *hiçbir şey*. Basın bağlantıyı yakaladı. Tremaine kızının resmi dün gece tüm haberlerdeydi. *Sen ne biliyorsun ki?*"

Ağzı kurudu. "Önce bir taklitçi olduğunu düşündüm. Belki de kuzeyde Simon'a olanlarla ilgili tüm haberlerden sonra bunu okuyan bir kaçık."

"Ne düşündüğün umurumda değil. Ne *bildiğini* sordum."

"Claudia Silva ikinci kurbandı. Ayak parmağına bağlı bir anahtarla bulundu." Sertleşti. Bir kibrit alevlendi ve Jaguar'dan sigara dumanı yükseldi. "Daniel Simon'ın anahtarını buldu mu?"

Simon'ın anahtarı. Simon Vartanian'ın mezarından bile hepsiyle alay ettiği havuç. Bu sefer gerçek mezarından. En azından Daniel bunu doğru anlamıştı. "Varsa bile hiçbir şey söylemedi."

"Sana söylemeyecek. Evine geri döndü mü?" "Cenazeden beri gitmedi."

"Ve evi aradınız mı?"

"Vartanyan'ın eski yerinden on kez geçtim." "On bir olsun."

"Anahtar olmadan da kutuya girebilir, biliyorsun."

"Evet, ama kutuyu bilmiyor olabilir. Bir anahtar bulduğu anda kutuyu aramaya başlayacaktır. Tabii henüz aramadıysa. Kadınları öldüren bu pislik anahtarı biliyor. Polislerin anahtarı bilmesini istiyor. O yüzden Daniel'in Simon'ın anahtarını bulmamasını sağla."

"Bankaya gitmedi. Bunu biliyorum. Ama Fallon denen kadınla görüşüyor. Kasabanın yarısı onu dün gece kadının verandasında dilini boğazına sokarken gördü."

Yine kobra gülümsemesi. "Bununla çalışabilirsin. Igor'un icabına baktıktan sonra."

Kanı dondu. "Rhett Porter'ı öldürmeyeceğim." Igor'un gerçek adını kullandı, bunun konuşmaya bir neden katacağını umuyordu. Ama nefesini boşa harcamıştı çünkü kobra gülümsemesi daha da genişledi.

"Elbette, Sweetpea." Camlar açıldı ve Jaguar uzaklaştı.

Ve orada öylece oturup önüne baktı, öldüreceğini biliyordu, tıpkı en son öldürmesi söylendiğinde yaptığı gibi. Çünkü çok derine inmişti. Rhett Porter'ı öldürmek zorundaydı. Çalkalanan midesine sakinleşmesini emretti. Ne de olsa bir tane daha neydi ki?

Atlanta, 30 Ocak Salı, :25.

Alex, "Ve sosyal hizmet görevlisi bunu benim için kaydediyor," diye bitirdi. Daniel'in masasının önündeki sandalyeye oturarak Daniel'dan Chase'e baktı

Wharton'ın vücut dili gergindi ama yüzü dikkatle boş bırakılmıştı. Göz ucuyla, kendisini teşhir ediliyormuş gibi hissettiren bir dikkatle inceleyen Ed Randall'a baktı.

Chase Daniel'a döndü. "Papadopoulos'u ara. Kaydın doğru yapıldığından emin ol ki arka plandaki gürültüleri ayırabilelim."

"Papadopoulos kim?" Alex parmaklarını birbirine geçirerek sordu. Aramayı gerçekten Bailey'nin yapmış olabileceği ihtimalinin aklına bile gelmemiş olması onu tedirgin etmişti.

"Luke," dedi Daniel. "Onunla daha önce tanışmıştın. Arabanı geri getiren oydu."

"Lafı açılmışken," dedi Alex, Daniel'ın ona doğru fırlattığı uyarıcı bakış karşısında neredeyse irkilerek, "Anahtarlarımı geri almam gerek, Daniel. Bütün gün burada kalamam. Hope'un anaokuluyla konuşmam gerek. Anlamadığımız başka garip şeyler de yapıyor. Ve bir noktada Bailey'nin evine gitmem gerekiyor. Loomis'in ofisi bunu yapmazsa, ben yapmak zorundayım."

Chase Ed'e döndü. "Bailey Crighton'ın evine bir ekip gönder. Her şeyi gözden geçirin. Alex, istersen sen de ona katılabilirsin."

Alex'in ciğerlerindeki nefes geri çekilirken ve çığlıklar başlarken elleri kucağında hareketsiz kaldı. Artık daha yüksek sesle geliyordu. Sadece öğleden sonrasının stresiydi. *Sessizlik. Sessizlik.* Gözlerini kapadı ve konsantre oldu. *Büyü artık, Alex. Bu sadece lanet olası bir ev.* Chase Wharton'a baktı, kararlıydı. "Teşekkür ederim. Edeceğim."

"O ekibi bir araya getireceğim," dedi Ed. "Benimle gelmek ister misiniz, Bayan Fallon?"

Daniel'in sert bakışlarıyla karşılaştı. Yine korktuğunu düşündü. "Aslında kendi arabamı kullanmak isterdim ama Dutton'a giderken senin önünde gidersem kendimi daha güvende hissederim. Sanırım bu Ajan Vartanian'ın endişelerini de giderir, değil mi?"

Ed'in dudaklarının seğirdiğini gördü ve kendisine garip garip baksa da adamdan hoşlandığına karar verdi. "Gitmeye hazır olduğumda seni ararım," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Daniel bana çocuktan bahsetti. Yaptığı yeni garip şey ne?" Chase sordu.

"Kiraladığım bungalovdaki eski orgda bir melodi çalıyor. Sürekli aynı altı nota. İkimiz de melodiyi bilmiyoruz."

Daniel düşünceli bir tavırla, "Belki Rahibe Anne biliyordur," dedi. "Bu gece Hope'u barınağa geri götürdüğümüzde ona sorabiliriz."

Alex'in gözleri büyüdü. "Çok meşgul olacağımı ."

Ona hoşgörölü bir kızgınlık ifadesiyle baktı. "Akşam yemeği için size gelemeyebilirim ama Hope'u Rahibe Anne'i görmeye götürmeliyiz. Hope bir şey gördüyse bilmemiz gerek. Bailey'nin tüm bunlarla bağlantısı var. Hatta görgü tanığı bile olabilir."

"Katılıyorum," dedi Chase. "Bayan Fallon, siz ve yeğeniniz için polis koruması ayarlıyoruz. Yirmi dört saat olmayacak, çünkü yeterli kaynağımız yok, ama arabalı korumalarımız olacak. Ayrıca acil durumlar için tüm cep telefonu numaralarımızın bir listesi de sizde olacak. Tehlikede olduğunuzu düşünürseniz bizi aramaktan çekinmeyin."

"Yapmayacağım. Teşekkür ." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Anahtarlarım?"

Daniel çenesini eğerek cebinden anahtarlarını çıkardı. "Beni ara. Ve Ed'le kal."

"Ben aptal değilim, Daniel. Dikkatli olacağım." Ofis kapısına doğru döndü. "Çantam mı?"

Mavi gözleri kısıldı. "Şansını zorlama Alex." "Ama sonra getireceksin?"

"Evet, tabii. Sonra görüşürüz." Neredeyse homurdanıyordu. "Peki ya Riley?"

Ağzının bir tarafı kalktı. "Ve Riley." Kadın ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Seni geçireyim. Bu taraftan." Onu karanlık, küçük bir koridora çekti, çenesini kaldırdı ve yüzünü inceledi. "Daha önce ağlıyordun. Gerçekten iyi misin?"

Alex'in yanakları kızardı ve onun araştıran bakışlarından uzaklaşma isteğiyle savaştırmak zorunda kaldı. "Sosyal hizmet görevlisiyle konuşurken kötü birkaç an yaşadım. Bilirsiniz, adrenalinin düştüğü ve sağlıklı düşünemediğim zamanlar. Ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi. Sonra ağzı onunkini kapladı. Kalbinin aniden çarpmasına rağmen üzerine doğal bir sakinlik çöktü.

Başını, kızın nefes almasına izin verecek kadar kaldırdı. "Bir yerlerde kamerada mıyız?" diye sordu ve onun ağzına karşı gülümsediğini hissetti.

"Muhtemelen. O yüzden onlara konuşacak bir şeyler verelim." Ve adam onu daha önce kimsenin öpmediği kadar sert ve ateşli öptüğünde kamerayı ve hatta nefes almayı bile unuttu. Aniden geri çekildi, sertçe yutkundu. "Artık gitsen iyi olur."

Kararsızca başını salladı. "Sanırım gitmeliyim. Sonra görüşürüz." Gitmek için döndü ve irkildi. "Ah." Kafa derisini ovuşturdu ve adamın koluna baktı. "Bu acıttı."

Kadının saçlarından birkaç tutamı düğmesinden çekip aldı ve başının tepesini öptü. "Kadın neredeyse bir araba tarafından eziliyordu ve birazcık saçının çekilmesinden şikayet ediyor."

Kıkırdadı. "Bu gece görüşürüz. Meşgul olursan ara."

Geri döndüğünde Chase hâlâ ofisindeydi. Daniel sandalyesine çöktü, Chase'in açıkça meraklı bakışlarının farkındaydı. "Devam et ve anlat bana," dedi.

"Devam et ve sana ne söyleyeyim?" Chase'in ses tonunda hafif bir eğlence vardı.

"Çok derine indim, çok duygusal yatırım yaptım, çok hızlı hareket ediyorum ... seçiminizi yapın."

"Özel hayatında ne kadar hızlı hareket ettiğin seni ilgilendirir Daniel. Ama bana söylendiğine göre, seni vurduğunda yapabileceğin pek bir şey yokmuş. Yani çok mu derine battın?"

"Hiçbir fikrim yok. Şu anda sadece onu hayatta tutmak istiyorum." Kendini topraktan daha aşağılık hisseden Daniel, Alex'in kafasından aldığı saçları saç örneğinin yanına koydu. "Vay be. Çok yakınlar."

Chase, Daniel'in sandalyelerinden birine oturdu. "Ona ne söyledin?" Daniel ona kaşlarını çattı. "Söylemedim."

Chase'in gözleri büyüdü. "çektin mi?"

"Tam olarak değil. Bundan biraz daha fazla incelik kullandım." Ve eğer öğrenirse, sadece acı bir kafa derisinden daha fazla incinirdi. Ama o köprüyü oraya vardığında geçecekti.

Chase'in omuz silkişi huzursuzdu. "Gerektiğinde ona gerçeği söylemenin bir yolunu bulacaksın. Şimdilik, dediğin gibi, iki kadını öldüren ve on üç yıllık bir suç mahallini kopyalayan adamı bularak onu hayatta tutmaya odaklanalım. Bunu neden şimdi yaptığını bilmek istiyorum. Dutton'ın son bir haftada kazandığı reklam yüzünden mi?"

Seninle cehennemde görüşürüz, Simon. Daniel alt dudağını ısırdı ve gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu. "Bunun Simon'la bir ilgisi var."

Chase gözlerini kıstı. "Bunu duymak sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır. Ama bir fark yaratabilir." Chase'e Bailey'nin kardeşinin yazdığı mektuplardan ve ordu papazının ziyaretinden bahsetti. *Cehennemde görüşürüz, Simon.*

Chase kaşlarını çattı. "Bunu ne zamandır biliyorsun Daniel?"

On yıl. Hayır, doğru değil. Bu resimlerin on üç yıl önceki ya da bu haftaki cinayetlerle hiçbir ilgisi olmayabilir. *Kendine yalan söylüyorsun.* "Dün gecedan beri," dedi. "Simon ve Wade'in bu iki cinayetle nasıl bir bağlantısı var, bilmiyorum."

Söyle ona. Ama söyler söylemez davadan atılacaktı. Bu riski almak istemedi, bu yüzden kesinlikle bildiği tek gerçeği söyledi. "Simon'ın Janet ya da Claudia'yı öldürmediğini biliyorum. Bailey'i de kaçırmadı ya da Alex'i öldürmeye çalışmadı."

Chase bir nefes verdi. "Lanet olsun. Sana biraz ip vereceğim. Kendini asma."

Rahatlama hissedilir bir şeydi. "Barnes'ların dairesine gidiyorum. Park görevlisi Bay Barnes'a dün gece Claudia'nın Mercedes'inin garajdan çıktığını gördüğünü ama bir daha geri dönmediğini söylemiş. Belki de onu otoparkta pusuya düşürmüştür."

"Janet Bowie'nin arabası ne olacak?"

"APB'de bir şey çıkmadı. Leigh, Janet'in kredi kartını kontrol etti ve Perşembe günü Fun-N-Sun'a giderken kullandığı minibüsü kiralayan şirketi buldu. Onu geri getirmemiş. Çocukları saat 7:15'te okula bırakmış ve saat 8:6'da erkek arkadaşını aramış."

"Yani katilin onu kaçırmayı için sadece elli dakikalık bir fırsat penceresi var. Onu kaçırdığında neredeydi?"

Daniel, onlar basın toplantısındaiken Leigh'nin masasına bıraktığı faksları gözden geçirdi. "Burada cep telefonu şirketinden bir şey var. Janet'in Lamar'ı aradığı yeri tespit ettirdim. Janet onu araba kiralama yerinden yaklaşık bir mil ötedeki bir park yerinden aramış ki bu da okula yaklaşık otuz dakikalık bir mesafede."

"Bu da onu yakalaması için yirmi dakika bırakıyor. Peki nerede ve nasıl? Peki minivan nerede? Onu terk mi etti? Sakladı mı?"

"Peki Janet'ın arabası nerede?" Daniel . "Minibüsü aldığında kiraladığı yerde mi bıraktı? Minibüs başka bir yere mi teslim edildi? Arayıp öğreneceğim."

Chase ayağa kalktı ve gerindi. "Biraz kahveye ihtiyacım var. Sen de ister misin?" "Evet, teşekkürler. Sadece bir saatlik uykuyla çalışıyorum." Daniel Kiralık yerin numarasına baktı, müdürle konuştu ve Chase elinde kahve ve otomattan aldığı kurabiye paketleriyle geri döndüğünde telefonu kapatıyordu.

"Yulaf ezmesi mi, çikolata mı?" diye sordu.

"Çikolata." Daniel çantayı aldı ve yüzünü buruşturarak açtı. "Buzdolabımda Luke'un annesinin artıkları var ama onları getirmeyi sürekli unutuyorum."

"Luke'un öğle yemeğini çalabiliriz."

"Çoktan yedi. Tamam. Janet Janet Z-4'ünü Perşembe günü erken saatlerde kiraladığı yerin önüne bırakmış ve Cuma sabahı geldiklerinde gitmiş. Otoparkta güvenlik kamerası var. Uğrayıp Perşembe gecesinden Cuma sabahına kadar olan kayıtları alacağım."

"Telsiz şirketinin belirlediği bölgeyi de kontrol edin. Belki şansımız yaver gider ve onu yakaladığı yerde bir güvenlik kamerası olduğunu görürüz."

"Yapacağım." Düşünerek kurabiyesini ısırdı. "Janet erkek arkadaşını arıyor, büyük ihtimalle baskı altında. Bugün Bailey arayıp şehri terk ettiğini ve çocuğunu bıraktığını söyledi."

"Alex, Sosyal Hizmetler'den o mesajı aldıktan sonra Bailey'nin sesini teşhis edebilir mi?"

"Bailey ile beş yıldır konuşmadı, o yüzden şüpheliyim. Bailey'nin çalıştığı kuaförü kontrol edeceğim. Sesine en çok onlar aşınadır."

"Bailey için durum pek iyi görünmüyor," dedi Chase. "Gideli beş gün oldu."

"Biliyorum. Ama bağlantı o. Umarım Ed onun evinde bir şeyler bulur. Dün ziyarete gelen ordu papazını aradım ama ondan haber alamadım."

"Papazdan bir şey öğrenemeyeceksin, bunu sen de biliyorsun. Küçük kızıdan bir şeyler öğrenmeye odaklan. Onu Mary McCrady'ye götürün. Eğer bu çocuk bir şey görmüşse, bunu ondan ne kadar çabuk öğrenirsek o kadar iyi olur."

Daniel yüzünü buruşturdu. Mary onların bölüm psikoloğuydu. "Çocuk kıymık gibi bir şey değil Chase."

Chase gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Fallon için hassaslaştır ama çocuğu yarın sabah Mary'nin ofisinde istiyorum." Kapıya doğru gitti, sonra sıkıntılı bir şekilde döndü. "Philly'de olanları duyduğumda, seni tanıdığımdan beri seni yönlendiren şeytanların sonunda öldüğünü düşündüm. Ama ölmemişler, değil mi?"

Daniel yavaşça başını salladı. "Hayır."

"Sana en azından onları domuz bağıyla bağlayacak kadar ip verdim mi?"

Daniel kendine rağmen kıkırdadı. "Ya öyle yaparım ya da kendimi asmaya çalışırım."

Chase gülümsemedi. "Kendini asmana izin vermeyeceğim. Neyi kanıtlaman gerektiğini düşünüyorsun bilmiyorum ama sen iyi bir ajansın ve kariyerini feda etmene izin vermeyeceğim." Sonra Daniel'ı bir yığın kâğıt ve Alex Fallon'ın birkaç tutam saçıyla baş başa bırakarak gitti.

İşe koyul, Vartanian. İblisler önden başladı.

Onuncu Bölüm

30 Ocak Salı, 15:45.

Bailey." Beardsley'in sesi boğuktu. "Bailey, orada mısın?"

Bailey tek gözünü açtı, sonra oda çılgınca dönmeye başlayınca tekrar kapattı. "Ben buradayım."

"İyi misin?" Bir
hıçkırık serbest kaldı.

"Hayır."

"Sana ne yaptı?"

"Enjeksiyon," dedi dişlerinin takırdamasına izin vermemeye çalışarak. O kadar çok titriyordu ki kemiklerinin derisinden çıkacağını düşündü. "Şaplak."

Sessizlik oldu, sonra sessiz bir "Yüce Tanrım" sesi duyuldu.

O zaman biliyordu, diye düşündü. "İlk seferinde onu tekmelemek için çok çalıştım."

"Biliyorum. Wade söyledi. Buradan çıkacaksın ve tekrar tekmeleyeceksin."

Hayır, diye düşündü Bailey. Bunu tekrar yaşamak için çok yorgunum.

"Bailey?" Beardsley'nin fısıltısı acıldı. "Hâlâ benimle misin? Zihnini açık tutmam . Buradan bir çıkış yolu bulmuş olabilirim. Anlıyor musun?"

"Evet." Ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. *Asla gitmeyeceğim.* Beş yıl boyunca her gün iblislerle savaştı. *Besle beni, besle beni. Sadece seni harekete geçirecek bir tat.* Ama o direndi. Hope için. Kendisi için. Ve bir şırınga darbesiyle hepsini yok etti.

30 Ocak Salı, 15:45.

Masasının üzerindeki telefon çalışıyordu. Görmezden geldi ve en yeni mektuba baktı. *Tabii ki aradığı kişi benim.* Bu hiç düşünmediği kadar .

Masasının üzerindeki telefon sustu ve cep telefonu hemen çalmaya başladı. Öfkeyle telefonu kaptı. "Ne," diye hırladı. "Ne halt istiyorsun?"

"Bir tane daha var." Nefesi kesilmişti, dehşete kapılmıştı.

"Biliyorum."

"Yüz bin dolar istiyorlar. Bende o kadar yok. Bana borç vermelisin."

Fotokopisi çekilen sayfa, paranın nasıl yatırılacağına dair talimatlarla birlikte gelmişti. Masum bir resim sayfası gibi görünen ama gerçekte müstehcen olan bu sayfayı kendi elleriyle kırdı. "Başka ne aldın?"

"Yıllık resimlerinin olduğu bir sayfa. Janet ve Claudia'nın. Sen de aldın mı?"

"Evet." Yıllıklarından kesilmiş ve alfabetik sıraya göre yapıştırılmış fotoğraflardan oluşan bir sayfa. Toplamda on kız. Janet ve Claudia'nın yüzlerinde X işaretleri vardı. "Kate'in fotoğrafı orada," dedi kısık sesle. *Benim küçük kız kardeşim.*

"Biliyorum. Ne yapacağım ben?"

Ne yapacağım ben? Bu cümle Rhett Porter'ı özetliyordu. Tanrı aşkına, o sayfada *Kate'in resmi* vardı ve Rhett sadece kendisi için endişeleniyordu. Bencil, mızımız küçük pislik. "Başka bir şey aldın mı?" diye sordu.

"Hayır. Neden?" Panik Rhett'in sesini yarım oktav yükseltti. "Başka ne aldın?"

Sanki Kate'in resmi yetmiyormuş gibi. "Hiçbir şey." Ama sesindeki küçümsemeyi engelleyemiyordu.

"Kahretsin, söyle bana." Rhett şimdi hıçkırarak ağlıyordu.

"Beni bir daha arama." Telefonunu çevirip kapattı. Hemen tekrar titremeye başladı. Telefonu kapattı, sonra da olabildiğince sert bir şekilde duvara fırlattı.

Masasının çekmecesinden eski bir kül tablası çıkardı. Artık ofisinde kimsenin sigara içmesine izin verilmiyordu ama kül tablası oğlunun Babalar Günü hediyesiydi, beş yaşındaki elleriyle beceriksizce yapılmıştı. Asla atmayacağı bir hazineydi. Ailesi onun her şeyiydi. Ne pahasına olursa olsun korunmalıydılar. Asla bilemezlerdi.

Sen bir korkaksın. Bir şeyler söylemelisin. Bu kadınları uyarmalısın.

Ama yapmazdı. Çünkü onları uyarırsa, nasıl bildiğini anlatmak zorunda kalacaktı ve bunu yapmak istemiyordu. Çakmağını çaktı ve alevi fotokopinin köşesine dokundurdu. Yavaşça yandı, kendi üzerine kıvrıldı, ta ki kendi kız kardeşinin resmini artık göremeyene kadar.

vurgu yaptı. Kate, Janet Bowie ve Claudia Silva Barnes ile aynı yıl mezun olmuştu. Tehdit açıktı. Öde yoksa sıra Kate'e gelecekti.

Yanan son resim on birincisiydi, görünüşe göre sadece onun gazetesinde vardı. Rhett Porter'ın yüzünün eriyip kül olmasını seyretti.

Rhett. Seni aptal herif. Lanet çeneni kapalı tutamadığın için ölü bir adamsın. Fotokopi tamamen yandığında, külleri sabahtan beri dokunmadığı kahvenin içine döktü. Ayağa kalktı, kravatını düzeltti.

Öte yandan ben öğretilibilirim. Bankaya para yatırmak için gerekli talimatları dikkatlice katladı ve cüzdanına koydu. Banka havalesi yapabilen ve çenesini kapalı tutabilen bir adam tanıyordu. Kül tablasındaki tozu bir kâğıt mendille sildi, sonra kül tablasını dikkatle çekmecesine geri koydu. Bankaya gitmesi gerekiyordu.

Dutton, 30 Ocak Salı, :45.

Oh, Tanrım. *Alex.* Bailey Crichton'ın evine giden sokağa girdiğinde Daniel'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir ambulans kaldırımın kenarına park etmiş, ışıkları yanıp sönüyordu.

Ambulansa doğru koştu. Alex arkada oturuyordu, başı dizlerinin arasındaydı.

Kalbi boğazına sıkışmış olsa da sesini sakın olmaya zorladı. "Hey."

Başını kaldırdı, beti benzi atmıştı. "Sadece bir ev," diye tısladı. "Neden bunu at?"

"Ne oldu?"

Sağlık görevlisi teçhizatın diğer tarafından belirdi. "Sıradan bir panik atak geçirdi," dedi, ses tonunda küçümseme vardı. Alex'in çenesi kalktı ve ters ters baktı. Ama hiçbir şey söylemedi ve sağlık görevlisi de özür dilemedi.

Daniel kolunu ona doladı. "Tam olarak ne oldu tatlım?" diye mırıldandı, sağlık görevlisinin rozetine bakarak. P. Bledsoe. Aileyi hayal meyal hatırlıyordu.

Alex ona yaslandı. "İçeri girmeye çalıştım. Ön verandaya çıktım ve hastalandım."

Bledsoe omuz silkti. "Onu kontrol . Tansiyonu biraz yüksekti ama normalin dışında değildi. Belki de sadece biraz sakinleştiriciye ihtiyacı vardır." Bunu alaycı bir tavırla söylemişti ve Alex sertleşene kadar Daniel adamın ne demek istediğini anlamamıştı.

Orospu çocuğu. Daniel ayağa kalktı, öfke görüşünün kenarlarını bulandırıyordu. "*Affedersiniz?*"

Alex onun ceketini parmak uçlarının arasına aldı. "Daniel, lütfen."

Ama sesinde utanç vardı ve öfkesi patladı. "Hayır. Bu affedilemezdi."

Bledsoe masumca göz kırptı. "Ben sadece Bayan Tremaine'e sakin olmasını öneriyordum."

Daniel'in gözleri kısıldı. "Hem de nasıl. Elli kadar form doldurmayı planla dostum, çünkü amirin bunu duyacak."

Bledsoe'nun yanaklarına renk geldi. "Gerçekten zarar vermek istememiştim."

"Bunu amirine anlat." Daniel Alex'in çenesini kaldırdı. "Yürüyebilir misin?"

Gözlerini kaçırdı. "Evet."

"O zaman gidelim. Benim arabamda oturabilirsin." Adamın arabasına gelene kadar sessiz kaldı. Adam ön yolcu kapısını açtı ama adam onu içeri sokmaya çalıştığında kadın geri çekildi.

"Hiçbir şey söylememeliydin. Bu kasabada daha fazla düşman edinmeme gerek yok."

"Kimse seninle böyle konuşmamalı, Alex."

Ağzı buruştu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Oraya giremememin bile yeterince aşağılayıcı olduğunu düşünmüyor musun?" Sesi soğuklaştı. "Ama ima ettiği şey doğru. Bir şişe dolusu sakinleştirici yuttum ve neredeyse kendimi öldürüyordum."

" bu değil."

"Elbette mesele bu değil. Mesele şu ki, Bailey'e ne olduğunu öğrenene kadar bu kasabadaki insanlara ihtiyacım var. Uzun vadede umurunda değil. Burada yaşamayı planlamıyorum."

Daniel gözlerini kırptırdı, ilk kez bir noktada bu kadar ani bir şekilde bıraktığı hayatına geri döneceğini düşündü. "Özür dilerim. Bu şekilde düşünmemiştim."

Omuzları çöktü, soğukkanlı görüntüsü kayboldu. "Ve özür dilerim. Yardım etmeye çalışıyordun. Unutalım gitsin." Arabaya binmek için eğildi ve yüzü gevşedi. "Riley."

Riley direksiyonun arkasında oturmuş, tetikte ve kokluyordu. "Arabayı sevdi," dedi Daniel.

"Bunu görebiliyorum. Hey, Riley." Riley'nin kulaklarını kaşıyarak sürücü penceresinden Bailey'nin evine baktı. "Yetişkin bir kadın bir evden korkmamalı."

"Tekrar denemek ister misin?" Daniel sordu.

"Evet." Arabadan geri geri çıktı ve Riley vitesin üzerinden geçerek onu yolcu koltuğuna kadar takip etti. Yüz ifadesi sertti. "Kaçmama izin verme. Beni içeri sok."

"Suç mahalline kusarsan Ed'in hoşuna gitmez," dedi hafifçe, kolundan tutup arabanın kapısını Riley'nin suratına çarparak.

Bir kahkaha attı. "Eğer yeşile dönersem, kaç." Ama eve yaklaştıklarında kıkırdaması kayboldu. Adımları yavaşladı ve vücudu titredi. Daniel bunun gerçek bir fiziksel tepki olduğunu fark etti.

"PTSD," diye mırıldandı. Travma sonrası stres bozukluğu. Tüm belirtiler onda vardı.

"Bunu kendi başıma çözdüm," diye mırıldandı. "Kaçmama izin verme. Söz ver bana."

"Söz veriyorum. Hemen arkada olacağım." Onu hafifçe ön verandanın merdivenlerinden yukarı itti.

"Buraya kadar geldim." Bunu dişlerinin arasından söyledi. Yüzü çok solgunlaşmıştı.

"Daha önce seninle birlikte değildim," dedi. Kadın açık ön kapıda arkasına yaslandı ve Daniel onu nazıkçe ama sertçe ileri itti. Kadın tökezledi ama Daniel onu yakalayarak dik durmasını sağladı. Şimdi vücudu titriyordu ve Daniel onun kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu.

"Sessiz ol, sessiz ol."

"Çıglıklar mı?" diye sordu ve kadın başını salladı. Adam onun omzunun üzerinden baktı. Kolları göğsünün üzerinde sımsıkı kavuşturulmuş, yüzü sıkılmış, gözleri sımsıkı kapatılmıştı. Dudakları sessiz bir "Sessiz ol, sessiz ol" mantrasıyla hareket ediyordu. Daniel kollarını onun beline doladı ve ona sarıldı.

"Harika gidiyorsun. Oturma odasındasın, Alex."

Sadece başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bana burada ne olduğunu söyle."

Daniel nefes nefese kaldı. "Berbat bir yer. Yerde çöpler var."

"Kokusunu ."

"Yerde de eski bir şilte var. Çarşaf yok. Şilte lekeli."

"Kanla mı?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Hayır, muhtemelen ter." Hâlâ titriyordu ama o kadar şiddetli değildi. Onu çenesinin altına sıkıştırdı. Tam oturmuştu. "Duvarda asılı eski bir resim var, eğri büğrü. Kum tepelerinin olduğu sahil manzaralarından biri. Rengi solmuş ve eski."

Her dakika biraz daha rahatlıyordu. "Bu daha önce hiç burada olmamıştı." Gözlerini açtı ve keskin bir nefes aldı. "Duvarlar boyanmış." Sesinde bir rahatlama vardı ve Daniel bu evin onun rüyalarında nasıl görüldüğünü düşündü.

Annesini bu odada ölü bulmuştu. Kariyeri boyunca kafasına silah dayanmış intiharlar keşfetmişti. Duvarlardan en az biri kan, beyin ve kemik parçalarıyla kaplı olmalıydı. Bunca yıl taşımak için ne korkunç bir anı.

"Halı mavi," dedi.

"Daha önce kahverengiydi." Başını çevirip her şeyi içine çekti. "Her şey farklı."

"On üç yıl oldu, Alex. beklenirdi.

Boya. Kimse evi hatırladığınız gibi bırakmaz."

Gülüşü kendini küçümseyiciydi. "Biliyorum. Zaten bilmem gerekirdi."

"Sshh." Başının üst kısmını öptü. "Harika gidiyorsun."

Başını salladı, yutkunması duyulabiliyordu. "Teşekkür ederim. Vay canına, polisler haklıymış. Burası tam bir ahır." Ayak parmağıyla yatağı dürttü. "Bailey, aklından ne geçiyordu?"

"Ed'i aramak için benimle gelmek ister misin?"

Çabucak başını salladı. "Evet," diye ağzından kaçırdı. "Yapma-"

Beni yalnız bırakma. "Seni bırakmayacağım, Alex. Şu eski vodvil gösterilerini izledin mi hiç? Onlar gibi yürüyeceğiz."

Kıkırdadı ama bu acı dolu bir sestti. "Bu çok saçma, Daniel." Onu yakınında tutarak yürümeye başladı. "Ed?" diye seslendi.

Arka kapı çarpıldı ve Ed mutfaktan içeri girdi. Alex'i gördüğünde yüzündeki ciddi ifade şaşkınlığa dönüştü. "Acil yardım ekibi iyi olduğunu söyledi mi?"

"Onları sen mi aradın?" Daniel sordu.

"Evet. Bir arşaf gibi bembeyazdı ve nabzı ay gibi atıyordu." "Teşekkür , Ajan Randall," dedi ve Daniel sesinde utanç vardı. "Şimdi iyiyim."

"Buna sevindim." Daniel'a baktı, gözlerinde hafif bir eğlence vardı. "Ona sahip çıkmayı teklif ettim ama beni geri çevirdi."

Daniel ona bunu düşünme bile der gibi bir bakış attı ve Ed gülümsemesini bastırdı, sonra ayıldı, ellerini kalçalarına koyarak odaya baktı. Ed, "Bu kurgulanmış," dedi ve Daniel'ın çenesinin altından Alex'in başı havaya kalktı.

"Ne?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Birileri buranın dağınık görünmesini istemiş. Bu halı kirli, ama kir içinde öğütölmemiş. Halı liflerinin tabanı temiz - birileri yakın zamanda ve sık sık süpürmüş. Her şeyin üzerindeki toz? Numuneler aldık ve laboratuarda tüm testleri yapacağız, ancak hepsinin aynı bileşimde olduğuna bahse girerim. Kül ve kir karışımı gibi görünüyor. Tuvaletler o kadar temiz ki içinden su içebilirsiniz." Dudakları kıvrıldı. "Tavsiye ettiğimden değil, dikkatinizi çekerim."

"Sosyal hizmet görevlisi Hope'un bir dolapta bulunduğunu söyledi." Eliyle işaret etti. "Tam şurada."

"edeceğiz."

Daniel Ed'i daha fazlası olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. "Ne buldun?"

Alex ona karşı kaskatı kesildi. "Söyle bana. Lütfen."

"Dışarıda, evin arkasındaki ormanda bir boğuşma oldu. Kan bulduk."

"Ne kadar kan?" Alex çok sessiz bir şekilde sordu.

"Çok fazla. Birisi bölgeyi yapraklarla kaplamış ama dün geceki rüzgâr onları etrafa savurmuş. Üzerinde kan lekeleri olan bir sürü yaprak bulduk. Özür dilerim."

Kararsızca başını salladı. Yine titriyordu. "Anlıyorum."

Daniel ona daha sıkı sarıldı. "Evde kan mı buldun Ed?"

"Henüz değil, ama gerçekten yeni başladık. Neden?"

Alex onun yerine, "Çünkü Hope kırmızı boya kalemleriyle boyama yapıyor," diye cevap verdi. "Bunca zamandır dolapta saklanıyor olsaydı, kanı görmezdi."

"Yani ya pencereden bakıyordu ya da ," diye bitirdi Daniel.

"edeceğiz," diye söz verdi Ed.

Daniel Alex'i çekti. "Hadi, Alex. Dışarı çıkalım. Yeterince gördün."

Çenesi yukarı kalktı. "Henüz değil. Yukarı çıkabilir miyim Ajan

Randall?" "Hiçbir şeye dokunmazsan."

Ama kadın kımıldamadı. Daniel eğilip kulağına mırıldandı, "Vodvil yürüyüşü mü yapmak istersin yoksa mağara adamı tarzında omzumun üzerinden mi geçmek istersin?"

Gözlerini kapattı ve elleri bandajların etrafında kenetlendi. "Bunu yapmak zorundayım, Daniel." Ama sesi titriyordu. Soğukkanlılığı ve korkuyu geçmişti.

Daniel bunun iyi bir fikir olduğu konusunda pek de hemfikir değildi. Kadının yüzündeki değişimi şimdiden görebiliyordu. Solgundu, alnı nemliydi. Yine de onu cesaretlendirmek için elini sıktı. "Madem öyle düşünüyorsun, o zaman ben de seninle geleyim."

Merdivenlere vardı ve durdu. Tepeden tırnağa titriyordu, nefesi sık ve hızlıydı. Tırabzanı kavradı, parmakları pençe gibi içeri girdi. "Sadece lanet olası bir ev," diye mırıldandı ve tekrar durmadan önce kendini iki merdivenden yukarı çekti.

Daniel kızın yüzünü kendisine bakacak şekilde çevirdi. Gözleri cam gibiydi ve dehşete kapılmıştı.

"Yapamam," diye fısıldadı.

"O zaman yapma," fısıldadı.

"Yapmak zorundayım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ama yapmak zorundayım." Gözlerini kapattı, acıyla irkildi.

"Çok gürültülü," dedi, sesi daha çok bir çocuk gibi çıkıyordu.

"Ne diyorlar?" diye sordu ve kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?"

"Çılgılık attıklarında ne diyorlar?"

"Hayır. O da, 'Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum. Keşke ölseydin.' " Gözyaşları kül rengi yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Daniel başparmağıyla onun gözyaşlarını sildi. "Kim demiş bunu?" Şimdi sessizce hıçkırıyordu. "Annem. Annem."

Daniel onu kollarının arasına aldı ve kadın sessiz ağlayışının şiddetiyle tüm vücudu sarsılırken Daniel'in takım elbisesinin yakalarını kavradı. Onu da yanına alarak tırmandığı birkaç merdivenden geri geri indi.

Dışarı çıktıklarında ambulans gitmek üzere toparlanıyordu. Bledsoe eğilmiş ve sendeleyeyen Alex'e şöyle bir baktı ve onlara doğru yürümeye başladı. Daniel adama en soğuk bakışını yöneltti ve Bledsoe olduğu yerde durdu.

"Ne oldu?" Bledsoe sordu.

Daniel, "Bu sıradan bir panik atak değil," diye ısırdı. "Çekil şu lanet yoldan."

Bledsoe geriye doğru yürümeye başladı. "Özür dilerim.

Düşünemedim ..." "Kesinlikle düşünmedin. Sana *yürü* dedim."

Bledsoe kaldırımı doğru geri geri gitmiş, sıkıntılı görünüyordu. "O iyi mi?"

Hâlâ onun kollarında ağlıyordu ve bu Daniel'in kalbini kırdı. "Hayır, ama olacak."

Dutton, 30 Ocak Salı, 18:45.

Söğüt gibi bir kızıl saçlı, başı ellerinin arasında, Alex'in ön verandasının basamaklarında oturuyordu. Ön kapı açıldı ve Daniel arabadan iner inmez Alex'in ona bahsettiği altı notayı duydu. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Kızıl saçlı başını kaldırdı ve Daniel kontrolün sınırında olan sinirli bir kadın gördü. Sonra Alex'i gördü ve gözleri odaklanmış bir halde ayağa kalktı. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

"O iyi," dedi Daniel. Arabanın etrafından dolaştı ve Alex'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi Riley." Tazı sokağa doğru tembel bir sıçrayış yaptı.

Alex müziği duyunca irkildi. "Hâlâ çalışıyor mu?"

Kızıl saçlı başını salladı. "Evet."

"Neden sadece orgu fişten çekmiyorsunuz?" Daniel sordu ve kadın ona o kadar öfke dolu bir bakış attı ki neredeyse geri adım atacaktı. "Özür dilerim."

"Org'un fişini çekmeye *çalıştım*," dedi dişlerini sıkarak. "Çılgılık atmaya başladı. Yüksek sesle." Çaresiz bir hayal kırıklığı içinde Alex'e baktı. "Biri beni polise ihbar etti."

"Şaka yapıyorsun," dedi Alex. "Kim geldi?"

"Cowell adında bir şerif yardımcısı. Çığlık atmasını durduramazsak Sosyal Hizmetleri aramak zorunda kalacağımı, komşuların şikayetçi olduğunu söyledi. Ne yapacağımıza karar verene kadar orgu tekrar fişe taktım. Alex, onu sakinleştirmemiz gerekebilir."

Alex'in omuzları çöktü. "Cehennem. Daniel, kuzenim, Dr. Meredith Fallon. Meredith, Ajan Daniel Vartanian." Ayaklarına baktı. "Ve Riley."

Meredith başını salladı. "Bunu . İçeri gel, Alex. Berbat görünüyorsun. Lütfen kabalığımı bağışlayın, Ajan Vartanian. Sinirlerim bozuluyor."

Müzik sadece birkaç dakika sonra onu rahatsız etmeye başlamıştı bile. Saatlerce dinlemeyi hayal bile edemiyordu. Onları, altın bukleli küçük bir kızın org önünde oturup tek parmağıyla aynı altı notayı çaldığı bungalovun içine kadar takip etti. Orada olduklarını biliyormuş gibi bile davranmıyordu.

Alex'in çenesi gerildi. "Bu iş yeterince uzadı. Hope'un bizimle konuşması gerek." Alex duvara doğru yürüdü ve orgu fişten çekti. Müzik hemen kesildi ve Hope başını kaldırdı. Ağzı açıldı ve göğsü genişleyerek derin bir nefes aldı ama daha sesini çıkaramadan Alex yüzüne kapandı. "Yapma. Çığlık atma." Ellerini küçük kızın omuzlarına koydu. "Bana bak Hope. Şimdi."

Hope irkilerek yüzünü Alex'in yüzüne doğru kaldırdı. Onun yanında Meredith sinirli bir şekilde çekti. "'Çığlık atma,' " diye mırıldandı alaycı bir tavırla. "Keşke bunu ben düşünseydim."

"Şşş," diye uyardı Daniel.

"Az önce senin evinden geldim Hope," dedi Alex. "Bebeğim, ne gördüğünü biliyorum. Birinin annene zarar verdiğini biliyorum."

Meredith Daniel'a baktı. "Eve mi gitti?" diye mırıldandı ve Daniel başını salladı.

Hope küçük yüzünde acı dolu bir ifadeyle Alex'e bakıyordu ama çığlık atmak yerine yanaklarından sessiz gözyaşları süzölmeye başlamıştı.

"Korkuyorsun," dedi Alex. "Ben de öyle. Ama Hope, annen seni seviyor. Sevdiğini biliyorsun. Seni asla bilerek terk etmezdi."

Daniel, Alex'in kimi ikna etmeye çalıştığını merak ediyordu, kendisini mi yoksa Hope'u mu? *Senden nefret ediyorum. Keşke ölmüş olsaydın.* Annesi bu sözleri gerçekten söylemiş olsun ya da olmasın, Alex'in zihninde bunlar gerçikti. Bununla yaşamak korkunç bir yükü. Bunu biliyordu.

Gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülen Hope org sırasının üzerinde sallanmaya başladı. Onun yanındaki sıraya kayan Alex, Hope'u kollarının arasına aldı ve onunla birlikte sallandı. "Sshh. Ben buradayım. Meredith de burada. Seni bırakmayacağız. Artık güvendesin."

Riley, Alex'in Hope'u salladığı yere doğru ilerledi ve burnuyla onun kalçasını dürttü.

Alex, Hope'un sıkılı yumruğunu tuttu ve küçük parmaklarını açarak Hope'un elini Riley'nin başına koydu. Riley o kocaman iç çekişlerinden birini yaptı ve burnunu Hope'un dizine koydu. Hope Riley'nin başını okşamaya başladı.

Yanında Meredith Fallon titrek bir nefes aldı. "Umarım köpeğini renklendirdiği gibi sevmez ya da o orgu çalmaz. Riley yatmadan kel kalacak."

Daniel, "Köpek mamasına Rogaine koyacağız," dedi.

Meredith daha çok hıçkırık gibi gelen bir kahkaha attı. "Eve girdi."

Daniel iç çekti. "Evet." "Ve sen de onunla gittin."

"Evet."

"Teşekkür ederim." Boğazını temizledi. "Alex, acıktım ve bu evden çıkmam gerekiyor. Bu sabah koşarken postanenin yanında bir pizzacının önünden geçtim."

"Presto Pizza mı?" Daniel şaşırarak sordu.

"Biliyor musun?" Meredith sordu ve o da başını salladı.

"Çocukken sucuk dilimleriyle yaşıyordum. Hâlâ orada olduğunu bilmiyordum."

"O zaman oraya gidiyoruz. Alex, biraz makyaj yap. Dışarıda yiyeceğiz."

Alex kaşlarını çatarak yüzünü kaldırdı. "Hiç sanmıyorum. Rahibe Anne'i görmeye gidiyoruz."

"Bunu yemekten sonra yaparız. Hope'un da dışarı çıkması gerekiyor. Ona çocuk eldivenleriyle davranıyordum, onu gözlemliyordum. Bir atılım yaptın. Geriye doğru kaymasını istemiyorum."

"Hâlâ yemek yememiz gerekiyor, Alex," dedi Daniel ve Meredith'ten takdir dolu bir bakış aldı. "Uzun sürmez, sonra sığınağa gidebiliriz. Ayrıca, biz yemek yerken kimin geleceğini kim bilebilir? Birini öldürmeye çalışan adam

seni izliyordu. Eğer Bailey'i kaçıran kişi o değilse, kimin kaçırdığını biliyor olabilir."

Başını salladı. "Haklısın. Ve sadece Bailey değil. Diğer kadınlar da var. Özür dilerim, Daniel. Bencilce davranıyorum. Sanırım şu anda doğru düzgün düşünemiyorum."

" değil. Biraz yoğun bir gün geçirdin." Ve buna ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için yanına gitti ve onu kollarına çekti. Kız yanağını onun göğsüne yasladı ve adam buna kendisinin de ihtiyacı olduğunu fark etti. "Hadi, üstünü değiştir." Hâlâ Riley'nin başını okşamakta olan Hope'a baktı. Riley ona duygulu bir bakış attı ve Daniel kıkırdadı. "Acele et, zavallı Riley peruk takmak zorunda kalmasın."

30 Ocak Salı, saat :00.

Direksiyonu kavradı ve dikiz aynasına baktı. Sinirle dudaklarını yaladı. Hâlâ oradaydı. Araba US-19'a girdiğinden beri onu takip ediyordu.

Rhett Porter'ın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği zorunda olduğuydu. . O işaretlenmiş bir adamdı. Arkadaşının küçümseyerek "Hiçbir şey" dediğini duyar duymaz bunu . *Arkadaşı*. Ha. Çok iyi bir arkadaşı, işler zorlaşır zorlaşmaz onu sıcak bir patates gibi bıraktı.

Kaçacaktı. Bir şeyler biliyordu. Her namuslu bölge savcısının bilmek isteyeceği şeyler. Bilmek için para ödeyecekti. Ödemesini tanık koruma şeklinde alacaktı.

İssiz bir yere taşınır, şivesini kaybederdi. Ortadan kaybolurdu.

Sarsıntıyı hissetmeden bir an önce arkasından gelen motor sesini duydu. Lastikler yolun kenarından kayarken direksiyon simidi ellerinden kurtuldu. Kontrolü sağlamak için mücadele etti ama artık çok geçti. Yolun uzaklaştığını gördü. Pencerelerinin önünden ağaçların hızla geçtiğini gördü. Metalin tahtaya çarpma sesini duydu.

Kafatasına gelen ezici darbeyi, göğsündeki delici acıyı, arabası yuvarlanmaya başladığında baş dönmesini hissetti. Kanın demir kokusunu aldı. Kendi kanının. *Kanıyorum.*

Dünya hareket etmeyi bıraktığında, sersemlemiş bir halde kafasını kaldırdı. Baş aşağı asılı duruyordu, hâlâ koltuğuna bağlıydı. Ayak sesleri duydu, dizlerini gördü.

Birisi arabasının enkazına bakmak için çömeldi. Tanıdığı ve bir zamanlar güvendiği gözler ön camın parçalanmış camından ona baktığında umudu tükendi.

Yine de denedi. "Bana yardım et," diye inledi.

Gözleri yuvarlandı. "Emniyet kemeri takmak zorundasınız. Doğru düzgün ölemezsin bile."

Gözler kayboldu. Ayak sesleri geri çekildi, sonra geri döndü.

"Yardım edin bana. Lütfen."

"Sen bir pisliksin, Porter." Dirseğiyle kırık camı kenara itti, içeri uzandı ve kontak anahtarlarını aldı. Bir dakika sonra anahtarlar geri geldi. Rhett bir anahtarın eksik olduğunu biliyordu. Neredeyse gülümseyecekti, keşke orada olup anahtarın neyi açtığını gördüklerindeki şaşkın tepkilerini görebilseydi.

Sonra benzin kokusunu aldı, sonra da yanan çıranın keskin kokusunu ve anladı.

Öleceğim. Gözlerini kapadı ve uzun zamandır koruduğu adamlara lanet okudu. On üç yıl boyunca bu sırrı saklamıştı. Şimdi . . . *Hepinizi cehennemde göreceğim.*

Yolda durmuş, yumrukları kalçalarında, aşağıdaki arabanın etrafını yalayan ateşi izliyordu. Durduğu yerden sıcaklığı hissedebiliyordu. Yakında biri gelecekti. Benzin bidonunu bagaja koydu ve uzaklaştı. *Güle güle, Igor. Seni aptal orospu çocuğu.*

Arabayı sürerken yutkundu. Bir zamanlar sayıları yediydi. Şimdi üç kişiydiler.

İkisinin ortadan o sorumluydu. DJ'in cesedi hiç bulunamamıştı. Bataklığın sülfür kokusunu, DJ'in cesedini teknesinin kenarından atarken çıkan sıçramayı hatırlıyordu. O gece bir timsahın ziyafet çektiğini hayal etti.

DJ bir sorumluluktı. Kumar, içki, kadınlar. Bir sürü kadın. Jared O'Brien'a boşuna "Don Juan" lakabını takmamışlardı. Jared sarhoş olduğunda atıp tutmaya başlardı. Hepsini ifşa etmesi an meselesiydi. Ya Jared ya da diğerleri. Seçim yapmak o kadar da zor değildi.

Her nasılsa Igor'u öldürmek çok daha zor olmuştu. Rhett Porter'ın işi bittiğinde, vücudundan da geriye pek bir şey kalmayacaktı. Yani her şey

Bir yerlerde bir timsahın boş mideyle yatağa girmesi dışında aynı farka denk geliyordu.

Şimdi gitmiş olan diğer ikisini düşündü. Daniel Vartanian, Ahab'ı alaşağı etmişti. Tabii ki Simon'ın yüzüne karşı asla böyle dememişlerdi. Simon korkunç bir herifti, tahta bacağı dokunulmaz pek çok konudan sadece biriydi. Simon'ı ilk kez gömdükleri günü hatırlıyordu. Hepsinin hissettiği ama kimsenin dile getirmediği rahatlamayı.

Ya diğeri? Bu sadece bir zaman meselesiydi. Açıkçası Po'boy'un gezegendeki her savaş bölgesinde kurşunlardan kaçarak bu kadar uzun süre yaşamasına şaşırılmıştı. Sonunda Wade'i öldüren Iraklı bir isyancı olmuştu. Dutton'ın savaş kahramanının bir kutu içinde eve döneceği haberini alınca önce rahatlamıştı. Wade Crichton yıllarca koparılamayan bir iplik olmuştu, içlerinden kasabayı terk eden tek kişi, diğerlerinin görüş ve kontrolü dışında kalan tek kişi.

Simon hariç, diye düşündü. Bunca yıl onun ölümüyle güvende olduklarını sanmışlardı. Daniel Vartanian'a o korkunç herifi sonsuza dek öldürdüğü için teşekkür etmeleri gerektiğini düşünüyordu ama Daniel Vartanian'a herhangi bir şey için teşekkür etme düşüncesi onu hasta ediyordu. Simon korkutucuydu ama Daniel kendini beğenmiş biriydi ve bu onu öfkeliyordu.

Artık Simon ve Wade'in yanı sıra Rhett ve Jared de gitmişti.

Şimdi sayıları sadece üçtü. Hem Simon hem de Wade ulaşamayacağı bir yerde ölmüş, anahtarlarının nerede olduğu da belirsiz kalmıştı. Bir hafta önce anahtarlarını bulmanın tüm sorunlarını çözeceğini düşünebilirdi. Ama şimdi anahtarlar sorunlarının en küçüğüydü.

Janet ve Claudia, ikisi de ölü bulundu, tıpkı Alicia Tremaine gibi. *Ve onları ben öldürmedim.* Patronu da öldürmedi. *Öldüreceğini düşünecek kadar aptaldım.* Harvard hasta ve sapkındı ama aptal değildi.

Hepsi aptal çocuklardı ama şimdi birer adam oldular. Topluluğun liderleri. Bu huzursuz ateşkesi yıllarca kendi aralarında idare ettiler, hiç kimse kendileri için kurdukları hayatları kaybetmek istemedi. Kazandıkları saygınlığı.

Janet ve Claudia'yı başka biri öldürmüştü, Alicia Tremaine'in ölümünü en küçük ayrıntısına kadar taklit eden biri. Bir taklitçi olabilir.

Birinin anahtarlardan haberdar olması dışında. Biri onlarla alay ediyordu. Aklına Rhett Porter geldi. Birisi panik yapmalarını istemiş. Rhett

paniklemişti ve şimdi ölmüştü.

Artık üç kişilerdi. Başka kimse paniğe kapılmazsa, başkalarının bunu öğrenmesi ve Alicia Tremaine'le bağlantılarının ortaya çıkması mümkün değildi.

Çünkü onu öldürmemişlerdi. Alicia Tremaine'e tecavüz etmişlerdi ama onu öldürmemişler ya da battaniyeye sarılı cesedini bir çukura atmamışlardı. Alicia Tremaine'i öldüren adam on üç yıldır parmaklıklar ardında çürüyordu. Sakin kaldıkları sürece artık kimse onları suçlayamazdı. Sadece sakın kalmaları gerekiyordu.

Sakin olun. Ve düşün. Vartanian'dan önce bu kadınları kimin öldürdüğünü bulması gerekiyordu. Eğer Vartanian bu piçi önce yakalarsa. Janet ve Claudia'yı kim öldürdüyse kulübü biliyordu. Piç herif söyleyecekti. Ve kendileri için inşa ettikleri her şey ellerinden alınırdı. Yok edilirdi.

Daniel Vartanian'ın ne bildiğini öğrenmeliyim. O kadar insan varken neden Vartanian bu davaya atandı? Vartanian biliyor muydu? Simon'ı ve bizi biliyor muydu? Vartanian Simon'ın anahtarını bulmuş muydu?

Dişlerini sıktı ve frene bastı. Önündeki araba sürünüyordu, hiç acelesi yoktu. Farlarını yaktı ve araba hemen şerit değiştirerek geçmesine izin verdi. *Daha iyi.*

Önündeki açık yola odaklandı. Bu zihnini boşaltmasına, düşünmesine yardımcı oluyordu. Vartanyan bir şeyden şüphelendiyse bile söylemiyordu ama Daniel her zaman ağzı sıkı biri olmuştu. O gözleriyle kendi tarzında korkutucuydu.

Vartanian da Alex Fallon'la birlikte olmaya başlamıştı ve bu da başlı başına büyük bir sorundu. Janet ve Claudia'yı kimin öldürdüğünü bulsalar bile, olan olmuştu. Herkes Alicia Tremaine'den, onun nasıl öldüğünden bahsediyordu. Ve şimdi Alex Fallon'un kasabada dolaşması, Alicia'ya bu kadar benzemesi, sadece alevleri körüklüyordu.

Alex Fallon kasabada dolaşıyordu çünkü Bailey hâlâ kayıptı. Artık Bailey Crighton'a ne olduğu üzerinde kontrolü yoktu ama Alex Fallon'a ne olduğu üzerinde kontrolü vardı. Adamı bu öğleden sonra büyük bir hata yapmıştı. Adamın sadece Fallon'u izlemesi, rapor vermesi ve yanlış insanlarla konuşmasını engellemesi gerekiyordu. Onu sokak ortasında ezmesini asla istememişti. İnsanları uzaklaştırmanın başka, daha ihtiyatlı yolları da vardı.

Bunu biliyordu. Alex Fallon'dan gizlice kurtulacaktı. Sonra ölü kadınlar ve anahtarlarla onlarla kimin alay ettiğini bulacaktı. Vartanian o piçi önce.

Çünkü Daniel gerçekte ne olduğunu öğrenirse, başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Hapse gireceklerdi. *Önce ben öleceğim*. Gaza bastı ve hızla kasabaya geri döndü. Hapse girmeye ya da önce ölmeye hiç niyeti yoktu. Yapacak işleri vardı.

Mack kamerasını indirdi, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı. Birbirlerine düşman olacaklarını biliyordu. Ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Ama son bir ay içinde dördünden biri ne zaman şehir dışına çıksa Mack onu takip etmişti. Genellikle hiçbirinin ortaya çıkmasını istemeyeceğini bildiği harika yeni sırlarla ödüllendirilirdi ve elbette bu gece de bir istisna değildi.

Artık dört kişi üç kişiydi ve Mack hayalinin gerçekleşmesine bir adım daha yaklaşmıştı. Az önce çektiği fotoğrafları gözden geçirdi. Kalan üç kişi için planı sağlamdı ama bu fotoğraflar, temel planı suya düşerse kullanışlı bir B planı oluşturacaktı. Her zaman bir olasılık, bir arka kapı, bir kaçış kapağı vardır. Bir B Planı. İyi öğrendiği hapisane derslerinden biri daha.

Derslerden bahsetmişken, teslim etmesi gereken bir tane daha vardı. Birkaç saat içinde, bir kızın ve çok güzel bir 'Vette'in daha gururlu sahibi olacaktı.

On Birinci Bölüm

Dutton, 30 Ocak Salı, :30.

Pekâlâ." Meredith içkisini yudumlarken iki gözünün kenarından bir casus gibi bakıyordu. "Biraz dikkat çekmek gibisi yok."

Alex, Presto's Pizza Parlor'daki masanın üzerinden ona alaycı bir bakış attı. "Bunun olacağı konusunda seni uyarmaya çalışmıştım. İnsanlar bütün hafta bana bakıp durdu." Kabine oturur oturmaz kolunu omuzlarına dolayarak büyük bir gösteri yapan Daniel'a baktı. "Ve sen de hiç yardımcı olmuyorsun."

Omuz silkti. "Dün gece seni öptüğümü zaten biliyorlar."

Meredith, "Ve seninle birlikte Bailey'nin evine girdiğini," diye ekledi.

Alex irkildi. "Nasıl? Bu daha birkaç saat önce oldu."

"Müzik kutusunda duydum. Bayılmışsın ve Daniel seni kollarında taşımış."

"Bayılmadım. Ve o evden kendi ayaklarımın üzerinde yürüyerek çıktım."

Dudaklarını büzdü. "Yemin ederim. Bu insanlar sadece yaşamalı."

"Onlar yaptı," diye mırıldandı Daniel. "Bizimkiler. İki müsrif çocuğun aynı anda eve dönmesi pek sık rastlanan bir şey değildir."

"Ve zinaya başla." Meredith elini kaldırdı. "Onların sözü, benim değil. Yemin ederim."

Alex gözlerini kıstı. "Kimin?"

Daniel onu daha yakına çekti. "Önemli değil," dedi. "Buradayız ve daha ilginç bir şey olana kadar halkın tüketimi için yemiz."

Meredith, Hope'un servis altlığı üzerine çizdiği karikatüre baktı. "Çok güzel, Hope."

Alex iç çekti. "Ve çok kırmızı," dedi, o kadar sessizdi ki sadece Daniel duyabildi. Daniel sessiz bir karşılık olarak onun omzunu sıktı. Alex başını kaldırıp ona baktı. "Ajan Randall diğer iki kadın hakkında sana yardımcı olacak bir şey buldu mu?" diye fısıldadı. Daniel işaret parmağını onun dudaklarına bastırdı ve başını salladı.

"Burada olmaz," diye fısıldadı. Onları izleyen yüzlere bakarak etrafına bakındı. Gözleri sert ve ihtiyatlı bir hal aldı ve Bailey'nin kaybolmasından ve iki ölümden sorumlu olan kişinin orada olup olmadığını, onları izleyip izlemediğini merak biliyordu.

Beni izliyor, diye düşündü, midesinin çukurundaki hastalık hissini bastırarak. Sıyrılmış avuçlarına baktı. Hantal bandajları çıkarmıştı ama sadece ellerine bakması yetmişti ve öğleden sonra yaşadığı şok geri gelmişti. Gıcırdayan lastikler, çığlıklar -hem çevredekilerin hem de kafasının içindekilerin çığlıkları.

Birisi onu öldürmeye çalışmıştı. Hâlâ kafamda tam olarak oturmamıştı. Birisi iki kadını öldürmüştü. Bu da tam olarak aklıma yatmamıştı.

Birisi Bailey'i kaçırmıştı. Bunu bilmesine rağmen, kan döküldüğünü bilmek olayı daha gerçekçi kılıyordu. Evi düşündü. Artık orada olmadığına göre, olayı biraz daha tarafsız bir gözle değerlendirebilirdi.

"Daha önce kimse bana sormamıştı," diye mırıldandı, sonra bunu yüksek sesle söylediğini fark etti.

Daniel onun yüzüne bakmak için geri çekildi. "Sana ne sordu?" Onun gözleriyle karşılaştı. "Ne çığlık attıklarını."

Mavi gözleri hafifçe kısıldı. "Gerçekten mi? Bu beni şaşırttı. Ne dediklerini daha önce biliyor muydun yoksa bugün mü hatırladın?"

Senden nefret ediyorum. Keşke ölseydin. Başka tarafa baktı. "Daha önce biliyordum ama orada dururken . . . çok netti. Sesini tekrar duyabiliyordum. Sanki dünmüş gibi."

Eli saçlarının altından geçerek başının arkasını kavradı, başparmağı boynunda tam olarak zonklayan yeri buldu. "Kim 'Hayır' diyor?"

Sertçe yutkundu. "Bu ben oluyorum. Sanırım. Emin değilim." Başparmağı boynunda sihrini göstermeye devam etti ve omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azaldı. Çenesini göğsüne indirdi ve ... içine çekti. "Bunu da iyi yapıyorsun."

Adamın kıkırdaması içini ısıttı. "Bildiğim iyi oldu." Çok geçmeden durdu ve elini çekti. "Pizza geldi."

Tava masanın üzerinden kaydı ve Alex sert yüzlü ve kırmızı rujlu bir kadın olan garsonun yüzüne baktı. Kadın tanıdık geliyordu ama Alex yüzünü çıkaramıyordu. Çok fazla makyaj yapmıştı ve gözleri sertti. Yirmi beş ile otuz beş arasında bir yaşıydı. Onun

İsim etiketinde "Sheila" yazıyordu ve gözleri Daniel'ın yüzüne yapışmıştı, ama çekici bir şekilde değil. Sözlerini tartıyor gibiydi.

"Sen Daniel Vartanian'sın," dedi Sheila sonunda düz bir sesle.

Adam onun yüzünü inceliyordu. "Öyleyim," dedi. "Ama seni hatırlamıyorum. Özür dilerim."

Kırmızı dudakları inceldi. "Hayır, beni hatırlamazsın. Biraz farklı çevrelerdeydik. Babam değirmende çalışıyordu."

Alex'in omuzları sertleşti. Kâğıt fabrikasında kasabanın yarısı bir dönem çalışmıştı. Bailey'nin babası da orada çalışmıştı. Craig Crichton o gece oradaydı. Annesinin ona ihtiyaç duyduğu gece. *Benim de anneme ihtiyacım olduğu gece.* Gözlerini kapattı. *Sessiz ol. Sessiz ol.* Daniel'ın başparmağı boynuna geri döndü, baskı uyguladı ve bir kez daha gerginlik azalmaya başladı, diğer anıların yüzeye çıkması için yer açtı.

"Sen Sheila Cunningham'sın," dedi Alex. "Biyoloji dersinde yan yana oturuyorduk." *Bitiremediğim yıl. Alicia'nın öldüğü yıl.*

Sheila başını salladı. "Beni hatırlayacağını ." Alex kaşlarını çattı. "Hatırlamadığım çok şey var."

Sheila tekrar başını salladı. "Etrafta bundan çok var." "Senin için ne yapabiliriz, Sheila?" Daniel sordu.

Sheila'nın çenesi gerildi. "Bugün Bailey'nin evindeydin."

Meredith başını kaldırdı, tetikteydi ve dinliyordu. Arkalarındaki kabindeki insanlar da dönmüş, belli ki onları dinliyorlardı. Sheila fark etmemiş gibiydi. Gözleri kısılmıştı ve boynunda bir damar zonkluyordu.

"Bu kasabadaki insanlar Bailey'nin bir sürtük olduğuna inanmanızı isterdi. Beş para etmez biri olduğuna. Ama bu doğru değil." Sheila Hope'a bir bakış attı. "O iyi bir anneydi."

"'Öyleydi' diyorsun," dedi Daniel sessizce. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bilseydim sana söyledim. Ama o çocuğu bırakıp gitmediğini biliyorum." Yanaklarını içine çekti, gerçekten söylemek istediği şeyi kontrol altında tutmak için gözle görülür bir mücadele verdi. "Herkes o zengin kızlar öldü diye üzüldü. Normal kızları kimse umursamadı. Bailey kimsenin umurunda değil." Alex'e baktı. "Sen hariç."

"Sheila." Havlayan emir mutfğa açılan pencereden geldi. "Buraya gel."

Sheila başını salladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Oops. Gitmem gerek. Çok fazla şey söyledim. Tekneyi sallamak ya da güç üzmek istemem."

"Neden?" Daniel sordu. "Tekneyi sallarsan ne olur?"

Kırmızı dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. "Bailey'e sor. Oh, bekle. Soramazsın." Topuklarının üzerinde döndü ve mutfağa geri dönerek elinin tersiyle sallanan kapıya vurdu.

Alex arkasını bank koltuğuna yasladı. "Pekâlâ."

Daniel hâlâ sallanmakta olan mutfak kapısına bakıyordu. "Evet, öyle." Dikkatini pizzaya verip tabaklarına koydu, ama yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Yiyin bakalım."

Meredith bir tabağı Hope'un eğik yüzünün altına itti ama küçük kız sadece yemeğe baktı. "Haydi Hope," diye yalvardı. "Yemeğini ye."

"Hiç yemek yedi mi?" Daniel söyledi.

Meredith, "Önünde yeterince uzun süre bırakırsam sonunda yiyor," diye cevap verdi, "ama sadece sandviç yedik. Buraya geldiğimden beri ilk gerçek yemeğimiz bu."

"Özür dilerim," dedi Alex. "Çok iyi bir ev sahibesi olamadım."

"Bir şey söylemeyecektim." Meredith pizzayı ısırdı ve beğeniyle gözlerini kapadı. "Çok güzel, Daniel. Sen haklıydın."

Daniel bir ısırik aldı ve başını salladı. "Sanırım bazı şeyler için geri dön." Sonra dış kapı açıldığında içini çekti. "Harika."

Pahalı bir takım elbise giymiş iri bir adam kaşlarını çatarak restoranın önünden geçti. Alex, Meredith'e, "Belediye Başkanı," diye mırıldandı. "Garth Davis."

"Biliyorum," diye mırıldandı Meredith. "Bu sabah gazetede resmini gördüm."

"Daniel." Belediye Başkanı masalarının önünde durdu. "Arayacağına söz vermiştin." "Sana söyleyecek bir şeyim olduğunda. Sana söyleyecek bir şeyim yok. henüz."

Belediye Başkanı iki elini masaya koydu ve öne doğru eğilerek Daniel'ın yüzüne baktı. "Sana bir gün vermemi söyledin. Üzerinde çalıştığınızı söylemişsiniz. Ve işte burada oturuyorsun."

"Ve ben de burada oturuyorum," dedi Daniel yumuşak bir sesle. "Gözümün önünden çekil, Garth."

Belediye başkanı yerinden kıpırdamadı. "Bir güncelleme istiyorum." Dinleyicileri için yüksek sesle konuşuyordu, diye düşündü Alex. Seçim bölgesi. Politikacılar.

Daniel daha yakına eğildi. "Gözümün önünden çekil, Garth," diye mırıldandı ve belediye başkanına öyle soğuk bir bakış fırlattı ki Alex bile irkildi. "Şimdi." Belediye başkanı

yavaşça doğruldu ve Daniel bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Başkan Davis. En son bilgilere sahip olma isteğinizi anlıyorum. Size söyleyecek bir şeyim olsa bile, bunu paylaşmam için uygun yerin burası olmadığını takdir etmelisiniz. Bu öğleden sonra ofisinizi aradım. Telefon çaldı ama kimse cevap vermedi."

Davis gözlerini kıstı. "Bu öğleden sonra Kongre Üyesi Bowie'nin yanındaydım. Mesajı almadım. Özür dilerim Daniel." Ama gözleri hiç de öyle olmadığını söylüyordu. "Yardımcımla konuşup çağrınıza neden cevap vermediğini öğreneceğimden emin olabilirsiniz."

"Öyle yap. Yine de bilgi almak istersen, halka açık bir yerde olmadığım zamanlarda konuşmaktan memnuniyet duyuyorum."

Belediye Başkanı'nın yanakları kızardı. "Elbette. Janet ve Claudia'nın başına gelenleri öğrendiğimden beri korkunç bir gün geçiriyorum."

Alex soğuk bir ifadeyle, "Ve Bailey Crighton," dedi.

Belediye Başkanı Davis mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Ve Bailey. Tabii ki. Daniel, akşamın büyük bölümünde ofisimde olacağım. İstersen beni ara."

O gittiğinde Alex, "Bu iştahını kaçırmaya yeter," dedi. "Alex." Meredith'in sesi gergindi ve Alex nedenini hemen anladı.

Hope pizzanın üzerindeki peyniri itmiş, ellerine ve yüzüne sos bulaştırmıştı. Her tarafı kan içindeymiş gibi görünüyordu. Ve Alex'in kanını donduracak şekilde sallanıyordu.

Daniel tepki vermekte gecikmedi. Ayağa kalktı, Hope'un yüzündeki ve ellerindeki sosu bir peçeteye sildi. "Hope, tatlım," dedi, sesine Alex'in hissetmediğini bildiği bir mizah katarak. "Şu pisliğe bak. Üstelik yeni güzel elbisene de bulaşmış."

Yandaki kabindeki çift arkasını dönünce Alex Toby Granville ve karısını tanıdı. "Yardımcı olabilir miyim?" Toby endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Daniel kolayca. "Onu eve götüreceğiz ve temizlenmesini sağlayacağız. Çocuklar nasıldır bilirsin." Cebinden cüzdanını çıkardı ve Sheila elinde ıslak bir havluyla mutfaktan geldi.

Belli ki izliyordu. Mekandaki diğer herkes gibi.

Daniel ona katlanmış bir banknot uzattı ve Alex kartvizitinin beyaz kenarının yeşil mürekkebin üzerine çıktığını görebiliyordu. "Üstü kalsın." Adam Alex'i kabinden çekti ve Alex dizleri tutulmuş bir şekilde irkildi. Ama bacaklarını

Meredith'i kapıya kadar takip ederek hareket etti. Daniel Hope'u kollarının arasına aldı. "Gidelim, güzel kız. Seni eve götürelim."

Alex Sheila'ya son bir kez baktıktan sonra Daniel'ı arabasına kadar takip etti.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde bungalova dönmüşlerdi. Meredith önlerinden koştu ve Alex topallayarak eşikten geçtiğinde, Meredith Prenses Fiona saç şekillendirme başlığını masanın üzerine koymuştu. Meredith Hope'u Daniel'ın kollarından alıp saç şekillendirme başlığının önüne koydu, sonra çömelerek Hope'un yüzüne baktı.

Meredith ısrarla, "Annene ne olduğunu bize göster, Hope," dedi. Kırmızı oyun hamuru kutusunu kaptı ve avucunun içinde salladı. "Göster bize."

Hope, Fiona'nın kafasına bir parça sürmüştü. Kırmızı oyun hamuru Fiona'nın yüzünü ve saçlarını kaplayana kadar bunu tekrarlardı. Bitirdiğinde çaresizce Meredith'e baktı.

Alex nefesinin ciğerlerinden sızdığını hissetti. "O şeyi gördü."

"Yani bunu kimin yaptığını görmüş olabilir," dedi Daniel, sesi gergin çıkıyordu. "Yarın sığınağa gideceğiz, Alex. Hope'u bu gece bir adli tıp uzmanına götürmek istiyorum. Meredith, patronum Hope'u yarın sabah bölüm psikoloğumuza götürmemi istedi ama bence o da bu gece olmalı."

Alex sinirlendi. "Meredith iyi bir çocuk psikoloğu. Hope da ona güveniyor."

Ama Meredith başını sallıyordu. "Çok yaklaştım Alex. Danışmanını ara, Daniel. Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Atlanta, 30 Ocak Salı, :00.

Barda şimdiden bir düzine güzel kız vardı ama Mack hangisini eve götüreceğini çok iyi biliyordu. Beş uzun yıldan beri, o ve iki arkadaşının küçük sevimli numaralarını çekip hayatını elinden aldıkları geceden beri biliyordu. Kendilerini çok zeki, çok akıllı sanıyorlardı. Şimdi Claudia ve Janet ölmüştü. Ve Gemma da yakında onu takip edecekti. Ona yaklaşırken ince bir beklenti vızıltısı tenini yaktı. Nasıl tepki verirse versin, gecesi aynı şekilde sona erecekti.

İşi bitmiş, ölmüş ve kahverengi bir yün battaniyeye sarılmış. Dutton'ın sütunlarını korkutmak için sadece bir araç daha. Bara yaslandı, protestoyu görmezden geldi

arkasındaki kadını taburesinden aşağı itti. Gözü sadece ödülündeydi.

Gemma Martin. Onun ilk sevişmesiydi. Sonuncusu olacaktı. On altı yaşındaydılar ve fiyatı onun 'Vette'inin direksiyonunda bir saat olmuştu. O gece sarhoş olmuş ve adamın sol çamurluğuna bir çentik atmıştı. Bu gece de sarhoş olma yolundaydı ve adamın bıraktığı göçük onun içinde olacaktı. Mack intikamının tadını çıkarmayı planlıyordu.

"Affedersiniz," dedi bandonun gürültüsü arasında.

Başını çevirdi, gözlerini adamın başından ayaklarına doğru gezdirdi, gözleri ilgiyle keskinleşti. Beş yıl önce ona gülmüştü. Bu gece, onunla ilgileniyordu ve onun kim olduğundan tamamen habersizdi.

Başını öne eğdi. "Evet?"

"Kullandığınız o muhteşem kırmızı Corvette'i fark etmeden edemedim. Bir tane almayı düşünüyorum. Seninki hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülümsemesi kedi gibiydi ve Mack onu uzaklaştırmak için cebindeki küçük Rohypnol şişesine ihtiyaç duymayacağını biliyordu. için gelmişti. Bu onun sonunu çok daha lezzetli kılacaktı. "Mükemmel bir araba. Sıcak, hızlı ve tehlikeli."

"Tam da şeye benziyor."

Atlanta, 30 Ocak Salı, :00.

Daniel telefona, "Bir şey duyarsan lütfen beni ara," dedi ve tam Chase ofisine geldiğinde telefonu kapattı, Daniel'ın hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Chase üst düzey yetkililerle toplantıdan yeni gelmişti ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa toplantı iyi bitmemişti.

"Kimdi o?" Chase sordu.

"Fort Benning. Ordu papazına bir sürü mesaj bırakmıştım." "Dün sabah Bailey'i görmeye gelen ve Alex'le konuşuyorum."

"Evet. Dinlenmek için Benning'e uçmuştu. Albany'nin güneyine, ailesinin evine gidiyordu ama hiç gelmedi. Dutton'da mola vermiş olsa bile, akşam yemeğine kadar Albany'de olması gerekirdi. Onu kayıp ilan ediyorlar."

"Lanet olsun, Daniel. Bana iyi haberler ver."

"Sanırım Janet'in nerede kaçırıldığını biliyorum. Erkek arkadaşıyla yaptığı telefon görüşmesinin bölgeyi araştırdım ve sipariş ettiği köfteye kadar onu hatırlayan bir adam buldum. Güvenlik kayıtlarında siparişi verirken görülüyor. Felicity, Janet'ın mide içeriğinde sandviçi bulamadı, yani yemeğini hiç yemedi. Minibüsüne zorla girdiğini ve dışarı çıktı onu etkisiz hale getirdiğini düşünüyorum."

"Minibüsü kameraya aldık mı?"

"Hayır. Otoparkta kamera yok, sadece içeride var. Çevredeki işyerlerinin hiçbirinde de kamera yok. Kontrol ettim."

Chase ters ters baktı. "O zaman en azından bana sanatçının çocukla bir ilerleme kaydettiğini söyle."

"Ressam yarın sabaha kadar müsait değil," dedi Daniel, Chase patlamaya başladığında yorgun bir el kaldırarak. "Bu konuda benimle kavga etme. Her iki sanatçı da kurbanlarla birlikte. Sırada biz varız."

"O zaman çocuk şimdi kimde?" Chase talep etti.

"Chase." Mary McCrady Daniel'in ofisine girdi ve Chase'e uyarıcı bir bakış attı. "*Çocuğun* adı Hope."

Daniel, Mary McCrady'den hep hoşlanmıştı. Kendisinden biraz daha yaşlı, Chase'den biraz daha gençti. Dünyayla ilgili saçma sapan bir tavrı vardı ve kimsenin onu ya da kanatları altına aldığı hastaları korkutmasına izin vermiyordu.

Chase gözlerini devirdi. "Yorgunum, Mary. Son bir saattir patronum ve *onun* patronu tarafından bağırsaklarım kesilip biçiliyor. Bana *Hope* konusunda ilerleme kaydettiğini söyle."

Mary bir omzunu kaldırdı. "Sen büyük bir çocuksun, Chase. Biraz kesip biçmeyi kaldırabilirsin. Hope travma geçirmiş bir çocuk. Kaldıramaz."

Chase söylenmeye başladı ama Daniel onun sözünü kesti. "Ne öğrenebildin Mary?" Daniel sakince sordu ve Mary onun sandalyelerinden birine oturdu.

"Fazla bir şey değil. Dr. Fallon tam olarak benim yapacağım şeyi yaptı. Oyun terapisini kullandı ve Hope'un kendini güvende hissetmesini sağladı. Hope'un bırakmaya hazır olmadığı hiçbir şeyi ondan çekip alamıyorum."

"Yani hiçbir şeyin yok." Chase başını duvara vurdu. "Harika."

Mary omzunun üzerinden sinirli bir bakış fırlattı. "Hiçbir şeyimiz yok demedim. Fazla bir şeyimiz yok dedim." Dosyasından bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunu o çizdi."

Daniel sayfayı inceledi. Bir çocuğun kaba çizim tarzıydı, bir figür yüzüstü yatıyordu, başı kırmızıyla karalanmıştı. Erkek olan ve dik duran diğer figür neredeyse sayfayı dolduruyordu. "Daha önce elimize geçenden çok daha fazlası. Cuma günü o dolapta bulunduğundan beri sadece boyama kitaplarındaki önceden çizilmiş resimleri boyadı."

Mary ayağa kalktı ve masanın onun tarafına geçti. "Anlayabildiğimiz kadarıyla bu Bailey." Yüzükoyun yatan adamı işaret etti.

"Evet, bunu anladım. Kırmızıyı fark ettim." Göz ucuyla ona baktı. "Meredith Fallon sana pizza sosu ve oyun hamurundan bahsetti, değil mi?"

"Evet." Mary kaşlarını çattı. "Bu bebeği bu kadar zorlamak istemezdim ama tam olarak ne gördüğünü öğrenmemiz gerekiyor." Ayağa kalkan figürü işaret etti. "Bailey'nin saldırısı."

"Evet, onu da anladım. Adam kocaman, Bailey'den üç kat daha büyük."

"Bu adamın gerçek boyutu değil," dedi Mary.

Chase kapıdan, "Bu onun tehdidi, onun gücü," dedi ve Mary şaşkınlıkla başını kaldırdığında biraz mahcup görünüyordu. "Ben canavar değilim, Mary. Bu çocuğun cehennemi yaşadığını biliyorum. Ama bunu ne kadar çabuk atlatırsa, onu düzeltmeye o kadar çabuk başlayabilirsin."

Mary sevecen bir öfkeyle içini çekti. "Onu tedavi edeceğiz, Chase. Onu iyileştirmeyeceğiz." Tekrar resme baktı. "Şapka takıyor."

"Beyzbol şapkası mı?" Daniel sordu.

"Söylemesi zor. Onun yaşındaki çocukların çizebilecekleri sınırlı sayıda grafik resim var. Tüm şapkalar çoğunlukla aynı görünür. Bütün figürler aynı görünür. Ama eline bakın."

Daniel gözlerini ovuşturdu ve resmi yaklaştırdı. "Bir sopa. Kan damlıyor."

"Ed'in ekibi hiç kanlı sopa buldu mu?" diye sordu.

Daniel, "Hâlâ olay yerini inceliyorlar," dedi. "Ormana ışıklar yerleştirdiler, Hope'un saklanmış olabileceği bir yer arıyorlar. Çubuk neden bu kadar küçük?"

"Çünkü bunu bastırıyor," dedi Chase. "Bu onu korkutuyor, bu yüzden zihninde olabildiğince küçültüyor."

Mary başını salladı. "Oldukça. Bunu görmek istersin diye düşündüm. Gece için ayrıldık. Bunu aldıktan sonra onu daha fazla zorlamaktan korktum. Yarın devam edebiliriz. Biraz dinlen, Daniel." Ağzının bir tarafı kalktı. "Doktorun emri."

"Denerim. İyi geceler, Mary." Mary gittiğinde Daniel Hope'un çizimine baktı, kendini suçlu ve parçalanmış hissediyordu. "Bir yanım üçünün de güvenli bir evde olmasını istiyor, Alex, Hope ve Meredith'in. Ama şu ana kadar Hope ve Alex bunu düzenleyenlerle tek bağlantımız. Eğer onları saklarsak..."

Chase başını salladı. "Biliyorum. Polis varlığını arttırdım. Yirmi dört-yedi. Bu son toplantıda gündemde olan şeylerden biri de buydu."

"Bu Alex'in aklını yatıştıracaktır. Ve benimkini de. Teşekkürler, Chase." "Mary haklı. Biraz uyu, Daniel. Sabah görüşürüz."

"Ed'e bizimle sekizde buluşmasını söyleyeceğim," dedi Daniel, Dutton'dan GBI binasına sabah trafiğinde ne kadar sürede gideceğini zihninde hesaplayarak. Çünkü dışarıdaki polis varlığına rağmen Daniel işini şansa bırakmıyordu. Bungalovun oturma odasında bir kanepe vardı. Bu gece orada uyuyacaktı.

30 Ocak Salı, :00.

Cep telefonu çaldı. Kendi adına kayıtlı olmayan telefon. Arayanın kimliğine bakmasına gerek yoktu. Bu numarayı arayan tek kişi oydu.

"Evet." Sesi kendi kulaklarına yorgun geliyordu. Çünkü yorgundu. Bedeni ve ... ruh. Hâlâ bir ruhu varsa tabii. Rhett Porter'ın gözlerindeki bakışı hatırladı.

Bana yardım et.

"Bitti mi?" Sesi soğuktu ve hiçbir zayıflığa tahammülü yoktu.

O da omurgasını dikleştirdi. "Evet. Rhett büyük bir zaferle gitti."

Homurdandı. "DJ'e yaptığın gibi onu da timsahlara yem etmeliydin."

"Evet, ama ben yapmadım. Bataklığa inip geri dönecek zamanım yoktu. Bak, yoruldum. Eve gidiyorum ve-"

"Hayır, değilsin."

İç çekmek istedi ama içine attı. "Peki neden?" "Çünkü daha bitirmedin."

"Fallon'la ben ilgilenirim. Zaten planlarım var. Gizli planlar."

"Güzel, ama şimdi dahası var. Vartanian bu akşam Alex Fallon ve Bailey'nin çocuğuyla yemeğe çıktı."

"Çocuk konuşuyor mu?"

"Hayır." Öfkeli bir duraklama oldu. "Ama yüzünü pizza sosuna bulamıştı. Sanki kana bulanmış gibiydi."

Dondu kaldı, zihni çılgınca bir açıklama arıyordu. "Bu imkansız. Dolabın içindeydi. Hiçbir şey görmedi."

"O zaman belki de psişiktir." Kelimeler ısırıcı ve sertti. "Ama Bailey'nin çocuğu bir şey gördü, Sweetpea."

Midesi bulandı. "Hayır." *O sadece bir çocuk.* O asla ... "O sadece küçük bir kız."

"Eğer seni , sıçtın demektir."

"Beni görmedi." Çaresizlik boğazını tırmalıyordu. "Dışarıdaydım." "Sonra içeri girdin."

"Ama tek göreceği benim ortalığı dağıttığım olurdu. Bailey'i dışarıda yakaladım."

"Ve size söylüyorum, bir restoran dolusu insan o çocuğun yüzünü sosla kapladığını gördü."

"Çocuklar bunu yapar. Kimse bir şey düşünmez."

"Tek başına, belki de düşünmez."

"Başka?" diye sordu donuk bir sesle.

"Sheila Cunningham."

Gözlerini kapattı. "Ne söyledi?"

"En çok da Bailey'nin herkesin onu sandığı gibi değersiz bir sürtük olmadığını. Ve herkes zengin kızların ölümüne üzülrken, kimsenin normal kızları umursamadığını, kimsenin Bailey'i umursamadığını."

"Hepsi bu kadar mı?" Kendini biraz daha iyi hissetti. "Yani hiçbir şey söylemedi." "Beni dinlemiyor muydun?"

"Evet, öyleydim," dedi, şimdi savunmaya geçmişti. "Sen neden ?"

Diğer uçta tam bir sessizlik vardı ve o sessizlikte kelimeler birbirine karıştı.

"Oh, ."

"Evet. Emin ol Danny de duymuştur. *O aptal değil.*"

İğnelemeyi içine sindirdi. "Peki Sheila ile daha fazla konuştu mu?"

"Henüz değil. Bailey'nin çocuğunu oradan öyle hızlı çıkardı ki herkesin başı döndü. Ama Sheila'ya kartını verdi."

Hay sikeyim. "Orada mıydın?"

"Evet. Her şeyi gördüm. Ve insanlar şehrin her yerinde konuşuyor." "Vartanian Sheila ile tekrar konuşmaya gitti mi?"

"Henüz değil. Çocuğu Fallon'lu kadının kiraladığı yere götürdüler, on beş dakika sonra da dördü birden Vartanian'ın arabasına doluşup şehir dışına çıktılar."

"Bekle. Üç tane olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Kendi kasabanızda neler olup bittiğini bilmiyorsunuz, değil mi? Tremaine denen kadın çocuğa bakması için kuzenini getirdi. Kadın bir çocuk psikiyatristi."

Bundan sonra olacakları kontrol edebileceğine dair sahip olduğu azıcık umut da sönüp gitti. "Hepsinin gitmesini mi istiyorsun?"

"Gizlice. Eğer Vartanian onların öldüğünü bilirse, kimin yaptığını bulana kadar durmayacaktır. O yüzden hepsi eve gitmiş gibi görünsün."

"Er ya da geç öğrenecek."

"Ve o zamana kadar onunla ilgilenmiş olacağım. Önce Sheila'nın icabına bak, sonra diğer üçünün. İşiniz bitince beni arayın."

30 Ocak Salı, 11:30.

Mack, Vette'in motorundan başını kaldırıp Gemma Martin'in derme çatma garajının zemininde yattığı yere baktı, gözleri faltaşı gibi açılmış, domuz bağıyla bağlanmış ve dehşete düşmüştü. "Motorun bakımını iyi yapmışsın," dedi onaylayarak. "Bunu saklayacağıma inanıyorum." Z ve Mercedes için alıcılar çoktan sıraya girmişti. İçeride olmanın birkaç avantajından biriydi bu. Her türden yardımsever insanla tanışırdınız.

"Kimsin sen?" dedi kısık sesle ve Mack güldü. "Kim olduğumu biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Lütfen. İsteddiğiniz paraysa..."

"Oh, para istiyorum ve seninkinden iyi bir miktar var." Kadının çantasında bulunduğu parayı havaya kaldırdı. "Bir zamanlar ben de böyle bir tomar taşırdım. Ama zaman değişti ve masalar döndü." Kendini biraz eski *Görevimiz Tehlike* ajanlarından biri gibi hissetti: *Impossible* ajanlarından biri gibi hissederek yanaklarını kapladığı ince lateksi soydu. Makyajla birlikte bu lateks, onu tanımlayan tek özelliğini gizlemesini sağlamıştı.

Gemma'nın gözleri da büyüdü. "Hayır. Sen hapistesin."

Kıkırdadı. "Belli ki artık değil, ama mantık hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı."

"Claudia ve Janet'i öldürdün."

"Ve bunu hak etmediler mi?" dedi hafifçe. Onun yanında yere oturdu. "Peki ya sen?"

"Biz çocuktuk."

"Siz orospuydunuz. Bu gece ölü bir orospu olacaksınız." Cebinden sustalısını çıkardı ve kadının giysilerini kesmeye başladı. "Siz üçünüz çok zeki olduğunuzu sanıyordunuz."

"Kötü bir niyetimiz yoktu," diye bağırdı.

"Ne olacağını sanıyordun Gemma?" dedi, hâlâ yumuşak bir sesle. "Seni baloya davet ettim, sen de kabul ettin. Ama sen gitmek istemedin. Artık senin sınıfından değildim."

"Özür dilerim." Şimdi ağlıyordu, kocaman dehşet gözyaşları.

"Artık bunun için çok geç, kabul etmeye meyilli olsam bile. Ki değilim. O geceyi hatırlıyor musun Gemma? Çünkü ben hatırlıyorum. Seni baldızımın eski arabasıyla aldığımı hatırlıyorum çünkü kullanabileceğimiz tek araba oydu. Kendi arabayı teklif etmeni beklerdim. Vermediğinde şüphelenmeliydim. Arkadaşlarıyla tanıştığımı hatırlıyorum. Sonra saatler sonra yüz mil ötedeki bir dinlenme tesisinde çıplak bir şekilde uyanana kadar başka bir şey hatırlamıyorum. Arabam gitmişti, sen ve arkadaşların da öyle."

"Bir şey demek istemedik," dedi hıçkırıklara boğularak.

"Evet, yaptın. Beni aşağılamak istedin ve ben de aşağılandım. Ondan sonra ne olduğunu hatırlıyorum. Benim boyutlarımda bir adam tuvaleti kullanmak için durana kadar çalılıkların arasında beklediğimi hatırlıyorum. Eve gidebilmek için arabasını çaldım. Ben hala motoruna düz kontak yaparken geri geldi. O ve ben kavga ettik ve sana o kadar kızmıştım ki onu bayılıta kadar dövdüm. Polisler beni kenara çekmeden önce 5 mil bile gitmemiştim. Saldırı, darp, büyük hırsızlık. Dört yıl yattım çünkü Dutton'da kimse bana yardım etmedi. Kimse annemin kefaleti ödemesine yardım etmedi. Kimse düzgün bir avukat tutmama yardım etmedi."

"Hiçbir şey kastetmedin," diye bitirdi soğuk bir şekilde. "Ama sen her şeyi aldın. Şimdi de ben senin her şeyini alacağım."

"Lütfen," diye hıçkırdı. "Lütfen beni öldürmeyin."

Güldü. "Acı çok kötüleştğinde, bunu benim için haykır, şekerim."

Dutton, 30 Ocak Salı, 11:30.

Daniel arabayı bungalovun garaj yoluna çekti. Araba Atlanta'dan ayrıldıklarından beri sessizdi. Arkada Meredith ve Hope mışıl mışıl uyuyorlardı. Yanında Alex uyanıktı ve derin düşüncelere dalmıştı. Birkaç kez neredeyse neyin yanlış olduğunu soracaktı ama bu soru gülünçtü. Yanlış olmayan neydi? Alex'in hayatı bir kez dağılmıştı. Yine öyle oluyordu. *Ve ben bunu onun için milyonlarca kez daha kötü hale getirmek üzereyim.*

Çünkü sessizlik ona nihayet düşünmek, parçaları bir araya getirmeye başlamak için zaman vermişti ve tek bir cümle onu rahat bırakmıyordu. Garth Davis'in ortaya çıkışı ve Hope'un atılımıyla birlikte bu cümle zihninin gerilerine itilmişti. Bu cümle pizza salonundaki Shelia'dan gelmişti, kırmızı dudaklarından acı bir şekilde dökülmüştü.

Sıradan kızları kimse umursamazdı. Umursadı. Garson Sheila, "zengin kızlar" ve Bailey'den bahsederken şimdiki zaman kipini kullanmıştı. *Herkes zengin kızlar için üzülüyor. Bailey kimsenin umurunda değil.*

Ama sıradan kızlar kimsenin *umurunda* değildi. Anlamaya başlamıştı. Sheila'nın yüzüne ilk baktığında tanıdığı bir şey görmüştü. Önce onu okuldan tanıdığını düşündü. Ama onu daha önce gördüğü yer orası değildi.

Motoru durdurdu ve arka koltuktan gelen ritmik nefes alış verişler dışında sessizlik tamamlandı. Alex'in bakışları kaldırım kenarına park etmiş, profili ayın soluk ışığında gümüşe dönüşmüş plakasız polis arabasına kaydı. Narin, dün sabah onu zihninde tanımlama şekliydi. Şimdi kırılman görünüyordu. Ama onun olmadığını biliyordu. Alex Fallon hepsinden daha güçlü olabilirdi. Artık sır olarak saklayamayacağını bildiği şeye dayanabilecek kadar güçlü olduğunu umuyordu.

Meredith ve Hope uyuyana kadar bekleyecekti. Sonra ona söyleyecek ve tepkisi ne olsun kabul edecekti. Yapması gereken kefareti ne olursa olsun. Ama bunu bilmeye hakkı vardı.

"Patronun hızlı hareket etti," diye mırıldandı, işaretlenmemiş

Ara

ba. "Ya bu ya da güvenli bir ev. Güvenli bir ev istiyor musun, Alex?"

Arka koltuğa baktı. "Onlar için belki, ama benim için değil. Eğer saklanırsam, Bailey'i arayamıyorum ve sanırım yaklaşıyorum." Gözlerini avuçlarına indirdi.

"Ya da en azından biri benim bakmamı istemiyor. Yani,

Tabii çok fazla televizyon izlemediysem, birilerini sinirlendiriyorum demektir."

O soğuk sesiyle konuşuyordu. Korkuyordu. Ama ona yalan söyleyemezdi. "Bence bu adil bir varsayım. Alex ..." Sessiz bir nefes verdi. "Hadi içeri girelim. Bilmen gereken şeyler var."

"Ne gibi?" "Hadi içeri girelim."

Adamın kolunu tuttu, sonra irkildi ve sıyrılan avucunu çekti. "Anlat bana."

Gözleri açılmıştı ve gözlerinde korkusunu gördü. İçeride yalnız kalana kadar hiçbir şey söylememeliydi. Ama söylemişti, o yüzden şimdi söyleyebildiği kadarını söyleyecekti, sadece onu eve sokmak için. "Beardsley kayıp."

Ağzı açık kaldı. "Onu daha dün gördüm." Gözleri acı dolu bir anlayışla doldu. "O zamandan beri biri beni izliyor."

"Bence bu da adil bir varsayım."

Dudaklarını büzdü. "Senin de bilmen gereken bir şey var. Dr. McCrady Hope'la birlikteyken Bailey'nin kuafördeki en iyi arkadaşını aradım. Adı Sissy. Bütün gün arayıp durdum ama bir türlü ulaşamadım. Sadece çıktı. Ben de ofisinizdeki telefonlardan birini kullandım. Hemen açtı."

"Sence telefon numaranı vermekten kaçınıyor muydu?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Ona kim olduğumu söylediğimde savunmaya geçti. Ona gelip Bailey hakkında konuşup konuşamayacağımı sordum ve Bailey'i o kadar da iyi tanımadığını söyledi. Kuafördeki diğer kızlardan biriyle konuşmam gerektiğini söyledi."

"Ama sahibi onun Bailey'nin en iyi arkadaşı olduğunu söyledi?"

"Bailey'nin her Cumartesi gecesi onun evinde kaldığını söyledi. Sosyal hizmet görevlisi de Cuma günleri Bailey'nin evine gelenin Sissy olduğunu söyledi."

Daniel, "Biri onu yakalamış o zaman," dedi.

"Sissy'nin bir kızı var, Bailey Cumartesi günleri çalışırken Hope'a bakıcılık yapacak yaşta." Alex alt dudağını ısırdı. "Eğer biri Sissy'yi tehdit ettiyse ve Beardsley de kayıpsa, belki Rahibe Anne ve Desmond da tehlikededir."

Daniel uzandı ve başparmağını kızın dudağına bastırarak dişlerinin bıraktığı izleri düzeltti. "Sığınağa ve Desmond'ın evine bir ekip göndereceğim." Elini çekti. Bütün gün ona sarılmak istemişti.

gün. Sessizlik ihtiyacını daha da artırmıştı. "Hadi Hope'u yatağa yatıralım. Geç oldu."

Alex arka kapıyı açmıştı ve Hope'a uzanıyordu ama Daniel onu nazikçe kenara itti. "Sen ön kapının kilidini aç. Ben onu içeri taşıyacağım." Meredith'in omzunu salladı ve Meredith sarsılarak uyandı, gözlerini kırptırdı. Çocuk koltuğunun kilidini açtı ve Hope'u kollarına aldı. Kız korkamayacak kadar bitkin bir halde adamın omzuna sarıldı.

Alex'i bungalovun içine kadar takip etti, Chase'in izlemesi için görevlendirdiği ajanların farkındaydı. Hatton ve Koenig'i yıllardır tanıyor ve onlara güveniyordu. Geçerken onlara başıyla selam verdi. Birkaç dakika sonra geri gelip onlarla konuşacaktı.

İçeri girdiklerinde Riley doğruldu ve hemen onları takip etmeye başladı.

Alex onu soldaki yatak odasına götürdü. Umut'u yavaşça yatağa yatırdı ve ayakkabılarını çıkardı. "Pijamalarını giydirmek ister misin?" diye fısıldadı.

Başını iki yana salladı. "Kıyafetleriyle uyuması ona zarar vermez," diye fısıldadı.

Daniel battaniyeyi Hope'un üzerine örtmek için çekti, sonra uykudan kızarmış yüzündeki altın rengi bir bukleyi fırçaladı. Yutkundu. Pizza sosu tenini ve saçlarını lekelemişti. Hâlâ kan gibi görünüyordu. Lekeyi gizlemek için dikkatle bukleyi geriye doğru fırçaladı.

Aklında zaten çok fazla rahatsız edici görüntü vardı. Karışıma dört yaşında kanlı bir çocuk eklemesine gerek yoktu.

Alex yatağın diğer tarafında durarak, "Ben de burada uyuyorum," diye fısıldadı. Daniel bembeyaz çarşafı baktı, sonra da ona dik dik bakan Alex'e döndü.

Daniel kaşlarını çatı. "Şimdi uyuyacak mısın?" diye sordu.

"Sanırım hayır. Hadi gel." Kapıya doğru döndü ve kaşları kalktı. "Oh, bak."

Riley bir bavulun üzerine tırmanmış ve Hope'un yatağının yanındaki sandalyeye kendini çekmeye çalışıyordu. "Riley," diye fısıldadı Daniel. "Yere yat."

Ama Alex, Riley'ye sandalyeye kadar gereken desteği verdi. Tazı oradan yatağa doğru tırmandı, Hope'un yanına gitti ve büyük iç çekişlerinden birini yaparak karnının üzerine çöktü.

Daniel, "Riley, çık o yataktan," diye fısıldadı ama Alex başını salladı. "Bırak onu. Kötü rüyalar görerek uyanırsa en azından yalnız."

Dutton, 30 Ocak Salı, 11:30.

Kravatını çekiştirdi ve koltuğa yerleşti ama koca bir adam arabasından nöbet tutarken ancak bu kadar rahat olabilirdi. Kız kardeşi Kate işten eve dönmüştü, mantıklı Volvo'sunu garajına güvenli bir şekilde park etmişti. Onun evinin içinde, pencereden pencereye dolaştığını, kedisini beslediğini, ceketini astığını görebiliyordu.

Bu iş bitene kadar her gece onun evinin önünde oturmayı planlıyordu. Onu kasabadan itibaren takip etmiş, kendisini görmemesi için yeterince geride kalmaya dikkat etmişti. Eğer görürse, güvenliği için endişelendiğini kabul edecekti. Ama ona hedef olduğunu söylemesinin hiçbir yolu yoktu. Söylerse, nasıl bildiğini öğrenmek isterdi.

O bilemezdi. Kimse bilemezdi. Ve eğer başını eğip çenesini kapalı tutarsa kimse *bilmeyecekti*. Her iki kadın da akşam 8 ile gece 2 arasında öldürülmüştü. Her iki kadın da arabalarından alınmıştı, bu yüzden Kate işten eve dönerken ona tutkal gibi yapışacak ve gece boyunca ona göz kulak olacaktı. Gün boyunca yeterince güvende olduğunu, işinde etrafının insanlarla çevrili olduğunu düşünüyordu.

Aklına yıllık fotoğrafları geldi. On resim, ikisi çoktan karalanmıştı. Bütün gece onları uzaklaştırmaya çalışmıştı. Bu açık bir uyarıydı. Kate'den başka yedi kadın daha o gazetede yer almıştı. Yedi kadın daha hedefti. O fotokopiyi Vartanian'a verebilir, diğer yedi kadını kurtarabilirdi. Ama kız kardeşi Kate'i düşündü. Karısını. Çocuklarını. Ve eline fırsat geçerse, gazeteyi tekrar yakacağını biliyordu. Asla öğrenemezlerdi.

Kâğıdı Vartanian'a vermiş olsaydı, Daniel neden uyarıyı kendisinin aldığını merak edecekti. İsimsiz olarak göndermiş olsa bile, Daniel Kate'in resminin etrafındaki çemberi görecekti ve neden kız kardeşinin seçildiğini merak edecekti.

Kate'in fotoğrafını kesip geri kalanını gönderebilirdiniz. Diğer yedi kadını koruyabilirdiniz. Onları korumalıydın.

Peki Vartanianın GBI laboratuvarının, kağıdı kestikten sonra geri kalanında parmak izlerini bulma ihtimali? Hayır, bu çok büyük bir . Ayrıca, Vartanian kazmaya başlardı ve neyi ortaya çıkaracağını sadece Tanrı bilirdi.

Eğer diğer yedi kadından biri ölürse, onların kanı senin ellerine bulaşacak.

O zaman öyle olsun. Koruması gereken kendi ailesi vardı. Janet ve Claudia ile aynı okula giden diğer kadınların aileleri akıllı olsalardı, onlar da kendi kadınlarını korurlardı. *Ama senin bildiklerini bilmiyorlar.*

Hayatında bir şeyler yapmıştı. Korkunç, sapkın şeyler. Ama daha önce hiç kimsenin kanını eline bulaştırmamıştı. *Evet, senin var.* Alicia Tremaine. Alicia'nın yüzü ve on üç yıl önceki o gecenin anısı zihninde canlandı.

Ama onu biz öldürmedik. Ama ona tecavüz etmişlerdi. Hepsi tecavüz etti. Simon hariç hepsi. O sadece fotoğrafları çekmişti. Simon her zaman böyle hasta bir piç olmuştu.

Ve sen değil miydin? O kıza ve daha kaç kişiye tecavüz ettin?

Gözlerini kapattı. Alicia Tremaine ve on dört kişiye daha tecavüz etmişti. Hepsinin vardı. Simon hariç. Fotoğrafları o çekmişti.

Peki resimler neredeydi?

Bu düşünce onu on üç yıl boyunca rahatsız etmişti. Resimler, hiçbirinin ne yaptıklarını anlatmaması için kilit altına alınmıştı. Lanet olası aptal çocuklardı onlar. Yapabileceği hiçbir şey onların yaptıklarını silemezdi. *Yaptığım şeyi.*

Yaptığı her iğrenç şey. O resimlere kaydedilmişti. Simon ilk kez öldüğünde hepsi aynı anda hem rahatlamış hem de resimlerin ortaya çıkacağından korkmuşlardı ama hiç çıkmadı ve yıllar geçti. Huzursuzca.

Bir daha resimlerden, kulüpten ya da yaptıkları şeylerden hiç bahsetmediler. DJ sarhoş olana kadar. Ve ortadan kaybolana kadar.

Tıpkı Rhett'in bu gece ortadan kaybolduğu gibi. Rhett'in öldüğünü biliyordu. Rhett konuşmaya hazırdı ve ortadan kaldırılmıştı. Tıpkı DJ gibi.

Öte yandan ben, her şey bitene kadar ağzımı kapalı tutacak ve başımı öne eğecek kadar akıllıyım. O zamanlar, resimler sessizliklerini garantilemişti. Biri düşerse, hepsi düşerdi. Ama şimdi, bunca yıl sonra

. . . Artık aptal çocuklar değillerdi. Onlar saygın işleri olan yetişkin adamlardı. Ve korumaları gereken aileleri.

Ama şimdi, bunca yıl sonra... birileri onların kadınlarını öldürüyordu. On üç yıl önce masum küçük kızlar olan kadınlar. *Tecavüz ettiğiniz kızlar da masum kızlardı. Masumdular. Masumdu. Masum.*

"Biliyorum." Kelimeleri yüksek sesle tükürdü, sonra fısıldadı, "Tanrım, bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Şimdi, bunca yıl sonra, başka biri daha biliyordu. Anahtarı biliyorlardı, dolayısıyla kulübü de biliyorlardı ve Simon'un resimlerini de biliyor olmalıydılar. Onlardan biri değildi, kalan dört kişiden biri değildi. Hayır, dört değil. Rhett Porter'ı düşündü. Rhett ölmüştü. *Geriye kalan üç kişi.* Hiçbiri bunu yapmazdı.

Tüm bu kâbusun Simon Vartanian'ın gerçek ölümünden bir hafta sonra başlaması tesadüf olamazdı. Daniel Simon'ın fotoğraflarını bulmuş olabilir mi?

Hayır. Hiç şansı yok. Daniel Vartanian'ın elinde resimler olsaydı, araştırıyor olurdu.

Soruşturma yapıyor, seni aptal.

Hayır, Janet ve Claudia'nın cinayetlerini araştırıyor.

Yani Daniel bilmiyordu. Bu da başka birinin bildiği anlamına geliyordu. Para isteyen biri. Onlara ciddi olduğunu göstermek için iki kadını öldüren biri. Dinlemezlerse daha fazlasını öldürmekle tehdit eden biri.

O da dinledi. Yıllık fotoğraflarının fotokopisiyle birlikte gelen talimatları izlemişti. Yüz bin doları bir offshore hesabına transfer ettirmişti. Daha fazla para için başka bir talep geleceğini düşündü. Ve sırrının tam olarak öyle kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa ödemeye devam edecekti. *Sır.*

On İkinci Bölüm

Dutton, 30 Ocak Salı, 11:55

Alex, Hope ve Riley'nin üzerine yatak odasının kapısını kapattığında Meredith'in kafası buzdolabındaydı. "Çok açım," diye yakındı Meredith. "O pizzadan sadece iki ısırık yedim."

"Hiçbirimizin bundan daha fazlasına sahip olduğunu sanmıyorum," dedi Daniel, elinin düz kısmını aynı derecede düz olan karnına sürterek. "Hatırlattığın için teşekkürler," diye ekledi alaycı bir ifadeyle.

Alex, Daniel Vartanian'ın çok zayıf gövdesine baktı ve içini ısıtan ani arzu karşısında irkildi. Olanlardan sonra Daniel'in düz karnını okşamayı düşünmesine hiç gerek yoktu. Ya da başka bir yerini.

Meredith mutfağı oturma odasından ayıran tezgâhın üzerine bir kavanoz mayonez ve biraz jambon rendesi koydu. Alex'in gözleriyle karşılaştı, dudakları bilmiş bir sırıtişla seğirdi. Alex ona ters ters bakarak tek kelime etmesini bekledi.

Meredith boğazını temizledi. "Daniel, sana bir sandviç hazırlayabilir miyim?"

Daniel başını salladı. "Lütfen." Tezgâha yaslandı, iki ön kolu granitin üzerinde düz duruyordu ve omuzları çökmüştü. İçini çektiğinde Meredith kıs kıs güldü.

"Bunu yaptığında köpeğine benziyorsun," dedi ekmek dilimlerinin üzerine jambon yığarken.

Daniel yorgun bir ifadeyle kıkırdadı. "İnsanlar köpeklerine benzer derler. Umarım Riley'ye benzememin tek yolu budur. O çirkin bir surat."

"bilemem. Bence çok tatlı," dedi Meredith ve Daniel'in tabağını tezgâhın diğer tarafına iterken Alex'e bir kez daha sırtıttı. "Değil mi Alex?"

Alex gözlerini devirdi, eğlenemeyecek kadar yorgundu. "Sadece ye, Mer." Pencereye doğru yürüdü ve perdeleri geri çekerek kaldırımdaki plakasız arabaya baktı. "Onlara kahve ya da başka bir şey götürelim mi?"

"Eminim çok memnun ," dedi Daniel. "Eğer gelerseniz, bunu onlara götüreceğim. Mecbur kalmadıkça dışarı çıkmanızı istemiyorum."

Meredith tabağını masaya götürdü. Oyun hamuruyla kaplı Prenses Fiona'yı bir kenara itti ve kendi kendine iç çekerek oturdu. "Ev hapsinde miyiz, Daniel?"

"Öyle olmadığını biliyorsun. Ama güvende olduğunuzdan emin olmazsak ihmalkâr davranmış oluruz."

Alex memurlara kahve yapmakla meşguldü. "Ya bu ya da güvenli bir ev."

Meredith kaşlarını çattı. "Bence sen ve Hope gitmelisiniz."

Alex kahveyi karıştırırken başını kaldırıp baktı. "Hope'la *senin* gitmeniz gerektiğini düşünüyordum."

"Elbette öyleydin," dedi Meredith. "Kahretsin Alex, çok kalın bir kafan var. Kimse *beni* öldürmeye çalışmadı. Hedefte olan sensin."

"Şimdiye kadar," dedi Alex. "Peder kayıp, Mer. Ve sanırım biri Bailey'nin arkadaşını tehdit etti. Sen *benim* arkadaşısın. Seni fark etmediklerini sanma."

Meredith ağzını açtı, sonra dudaklarını büzerek kapattı. "Kahretsin." "Güzel söyledin," dedi Daniel. "Bu gece düşünün. Bir karar verebilirsiniz."

İstersen yarın güvenli eve gidebilirsin. Dışarıdaki araba en az bir gün boyunca hiçbir yere gitmeyecek." Alnını ovuşturdu. "Sizde hiç aspirin var mı hanımlar?"

Alex tezgâhın karşısına uzandı ve onun çenesini kaldırdı. Onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu. "Neresi ağrıyor?"

"Başım," dedi huysuzca.

Gülümsedi. "Öne doğru eğil." Gözleri kuşkuyla kısıldı, eğildi. "Ve gözlerini kapat," diye mırıldandı kadın ve son bir bakıştan sonra adam uyardı. Gözlerini kırptırarak açana kadar parmak uçlarını adamın şakaklarına bastırdı.

"Bu daha iyi," dedi şaşırarak.

"Güzel. Bende işe yarayacağını umarak akupresür dersleri almıştım ama kendi baş ağrılarımı geçirmeyi hiç başaramadım."

Tezgâhın etrafından dolaştı ve elini kızın saçlarının altından geçirdi. "Burada hâlâ canın yanıyor mu?"

Başını salladı ve başparmağı boynunda doğru yeri bulurken başının öne düşmesine izin verdi. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Evet, doğru

Orada." Ama kelimeler boğuk çıkıyordu ve aniden yeterince hava yoktu.

Elleri omuzlarına doğru ilerleyip ceketinin kalın tüvit kumaşını yoğururken oda sessizleşti. Alex'in duyabildiği tek şey kahve fincanının damlaması ve kafasının içinde gümürdeyen kendi nabzının sesiydi.

Meredith boğazını temizledi. "Sanırım şimdi uyumaya gideceğim," dedi.

Meredith'in kapısı kapandı ve onları yalnız bıraktı. Ceketini omuzlarından sıyrırken Alex bir kez daha ürperdi ama ellerinin sıcaklığı ürpertiye kovaladı.

"Umm." Onun yaptığı gibi ön kollarına yaslanırken gırtlaktan gelen küçük bir inlemeydi.

"Sakin uyuma," diye mırıldandı ve kadın bir nefes verdi. "Öyle bir şansım yok."

Onu çevirerek kendisine bakmasını sağladı. Gözleri daha mavi, yoğun görünüyordu ve vücudunda küçük karıncalanmalara yol açıyordu. Kafasının içinde zonklayan nabız şimdi bacaklarının arasında sabit bir ritimle atıyor, ona doğru bastırma isteği uyandırıyor.

Sonra boynunda sihrini konuşturan başparmağı hafifçe dudağına dokundu ve bunun başka bir yerde nasıl hissettireceğini merak etti. Ve bir kadının böyle bir şeyi nasıl isteyebileceğini merak etti.

Sonra adamın dudakları onunkileri kaplayınca düşünmeyi bıraktı. Kollarını adamın boynuna doladı ve kendini adamın onu son öpüşünden beri hissetmediği bir his cümbüşüne bıraktı. Ağzı aynı anda hem yumuşak hem de sertti ve elleri ... Sırtına sertçe bastırdılar, sonra kaburgalarını kavrayana kadar aşağıya ve etrafına kaydılar. Başparmakları göğüslerinin altında durana ve parmakları yanlarına girene kadar.

Dokun bana. Lütfen. Ama kelimeler ağzından çıkmadı ve gözlerinin içine baktığında anlayacağını umdu. Başparmakları meme uçlarının üzerinde gezindi ve gözleri kapandı. "Evet," diye fısıldadığını duydu. "Tam orası."

"Ne istiyorsun Alex?" diye sordu, sesi alçak bir gümürtüye dönüşmüştü.

Dizlerinin bağı çözülene kadar göğüsleriyle oynarken, okşarken, alay ederken bile bu soruyu sordu. "I . . ."

"Seni istiyorum," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Sana adil bir uyarı yapıyorum. Eğer istediğin bu değilse ..."

Titriyordu. "I . . ."

Adamın dudaklarına gülümsediğini hissetti. "O zaman sadece başını sallama," diye fısıldadı, o da öyle yaptı, sonra onu dolaba doğru itip ona karşı sallandığında nefesini içine çekti.

"Oh, evet. Tam orası," dedi, sonra adam ağzını şimdiye kadarki en sert, en ateşli öpücüğüyle aldığı anda konuşmayı bıraktı. Elleri kalçalarına doğru kaydı, onu daha yükseğe kaldırdı, daha iyi oturttu.

Sonra ön kapıya vurulması her şeyi altüst etti. "Vartanian!"

Daniel geriye doğru sıçradı, bir elini yüzüne götürdü, gözleri anında odaklandı. Sağ eli kalçasında kılıfında tuttuğu silahına gitti. "Burada kal," diye emretti, sonra da kapıyı açarak onu görüş alanından çıkardı. "Sorun ne?" diye sordu.

"Tüm yerel birimler için telsiz çağrısı," dedi bir erkek sesi ve Alex kapının etrafını görebileceği kadar hareket etti. Dışarıdaki arabadan gelen memurlardan biriydi. "256 Ana Cadde'de ateş açıldı. Bir pizza salonu. Bir polis memuru vuruldu ve iki kurban daha var. Kurbanlardan biri dükkânı kapatmakta olan garson kız."

"Sheila," dedi Alex, kalbi sıkışarak.

Daniel'in çenesi sıkıştı. "Ben giderim, sen içeri gel. Koenig hâlâ arabada mı?"

"Evet." Memur içeri girdi ve Alex'e başıyla selam verdi. "Hanımefendi. Ben Ajan Koenig.

Hatton."

Daniel, "Ajan Hatton'a güvenebilirsiniz, Alex," dedi. "Benim gitmem gerek."

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, 1215.

Vay anasını. Daniel birkaç saat önce Alex ve Hope'u getirdiği Presto's Pizza'nın kapısından içeri girerken sessizlik gerçeküstü bir hal almıştı. Sig'ini kavradı, tüm duyuları alarmdaydı ama çok geç kaldığını hemen anladı.

Açık kasanın yanındaki tezgâhın üzerinde siyah bir adam vardı. Kolları kenarda gevşekçe uzanıyordu, iki eli de açıktı ve yerde bir 38'lik yatıyordu. Kan tezgâhın üzerinde birikmiş ve yanlardan aşağı damlıyordu; Daniel elinde olmadan Hope'un pizza sosuna bulanmış küçük yüzünü düşündü.

Ürpertisini yutkunarak Sheila'yı müzik kutusunun yanındaki köşede yerde otururken gördü. Bacakları iki yana açılmıştı, gözleri geniş ve cansızdı, kırmızı ruju balmumu yüzünde cıfcaflı bir şekilde parlıyordu. Hâlâ iki eliyle tuttuğu silahı kucağında gevşek bir şekilde duruyordu. Üniforması kan gibi parlıyordu.

Karnındaki ve göğsündeki deliklerden hâlâ kan sızıyordu. Arkasındaki duvar kanla kaplıydı. 38'lik mermi müthiş bir yara açmış.

Daniel göz ucuyla bir hareket algıladı ve ateş etmeye hazır bir şekilde Sig'ini kaldırdı. "Polis. Elleriniz görebileceğim bir yerde durun." Devrilmiş bir masanın arkasından bir adam kalktı ve Daniel şaşkınlıkla silahını indirdi. "Randy?"

Şerif Yardımcısı Randy Mansfield sessizce başını salladı. Beyaz üniformasının gömleği kan içindeydi ve sendeleyerek öne doğru bir adım attı. Daniel koşarak onu yakaladı ve bir sandalyeye oturttu, sonra da nefesini içine çekti.

"Siktir," diye fısıldadı. Masanın arkasında, Dutton şerif departmanı üniforması giyen genç bir memur sırtüstü yatıyordu, bir kolu uzanmış, parmağı hâlâ beylik tabancasının tetiğinde kıvrılmıştı. Beyaz üniforma gömleğinin karın bölgesinde altı inçlik bir leke vardı ve sırtından küçük bir dere halinde kan akıyordu.

Randy şok içinde, "Hepsi öldü," diye mırıldandı. "Hepsi ölmüş." "Vuruldu mu?" Daniel sordu.

Randy başını salladı. "İkimiz de ateş ettik. Ben ve Şerif Yardımcısı Cowell. Cowell vuruldu. O öldü."

"Randy, beni dinle. Vuruldu mu?"

Randy yine başını salladı. "Hayır. Kan onun." "Kaç silahlı adam var?"

Randy'nin yüzüne yavaş yavaş renk gelmeye başlamıştı. "Bir."

Daniel parmaklarını genç memurun boğazına bastırdı. Nabız yok. Silahını yanında tutarak sallanan kapıdan mutfığa girdi.

"Polis!" diye yüksek sesle anons etti ama cevap gelmedi. Hiç ses yoktu. Dondurucunun içini kontrol etti ve orayı da boş buldu. Restoranın arkasındaki ara sokağın kapısını açtı, koyu renkli bir Ford Taurus park edilmişti ve motoru hâlâ çalışıyordu. Eğer tetikçinin bir arkadaşı varsa, o kişi çoktan kaçmıştı.

Silahını kılıfına soktu ve Sheila'nın köşeye yığılmış, atılmış bir Raggedy Ann bebeği gibi durduğu yere döndü. Cebinden beyaz bir şeyin çıktığını gördü. Her zaman cebinde taşıdığı lateks eldivenlerden birini çekerek, ne bulacağını bildiğinden onun yanına çömeldi.

Beyaz olan şey bir kenarıydı. Kendi kartviziti.

Daniel kızın yüzünü incelerken içindeki safrayı yuttu. Onu ilk kez bu şekilde görmüş olsaydı hemen tanırdı, diye düşündü acı acı. Ölü gözleri ve gevşek yüz kaslarıyla, Simon'ın resimlerindeki kadınlardan birine olan benzerliği çok daha açıktı.

"Ne sanıyorsun sen?"

Ses onu sarstı ve Daniel yavaşça ayağa kalktığında Frank Loomis'in restoranın ortasında durduğunu gördü, solgun yüzünde ikiz renk bayrakları göze çarpıyordu.

"O benim tanığımdı," dedi Daniel.

"Burası benim kasabam. Benim yetki alanım. Benim suç mahalim. Davetli değilsin, Daniel."

"Sen bir aptalsın, Frank." Daniel Sheila'ya baktı ve ne yapması gerektiğini biliyordu. "Ben de bir zamanlar öyleydim. Ama artık değilim." Pizza salonundan çıkıp, toplanmış olan şaşkın kasaba halkından oluşan küçük kalabalığın yanından geçti. Yalnız kaldığında Luke'u aradı.

"Papadopoulos." Arka planda televizyonun sesini

duyabiliyordu. "Luke, ben Daniel. Yardıma ihtiyacım var."

Arka planda televizyon aniden sustu. "söyle." "Dutton'dayım. O resimlere ihtiyacım var."

Luke bir an sessiz kaldı. "Ne oldu?" "Sanırım bir tane daha tespit ettim."

"Yaşıyor mu?"

"Yirmi dakika öncesine kadar evet. Şimdi hayır."

"Tanrım." Luke nefesini dışarı verdi. "Kasanın şifresi ne?" "Annenin doğum günü."

"geldiğince çabuk orada olacağım."

"Teşekkürler. Onları 1448 Main'e getir. Parkın yanında tek katlı küçük bir bungalov."

Daniel telefonu kapattı ve fikrini değiştiremeden Chase'i aradı. "Sana Dutton'da ihtiyacım var. Lütfen gel."

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, 12:55

"Size bir şey getiremeyeceğime emin misiniz, Ajan Hatton?"

"Ben iyiyim, hanımefendi."

"Ben ," diye mırıldandı Alex, küçük oturma odasını boydan boya arşınlayarak. Meredith sakince, "Alex, otur," dedi. "Hiçbir şeye yardımcı olmuyorsun."

"Ben de hiçbir şeye zarar vermiyorum." Meredith'e doğru yürümeye başladı. sonra Ajan Hatton'ın uyarı bakışını yakaladı. "Özür dilerim."

"Kuzeniniz haklı Bayan Fallon. Rahatlamaya çalışmalısınız."

Meredith ajana, "Uykusuz ve yemeksiz çalışıyor," dedi.

Hatton başını salladı. "Ve sen bir hemşiresin. Bundan iyisini bilmen gerekirdi."

Alex ikisine de ters ters baktı ve kanepeye sertçe oturdu. Bir saniye sonra kapı çalındığında ayağa fırladı.

"Ben Vartanian," diye seslendi Daniel ve Hatton kapıyı açtı. "Eee?"

"Üç ölü," dedi Daniel. "Biri benim tanıgım. Hatton, Bayan Fallon'la konuşmam gerek," dedi ve Ajan Hatton sahte bir selamla şakağına dokundu.

"Hanımlar," dedi. "Ben dışarıda olacağım," dedi Daniel'a.

"Gideyim mi?" Meredith sordu ve Daniel başını salladı. Sonra kapıyı kapatıp uzun, çok uzun bir süre ona baktı ve Alex her an paniğinin arttığını hissetti.

Sonunda onun sessizliğine daha fazla dayanamadı. "Bana ne söylemen gerekiyordu?"

Döndü. "Bu iyi değil."

"Kimin için?" diye sordu.

"Herhangi birimiz," dedi şifreli bir şekilde, sonra onu öptüğü tezgâha doğru yürüdü ve başını eğerek tezgâha yaslandı. "Seni ilk gördüğümde şok oldum," dedi.

Alex başıyla onayladı. "Alicia'nın resmini eski bir makalede görmüştün."

"Onun yüzünü daha önce de görmüştüm. Kardeşim Simon hakkındaki makaleleri okudun."

"Bazıları." Alex kendini kanepeye bıraktı. " 'Seninle cehennemde görüşeceğiz Simon,' diye mırıldandı. "Sana ilk söylediğimde bunun ne anlama geldiğini biliyordun."

"Hayır. Bu geceye kadar olmaz. Ailemin Philadelphia'ya bir şantajcı aramaya gittiğini anlatan makaleyi okudun mu?"

Alex başını salladı ama Meredith, "Bunu okudum," dedi. Omuz silkti.

"boyayamıyordum. Deliriyordum. Makalede bir kadının

Daniel'ın ailesine şantaj yapıyordu. Onunla yüzleşmek için Philadelphia'ya gittiklerinde, Simon'ın onca zaman hayatta olduğunu ve onları öldürdüğünü öğrendiler."

Daniel alaycı bir tavırla, "En son ve en iyi haberi almadın," dedi. "Babam Simon'ın hayatta olduğunu başından beri biliyordu. Simon on sekiz yaşına bastığında onu evden atmıştı. Gittiğinden emin olmak için sigorta yaptırmıştı. Sonra annem aramaya devam etmesin diye herkese Simon'ın öldüğünü söyledi. Simon'ın ölümünü, cenazesini, her şeyi uydurdu. Onun öldüğüne inandım. Hepimiz inandık."

Meredith sessizce, "Onun hayatta olduğunu öğrenince şok olmuş olmalısın," dedi.

"Bu hafif kalır. Simon hep kötüydü. On sekiz yaşındayken babam öyle bir şey buldu ki, bardağı taşıran damla oldu. Bu yüzden Simon'u sürgüne gönderdi ve bunu onun ölü kalması için bir sigorta olarak kullandı."

"Neydi o, Daniel?" Alex sordu. "Sadece söyle bana."

Çenesindeki bir kas . "Kadın resimleri, kızlar. Gençlerin. Tecavüze uğramak."

Meredith'in hızlı nefes alışını duydu ama Alex için hava yoktu.

"Alicia onlardan biri miydi?" Meredith sordu.

"Evet."

Meredith dudaklarını ıslattı. "O şantajcı bu resimleri nasıl elde etti?"

"O yapmadı. Annemdeydi ve Simon'ın onca zaman hayatta olduğunu fark ettiğinde, hayatta kalamaması ihtimaline karşı onları bana bıraktı. Şantajcı Simon'ı çocukluklarından tanıyormuş. Onu Philly'de görmüş ve ölmüş olması gerektiğini biliyordu."

"Yani," dedi Meredith, "sahte ölüm ve defin konusunda babana şantaj yaptı."

"Aslında, evet. İki hafta önce annemin benim için bıraktığı resimleri buldum. O gün ailemin öldüğünü öğrendim. Birkaç gün sonra Simon da öldü."

"Peki sonra ne yaptın?" Meredith sordu. "Resimlerle yani."

"Onları Philadelphia'daki dedektiflere verdim," dedi Daniel. "Onları aldığım gün. O sırada hâlâ şantajın nedeninin onlar olduğunu düşünüyordum." "Yani oradalar mı?" Alex sordu. "*Alicia'nın resimleri orada . . yabancılarla?*" Sesindeki histerinin ipliğini duydu ve onunla savaştı Geri.

"Kopyalar, evet. Ama orijinallerini sakladım. Kadınları bulacağıma yemin ettim. Kim olduklarını ya da Simon'ın bu işte nasıl bir rol oynadığını bilmiyordum. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ve döndüğüm ilk gün Arcadia'daki kadını bulduk."

Meredith anlayarak bir nefes aldı. "Battaniye ve hendek. Aynı şeydi."

"Arcadia'daki adamlardan biri Alicia'nın cinayetini hatırladı. Eski bir gazete haberinde onun resmini gördüğümde, Simon'ın resimlerindeki kızlardan biri olduğunu anladım. Ertesi gün Alicia'nın ailesini bulmaya gidecektim." Alex'e baktı. "Ve sonra sen içeri girdin."

Alex sersemlemiş bir halde ona baktı. "Simon Alicia'ya tecavüz mü etti? Ama onu öldüren adamı yakaladılar. Gary Fulmore. O bir serseriydi. Uyuşturucu kullanıyordu."

Daniel başını bitkin bir şekilde eğdi. "O resimlerde on beş kız vardı. Bildiğim kadarıyla sadece bir tanesi ölmüştü. Alicia. Bu geceye kadar."

"Tanrım," diye mırıldandı Meredith. "Sheila."

Daniel başını kaldırdı, gözleri kasvetliydi. "Sanırım öyle."

Alex ayağa kalktı, derinlerden gelen bir öfke kabarıyordu. "*Biliyordun. Seni piç kurusu. Biliyordun ve bana söylemedin.*"

"Alex," diye uyardı Meredith.

Daniel'in yüzü sertleşti. "Seni incitmek istemedim."

Alex başını iki yana salladı. "Bana *zarar* vermek istemedin mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Kardeşinin kız kardeşime tecavüz ettiğini biliyordun ve *bana zarar vermek istemedin* mi?"

Daniel sessizce, "Üvey kardeşin bu işe karışmış olabilir," dedi. Alex soğukkanlılıkla durdu. "Aman Tanrım. Onun mektubu."

Daniel başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Ve Bailey'e gönderdiği mektup," diye ekledi. Sersemlemiş bir halde yerine oturdu. "Aman Tanrım. Ve peder." Gözleri onunkilere kaydı. "Wade Beardsley'e itiraf etti."

"Ve şimdi kayıp," dedi Daniel.

"Bekle." Meredith başını sallayarak ayağa kalktı. "Simon ve Wade bu kızlara tecavüz ettiyse ve ikisi de öldüyse, o zaman tüm arkasında kim var? Bailey'i kim kaçırdı? Ve bütün o kadınları kim öldürdü?"

"Bilmiyorum. Ama tecavüzü Simon'ın yaptığını sanmıyorum." Alex'in öfkesi yine patladı. "Tüm o-"

Daniel bitkin bir halde elini kaldırdı. "Alex, lütfen. Simon bir ampüte idi. Resimlerdeki adamların hiçbirinin bir bacağı eksik değildi. Bence resimleri Simon çekmiş olabilir. Tam da onun yapacağı bir şeydi."

"Bekle," dedi Meredith tekrar. "*Erkekler mi?* Resimlerdeki birden fazla erkek gibi mi?"

"Belki beş, belki daha fazla. Bunu söylemek zor." "Demek ki başkaları da işin içindeydi," dedi Alex.

"Ve kimsenin bilmesini istemiyorlar." Meredith iç çekti. "On beş kız. Bu saklanması gereken çok büyük bir sır."

Alex odanın dönmesini engellemek için gözlerini kapattı. "Nerede bu resimler?"

"Onlar benim kasamdaydı, benim evimde. Biz konuşurken Luke onları buraya getiriyor."

Adamın tezgâhtan uzaklaştığını ve odanın diğer ucuna yürüdüğünü duydu. Yanına oturdu ama ona dokunmadı. "Patronumu da aradım. Ona söylemem gerek."

Kadın gözlerini açtı. Koltuk minderinin kenarına oturmuş, sırtını eğmiş, başını öne eğmişti. "Ona daha önce söylemediğin için başın belaya girecek mi?"

"Muhtemelen. Ama ne yapacağımı bilemedim." Adam başını çevirip ona baktı ve kadın onun gözlerindeki acıyı gördü. "Eğer izin verirse, diğer resimlere de bakmanı istiyorum. Bu gece Sheila'yı tanıdın. Belki diğer kızlardan bazılarını da tanıyorlardır."

Parmak uçlarını adamın sırtında hafifçe gezdirdi. Adamın gözlerindeki acı onun öfkesini yatıştırmıştı. "Ve belki de diğer adamlardan bazılarını tanıyoruzdur."

Yutkundu. "O da var."

"İkiniz de burada yaşadınız." Meredith söyledi. "Alex senin tanımadığın yüzleri neden tanırsın ki?"

"Ben beş yaş büyüktüm," dedi Daniel. "Her şey olduğunda ben üniversiteye gitmiştim."

"Ve zengindi," diye ekledi Alex. "Zengin çocukların hepsi özel okula giderdi. Alicia, Shelia, Bailey ve ben, hepimiz devlet okuluna giderdik. İki dünya arasında çok katı bir çizgi vardı."

"Ama Simon ve Wade arkadaşlardı."

"Ya da en azından suç ortakları," dedi Daniel. "Simon özel okuldan atıldı. Devlet okulundan mezun oldu. Bazı yıllıkları ele geçirmemiz gerekiyor."

"Janet ve Claudia nasıl uyuyor?" Alex sordu. "Alicia öldüğünde sadece dokuz yaşındaydılar."

"Bilmiyorum," dedi Daniel. Kanepeye yaslandı ve gözlerini kapadı. "Sheila'nın bana söyleyecek bir şeyi olduğunu biliyorum. Kartvizitim cebindeydi."

"Onu kim öldürdü?" Meredith sordu.

"Kasayı soyan bir adam." Daniel omuz silkti. "Ya da bizim öyle düşünmemiz gerekiyor." Birden ayağa fırladı, yüzünde sersemlemiş bir farkındalık vardı. "Bunu kaçırdığıma inanamıyorum." Kapıyı açtı. "Hatton! Buraya gelebilir misin?" Alex'e döndü. "Luke ve Chase'le restoranda buluşacağım. Sen burada kal."

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, 1335

Daniel Presto'nun Pizza'sına geri döndü, Corey Presto kapının hemen içinde şok geçirmiş bir halde duruyordu. Ağlıyordu, yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı ama şimdi kuruydu.

Dr. Toby Granville tezgâhın üzerine örtülmüş cesedi inceliyor, Frank'in yardımcılarında biri de dijital kamerayla fotoğraf çekiyordu. Frank genç memurun öldüğü yerin yanına çömelmiş, yere bakıyordu. Genç adamı önce morga götürmüş olmalıydılar. Sheila hâlâ köşede oturmuş, grotesk oyuncak bebek pozu veriyordu.

Daniel Randy Mansfield'ı görmedi ve hastaneye götürüldüğünü ya da serbest bırakıldığını düşündü. "Frank," dedi Daniel.

Frank başını kaldırdı ve bir an için gözlerinde çaresizlik parladı. Sonra o an kayboldu ve eski dostunun gözleri dümdüz oldu. "Neden döndün, Daniel?"

"Bu sahneyi ben devralıyorum. Toby, sakıncası yoksa lütfen cesetten uzaklaş. Eyalet adli tabibini ve suç laboratuvarını arayacağım."

Toby Granville'in bakışları, yumrukları kalçalarında, yavaşça ayağa kalkmış olan Frank'e kaydı. "Hayır, değilsin," dedi Frank.

"Arkadaki araba daha bu öğleden sonra benim korumam altındaki bir tanığa çarpıp kaçtı. Şimdi burada ve bir tanık daha öldü. Bu restoran artık bir GBI suç mahalli. Lütfen Frank. Çekil yoksa ben seni çekerim."

Frank'in ağzı bir karış açık kaldı ve sarsılarak tezgâhın karşısında asılı duran adama baktı. "Vur-kaç mı?" diye sordu kararsızca. "Nerede? Kim?"

"Atlanta'da, Yeraltı'nın dışında," diye yanıtladı Daniel. "Alex Fallon." Doktora baktı. "Özür dilerim Toby. Bunu içsel olarak değerlendirmem gerekiyor. Alınmak yok."

Granville geri çekildi, eldivenli ellerini uzattı. "Alınmadım."

"Bekle," Corey Presto kafasını temizlemek istercesine sallıyordu. "Bunun bir soygun olmadığını mı söylüyorsun? O adam Sheila'yı öldürmek mi istedi?"

"Sadece o arabanın bugün erken saatlerde bir araçlı cinayet girişimine karıştığını söylüyorum." Daniel bakışlarını kırılgan görünen Frank'e çevirdi. "Ve Sheila öldü."

"Neyin tanıydı?" Frank sessizce sordu ve Daniel çok iyi tanıdığı adamı gözlerinin önüne getirdi. En azından tanıdığını sanıyordu.

"Bu bilginin bilinmesi gerekiyor. Üzgünüm, Frank."

Frank bakışlarını kan lekeli zemine indirdi. "Sam sadece yirmi bir yaşındaydı."

"Özür dilerim Frank," dedi Daniel tekrar. "İstersen biz olay yerini incelerken sen kalabilirsin." Presto'ya döndü. "Bay Presto, kayıp para olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

Presto elinin tersiyle ağzını sildi. "Depozitoyu çoktan yatırmıştım."

"Bu gece buradaydın," dedi Daniel, "ben Alex Fallon'la birlikteyken."

"Evet, buradaydım." Çenesini kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Sheila benimle konuşuyordu. Onu mutfağa geri çağırdın, hem de kibarca değil."

"Emir aldım. Ona gevezelik etmesi için para vermiyorum."

"Çok fazla şey söylediğini, güç sahiplerini üzmemek istemediğini söyledi. Sence kimden bahsediyordu?"

"Bilmiyorum." Ama adam yalan söylüyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Sizin için ne kadar süredir çalışıyordu?"

"Dört yıl. Rehabilitasyondan çıktığından beri. Ona bir şans verdim."

"Neden? Neden ona bir şans verdin?"

Presto'nun yanakları alevlendi. "Çünkü onun için üzuldüm."

Daniel yüz ifadesini yumuşattı. "Neden?"

Presto zorlukla yutkundu. "Zor zamanlar geçirdi. Onun için üzuldüm, hepsi bu." Ama Sheila'nın cansız bedenine baktığında boğazı düğümlendi ve yeni gözyaşlarıyla birlikte gözlerini eşsiz bir acı doldurdu ve Daniel anladı.

"Onu seviyordun," dedi nazikçe.

Presto'nun göğsü bir kez kabardı ve çenesini indirdi, yumruklarını iki yanında sıkı. Başka bir cevaba gerek yoktu.

"Daniel." Toby Granville arkasından gelmişti, yüzünde sempati vardı. "Bırak gitsin. Sorularına yarın cevap verebilir." Toby kolunu Presto'nun omuzlarına doladı ve onu restorandan çıkardı. Ed Randall içeri girerken yanlarından geçti.

Ed restorana şöyle bir baktı ve hafifçe ısıklık çaldı. "Aman Tanrım."

"Cesetlerden biri çoktan taşındı," dedi Daniel. "İçeri girdiğimde size olay yerinin ayrıntılı bir tarifini verebilirim. Şerif yardımcısı?"

Fotoğraf çeken genç memur irkilmiş görünüyordu. "Evet?" "Kameranızı bize vererseniz, dosyaların bir kopyasını çıkarabilirim ve sana geri vereceğim."

Şerif yardımcısı Frank'e baktı, o da başıyla onayladı. "Sorun değil. Gidebilirsin, Alvin."

Şerif yardımcısı son derece rahatlamış görünüyordu ve hızlı bir çıkış yaptı.

"Aradığınızda Bailey Crighton'ın evindeki olay yerini korumayı yeni bitirmiştım," dedi Ed. "Arkamı döndüğümde Dutton'dan ıkalı yirmi dakikadan fazla olmamıştı. Tahminimce sağlık görevlileri yirmi dakika içinde burada olurlar. O zamana kadar bana ne gördüğünü anlat."

Luke, Malcolm ve ortağı Trey silahlı adamı ceset torbasına sarılmış bir sedyeyle dışarı çıkarırken geldi. Sheila ikinci bir sedyede yatıyordu, ceset torbası sadece göğsünün ortasına kadar fermuarlıydı. Luke doğruca Sheila'nın cesedine yürüdü ve bir an durup yüzünü inceledi, ifadesi sertti.

"Haklısın," diye mırıldandı. " umuyordum." "Neredeler?"

Daniel sessizce sordu.

"Bagajımda kilitli. Bu arada annemin doğum günü 1 Haziran, 4 Haziran değil."

"Ona söyleme, tamam mı?"

"Sırrın benimle güvende," dedi ama gülümsemedi. "Bunu yapmak konusunda emin misin?"

Daniel Sheila'nın ağdalı yüzüne baktı ve hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığını anladı. "Evet. Bir hafta önce bir şey söylemiş olsaydım, hâlâ hayatta olabilirdi."

"Bunu bilemezsin."

"Ve asla yapmayacağım. O da yapmayacak." Luke içini çekti. "Gidip zarfı getireyim."

Malcolm ve Trey diğer sedye için geri geldiklerinde Daniel bir kenarda durdu. Onlar Sheila'nın fermuarını çekerken Chase içeri girdi. Patronu restoranın ortasında durmuş, bakışlarını Daniel'in gözlerine dikmeden önce etrafına bakınıyordu.

"Arabamda," dedi.

"Tamam." Daniel Luke'un yanından geçti ve Luke zarfı onun kolunun altına koydu.

Luke, "Ben beklerim," dedi ve Daniel sadece başını salladı.

Kendini yürüyen bir ölü gibi hisseden Daniel, Chase'in arabasına bindi ve kapıyı kapattı. Chase direksiyona geçti.

"Zarfin içinde ne var, Daniel?" Daniel boğazını temizledi. "İblislerim." "Bunu tahmin etmiştim."

Malcolm ve Trey'in sedyeyi kamyonu taşımalarını ve arka kapıları kapatmalarını izledi. *Sheila'nın kanı ellerimde*. Artık sır yok. Artık yalan yok. "Her şey burada bitecek."

"Burada ne bitiyor, Daniel?"

"Umarım kariyerim bitmez. Gerçi iş o noktaya gelirse seninle dövüşmem."

"Neden yargıç olmama izin vermiyorsun?"

Daniel uygun bir başlangıç noktası diye düşündü. "Babam bir yargıçtı," dedi.

"Evet, biliyorum. Daniel, çıkar ağzındaki baklayı. Neyle uğraşmamız gerekiyorsa onunla uğraşacağız."

". Her şey yargıç olan babamla başladı." Ve Daniel ona tüm hikâyeyi anlattı, daha önce Alex'le paylaşmadığı detaylar da dâhil olmak üzere - on bir yıl önce resimleri ilk kez gördüğü ama babasının sırrı polise açıklamasını engellemek için onları yaktığı kısım. Sözlerini bitirdiğinde Chase, dirseklerini direksiyona dayamış, çenesini yumruklarına dayamış, dümdüz karşıya bakıyordu.

"Yani teknik olarak bu fotoğraflara sadece bir haftadır sahipsiniz."

"Onları aldığım gün Philadelphia'daki Vito Ciccotelli'ye bir set verdim."

"Ve bu senin kışını kurtaracak tek şey. Neden bana gelmedin?"

Daniel ellerinin topuklarını kaş kemiklerine bastırdı. "Tanrım. Chase, hiç kimsenin bilmesinden utanacağın kadar korkunç bir şey yaptın mı?"

Chase o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Daniel cevap vermeyeceğini sandı. Ama sonunda başını salladı. "Evet." Ve Chase'in konuyla ilgili söylemeyi planladığı tek şey bu gibi görünüyordu.

"O zaman nedenini biliyorsunuz. *On bir yıl* boyunca bu kızların mağdur edildiğini bilerek yaşadım. *Biliyordum* ve *hiçbir şey* söylemedim. Kendime onları bulacağıma, bunu düzeltereğime söz verdim. Sonra Alicia'nın kimliği kucağıma bırakıldığı anda söylememek için her türlü nedeni buldum. Davayı tehlikeye atmak istemedim. Telafi etmek istedim. Alex'i incitmek istemedim."

"Alex'e söyledin mi?"

Daniel başını salladı. "Evet. Düşündüğüm kadar kızgın değildi. Sen kızdın mı?"

"Ne? Olacağımı düşündüğün kadar kızgın mısın?" Chase iç çekti. "Hayal kırıklığına uğradım. Bana güvendiğini sanmıştım. Ama ben de senin yerindeydim ve burası doğru ve yanlışın siyah ve beyaz olduğu bir yer değil." Zarfa baktı. "Resimler bunlar mı?"

"Evet. Alex'in diğer kızlardan bazılarını teşhis edebileceğini düşünüyordum. Sheila'yı liseden tanıyor."

Chase elini uzattı ve Daniel zarfı ona verdi, bunu yaparken omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti.

Chase resimlere baktı, yüzü tiksintiyle gerildi. "Lanet olsun." Onları zarfa geri koydu ve koltuğunun yanına koydu. "Tamam. Bu da

Bundan sonra ne yapacağımızı. En kısa zamanda Philly'deki Ciccotelli'ye resimler için resmi bir talepte bulunacaksın. Alicia'yı kızlardan biri sandığınızı ama bu gece Sheila'yı görene kadar diğerlerini tanımadığınızı söyleyeceksiniz. Biz de resimleri geri istedik."

"Bu aslında doğru değil," dedi Daniel yavaşça ve Chase ona alaycı bir bakış fırlattı.

"Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar. Kopyalarını alıp asıllarını sakladığınızdan bahsetmeyeceksiniz. Bunların sende olduğunu Luke'tan kim biliyor?"

"Alex ve kuzeni Meredith."

"Onlara güvenilebilir mi?"

"Evet. Ama Chase, o orijinalleri bu gece kullanmak istiyorum. Diğer kızların kim olduğunu bulmam gerek. Belki içlerinden biri bunu onlara kimin yaptığını biliyordur. Dışarıda birileri kimliklerinin bilinmesini istemiyor."

Chase düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Sheila'yı öldürmek bu teoriyi destekliyor ama Janet ve Claudia'yı öldürmek desteklemiyor. Neden dikkatleri üzerlerine çeksinler ki?"

"Belki birileri ," dedi Daniel sessizce. "Ve anahtarları unutamayız. Bu çok önemli. Sadece nasıl olacağını bilmiyorum."

"Ve saç. Alex'in saçını karşılaştırmaları için laboratuvara götürdün mü?"

"Ben yaptım. Wallin fazla mesaide PCR'ı çalıştıracak. Yarın öğleden sonraya kadar DNA karşılaştırması yapabileceğini düşünüyor." Daniel saatine baktı. "Yani, bugün."

Chase kendi yüzünü hafifçe tokatladı. "Biraz uyumamız gerek, Daniel. Özellikle de senin. Üç haftadır mumu iki ucundan da yakıyorsun."

"Alex'in bu gece resimlere bakmasını istiyorum."

"Tamam. Sen onun bungalovuna git. Ben seni takip ederim." Daniel kaşlarını kaldırdı. "Geliyor musun?"

Chase'in gülümsemesi sıkıydı ve pek de dostça değildi. "Dostum, ben senin yeni ortağınım. Bana haber vermeden hiçbir yere gitme ya da hiçbir şey yapma."

Daniel ona göz kırptı. "Sonsuza kadar mı yoksa sadece bu dava için mi?"

"Başka bir aptallık yapmazsan sadece bu durumda. Sadece çok fazla sorundan kurtulma kartınız var."

Daniel gülümseyerek, "Hapisten çık," diye düzeltti.

Chase gülümsemeden, "Bu iş farklı bir şekilde ilerleseydi, kendini orada bulabilirdin," diye uyardı. "Artık sır yok. Bana her şeyi anlatacaksın."

"Tamam. Bu gece Alex'in kanepesinde uyuyacağım."

Chase ona uzun uzun baktı. "Tamam. Sadece kanepede kal." Daniel çenesini kaldırdı. "Ya yapmazsam?"

Chase gözlerini devirdi. "O zaman yalan söyle ve bana yaptığını söyle. Devam et. Ona resimleri göstereceksek, bunu güneş doğmadan önce yapalım."

On Üçüncü Bölüm

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, saat 2:30.

İğrençtiler. Müstehcendiler. Ama Alex, Meredith'in boğazından zorla geçirdiği sandviç tekrar yukarı çıkma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında bile kendini her birine bakmaya zorladı.

"Özür dilerim," dedi Alex yedinci kez, vahşice dövülen bir kızın resmine bakıp başını sallayarak. *Daha önce rüyalarımın kötü olduğunu sanırdım. "Onu tanıyamadım."*

Daniel önündeki masaya bir tane daha koyarken Chase taş gibi bir sessizlikle onu izliyordu. Meredith onun diğer tarafına otururken, Daniel'ın arkadaşı Luke oturma odasındaki kanepeye oturmuş, kucağında bilgisayarıyla onu Underground'da izlediği gibi düşünceli bir şekilde izliyordu.

Sanki yıllar geçmiş gibi. Ama neredeyse öldürülmesinin üzerinden yirmi dört saatten az bir zaman geçmişti.

"Alex?" Daniel mırıldandı ve Alex kendini sekizinci resme bakmaya zorladı.

"Ben-" Kaşlarını çattı, inkârı unutmuştu. Resmi masadan aldı ve kırılmış camla ovulmuş gibi hisseden gözlerine yaklaştırdı. Kızın yüzünü inceledi. Burnunu. "Onu tanıyorum. Bu Rita Danner."

"Nereden biliyorsun?" Daniel sordu.

"Burnu. Kırılmıştı. Rita popüler insanlarla takılırdı ama özellikle sizi kıskandığında kötü bir yönü vardı. İneklere sataşmayı severdi."

"Sana sataştı mı?" Meredith sordu.

"Sadece bir kez. Pijama partisindeydik ve uyandığımda Rita'yı saçıma fıstık ezmesi sürerken buldum. Fıstık ezmesinden bir avuç aldım ve burnuna soktum."

Daniel gözlerini kırıştırdı. "Burnunu mu kırdın?"

"Biraz fazla sert ittim." Alex iç çekti. "Ondan nefret ediyordum. Ama bu ... Aman Tanrım."

"Luke?" Daniel sordu.

"Bir düğün ilanı buldum. Rita, Columbia, Georgia'dan Josh Runyan ile evlenmiş." Birkaç tuşa daha dokundu. "Burada da iki yıl öncesine ait bir boşanma ilanı var. Ama görünüşe göre Rita hâlâ Columbia'da yaşıyor."

"ok uzak değil," dedi Daniel. "Onu ziyaret edebiliriz. Ne hatırladığına bakarız."

Peki ya bu?" Masanın zerine başka bir resim koydu. "Eee?"

"Onu ben de tanıyorum. Cindy . . . Bouse. İyi bir kızdı. Burnunu ben kırmadım."

Daniel kuru bir sesle, "O halde önce onunla konuşmayı denemeliyiz," dedi.

"Luke mu?"

Luke'un yüz ifadesi donuklaşmıştı. "Sekiz yıl önce intihar etti."

Alex nefesini içine çekti. "Oh Tanrım."

Daniel onun sırtını okşadı. "zr dilerim."

Alex kararsızca başını salladı. "Sıradakini görelim." Onuncu ya da on birinci resimdeki kıızı teşhis edememişti. On beş kurban vardı ve Daniel en başından beri ona Alicia'nın resmini göstermeyeceğini söylemişti. Bunun için minnettar olmuştu. Daniel Sheila'nın resmini çoktan teşhis etmişti, yani Alex'in önünde sadece iki resim kalmıştı.

On ikinci resmi masanın üzerine bıraktı.

"Gretchen French," dedi Alex hemen. "Ortaokulda arkadaştık."

"Bakıyorum," dedi Luke Daniel sormadan önce. "İşte bir tane. Atlanta'da Peachtree Bulvarı'nda yaşıyor. Beslenme uzmanı. Kendi web sitesi var." Dizüstü bilgisayarını masaya getirdi. "şu anki fotoğrafına bak."

Daniel onları karşılaştırdı. "Bu o."

"O zaman oradan başlıyoruz," dedi Chase. Başladıklarından beri söylediği ilk sözler bunlar olmuştu. "Devam et ve sonuncusuna bak."

Alex odaklandı. "Carla Solomon. Bailey ile birlikte okul orkestrasında çalıyordu."

Luke, "nc Cadde'de, Dutton'da bir C. Solomon görüyorum," dedi. "Tüm bildiğim bu."

"Peki ya bilmediğin dokuz kişi?" Meredith söyledi.

"Başka bir okula gitmiş olabilirler," diye yanıtladı Alex. "Dutton'ın lisesi oldukça küçüktü. Herkes herkesi tanırđı."

"Bütün yerel liselerin yıllıklarını alacağız," dedi Chase sert bir sesle. "Daniel, şimdilik yeterince ipucun var. Herkes uyusun. Saat tam sekizde ofiste görüşürüz." Alex'e baktı. "Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun."

Yorgunluk zihninin sınırlarını bulanıklaştırıyordu. "Keşke Bailey'i bulmamıza yardımcı olsa."

Daniel onun dizini sıktı. "Sakin pes etme," diye mırıldandı.

Kız çenesini kaldırdı. "Pes etmeyeceğim."

31 Ocak Çarşamba, saat :30.

Mack bilgisayar ekranına başıyla onay verirken kıkırdamasına engel olamadı. Her şey çok iyi gidiyordu. Gemma ölmüş ve yok edilmeye hazır *ve ben de yüz bin dolar daha zengin olmuştum*. Yine de bu noktada mesele para değildi. Mesele onlara parayı ödetmekti. Bu korktukları anlamına geliyordu. Yüz bin doları ödeyen kişi o kadar korkmuştu ki, her ihtimale karşı kız kardeşi Kate'in evinin önünde oturmuş şu anda olanları izliyordu.

Demek istediğini anlatmıştı. *Ben buradayım. Güvende değilsin. Ailen güvende değil.*

Ve işe yaramıştı. Kate'in ağabeyi yüz bin dolar ödemişti. Ağabeyinin mızımız arkadaşları bir kuruş bile ödememişti ama o da korkmuştu.

Gülümsedi. Parayı ödemeyen kişi bunu başka, çok daha tatmin edici bir şekilde ödemişti. İlk saldırısı için seçtiği iki başarılı olmuştu. En zayıfları onlardı. Düşük asılı meyve, toplamak için olgun. Ama diğer ikisi de etkilenmişti. Gerginleşiyorlardı. Korkuyorlardı.

Bir şeyler olmaya başlamıştı. Doğrudan parmağı olmayan şeyler. *Janet, Claudia, Gemma, hepsi benim*. Hepsi ateşi yakmak için çıra parçalarıydı, ama şimdi ateşin oldukça iyi gittiği görülüyordu.

Bailey Crichton'ın kayıp olduğu ilan edilmişti. Elbette Mack artık onun tam olarak nerede olduğunu ve onu kimin kaçırdığını biliyordu. Ve nedenini de. Aslında Bailey için biraz üzülüyordu. O masum bir görgü tanığıydı ve şimdi tüm bunların içindeydi. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bu iş bittiğinde, eğer hâlâ hayattaysa, gidip onu serbest bırakabilirdi.

Birinin Alex Fallon'ı öldürmeye çalıştığını biliyordu. Çok beceriksizce. Hiç incelik yok. Şimdi bir koruması vardı, iki keskin gözlü GBI ajanı

küçük evi. Ve içeride nöbet tutan keskin gözlü bir ajan. Bu gece Fallon'un evinde bir tür toplantı olduğunu biliyordu. Vartanian yaklaşıyordu.

Yeterince uzun sürdü.

Bu gece pizza salonunda büyük bir kargaşa olduğunu biliyordu. Üç ölü. Sheila da aralarında. Evet, Vartanian yaklaşıyordu.

Kalan üçü de korkmuştu. Dört kişiden biri ölmüştü, kendi suçluluğunun ve korkusunun kurbanı olmuştu. Tabii ki yoldan çıkıp inanılmaz bir patlamayla ölüme terk edilmesinin de yardımı olmuştu. Bu da başından beri inandığı şeyi kanıtlamaktan başka bir işe yaramamıştı. Toplumun namuslu bireylerinden oluşan bu grup, içlerinden birini gözünü kırpmadan öldürebilirdi.

Bunu bu gece Rhett Porter'a yapmışlardı. Masasının çekmecesinden kardeşinin günlüklerinin sonuncusunu çıkardı. Yarıyı bitmemişti, çünkü bunu beş yıl önce kardeşi Jared'e de yapmışlardı. Evet, dört kişiden birinin öldüğünü biliyordu. Gün doğana kadar Dutton'daki herkes de bunu öğrenmiş olacaktı.

31 Ocak Çarşamba, saat :30.

"Bailey."

Bailey, Beardsley'nin son beş fısıltısını duymuştu. *Ben buradayım. Lütfen bana yardım edin.* Kelimeler aklındaydı ama onları diline getiremiyordu. Vücudundaki her kas sıkıştı ve ağrıyordu. *Daha fazla.* Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kahretsin, onu yine buna muhtaç etmişti. Lanet olsun ona.

"Bailey."

Dört parmağının duvarın altında kıvrılmasını izledi. Beardsley zemini biraz daha yırtmıştı. İçinin derinliklerinde bir yerden histerik kahkahalar yükseldi. Kapana kısılmışlardı. Burada öleceklerdi. Ama şimdi Beardsley el sallayarak veda edebilirdi.

Parmaklar kayboldu. "Bailey. Sshh. Gelecektir."

Nasıl olsa gelecek. Gözleri kapandı ve ölmek için dua etti.

31 Ocak Çarşamba, saat 15:15.

Mack merdivenlerden sessizce çıktı. Bir polisin evine zorla girmek daha zor olmalıydı. Birinci kattaki etkileyici silah dolabının önünden geçerken dilediğini alabilmeyi diledi. Ama bu gece keşif ve gizlilikle ilgiliydi, silahlarla değil. Eğer silah dolabını olduğu gibi temizlerse

Burada olduğu gerçeği artık bir sır olmaktan çıkacaktı. Ve o da bunun bir sır olmasını istiyordu.

Adamı bir mendile biraz kloroform dökerek bayıltmaya hazırlıklı gelmişti ama şansы yaver gitti. Avı sarhoş bir halde sızmıştı ve ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Dikkatle adamın ceplerini yokladı ve bir cep telefonu hissettiğinde gülümsedi. Hızla cep telefonunun numarasını ve gelen ve giden aramaların tüm numaralarını not etti.

Bu adama güvenebileceği bir şekilde nasıl ulaşacağını ve dokunacağını bilmek Mack'in planının çok önemli bir bileşenydi. Telefonu çıkardığı gibi dikkatlice adamın cebine geri soktu. Saatini kontrol etti. Gemma'nın cesedini atabilmek ve sabah teslimatlarına zamanında başlayabilmek için acele etmesi gerekiyordu.

Dutton, 31 Ocak arşamba, 05:05

Gök gürültüsü ve şimşek. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Keşke ölmüş olsaydın.

Alex irkilerek uyandı, titriyordu ve soğuktan donuyordu. Yatakta doğrulup elinin tersiyle ağzına bastırdı. Hope mışıl mışıl uyuyordu ve Alex onun altın buklelerine dokunma isteğine direndi. Hope'un uyuması gerekiyordu. *Umarım o da benim gibi rüya görmüyordur.*

Aralarında, Riley başını kaldırdı, hüznü Basset gözleri ona bakıyordu. Alex titreyen elini köpeğın uzun sırtında gezdirdi. "Kal," diye fısıldadı ve yataktan çıktı. Geceliğının üzerine bornozunu geçirerek odadan çıktı ve kapıyı dikkatle arkasından kapattı. Daniel'ı uyandırmak istemiyordu.

Adam onun kanepesinde uyuyordu. Ajan Hatton ve Koenig dışarıda otururken bile gitmeyi reddetmişti. Bir an durdu, ısınmak için kollarını ovuşturdu, ona baktı, kafasında bir sürü düşünce uçuşuyordu.

O güzel bir adam. Sarı saçları, güçlü çenesi ve kadının savunmasını delip geçerken nazik ama aynı zamanda acımasız olabilen mavi gözleriyle öyleydi.

Bana yalan söyledi. Hayır, pek sayılmaz. Alicia'ya ne olduğunu bilmenin ve bunu ona söylememenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Kendi kanından ve canından birinin bir şekilde sorumlu olduğunu bilmek.

Cehennemde görüşürüz, Simon. En azından Wade onun kanından ve canından biri değildi. Uzun zaman önce o partide kalçalarının arasına nasıl zorla girdiğini düşündü. Onun Alicia olduğunu sanmıştı. Alex, kız hayır dediğinde yaşadığı gerçek şoku hatırladı.

Bu, Alicia'nın bir noktada evet dediği anlamına mı geliyordu? Zihnini bombardımana tutan diğer düşüncelerin arasına karışan rahatsız edici bir düşünceydi bu. Alex, Alicia'nın cinsel olarak aktif olduğunu biliyordu ve Alex kiminle olduğunu bildiğini düşünüyordu... ama *Alicia ve Wade?* Aklına gelen görüntü tüylerini diken diken etmişti. Alicia gerçekten nasıl bir kızdı?

Wade ne tür bir ? Gördüğü sapkın ve korkunç resimleri düşündü. Wade o kızlara tecavüz etmişti. Yıllarca onunla aynı çatı altında yaşamış ve onun böyle bir ahlaksızlık yapabileceğinden hiç şüphelenmemişti. Zalimlik.

Alicia. Sheila ve Rita. Gretchen ve Carla. Ve Cindy. Hepsi tecavüze uğramıştı. Ve zavallı Cindy kendini öldürmüştü. Depresyonun derinliklerini yaşamış olmalıydı. Alex o derinlikleri iyi biliyordu. *Zavallı Cindy. Zavallı Sheila.*

Ve tanımadığı diğer dokuz kişi ...

Daniel bir hafta boyunca onların yüzlerini zihninde taşımıştı. *Zavallı Daniel.*

Yakışıklı yüzü uykusunda bile sertti. Takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı, bu rahatlık için verdiği tek belirgin tavizdi. Sadece yakasını gevşetecek kadar düğmelerini açtığı gömleğinin altında kaslı göğsü inip kalkıyordu. Kravatı boğazından çekilmiş, yamuk yumuk duruyordu. Silahını hâlâ belinde kılıfında taşıyordu. Ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Uykusunda bile hazırды.

Resimler yine zihnine saldırdı. On üç tanesini gördükten sonra, Alicia'nınkinin neye benzediğini hayal etmek için fazla hayal gücü gerekmiyordu. Daniel'in onu GBI ofisinde ilk kez gördüğü anı düşündü. Yüzündeki büyük şaşkınlığı.

Onu öpmeden hemen önce, bu gece ve bugün neredeyse öldürüldükten sonra arabasında ona nasıl baktığını düşündü. *Benden ne istiyorsun?* diye sormuştu. *Vermeye istekli ve ... endişeli olmadığın bir şey değil,* diye yanıtlamıştı.

O zaman ona inanmıştı. Şimdi ona inandığından emin değildi.

Suçluluk hissetti. Derin, ruhunu yakan bir suçluluk. Daniel Vartanian kefaret aradı.

Alex hiçbir erkeğin kefareti olmak istemiyordu. Herhangi bir adamın hayır projesi olmak istemiyordu. Bunu Richard'la çoktan yapmıştı. Ve başarısızlıkların en berbatıydı. Tekrar başarısız olmak istemiyordu.

Daniel'ın uyandığı anı biliyordu. Gözleri diğer her şeyde olduğu gibi bilinçli bir şekilde açılmıştı. Ve o parlak mavi bakışlarını onun yüzüne odakladığında, kadın ürperdi. Bir süre öylece baktı, sonra bir kalçasına yuvarlandı ve elini uzattı.

Ve ne isteyip istemediğinin bir önemi olmadığını biliyordu. Sadece neye ihtiyacı olduğu önemliydi ve o anda ona ihtiyacı vardı. Adam kanepenin köşesine oturdu ve onu kucağına çekti. Kadın açgözlülükle onun tüm sıcaklığını emdi.

"Ellerin buz gibi," diye mırıldandı, ellerini kendi elleriyle dikkatlice kapatarak.

Yanağını onun göğsünün sert duvarına yasladı. "Riley yorganın altına giriyor."

"Bu yüzden evde benimle yatmıyor."

Yüzünü kaldırıp ona baktı, bilmek istiyordu. "Kim biliyor?"

Yanlış anlamaya çalışmadı. "Hiç kimse. En azından çok uzun zamandır. Neden?"

Richard'ın yeni karısını düşündü. "Birinci mi yoksa ikinci mi olacağımı bilmem gerekiyor."

Onun tek taraflı gülümsemesini görebileceğini düşündü ama ağzı tamamen ciddiye. "Önce." Başparmağını kızın dudağında gezdirerek vücudunda bir karıncalanma yarattı. "Daha önce evliydin."

"Ve boşanmış."

"Sen ikinci adam mıydın?" diye sordu, çok sessiz bir şekilde.

"Daha çok su çocuğu gibi," dedi kendi yarım gülümsemesiyle.

Yine de gülümsemedi. "Onu sevdin mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sanırım gece yalnız kalmak istemedim."

"Yani o senin için oradaydı. . ." Gözleri yoğunlaştı. "...geceleri." "Hayır.

Başlangıçta çalıştığım hastanede asistandı.

Birkaç kez çıktık. Oda arkadaşım taşınmıştı ve ben farkına bile varmadan o yanıma taşınmıştı. Onu hastanede görüyordum ama mesai saatlerimiz pek uyuşmuyordu. Pek evde değildi."

"Ama onunla evlendin."

"Evet." O ve Richard evliliğe giden yolda bir şekilde ilerlemişlerdi. Dürüst olmak gerekirse Richard'ın evlenme teklif ettiği anı hatırlayamıyordu.

"Onu sevdiğin mi?"

Bu soruyu ikinci kez soruyordu. "Hayır. İstedim. Ama yapmadım."

"Sana karşı nazik miydi?"

Sonra gülümsedi. "Evet. Richard iyi bir adam. Çocuklara iyi davranır ve köpekleri sever ..." Sözlerinin gittiği yönü fark edince durdu. "Ama sanırım beni bir meydan okuma olarak görüyordu. Kendi küçük Eliza Doolittle'ı."

Kaşlarını çatı. "Neden seni değiştirmek istesin ki?"

Bir an için bakakaldı. Sözleri tatlı bir merhem gibi geldi, Richard'ın ihtiyaç duyduğu ya da her ikisi için de olmak istediği kişi olamadığı için hissettiği hayal kırıklığını hafifletti. "Sanırım çoğu benden kaynaklanıyordu. İlginç olmak istedim. Dinamik. Dizginlenemez."

Kaşlarını kaldırdı. "Dizginlenmemiş mi?"

Kendinden emin bir şekilde güldü. "Biliyorsun." Kaşlarını salladı ve adam başını salladı ama yine de gülümsemedi.

"Onu eve, sana getirmek istedin."

"Sanırım öyle. Ama onun istediği gibi olamadım. Benim olmamı istediği şey."

"Yani gitti mi?"

"Hayır, ben yaptım. Hastaneler küçük kasabalar gibidir. Yüzeyin altında bir sürü sır gizlidir. Richard'ın ilişkileri vardı. Hepsi çok gizliydi." Onun bakışlarını tuttu. "Beni öylece terk etmeliydi ama beni incitmek istemedi."

Daniel yüzünü buruşturdu. ". Yani gittin mi?"

"Biriyle tanıştı, neyse ki hemşirelerden biri değildi. O zaman kalamazdım."

Kaşlarını çatıyordu. "Gittiğini sanıyordum."

"Onu terk ettim. O zamana kadar bir ev almıştık ve evi ona bıraktım. Ama hastaneyi terk etmedim. Önce ben oradaydım."

Adam ona göz kırptı. "Ona evi verdiniz ama işi vermediniz."

"Aynen öyle." Bunu gerçekçi bir şekilde söyledi, çünkü ona göre öyleydi. "İhtisasını bitirmiş ve tam zamanlı acil servis doktoru olarak işe başlamıştı. Sanırım herkes benim ayrılmamı bekliyordu. Pediyatriye ya da cerrahiye falan gitmemi. Ama ben acili seviyorum. Bu yüzden ayrılmadım."

Şaşkın görünüyordu. "Sanırım bu bazı garip anlara yol açıyor."

"Bu hafif kalır." Omuz silktilti. "Her neyse, bir yıl önce evden taşındım ve yeni eşim de hemen arkamdan taşındı. Birlikte çok iyiler."

"Ne kadar yüce gönüllüsün," dedi adam temkinli bir ifadeyle, kadın da alaycı bir şekilde güldü. "Sanırım onu mutsuz olmasını istemeyecek kadar seviyordum. Meredith,

Şimdi onu iki karınca yuvası arasına asılmış ve bala batırılmış olarak görmek istiyor."

Sonunda ağzının bir tarafı kalktı ve kadının kalbini de onunla birlikte kaldırdı. "Kendime not," diye mırıldandı. "Meredith'i kızdırma."

Bir kez başını salladı, onu gülümsetebildiği için mutluydu. "Kesinlikle."

Ama gülümsemesi çok çabuk soldu. "Bu gece yine rüya mı görüyordun?"

Rüyaları düşünmek onu yeniden üşüttü. "Evet." Isınmak için kollarını ovuşturdu ve adam onu kendine doğru çekti, sırtını hızlıca ovdu. Adam bir fırın gibiydi, sıcak, güçlü ve erkekti ve kadın daha fazlasını isteyerek ona sokuldu.

Ve onu kalçasına vuran sert uyarılmanın nabzında buldu.

Nefesini içine çekti, birden çok daha sıcak oldu. Adam onu istiyordu. O da onu istiyordu. Ama kadın ne söyleyeceğine ya da ne yapacağına karar veremeden, adam kımıldadı, onu kucağından uzaklaştırdı ve tüm o harika, şehvetli sıcaklık kayboldu. Kollarını sertçe ona doladı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı saçlarına karşı.

Adamın yüzünü görmek için geri çekildi. Suçlu bir ifade takınmıştı. "Neden?"

Meredith'in kapısına baktı. "Bak, senin istemediğin hiçbir şeyin olmayacağına dair sana söz verdim."

"Dün, arabada. Hatırlıyorum. Ne olmuş yani? Hiçbir şey olmadı." Çenesini kaldırdı. "En azından henüz değil. Bu değişebilir."

Göğsü genişledi ve mavi gözleri karardı. Yine de direndi. "Eğer Hatton dün gece o kapıyı çalmasaydı Deniyordum ..." Gözlerini kapadı, yanakları karardı. "Seni istiyordum. Eğer sözümüz kesilmeseydi seni hazır olmadığın bir şeye zorlamaya çalışabilirdim."

Alex en uygun yanıtı düşündü. Adam onunla ilgilenmeye çalışıyordu ve Alex bunu çok tatlı bulsa da, Alex'e karşı çok

Sinirli. "Daniel." Daniel gözlerini açana kadar bekledi. "Artık on altı yaşında değilim ve ne senin ne de bir başkasının gözünde kurban olmak istemiyorum. Bir sonraki doğum günümde otuz yaşında olacağım. İyi bir işim var. İyi bir hayatım var. Ve kendi kararlarımı verecek sağduyuya sahibim."

Başını salladı, gözlerinde saygı vardı. Acımasızdı ama saygılıydı. "Anlaşıldı."

"Ama Daniel." Parmağını onun gevşemiş kravatının içine soktu, boğucu olmaya çalıştı ama onun yerine hüznü bir ses çıkardı. "Hâlâ dizginlenmemiş olmak istiyorum."

Gözleri parladı. Sonra onu öpüyordu ve kadın onun ağzının sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu. Sonra onu altına aldı ve ona doğru iterken vücudunun sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu, hareketleri sert ve kasıtlıydı. Elleri yüzünün yanlarını tutuyor, parmakları saçlarını itiyor ve mükemmel uyumu bulana kadar başını bir o yana, bir bu yana hareket ettiriyordu.

Ve sonra ziyafet çekti, boğazının derinliklerinden onun adı gibi gelen alçak bir inilti yükseldi. Alex dayanmış, bu vahşi yolculuğun her dakikasının tadını sürdüğü sürece çıkarmaya kararlıydı. Adamın itişine itişiyile karşılık verdi ve ağzını açması için dürtüklediğinde, dudaklarının, arayış içindeki dilinin çeşitli dokularını öğrenerek ona uydu.

Çok geçmeden ciğerlerine hava çekmek için başını kaldırdı. Aşağı baktı, gözleri karanlık, sıcak ve biraz da tehlikeliydi. "Bu"

"Gerçekten çok iyi," diye fısıldadı ve adamın yumuşak bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Gerçekten iyi mi? 'Dizginlenemez' kelimesiyle ortaya çıkan bir kadından daha fazlasını beklerdim. "

Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü henüz değildim. Dizginlenmemiş, ."

Dudakları kıpırdadı ama gözleri yoğunluğunu korudu. "Bir dahaki sefere olacaksın," diye mırıldandı. "Şimdi yatağına dön." Adam kaymaya, bedenini onunkinden ayırmaya başladı ve kadın bir anlık bir kesinlik içinde ne istediğini biliyordu. İki eliyle kemerini kavradı ve onu geri çekti, topuklarını kanepeye bastırdı ve vücudunu onunkine doğru kaldırdı, ta ki onun kendisine karşı tekrar sıcak ve sert bir şekilde zonkladığını hissedene kadar. "İstemiyorum."

Gözleri önce genişledi, sonra daraldı. "Hayır. İmkânı yok. Burada olmaz."

Kendine ait bir güç hissederek, tekrar hareket etmeye çalıştığında kemerini tuttu ve gerçekten gitmek isteseydi gideceğini fark etti. O da bunu istiyordu. Açık bir davet olduğunu umduğu bir şekilde kalçalarını döndürdü. "Neden olmasın?"

Ona kuşkuyla ve kendi arzusunu üç katına çıkaran cinsel bir arzuyla bakıyordu. "Lanet olası bir *liste* mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Hayır, çeneni kapamanı ve beni tekrar öpmeni istiyorum."

Rahatlama omuzlarını çökertmişti. "Bunu yapabilirim." Ve tatlı başlayan, ama hızla sıcak ve ıslak hale gelen bir öpücükle yaptı, onu kaçmaya hiç niyeti olmayan girdaplı ihtiyaçlar ve istekler yığınının geri sürükledi. Kuyrukları serbest kalana ve daha önce sadece göz ucuyla baktığı pürüzsüz teni keşfetmekte özgür olana kadar gömleğini çekiştirdi. Adam onun ağzına doğru inledi. "Alex, dur."

Parmakları okşamayı bıraktı ve onun yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. "Gerçekten yapmamı istiyor musun?" diye fısıldadı ve onun gözlerinde istek ve sorumluluk savaşıırken nefesini tuttu. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra başını salladı.

"Hayır."

Tuttuğu nefes hızla dışarı çıktı. "Güzel." Çevik bir hareketle gömleğinin önündeki düğmeleri çözdü, sonra kravatı başından çekip yere bıraktı. Sonunda onun sıcak, sert göğsüne tam erişim sağlayabildi ve ellerini bir o yana bir bu yana savurarak her esnemeyi ve dalgalanmayı hissetti. Altın sarısı saçları onu kaplıyordu ve parmak uçlarıyla saçlarını okşadı, karın kasları seğirene kadar aşağıya indi. "Daniel, kendine bir bak," diye fısıldadı.

Onu tekrar öptü, bu sefer yumuşak bir şekilde. Cevap verdiğinde fısıltısı boğuktu. Şefkatliydi. "Sana bakmayı tercih ederim." Bornozunun kemerini çekti ve bir eliyle geceliğini yakaladı. "Yukarı kaldır." Kadın kaldırdı ve adam geceliği kalçalarının üzerinden çekti, kadın göğüslerinde serin havayı hissedene kadar devam etti. Kadın ürperdi.

Sonra vücudu onunkinden aşağı kayarken ve ağzı onun üzerinde kapanırken gözlerini kapattı. Tekrar ürperdi ama bu sefer sıcaktan. Adam emdi ve okşadı, ta ki kadın ona doğru hamle yapana, elleri saçlarında, onu daha yakına çekene kadar. Adam diğer göğsüne geçti ve kadın daha fazla yaklaşamayacağını bildiği halde yine de denemek için kıvrıldı.

Adamın eli karnında düzleşti ve kadın nefesini içine çekip tutarak beklemeye başladı. Ama adam elini aşağı ya da yukarı hareket ettirmedi, sadece hafifçe dinlendirdi ve kadın onun izin beklediğini fark etti. Hatta cesaretlendirmeyi. Bunun yerine yalvardı. "Lütfen."

Tek hece onu tekrar harekete geçirdi ve parmakları hala onu örten pamuğun altından kaydı ve haklı olduğunu anladı

Başparmağının ne kadar iyi hissettireceğini düşündü. Onu titretti ve ürpertti, ama daha fazlası için inlediğinde ağzını tekrar onunkine kaydırды ve küçük inlemelerini yuttu.

Çok yaklaştı. Topuklarını kanepenin minderlerine gömerken, kanı deli gibi akana ve derisinin her bir santimindeki her bir sinir ateşlenene kadar adamın eline karşı direndi. Sonunda göz kapaklarının ardında ışıк patladı ve nefes nefese ve kendini hiç hissetmediğı kadar iyi hissederek minderlere yaslandı . . . muhtemelen hiç.

Alnını onun omzuna koydu, vücudu kaskatı kesilmişti, nefes alış verişі zorlaşmıştı. "Tamam." Mırıltısı düzensizdi. "Şimdi yatağı git. Lütfen."

Ama eli hâlâ ona yakın bir şekilde dokunuyordu ve şu anda uyumasının mümkün olmadığını biliyordu. Nabzı hâlâ atıyordu ve hâlâ ... ihtiyacı vardı. Vücudunun hâlâ onun kalçasında titreştiğine bakılırsa Daniel da aynı şekilde hissediyordu.

Ellerini adamın kemerine doğru kaydırды ve adam kaşlarını çatarak yukarı doğru hamle yaptı. Bu sihri yapan el onun bileğini yakaladı ama Alex'in parmakları çevikti ve kemeri çoktan çözmüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı adam ve kadın ona göz kırptı.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye karşılık verdi.

Çenesinde bir kas kasıldı. "Yatağı git dediğimi sanıyordum."

Parmaklarını adamın belindeki deride gezdirdi ve adamın karın kasları kasıldı, vücudu gerginleşti. "Gerçekten yapmamı istiyor musun?" diye bir kez daha fısıldadı. Adamın yüzünü izledi, çırpındığı her halinden belliydi. Sonra adam gerinerek kanepenin arkasından Meredith'in kapısına baktı ve Alex gömleğinin kenarlarından tutup onu kendine doğru çekerken bile gülümsemesini yuttu. Adam sert bir gümbürtüyle yere düştü ve kadın kollarını adamın boynuna dolayarak onu daha önce öptüğü gibi öptü. Bir hırıltıyla adam kontrolü ele aldı, ağzı aç, neredeyse vahşiydi. Kalçaları sert ve aynı derecede vahşiydi.

Ağzını geri çekti. "Bu çılgınlık," diye fısıldadı dudaklarına karşı. "Bu kanepede seks yapan gençler değiliz."

"Hayır, neredeyse otuz yaşındayım ve bu koltukta seks yapmak istiyorum." Onun gözlerine meydan okuyarak baktı. "Seninle. Yani durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi, cevabı boğuk ve kısıktı. "Ama emin misin?" "Oh, evet. Çok eminim." Fermuarını indirdi. İlk dokunuşu ama vücudu sarsıldı ve bir küfür savurdu. Çabucak çekti

Elini çekti. "Ama eğer değilsen... Rahat olmadığın bir şey yapmanı istemiyorum-"

Sert bir öpücükle onu susturdu, sonra kılıfının çıkıtını çevirdi ve silahını dikkatlice yere koydu. Arka cebinden cüzdanını çıkardı, bir prezervatif çıkardı ve cüzdanını silahının yanına fırlattı. Yüzüne baktı, mavi gözleri bir alevin çekirdeğinden daha parlak ve iki kat daha sıcaktı. "Emin ol, Alex."

Bakışlarını onun üzerinde tutarak pamuklu külotunu bacaklarından aşağı kaydırıp ve tekmeleyerek attı. "Lütfen, Daniel." Adamın gözleri kadının çıplak tenine kaydı. Yutkunmaya çalışırken boğazının çalışmasını izledi ve aniden bu anın iki rızalı ve son derece çekici yetişkin arasındaki bir çiftleşmeden daha fazlası olduğunu anladı. Bu, onun gözünde bir kurban olmaktan çıktığı an olacaktı.

Ve belki de kendi içinde. "Lütfen Daniel," diye tekrar fısıldadı.

Kalbinin üç sert atışı boyunca ona baktı, sonra kararsız elleriyle paketi yırttı ve üzerini örttü. Kollarını kadının sırtının altından geçirerek başını avuçlarının arasına aldı ve kalçalarının arasına yerleşti. En pervasız öpüşmelerinden daha yoğun olan sessiz bir otoriteyle onun ağzını aldı. Sonra da kadının nefesini kesen yavaş bir saygıyla içine girdi.

Kalçalarının her yuvarlanması kasıtlıydı ve tepkisini ölçmek için onu izledi. Sonra adam yerini değiştirdi ve beklenmedik bir zevk vücudunda dalgalanırken kızın nefesi kesildi.

Dudaklarını kızın kulağının üzerinde gezdirerek titremesine neden oldu. "Tam orası mı?" diye fısıldadı.

"Tam burası gerçekten çok iyi." Elleri adamın kalçalarında geziniyor, kaslarının gerilip esnemesini heyecanla izliyordu. Adam biçimli bir adamdı, sert ve bilenmiş.

Yavaşça onu tekrar yukarı kaldırmaya başladı, kalbi eskisinden daha hızlı atana kadar ona karşı daha sert salladı, kontrolü kaymaya başlayana kadar ona doğru daha hızlı salladı. Onun kontrolünün kaydığını görmek istiyordu. Bu kasıtlı kısıtlamayı kıran kişi olmak, ona kim olduğunu, nerede olduğunu unutturmak ve ... onu almak istiyordu.

Elini kalçasına götürdü, parmak uçlarını kasıklarının hassas derisi üzerinde gezdirdi ve vücudu sarsıldı. Kısık bir iniltiyle dondu kaldı, ona karşı titriyordu.

"Daniel, lütfen." Bunu onun kulağına fısıldadı. "Yap . Şimdi yap."

Kontrolünü kaybedince ürperdi. Kalçaları sanki yeterince hızlı derinlere inemiyormuş gibi çılgınca bir daldı. Bu, istediği şey buydu. O, hiçbir şeyi geri tutmuyordu. Her zirvede onunla buluştu, omuzlarını kavradı, yaklaşmak için tırnaklarını sırtına geçirdi, bir kez daha kenarda sallanana kadar onu daha derine götürmek için. Son bir sert hamleyle onu vücudunun içine doğru itti. Kadın haykırmaya başladı ama adamın eli ağzını kapatarak iniltisini boğdu.

Kadının vücudunun sarsıntısı titremeye dönüştüğünde, adamın vücudu kaskatı kesildi, sırtı aya bakar gibi kamburlaştı ama hiç ses çıkmadı. Kalçaları sert ve derin bir şekilde bastırarak sarsılırken çenesi sıkıştı. Uzun bir an boyunca kendini onun üzerinde hareketsiz tuttu, muhteşem bir erkek gibi. Sonra nefesi onu bir anda terk etti ve yüzünü kadının boynunun kıvrımına gömerek yere yığıldı. Nefes nefese kalmıştı ve titremeler onu sarsıyordu. Alex ellerini onun sırtında, hâlâ giydiği gömleğin altında gezdirdi.

Titremeleri durulduğunda başını tekrar kaldırdı, bu kez dirseğinin üzerine doğru eğilerek yüzüne baktı. Yanakları kızarmıştı, ağzı ıslaktı ve nefes alış verişi hâlâ keskindi. Ama gözleri ... Her zaman gözlerine geri dönüyordu.

Huşu içinde görünüyordu. Ve Alex kendini Everest'i fethetmiş gibi hissetti. Derin bir nefes aldı. "Seni incittim mi?"

Başını salladı ve ona sevgiyle baktı. "Hayır. Mükemmeldi."

Bir başka ürperti onu sarstı, bu sefer daha küçük bir artçı şoktu. "Çok sıkıydın. Bunu daha iyi yapmalıydım, bir yatakta. Yapmalıydım."

"Daniel." Parmak uçlarını onun dudaklarına bastırdı. "Mükemmeldi. Mükemmel," diye fısıldayarak tekrarlardı ve onun dudaklarındaki gülümsemeyi izledi.

"İşte bu tam bir meydan okumaya benziyor. Bir dahaki sefere ben-" "*Polis! Dur orada!*"

Bağırış dışarıdan geldi ve Daniel anında alarma geçerek dizlerinin üzerine çöktü. Pantolonunun fermuarını çekti ve ayağa kalkarak silahını aldı. "Yerde kal," dedi ona. Pencerenin kenarında durup dantel perdelerin arasından .

Alex onun omuzlarının gevşediğini görene kadar öylece kaldı. "Ne?" diye sordu. "Ne?" Meredith yatak odasının kapısını bir aralık açarak yankılandı.

"Gazeteci çocuk," dedi Daniel. "Hatton gazeteyi aldı ve yürüyüşe çıkıyor. Ama mutlu görünmüyor," diye ekledi, sesi mutsuz geliyordu

kendisi. "Şimdi ne olacak?"

Alex iç çamaşırını yerden alıp bornozunun cebine soktu ve kemerini beline sıkıca bağladı. Meredith'in kaşlarını kaldırmasına aldırmadan mutfığa kaçtı ve Daniel Ajan Hatton için kapıyı açarken kahve yapmakla meşgul oldu.

"Üzgünüm Daniel," dedi Hatton. "Bayan Fallon." Önce Alex'e, sonra da Meredith'e başını salladı, anlaşılan iki kadının da işine yaradığında bir ismi tekrarlayarak sözcükleri boşa harcayacak bir adam değildi. Tekrar Daniel'a döndü. "Bir minibüsle geldi. Başta gazeteci çocuk olduğunu bilmiyorduk. Ama ön sayfaya bir göz atın. Arkadaşın Woolf çok meşgul bir çocukmuş."

Daniel kâğıdı aldı, sonra başını kaldırıp baktı, yüz ifadesi .

Alex kahveyi unutup aceleyle elindeki kâğıdı aldı. Önce kaşlarını çattı. Sonra gözleri büyüdü. "Rhett Porter öldü mü?"

"Rhett Porter kim?" Meredith, Alex'in omzunun üzerinden ön sayfayı okuyarak sordu.

"Rhett, Wade'in arkadaşlarından biriydi," dedi Alex. "Rhett'in babası buradaki tüm araba galerilerinin sahibiydi. Wade onlar için çalışırdı, arabaları detaylandırırdı."

Daniel, "Rhett aynı zamanda Alicia'nın cesedini bulan çocukların da kardeşiydi," dedi.

Hatton'ın kaşları kalktı. "Tesadüf mü?"

Daniel başını salladı. "Bu kasabada hiçbir şey tesadüf değildir."

"Woolfun bu nasıl aldığıni merak ediyorum." Meredith sordu. "Haberlerde ya da internette yoktu. Sadece internette maillerimi kontrol ediyordum."

Bunu sivri bir bakışla söylemişti ve Alex, Meredith'in sadece uyanık olmakla kalmayıp kanepedeki tüm sahneyi duyduğunu biliyordu.

Yanakları kararan Daniel gömleğinin düğmelerini ilikledi. "Ben gidip Bay Woolf'la konuşacağım."

"Ben içeride Bayan Fallon'larla kalacağım," dedi Hatton. "Ben de

kahve yapacağım," dedi Alex. "İhtiyacım olduğunu biliyorum."

Meredith sırtarak onu mutfığa kadar takip etti. "Bir sigaraya ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Alex ona ters ters baktı. İkisi de sigara içmiyordu. "Sen sadece kapa."

Meredith kıkırdadı. "Çılgınca karar verdiğinde, bunu gerçekten doğru yapıyorsun."

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, 05:55

Daniel Ana Cadde'ye dönerken *Dutton Review*'un ofisinin penceresinde bir ışık yandığını gördü. İçgüdüleri ona sıkı durmasını söylüyordu, bu yüzden arabasını şimşir ağacından bir çitin arkasına çekti, farlarını kapattı ve bekledi. Birkaç dakika sonra Jim Woolf binanın arkasından göründü ve farları da sönük bir şekilde Daniel'in yanından süzülerek geçti.

Daniel cep telefonunu çıkardı ve Chase'i aradı.

"Şimdi ne olacak?" Chase huysuzca sordu.

"Woolf dün gece büyük bir haber daha aldı. Kasabanın adamlarından biri arabası yoldan çıkınca ölmüş. Ona bu konuyu sormaya geldim ve görünüşe göre bizim oğlan sabahın erken saatlerinde bir başka boğuşmaya gidiyor."

"Siktir," diye mırıldandı Chase. "Nereye gidiyor bu?"

"Doğu. Onu takip edeceğim ama desteğe ihtiyacım var. Beni fark etmesini istemiyorum."

"Hatton'a hanımlarla kalmasını ve Koenig'in onu seninle birlikte takip etmesini söyle.

Sana sürmeye başlayacağım. Onunla yüzleşmeden önce beni ara." "Emredersiniz efendim, ortağım efendim."

31 Ocak Çarşamba, 6:00.

Hayır, , hayır, hayır, hayır ... Bailey kendini salladı, başını duvara vurmanın verdiği acı, ölmek istemesine neden olan nefret ve tiksintiden hoş bir rahatlama sağladı.

"Bailey. Kes ."

Beardsley komutu tısladı ama Bailey onu dinlemedi.

Bam, bam, bam. Başı zonkluyordu ve bunu hak etmişti. İncinmeyi hak etmişti. Ölmeyi hak etmişti.

"Bailey." Beardsley'nin dolu eli duvarın altından fırladı ve kızın bileğini yakaladı. Sertçe sıktı. "Kes şunu dedim."

Bailey başını eğdi, çenesini dizlerine gömdü. "buradan." "Bailey."

Gitmeyecekti. "Ne oldu?"

Bileğini demir gibi tutan kirli ele baktı. "Söylemiştim," diye tükürdü. "Tamam mı? Ona söyledim."

"Kendini suçlayamazsın. Çoğu askerin daha uzun süre dayandın."

Tokattı, diye düşündü ağır ağır, düşünceleri mide bulandırıcı bir girdaptı. Adam şırıngayı ulaşamayacağı bir yerde tutmuştu ve o da istemişti... ihtiyaç duymuştu.

Başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir noktaya kadar arzulandı. "Ne yaptım ben?" diye fısıldadı.

"Ona ne söyledin, Bailey?"

"Yalan söylemeye çalıştım ama o biliyordu. Evimde olmadığını biliyordu." Ve her yalan söylediğinde ona tekme atmış, vurmuş ve tükürmüştü. Yine de güçlüydü. Ta ki iğneye kadar.

Artık bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Peki nereye sakladın?"

Çok yorgundu. "Alex'e verdim." Yutkunmaya çalıştı ama boğazı çok kuruydu. Ağlamaya çalıştı ama içinde hiç su kalmamıştı. "Şimdi Alex'in peşinde ve Alex'in elinde Hope var. Beni ve muhtemelen seni de öldürecek. Artık bize ihtiyacı yok."

"Beni öldürmeyecek. Wade'in itirafını yazdığımı ve sakladığımı düşünüyor. o."

"mı?"

"Hayır, ama bu bana zaman kazandırıyor. Seni kontrol edene kadar hayatta tutacak.

senin hikayen."

"Önemli değil. Keşke beni öldürseydi." "Böyle söyleme. Buradan çıkacağız."

Başını duvara yasladı. "Hayır, yapmayacağız."

"Evet, edeceğiz. Ama bana yardım etmelisin. Bailey." Parmaklarını onun bileğine geçirdi. "Bana yardım et. Kızın ve geceleri ağladığını duyduğun diğer tüm kızlar için."

Bailey duraksadı. "Onları sen de mi duydun? Aklımı kaçırdığımı sanıyordum." "Kaybetmiyorsun. Beni odasına götürürken kızlardan birini gördüm." Ona günlerce işkence ettiği odası. "Kim o kız?"

"Bilmiyorum, ama gençti, belki on beş yaşındaydı."

"Neden onda?"

"Neden öyle düşünüyorsun, Bailey?" diye ciddi bir şekilde karşılık verdi. "Aman Tanrım. Kaç tane var?"

"Bu koridorda on iki kapı saydım. Şimdi bana yardım et. O kızlar ve Hope için."

Bailey içini ve dışını acıtan bir nefes çekti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Beardsley kızın bileğini bırakarak parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

"Aferin kızıma."

Bölüm On Dört

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, saat 615.

Size biraz daha kahve getireyim mi, Ajan Hatton?" Alex sordu. Onun masasına oturdu, sakın ve telaşsızdı. Ortağı Daniel'a destek vermek için gitmişti.

Hatton başını salladı. "Hayır, hanımefendi. Karım günde sadece bir fincan içmeme izin veriyor."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Karını mı dinliyorsun? Gerçekten mi? Acil servise gelen erkeklerin çok azı eşlerini dinler, bu yüzden de çoğu acil servise gelir."

Ciddiyetle başını salladı. "Söylediği her kelimeyi dinliyorum."

Meredith mutfaktan alay etti. "Ama ona itaat ediyor musun?"

Hatton sırtıttı. "Söylediği her kelimeyi dinliyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Meredith ve yine de fincanını doldurdu.

Hatton elindeki fincanla Meredith'i selamladıktan sonra fincanı masaya bıraktı. "Merhaba."

Hope yatak odasının kapısında durmuş Hatton'a bakıyordu.

"Bu Ajan Hatton." Alex Hope'un elinden tuttu. "Ajan Hatton, yeğenim Hope." Sonra Hope, Hatton'ın yumuşak gri sakallarının uzadığı yüzüne dokununca Alex bakakaldı.

Hatton, Hope'un ona daha kolay ulaşabilmesi için sandalyesinde öne doğru eğildi. "Herkes sakalının beni Noel Baba'ya benzettiğini söylüyor," dedi. Kollarını açtı ve Alex'in şaşkın bakışları arasında Hope onun kucağına tırmandı. Avuçlarının içiyle adamın sakalını okşadı.

Meredith küçük bir inilti çıkardı. "Yine mi?"

Alex çaresizce Hatton'a baktı. "Hope'un bir şeylere takılıp kalma eğilimi var."

"Bir yeri ağrıtmıyor, şimdilik onu rahat bırakın," dedi Hatton, Alex'e kendisini sonsuza dek sevdirecek.

Alex de onlarla birlikte masaya oturdu. "Çocuklarınız var mı Ajan Hatton?" "Altı tane. Hepsi kız. On sekizden sekize kadar."

Meredith önce orga, sonra da Alex'e baktı. "Belki şarkının ne olduğunu biliyordur."

Alex, "Onun yeniden başlamasını istemiyorum," dedi ve sonra çekti. "Denemek zor."

"Hangi şarkı?" Hatton sordu.

Meredith mırıldandı ve Hatton kaşlarını çatı. "Üzgünüm hanımlar. Size yardımcı olamam." Saatini kontrol etti. "Vartanian bu sabah sekizde Dr. McCrady ve adli tıp uzmanlarıyla buluşacağınızı söyledi. Harekete geçmeliyiz."

Onun da şarkıyı tanımamış olmasından hayal kırıklığına uğrayan Alex ayağa kalktı, dizleri bir gün önce betondan kaydığı için hâlâ kaskatı kesilmişti. "Daniel'ın köpeğini gezdirmem gerekiyor."

Hatton başını salladı. "Köpeği dışarı çıkaracağım, Bayan Fallon." Hope'a, "Hazırlanman gerek. Küçük kızların süslenmek için zamana ihtiyacı vardır."

Meredith alaycı bir ifadeyle, "Altı kızı var," dedi.

Hope ellerini Hatton'ın yumuşak sakalına bastırdı, küçük yüzü birden gerildi. "Pa-paw." Bu söylediği ilk kelimeydi, sesi küçük ve tatlıydı.

Hatton bir kez gözlerini kırıştırdı, sonra Hope'a gülümsedi. "Senin patinin de benimki gibi sakalı mı var?"

"Öyle mi?" Meredith sordu ve Alex aklına Craig Crichton'ın yüzünü getirmeye çalıştı.

Sessiz ol. Kapıyı kapatın. Düşünebildiği zaman başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla hiç sakalı yoktu." Hope'un yanağını okşadı. "Patini gördün mü?"

Hope başını salladı, iri gri gözleri o kadar hüzünlüydü ki Alex ağlamak istedi. Ama Alex onun ağzını gülümsetti. "Ne zaman, tatlım? Patini ne zaman gördün?"

"Barınaktaki rahibenin Bailey'nin onu aradığını ama bulamadığını söylediğini söylememiş miydin?" Meredith mırıldandı.

"Rahibe Anne, Bailey'nin onu bulduğunu sanmadığını söyledi." Alex kaşlarını çatı. "Biliyor musun, Daniel Rahibe Anne'i bulup bulmadığını bana hiç söylemedi. Ya da Desmond'ı."

"Dün gece aradığını biliyorum. Siz ikiniz hazırlanırken ben de kontrol edeyim," dedi Hatton. Hope'u ayağa kaldırdı ve küçük çenesini yukarı kaldırdı. "Şimdi teyzenle git," dedi ve Hope itaatkâr bir tavırla elini Alex'in elinin içine koydu.

Meredith, Hatton'ı göstererek, "Onu tutmalıyız," dedi. "Onunla iyi anlaşıyor."

Alex alaycı bir tavırla, "Ya da bize sihirli değneğini vermesi gerekiyor," diye karşılık verince Hope'un yüzü birden paniğe kapıldı. Alex Meredith'e baktı, sonra dizlerinin itirazına aldırmadan Hope'un gözlerinin içine bakmak için eğildi. "Tatlım, sihirli değnek nedir?"

Ama Hope hiçbir şey söylemedi, yüzü donmuş, dehşet içindeydi. Alex kollarını ona doladı. "Bebeğim," diye fısıldadı Hope'un altın rengi buklelerine, "ne gördün?" Ama Hope hiçbir şey söylemedi ve Alex'in kalbi sıkıştı. "Hadi tatlım. Hadi banyo yapalım."

Bernard, Georgia, 31 Ocak Çarşamba, 06:25

"Çevik orospu çocuğu," diye mırıldandı Ajan Koenig Daniel'in arkasından.

Daniel, Jim Woolf'un bir ağaca tırmanışını izledi. "Onun içinde olduğunu düşünemezsin." Ağaçların arasından yolun kenarındaki hendeğe bakarken çenesi gerildi. "Ağacını seçmeden önce bir sürü fotoğraf çekti. Kim olduğunu bilmek istemiyorum."

"Özür dilerim, Daniel."

"Ben de." Cebindeki cep telefonu titredi. Arayan Chase'di. "Daha yeni geldik," dedi. "Koenig ve ben. Olay yerini henüz kontrol etmedim. Ne kadar uzaktasınız?"

"Uzak değil. Işıklarımı kullandım. Sen git ve kontrol . Ben bekleyeceğim."

Daniel ağaçların arasından ilerledi, cep telefonu hâlâ kulağındaydı, adam fotoğrafını çekerken bile Woolf'un şaşkın ifadesini hayal ediyordu. Hendeğin kenarına geldi ve durdu. "Bir tane daha var," dedi Chase'e. "Kahverengi yün battaniye."

Chase boğazından öfkeli bir ses çıkardı. "O zaman şu lanet salağı ağacından indir ve sıkı dur. Şimdi otoyoldan çıkıyorum ve CSU ile ME'nin aracı yolda."

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, sabah 6:45.

Kendi araba yoluna girdi, rahatlamış, bitkin ve her yeri kaskatı kesilmişti. Ama Kate güvendeydi ve önemli olan da buydu. Kongre üyesi Bowie'yle bir güncelleme toplantısı yapmadan önce duş almak, yemek yemek ve kendini toparlamak için bir saati vardı.

Trajedi vardı, diye düşündü, ve politika vardı. Bazen ikisi de bir ve aynıydı. Sabah gazetesini almak için ön verandada durdu ve haberleri bekliyor olmasına rağmen kalbi sıkıştı. "Rhett," diye mırıldandı. "Seni aptal. Seni uyarmıştım."

Ön kapı açıldı ve karısı orada durdu, gözlerinde acı vardı. "Eskiden gece eğlencelerini komşulardan saklamaya çalışırdın. Çocuklardan bahsetmiyorum bile."

Neredeyse gülecekti. Başka bir kadının yatağından geç gelmesini görmezden geldiği onca zamandan sonra, onunla yüzleşmek için bugünü seçmişti. Suçlu olmadığı tek zamanı.

Evet, öyle. Vartanian'a diğer yedi kadından bahsetmelisin. Kate'i güvende tutmak için yeterli değil. Eğer onlardan biri ölürse.. ..bu senin başının belası olur.

Karısının gözleri incelemeye kısıldı. "Kıyafetlerinle uyumuş gibi görünüyorsun."

." durduramadan ağzından çıkmıştı. "Neden?"

Ona söyleyemezdi. Onu sevmiyordu. Sevdiğinden de emin . Ama o karısı ve çocuklarının annesiydi ve onun kendisi hakkındaki düşüncelerinin önemli olduğunu kabul edecek kadar kendine saygısı olduğunu fark etti. Ona Kate'den, hiçbir şeyden bahsedemezdi.

Onun yerine kâğıdı uzattı. "Rhett öldü." Karısı titreyen bir nefes aldı. "Çok üzüldüm."

Öyleydi. Çünkü o iyi bir insandı. Rhett'i hiç sevmemişti, onların "arkadaşlığını" hiç anlamamıştı. Ha. Sanki. Daha çok karşılıklı kendini koruma derneği gibi. Düşmanlarını kalbine yakın tut; o zaman sana ihanet etmek üzere olup olmadıklarını anlarsın. Bu, uzun zaman önce babasından aldığı değerli bir öğüttü.

Babası siyasi düşmanlarını kastetmişti. Sözde arkadaşlarını değil. Ama tavsiye aynı şekilde işe yaradı. "O ... um ... yoldan çıktı." Kapıyı biraz daha açtı. "İçeri gel o zaman."

Eşikten adımını attı ve onun yüzüne baktı. Bunca yıldır iyi bir eş olmuştu. Onu incitmek istemiyordu. Sadece kendini durduramıyor gibiydi. Sonuncusu hariç, hiçbir ilişkisinin gerçekten bir anlamı yoktu.

Sonuncusu için hâlâ kendini kötü hissediyordu. Normalde kadınları sadece seks için kullanırdı. Ama bilgi almak için Bailey Crighton'ı kullanmıştı. O zamandan beri değişmişti.

kızı doğmuştu. Artık hepsinin bir zamanlar sahip olduğu kasaba sürtüğü değildi.

Onun umursadığını düşünmüştü ve bir dereceye kadar umursamıştı da. Bailey kendisi ve Hope için bir hayat kurmak için çok çabalamıştı ve şimdi gitmişti. Nerede olduğunu ve onu kimin kaçırdığını biliyordu. Ama Bailey'e yardım etmek için, bir katilin hedefindeki diğer yedi kadına yardım edebileceğinden daha fazla bir şey söyleyemezdi.

"Sen duş alıp üstünü değiştirirken ben de sana yumurta hazırlayayım," dedi karısı sessizce.

"Teşekkür ," dedi ve kızın gözleri büyüdü. Bunu ona yeterince sık söylemediğini fark etti. Ama sonra, birçok günahının listesinde, kaba olmak tecavüzün eline su dökemez gibi görünüyordu. Ya da yardım etmeyi reddettiği kadınların öldürülmesi.

Atlanta, 31 Ocak Çarşamba, sabah 8:45.

Daniel takım masasındaki sandalyeye yığıldı. Ellerini yüzünde gezdirdi. Tıraş olmaya bile vakti olmamıştı. Luke sayesinde en azından kıyafetlerini değiştirmişti.

Luke, bir önceki akşam kendisini saat başı arayıp "zavallı Daniel" için endişelenen Papadopoulos Ana'nın hakkını teslim etmişti. Luke kendi ofisine giderken Daniel'in takım elbiselerinden birini . Ama Luke'un yüzü asık ve bitkin görünüyordu ve Daniel arkadaşının kendi sorunları olduğunu biliyordu. Luke'un internette çocuk tacirliği yapan sümüklü böcekleri araştırırken her gün bakmak zorunda kaldığı resimleri düşündü.

Alex'i düşündü. İster kabul etsin ister etmesin, Wade ona saldırdığında o daha bir çocuktu. İçinde ilkel bir öfke alevlendi ve Wade Crighton'ın ölmüş olmasına sevindi. Wade gibi sümüklüler ve Luke'un peşine düştüğü avcılar kurbanlarına fiziksel olarak saldırmaktan çok daha fazlasını yapıyorlardı. Güvenlerini, masumiyetlerini çalıyorlardı.

Daniel, Alex'in önceki gece nasıl görüldüğünü düşündü -kırılgan ve kırılgan. Oturduğu yerde ürperdi. Seks hayatının en muhteşem seksiydi. Onunla birlikte olmak onu temelinden sarsmıştı. Onu kaybetme düşüncesi onu ölümüne korkutuyordu.

Bu çılgınlığı durdurmak zorundaydı. Şimdi. *İşe koyul, Vartanian.*

Chase, Ed, Hatton ve Koenig masada ona katıldılar, ellerinde kahve fincanları vardı ve suratları asıktı. Chase ona bir fincan vererek, "Al," dedi. "Sertmiş."

Daniel bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Üçüncü kurban Gemma Martin, yirmi bir yaşında. Üçte üç yaptık. Üçü de Dutton'da büyümüş, Bryson Akademisi'nden aynı yıl mezun olmuşlar. Gemma, kahvaltıya gelmeyince endişelenen büyükannesiyle yaşıyordu. Gemma'nın yatağını uyumadan bulmuş ve bizi aramış."

"Parmak izlerinden kimliğini tespit ettik," dedi Ed. "Olay yerindeki her şey diğerleriyle aynıydı, anahtara ve ayak parmağına sarılı saça kadar."

Chase, "Onu nerede yakaladığını bilmek istiyorum," dedi. "Dün gece neredeydi?"

"Gemma büyükannesine kendini iyi hissetmediğini ve erken yatacağını söylemiş ama büyükannesi bana Gemma'nın sık sık yalan söylediğini anlattı. Garajındaki Corvette'i kayıp. Her zamanki uğrak yerlerinden başlayacağız."

"Peki ya Janet'ın minibüsünü kiraladığı yerdeki kasetler?" Chase karşı çıktı.

"Dün gece Hope'u Mary'yi görmeye getirdiğimde onları CSU'ya bıraktım. Ed?"

Ed, "Teknisyenlerden birine gece boyunca kasetleri inceledim," dedi ve masaya bir fotoğraf attı. "Çok şanslıyız. Tanıdık geliyor mu?"

Daniel fotoğrafı aldı. "Battaniyeleri satın alan adam bu."

"Bu sefer de yüzünü saklamaya çalışmadı. Janet'ın Z'sinin anahtarı ondaydı."

"Ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok mu?" Chase talep etti.

"Yüzünü şehirdeki tüm ekip arabalarının vizörlerine bantladık, Chase," dedi Ed. "Bir sonraki adım, resmini televizyon haberlerinde göstermek."

Daniel Chase'e baktı. "Eğer bunu yaparsak, ."

Chase, "Bence bu göze almamız gereken bir şans," dedi. "Yapalım. Sırada ne var?"

"Yıllıklar," dedi Daniel. "Resimlerdeki kadınların izini sürmemiz gerekiyor."

"Çoktan başladım," dedi Chase. "Leigh'e on üç yıl önceki yıllıklarını almak için Dutton'ın yirmi mil çevresindeki tüm liseleri arattırıyorum."

Ed arkasına yaslandı, şaşkıındı. "Neden on üç yıl öncesinin lise yıllıkları? Janet, Claudia ve Gemma on üç yıl önce dokuz yaşındaydılar."

"Ona geliyorum." Daniel çantasından Simon'ın fotoğraflarını çıkardı ve Chase'le bir gece önce üzerinde anlaştıkları hikâyenin versiyonunu diğerlerine anlattı.

Chase, "Daniel resimleri Philadelphia'daki polise teslim etmiş," dedi. "Oradaki davaya bakan dedektif resimleri taratarak bu sabah ilk iş olarak bize e-posta ile gönderdi. Orijinaller kuryeyle gönderiliyor."

Daniel, Vito Ciccotelli'nin fotoğrafları tarayıp e-postayla gönderme zahmetine katlandığı için kendini kötü hissediyordu ama dün gece onu aradığında Vito'ya karşı tamamen dürüst olmuştu. Vito resimleri kendisi taramayı teklif etmişti. Daniel'in sormasına gerek kalmamıştı.

Vito teşekkür tekliflerini reddetmiş, Daniel'in ona daha değerli bir şey verdiğini söylemişti: Vito'nun kız arkadaşı Sophie'nin hayatını kurtarmasına yardım etmişti. Daniel, Alex'i düşündü ve Vito'nun Sophie'sini kurtarmayı nasıl her şeyi gölgede bırakan bir hareket olarak gördüğünü anladı.

Ed başını salladı. "Tamam. Simon'da bu resimler vardı, bunlardan biri Alicia Tremaine'e, diğeri de dün gece öldürülen garson Sheila Cunningham'a aitti."

"Evet. Alex diğeri dördünün kimliğini tespit edebildi. Biri ölmüş, intihar etmiş. Diğerlerini yerel okullardaki kızlarla eşleştirmemiz gerekiyor. Bu yüzden yıllıkları istiyorum."

Ed bir nefes verdi. "İşleri nasıl sarsacağını biliyorsun, Vartanian."

"Kesinlikle öyle demek istemedim," diye mırıldandı Daniel. "Başka neyimiz var ki?"

Hatton dalgın dalgın sakalını ovuşturdu. "Barınaktaki şu rahibe. Rahibe Anne."

Daniel'in midesi altüst . "Lütfen bana onun öldüğünü söyleme."

"Ölmedi," dedi Hatton. "Ama ölmek üzere. Dün gece onu kontrol etmeye giden polisler onu sığınakta bulamadılar ve kadın da evinin kapısını açmadı. Bu kadının hayatının tehlikede olabileceği mesajını almadılar, sadece onu aradığınızı söylediler. Dün gece dairesine girmediler."

"Peki ya bu sabah?" Daniel acımasızca sordu.

"Aradığımda onlara bu konunun önemini vurguladım." Hatton'ın sesi hâlâ sakindi ama gözleri sakini değildi. "Kapıyı kırıp açtılar ve onu buldular. Fena halde dövülmüş. Görünüşe göre biri penceresinden girmiş. Yaklaşık bir saat önce County'ye götürülmüş. Bana bilincinin yerinde olmadığını söylediler ama tek bildiğim bu."

"Alex biliyor mu?" Daniel sordu.

"Henüz değil. Ona söylemek isteyebileceğini düşündüm."

Daniel korkuyla başını salladı. "Ona söylerim. Peki ya kuaför Desmond?"

"O iyi. Hiç ziyaret edilmedi, telefonla aranmadı, hiçbir sorunu yok." "En azından ona iki kötü haber vermek zorunda değilim."

"Yani ..." Chase parmaklarını masanın üzerine vurdu. "Tek tanışımız konuşmayan dört yaşında bir kız çocuğu."

Daniel, "Hope şu anda McCrady ve adli tıp uzmanıyla birlikte," dedi.

"Konuştu," dedi Hatton. "Yine de tek kelime. Bana 'Pa-paw' dedi. Anlaşılan benimki gibi bir sakalı varmış."

Daniel kaşlarını çatı. "O zaman Bailey onu buldu."

"McCrady bunu biliyor mu?" Chase sordu.

"Evet." Hatton Daniel'a baktı. "Bir de sihirli değnekle ilgili bir şey var."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Chase.

"Chase," dedi Daniel sinirlenerek. "Peki ya sihirli değnek?" diye sordu Hatton'a.

"Bayan Fallon iki kez 'sihirli değnek' dediklerinde Hope'un yaptığı işi bırakıp korkuyla baktığını söyledi. Bayan Fallon da bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bence Bailey'nin babasını aramalıyız. İstersen sokakları araştırabilirim. Craig Crighton'ın son ehliyet fotoğrafını çıkardım. On beş yıllık ama elimizdeki tek şey bu."

"Ehliyetini on beş yıldır yeniletmemiş mi?" Daniel sordu.

Hatton ona, "Alicia öldükten iki yıl sonra süresi doldu," dedi. "Onu takip etmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Teşekkürler. Başka ne var?"

"Ağaçlara tırmanan Woolfumuz ne olacak?" Koenig sordu.

Daniel başını salladı. "Gemma'yla ilgili aramayı ne zaman aldığını öğrenmek için arama iznimiz olan tüm cihazları kontrol ettim ama yeni bir arama yok. Benim bilmek istediğim Rhett Porter'la ilgili hikâyeyi nasıl öğrendiği."

Chase, "Dün gece arabası yoldan çıkan araba satıcısı," dedi. "Bağlantılı mı?"

"Bu kaza US-19'un aşağısında, Dutton'a yetmiş milden fazla uzaklıkta meydana geldi. Porter'ın yoldan çıktığını kimse görmemiş. Olay, araba çoktan kül olduktan ve yangın büyük ölçüde söndükten sonra oradan geçen bir sürücü tarafından rapor edilmiş."

"Porter olduğunu kim nereden bildi?" Ed, *Dutton Review*'un ön sayfasındaki resme bakarak sordu. "Cesetten geriye pek bir şey kaldığını sanmıyorum."

Daniel, "Cesedin kimliğini henüz tespit edemediler," diye cevap verdi. "Dış kayıtlarını kullanmayı umuyorlar. Ama Porter bir araba ve manyetik satıcı plakalarını kullanarak test modellerini sürdürdü. Araba setten aşağı yuvarlanırken plakası uçmuş ve kimliği bu şekilde tespit edilmiş."

"Peki Woolf nereden biliyordu?" Chase sordu ve Daniel tiksintiyle başını salladı.

"Henüz bilmiyorum. Woolf'un bu sabah onu ağaçtan indirdiğimde bana söylediğine göre, Porter'ın karısı geçen hafta üzgün olduğunu söylemiş. Ve herkes yuvarlanan Lincoln'ün Porter'ın kullandığı model olduğunu biliyordu. Ama Woolf'un bu fotoğrafı çekmek için olay yerine tam zamanında nasıl geldiğine gelince. Woolf kaynağını açıklamayı reddetti ve izini sürebileceğimiz bir şekilde iletişim kurmadığı sürece elimizde hiçbir şey yok."

"Yani Rhett Porter'ın Dutton'da yaşaması, üzgün olması ve Woolf bağlantısı dışında, onu bu üç cinayetle ilişkilendirecek başka ne var?" Chase sordu.

"Wade Crighton ve Simon ile aynı okula gitti. Alex onun Wade'in arkadaşı olduğunu hatırlıyor. Ve Alicia'nın cesedini bulan iki çocuğun en büyük kardeşiydi."

Chase inledi. "Daniel."

Daniel omuz silkti. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Ayrıca, Jim Woolf'un kaza yerinde olduğu gerçeğini de göz ardı etmeyin. Pike County'deki saha ofisinden soruşturmayı takip etmelerini istedim. O arabanın her santimetresinin incelenmesini istiyorum. Ayrıca Jim Woolf'un tam zamanlı takip edilmesini istiyorum. Henüz onu tutuklayabileceğim bir şey yapmadı ama yapacağını biliyorum."

Daniel bir nefes aldı, bir sonraki söyleyeceği şeyden hoşlanmamıştı. "Ve Leigh yıllıkları aldığı anda, okula başka kimlerin gittiğini bulmamız gerekiyor."

Wade, Simon ve Porter ile. Simon'ın resimlerindeki tecavüzcülerin hepsi Dutton'dan olabilir."

"Birileri gergin," dedi Hatton sessiz bir şekilde. "Bayan Fallon'u alt etmeye çalışırken dikkatsiz davrandılar. Görünüşe göre Porter'la daha iyi bir iş çıkarmış olabilirler."

"Öyle görünüyor." Daniel Ed'e döndü. "Bailey'nin evi ve pizza salonu. Herhangi bir şey?"

"Bailey'nin evinde başka bir şey bulamadık, Hope'un Bailey'nin götürüldüğünü gördüğü sırada nerede olduğunu gösterecek bir şey de yok. Bailey'nin kan grubunu, toprağa karışmış halde bulduğumuz kanla eşleştirdik. Banyoda bir fırçanın içinde bulduğumuz saçları aldık. PCR yapacağız ama bunun Bailey'nin kanı olduğundan oldukça eminim."

"Peki ya pizza salonu?"

"Saldırının parmak izlerini aldık ve bugün AFIS'ten geçireceğiz. Ayrıca dün Alex'e çarpmaya çalışan arabayı kovalayan memuru da çağırmak istiyoruz," diye ekledi Ed. "Bakalım arabanın ya da tetikçinin kimliğini tespit edebilecek mi?"

Koenig, "Bunu kabul edebilirim," dedi.

Daniel bundan sonra atacakları adımları defterine not etti. "Teşekkürler. On üç yıl önceki tecavüz mağdurlarıyla görüşeceğim. Benimle birlikte bir kadın ajanın gelmesini istiyorum."

"Talia Scott'ı al," dedi Chase. "Bu tür görüşmelerde iyidir." Daniel başını salladı. "Yapacağım. Leigh yıllıkları Bryson'dan aldıktan sonra Akademi, Janet, Claudia ve Gemma ile aynı okula giden tüm kadınların listesini getirsin. Katilin Alicia'nın cinayetini yeniden canlandırmak için neden onları seçtiğini bulmamız gerekiyor. Belki sınıf arkadaşlarından biri onları Alicia ya da diğer kurbanlarla ilişkilendirmemize yardımcı olabilir."

"Onları da uyarmalıyız," dedi Ed, "eğer henüz önlem almamışlarsa."

"Onları uyarmakla ben ilgilenirim," dedi Chase. "Kanallar aracılığıyla iletişimi sağlamamız gerekecek. Bir panik başlatmak istemiyoruz ve tüm potansiyel kurbanlara polis koruması sağlayacak insan gücümüz yok."

Daniel ayağa kalktı. "O zaman gidelim. Saat altıda burada buluşuruz."

Atlanta, 31 Ocak Çarşamba, sabah 9:35.

"Alex, musun?"

Alex volta atmayı bırakıp Meredith'in tek yönlü camdaki yansımasına baktı. Meredith onun arkasında oturmuş sakince dizüstü bilgisayarında çalışırken, Alex'in sinirleri gerilmişti. Camın diğer tarafında Hope, çocuk psikoloğu Mary McCrady ve Eyüp'ün sabrına sahipmiş gibi görünen bir adli tıp sanatçısıyla oturuyordu.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? *Hiçbir şey* alamıyorlar."

"Dün enkaz gibiydim. O müzik yüzünden." Ürperdi. "Bugün müzik yok ve koşumu yaptım. İyiyim." Ne psikoloğun ne de ressamın gözlerine bakmayı reddeden Hope'a baktı. "Daha yeni başladılar Alex. Hope'a biraz zaman ver."

"Zamanımız *yok*." Alex onun parmaklarını sıkarak kavradı. "Bailey gideli yedi gün oldu. Dört kadın öldü. Bekleyecek vaktimiz yok."

"Ve senin hızın bunu değiştirmeyecek."

Alex gözlerini devirdi. "Biliyorum," diye öfkeyle homurdandı. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Meredith dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve kolunu Alex'in omuzlarına doladı. "Alex ..."

Alex başını Meredith'in omzuna yasladı. "Başka bir kurban daha buldular," diye mırıldandı, kendini güçsüz hissediyordu. Daniel'kanepede oturduğu birkaç dakika boyunca kendini güçlü ve önemli hissetmişti. Şimdi gerçeklik araya girmişti ve gerçekten ne kadar çaresiz olduğunu biliyordu.

"Ve eğer Bailey olsaydı, Daniel size söylerdi."

"Biliyorum. Ama, Mer . . . üç kadın ve Sheila. Ve Peder Beardsley. Bu şimdiye kadar gördüğüm tüm kabuslardan daha kötü."

Meredith Alex'e daha sıkı sarıldı ve birlikte camdan Hope'u izlediler. Arkalarındaki kapı açıldığında, Daniel kapıyı arkasından kapatırken döndüler.

Alex'in nabızı hızlandı ve onu görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama ağzı gülümseliyordu ve söyleyeceklerinin iyi olmayacağını biliyordu. Kendini en kötüsüne hazırladı ama daha kötüsünün ne olabileceğinden bile emin değildi.

"Fazla zamanım yok," diye mırıldandı. "Ama seninle konuşmam gerek."

"Gitmemi mi istiyorsun?" Meredith sordu ve Daniel başını salladı.

"Gerek yok." Alex'in üst kollarını sıktı. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden sadece söyleyeceğim. Rahibe Anne hastanede. Gece boyunca dövülmüş. Durumu iyi değil."

Alex'in dizleri büküldü ve aniden bitkin düşerek kendini bir sandalyeye bıraktı. "Oh, hayır."

Yüzüne bakabilmek için çömeldi. "Özür dilerim tatlım," dedi usulca. Ellerini tutup ısıttı. "Dairesini kontrol etmeleri için bir Olay Yeri İnceleme ekibi gönderdik."

Yutkundu. "Peki Desmond?" "O

iyi."

İçini çekti, rahatlama ve korku aradaydı. "Rahibe Anne. Aman Tanrım." Ellerini sıktı. "Alex, bu senin hatan değil."

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı ve kız onun gözlerinin de perili olduğunu görebiliyordu.

Boğazını temizledi. "Ama Hope'un Hatton'a 'Pa-paw' dediğini duydum. "

Alex başını salladı, Craig Crichton'dan bahsedildiğinde zihninde kopan şiddetli çığlık artık onu şaşırtmıyordu. "Bailey'nin babasını bulduğunu düşünüyoruz. Belki de Wade'in yazdığı mektubu ona vermiştir."

"Hatton bugün onun izini bulmaya çalışacak."

Alex kalan azıcık enerjisini çığlığı geri itmek için kullandı. "Ben de gideceğim."

Daniel ayağa kalktı, yüzünde yasaklayıcı bir ifade vardı. "Hayır. Bu çok tehlikeli." "Craig'in neye benzediğini bilmeyecek."

"Ehliyetinin resmi var."

"Gitmem gerek, Daniel." Onun anlamasını sağlamak için kolunu tuttu. "Ne zaman biri onun adını ansa, kafamın içinde bir şeyler başlıyor. O benim tetikleyicilerimden biri. Onu görmem gerek. Nedenini anlamam gerek."

Gözleri onunkilere dikildi ve yüzü sertleşti. "Güvende olmana ihtiyacım var."

"Bunu *durdurmam* gerek," diye dişlerini sıktı. "Ondan neden bu kadar korktuğumu öğrenmeliyim. Bailey'i kimin kaçırdığını bilip bilmediğini öğrenmeliyim."

Bardağı işaret etti ve eli titredi. "Hope bir haftadır konuşmuyor. Ne olduğunu bilmem gerek."

Çenesinden çekiştirerek Alex'in gözleriyle buluşmasını sağladı. "O zaman mı, şimdi mi Alex?" diye sordu.

"İkisi de. Hatton'a güvenebileceğimi söylemiştin. Onunla birlikte olursam güvende olurum. Beni kalmaya zorlama." Onun kolunu daha sert kavradı.

"Daniel, *lütfen*. Sanki ben

aklımı kaybediyorum."

Gözlerinde bir fırtına koparken uzun bir dakika daha onun bakışlarını tuttu. Sonra kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Eğer Hatton için sorun yoksa, seni durdurmayacağım. Kendi kararlarını verebilecek yaşta olduğuna dair iyi bir otoriteye sahibim."

Dudakları hüznle kıvrıldı ve Daniel onun ağzını şefkatle öptü. "Teşekkür ederim, Daniel."

Onu sertçe kendine çekti, sonra bıraktı. "Kıyafetlerimi değiştirmeliyim. Resimlerden hatırladığın kadınları bulmaya çalışacağım. Beni ara," dedi sertçe, "her saat başı. Eğer cevap vermezsem, bana sesli mesaj bırak. Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

"Onunla konuşurken ben de yanında olmalıyım," dedi.

Eğildi ve onun sakallı yanağını öptü. "İyi olacağım. Seni arayacağım. Söz veriyorum."

"Daniel." Meredith duvara yaslanmış, onları izliyordu. "Hope için güvenli bir ev düşünebileceğimizi söylemiştin."

Daniel başını salladı. "Bunu bugün gerçekleştirebilirim." Alex, "Hope ve Meredith için," diye karşı çıktı.

Meredith'in bakışları aynı fikirde olmadığını belli ediyordu ama başını salladı. "Alex yalnız olmayacak mı?"

"Hayır," dedi Daniel, sesi de ifadesi gibi yine sertti. "Bundan emin olacağım."

Meredith'in ağzının bir tarafı kalktı. "Her nasılsa, eminim olacak," dedi kuru bir sesle.

"Günlerdir kendimi ilk kez bu kadar rahat hissediyorum." Uzaklaşmaya başladı ama Alex onu geri çekti.

"Daniel, yeni kurban. Kim o?" "Gemma

Martin. Onu tanıyor muydun?"

"Hayır. Martin ismini biliyorum elbette ama onlara asla bakıcılık yapmazdım. Martinlerin dadıları ve uşakları vardı. Diğer ikisiyle aynı yaşta mıydı?"

Başını salladı. "Diğer ikisi Atlanta'da yaşıyordu ama Gemma burada, Dutton'da büyükannesiyle birlikte yaşıyordu. Şimdiye kadar aralarındaki tek bağlantı okul gibi görünüyor." Son bir sert öpücükle kızın ağzını kapattı. "Beni aramayı unutma."

"Her saat başı," dedi Alex itaatkâr bir tavırla. "Söz veriyorum." Yapmak üzere olduğu şeyi, konuşmak üzere olduğu kadınları düşündü. "İyi şanslar."

Başını salladı, sonra da gitti.

Bir an için sadece sessizlik oldu, sonra Meredith konuştu. "Artık biliyorsun."

Alex gözlerini camın arkasından Hope'a dikti. "Neyi biliyorsun?" Ama o biliyordu.

"Çılgınlıkları tetikleyen şeylerden biri de Craig Crichton'ı düşünmek."

Alex yutkundu, çılgınlıkları geri itemeyecek kadar yorgundu. "Craig'de bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Ne olduğunu asla bilmek istemedim."

"Alex ... Bailey'nin babası seni taciz etti mi?"

Alex cama yansıyan kendi başının ağır çekimde ileri geri sallanışını izledi. "Sanmıyorum. Ama bilmiyorum. Ne zaman hatırlamaya çalışsam ..." Gözlerini kapattı. "Ama şimdi çılgınlıklar . Onları uzaklaştıramıyorum."

"Alex, seni Dutton'dan alıp eve götürdüğümüz gün hakkında ne hatırlıyorsun?"

Alex alnını cama yasladı. "Ben ve Alicia hakkında konuşan korkunç yaşlı kadınları hatırlıyorum. Kim Teyze onlara izin verdiğin için seni azarlıyordu."

"Peki sonra?"

"O geldi." Kendini onun adını söylemeye zorladı. "Craig. Bailey ile birlikte. Ve Wade. Kim'le tartıştı. Beni tutmak istedi. Beni sevdiğini söyledi. Ona 'baba' dediğimi söyledi. " Kelime boğazında düğümlendi. Dilinde kötü bir tat bıraktı.

"Ama sen ."

"Hayır. Asla. O benim babam değildi. O Bailey'nin babasıydı. Her zaman."

Meredith hiçbir şey söylemedi, sabırla bekliyordu. Alex onun yüzünü çevirdi, böylece bardak sıcak yanağına serin bir şekilde değecekti. "Bize, bana ve Alicia'ya sık sık sert davranırdı. Annemin bizi şımarttığını söylerdi. Haklı da olabilirdi. Gerçek babam öldükten sonra uzun süre sadece üçümüz kaldık. Ama sen Craig'i soruyorsun.

. . . eğer bizi onunla seks yapmaya zorladıysa. Hayır. bir şey hatırlamıyorum. Sanırım hatırlardım."

"Belki de değil." Meredith'in sesi sakindi. "O g nle ilgili baŗka ne hatırlıyorsun Alex? Seni hastaneden alıp Ohio'daki evine getirdiğimiz gün?"

Alex gözlerini aŗtı. Sıkılı yumruğuna baktı. "Daha fazla hap." Meredith'e bakabilmek için alnını cama dayadı, zihninin içindeki kakofoninin arasından bir anı çıkıverdi. "Onları benden aldın."

"Onlar hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Ben korunaklı küçük bir kitap kurduydum. Daha önce uyuyturucu bile g rmemiŗtim. O hastanede oturup hiçbir Şeye bakmazken beni korkutuyordun."

"Hope'un Şimdi olduğu gibi."

Meredith, "Travmadan sonra pek çok insanın yaptığı gibi," diye yatıŗtırdı. "Babam seni hastanenin tekerlekli sandalyesinden aldı ve arabaya bindirdi. Sonra su . Bir Şey söylediğin için çok . Annem sana suyu verdi ve arabayı sürmeye baŗladık. Ve seni yumruğunun içine bakarken gördüm. Ben de seni izledim. Yalnız olduğunu d ŗ nmene izin verdim ve onları almaya  alıŗtıęında elinden aldım. Ve sen tek kelime bile etmedin."

"O gün senden nefret etmiŗtim," diye fısıldadı Alex.

"Biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Sen yaŗamak istemedin, ben de  lmene izin vermek istemedim. O noktada annem için çok Şey ifade ediyordun. Kathy Teyze'den geriye kalan tek Şey sendin. Çok fazla Şiddet vardı. Bunu yapmana izin veremezdim."

"Bu yüzden her gün okuldan sonra odama gelip benimle oturdun. İŗi bitirmemi istemedin."

"Benim gözetimimde değil. Sonra yavaŗ yavaŗ bize geri döndün."

Alex'in gözleri doldu. "Hepiniz beni kurtardınız."

"Ailem seni severdi. Hâlâ da seviyorum." Meredith'in sesi titredi ve boğazını temizledi. "Alex, o hapları nereden aldığını hatırlıyor musun?"

D ŗ nmeye  alıŗtı. Sessizliğe odaklanmaya  alıŗtı. "Hayır. Elime baktığımı ve orada olduklarını hatırlıyorum. Nereden geldiklerini umursamadığımı hatırlıyorum."

"Seni önce üç Crighton da sana sarıldı." Alex yutkundu. "Biliyorum.

Hatırladığım kadarıyla."

"Hapları sana onlardan birinin verip vermediğini hep merak etmiŗimdir."

Alex aniden  ŗ yerek camdan uzaklaŗtı. "Neden yapsınlar ki?"

"Bilmiyorum. Ama artık Wade, Simon ve Alicia'dan haberdar olduğumuza göre. .. bunu göz önünde bulundurmalıyız. Craig'in ismine bu kadar tepki vermenin nedeni bu olabilir."

Alex onun irkilmesini kontrol etti. "Hep biliyor muydun?"

"Evet. Her zaman bununla başa çıkabildiğinde başa çıkacağını düşündüm. En kolayı onun adını söylememektir. Ama şimdi söylemek zorundayız. Bilmek zorundayız. Bailey için, Hope için ve senin için."

"Ve Janet, Claudia ve Gemma için," diye ekledi Alex. "Ve Sheila ve diğer tüm kızlar için." Bir hüznün dalgası ona sertçe çarptı. "Mahvolmuş pek çok hayat."

"Hâlâ bir hayatın var Alex. Ve şimdi Hope'a sahipsin. Bailey Hope için hayatını değiştirdi. Şimdi onu hayal kırıklığına uğratma."

"Bulmayacağım. Craig'i bulacağım ve ne bildiğini öğreneceğim." Dişlerini sıktı. "Ve o eve gireceğim. Ve merdivenlerden yukarı. Bu beni öldürse bile." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Daniel bana merdivenlerde geçirdiğin krizden bahsetti. Dr. McCrady ve ben dün gece Hope'un zihninde ördüğü duvarı aşmak için bir tür hipnoz kullanmayı konuşuyorduk. Vasisi olarak, izin formlarını imzalamanız gerekecek."

"Tabii ki."

"Ve sonra ben de seninle aynı şeyi yapmak istiyorum." Alex bir nefes aldı. "Evde mi?"

Meredith Alex'in yanağını okşadı, gözlerinde kararlılık vardı. "Sence de zamanı gelmedi mi?"

Alex başını salladı. "Evet. Zamanı geldi."

On Beşinci Bölüm

Atlanta, 31 Ocak Çarşamba, saat 10:00.

Ajan Talia Scott, kurbanları rahatlatan tatlı bir gülümsemesi ve peri yüzüyle gerçekçi bir kadındı. Ama Daniel onunla daha önce de çalışmıştı ve taktik müdahale teçhizatı içinde Talia'yla yüzleşmek zorunda kalan birinin bir daha asla "tatlı" sıfatını kullanmayacağını biliyordu.

Masasının karşısında oturmuş, sanki kulaklarından maymunlar uçmuş gibi ona bakıyordu. "Eğer bir Hollywood yapımcısı olsaydım, bunun haklarını kapardım."

"Zaten denemediklerini sanmayın," dedi Daniel karanlık bir sesle.

"Bu on beş resimden altı kadının kimliğini tespit ettik." Talia resimlere göz gezdirirken gözle görülür tek tepkisi ağzını sıkamak oldu. "İki tanesi ölü."

"Üçü öldü," diye düzeltti Daniel. "Alicia, Sheila ve birkaç yıl önce intihar eden Cindy Bouse. Elimizde üç isim var. Gretchen French burada Atlanta'da, Carla Solomon Dutton'da ve Rita Danner Columbia'da yaşıyor."

"Bu kadınların hepsi neredeyse otuz yaşında Daniel," dedi Talia. "Bu konuda konuşmak istemeyebilirler, özellikle de bilmedikleri insanlarla hayat kurmuşlarsa."

"Biliyorum," dedi Daniel. "Ama bize bildiklerini anlatmalarına ihtiyacımız var. Kimin tüm bu olanlardan dolayı kendini saldırıya geçecek kadar tehdit altında hissettiğini bulmamız gerekiyor."

"Bu tecavüzcülerden birinin bu hafta üç kadını öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Hayır, ama her kim yaptıysa Alicia'nın cinayetine ve Alicia'nın fotoğraflarına bakmamızı istiyor."

"Sheila da öyle." Talia sertçe başını salladı. "O zaman gidelim."

31 Ocak Çarşamba, 10:00.

Jaguar durmak için yavaşladığında ve camı indirmeye başladığında bekliyordu.

"Geç kaldın," diye tersledi cam tamamen açılmadan önce. "Ve bok gibi görünüyorsun," diye ekledi küçümseyerek.

Ben biliyorum. Dün gece sarhoş olup kendinden geçmiş, sonra da pantolonunu ya da ayakkabılarını çıkarmadan yatağına yüzüstü düşmüştü. Cebindeki cep telefonunun vızıltısı onu uyandırmıştı. "Tıraş olacak vaktim olmadı." Aslında aynaya bakmak istememişti. Kendini görmeye dayanamıyordu.

"Talihsiz bir yanlış hesaplamaydı. Kendinizi toparlayın ve devam edin."

Talihsiz bir yanlış hesaplama. Öfkesi kusarak dilini gevşetti. "Yardımcılarımdan biri öldü. Bu talihsiz bir *hesaplama* değil."

"Büyük şehir polisini oynamak isteyen tetik meraklısı taşralı bir aptaldı."

"*Yirmi bir yaşındaydı.*" Sesi kırılmıştı ve umursamayacak kadar öfkeliydi.

"Saflarınızda daha fazla disiplin sağlamalıydınız." Hiç sempati yoktu. Sadece aşağılama vardı. "Bir dahaki sefere adamlarınız daha büyük, daha kötü bir silahı olan büyük, kötü bir çocuğu yok etmek için acele etmeden önce dinleyecekler."

Hiçbir şey söylemedi. Kanı hâlâ görebiliyordu. *Bütün o kanı.* Gözlerini her kapadığında, belki de hayatının sonuna kadar o çocuğun kanını göreceğini düşündü.

"Ee?" diye bağırdı Jaguar'dan. "Nerede o?"

Gözlerini açtı ve bitkin bir halde cebinden bir anahtar çıkardı. "İşte."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Bu doğru anahtar değil."

Acı acı güldü. "Lanet olsun. Igor bile bunu yanında taşımayacak kadar akıllıydı. Bu muhtemelen bankadaki kasasının anahtarıdır."

Anahtarı geri uzattı. "O zaman git şu lanet kutuyu aç," dedi çok yumuşak bir sesle. "Bana doğru anahtarı geri getir."

"Evet, tabii." Anahtarı cebine soktu. "Neden risk alasın ki?"

"Affedersiniz?" dedi ipek gibi.

Koyu renk gözleri irkilmeden karşıladı. "Kızları bulup sana getireceğim. Bailey'i senin için yakaladım. Jared ve Rhett'i senin için öldürdüm. Şimdi de senin için bankaya gidiyorum. Riskleri ben alıyorum. Sen her zaman yaptığın gibi süslü arabanda oturup gölgelerde gizleniyorsun."

Bir an için sadece baktı, sonra ağzı kıvrıldı. "Arada sırada taşaklı olduğunu kanıtlıyorsun. Doğru anahtarı al ve bana getir."

"Peki." Tartışamayacak kadar yorgundu. Arabasını vitesine takmaya başladı.

"Daha işim bitmedi. Bailey'nin Wade'in anahtarını nereye koyduğunu biliyorum."

Nefesini içine çekti. "Nerede?"

"Alex Fallon'a göndermiş. O kadın bunu her yapmıştır." Öfke tükürdü, sonra alevlendi. "Onu bulacağım."

" olduğunu görüyorum. Fallon'un Igor'dan biraz daha zeki olduğunu varsayarsak, muhtemelen o da üzerinde taşııyordu." Jaguar'ın camı açıldı ve adam uzaklaştı.

Atlanta, 31 Ocak Çarşamba, saat 11:00.

Daniel, Gretchen French'in çok dikkatli gözleri olan güzel bir kadın olduğunu düşündü. Sessiz kalarak Talia'nın önderlik etmesine izin verdi.

"Lütfen ," dedi Gretchen. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ajan Vartanian ve ben bir dizi cinsel saldırıyı araştırıyoruz." "Vartanian mı?" Gretchen'in gözleri önce genişledi, sonra da tanıdık bir şekilde kısıldı.

"Sen Daniel Vartanian'sın. Claudia Barnes ve Janet Bowie cinayetleri üzerinde çalışıyorsunuz."

Daniel başıyla onayladı. "Evet, . Benim."

"Ama burada olmamızın nedeni bu değil Bayan French," dedi Talia. "Claudia Barnes ve diğerlerinin son cinayetlerini araştırdığımız için-"

Gretchen elini kaldırdı. "Bekle. Diğerleri mi? Janet ve Claudia dışında başkaları da mı var?"

"Bu sabah Gemma Martin'in cesedini bulduk," dedi Daniel sessizce ve Gretchen şoktan yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde sandalyesine yığıldı.

"Ne oluyor burada? Bu çılgınlık."

"Yaşadığınız şoku anlıyoruz." Talia'nın ses tonu küçümseyici olmadan sakindi. "Ama dediğim gibi, buraya son cinayetler hakkında konuşmak için gelmedik. Soruşturmamız sırasında bir dizi cinsel saldırıya dair kanıtlar bulduk." Talia öne doğru eğildi. "Bayan French, keşke katlanmayı kolaylaştırmak için bunu söylemenin bir yolunu bilseydim, ama . Bir dizi

Alicia Tremaine cinayeti sırasında cinsel saldırılar meydana gelmiş. Alicia ile aynı yaştaydınız. Onun lisesine gittiniz."

Daniel Gretchen'in gözlerinde bir korku titreşimi gördü. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Talia önce yere, sonra tekrar yukarı baktı. "Tecavüze uğrayan kızların resimlerini bulduk. Sizin resminiz de onların arasındaydı Bayan French. Özür dilerim."

Daniel, Gretchen'in yüz ifadesinin değişmesini izlerken kalbi çaresiz bir acıma duygusuyla sıkıştı. Yüzündeki her renk damlası kül rengi olana dek akıp gitmişti. Dudakları sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi aralandı ve hareket etti. Sonra gözlerini kaçırdı, utanç içinde yere baktı. Daniel Talia'nın yüz ifadesinin de değiştiğini gördü. Keskin bir sempati vardı ama aynı zamanda güçlüydü de ve Daniel, Chase'in bu görüşme için neden onu seçtiğini anladı.

Talia elini Gretchen'in elinin üzerine koydu. "Keşke sizden o anı tekrar yaşamanızı istemek zorunda olmasaydım ama zorundayım. Bize neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Hatırlayamıyorum." Endişeyle dudaklarını nemlendirdi. Gözleri bariz bir şekilde kuruydu. "Yapabilseydim sana anlatırdım. Ne zaman olduğunu söylemek istedim. Ama hatırlayamadım."

Daniel, "Bunu sana her kim yaptıysa, sana ilaç verdiğini düşünüyoruz," diye mırıldandı.

Gretchen'in çenesi yukarı kalktı, gözleri harap olmuştu ama hâlâ kuruydu. "Kim olduğunu bilmiyor musun?"

Daniel başını salladı. "Bize söyleyebileceğinizi umuyoruz."

Gretchen oturmuş, zorlukla nefes alıyordu. "I . . . Sadece on altı yaşındaydım. Arabamda uyandığımı hatırlıyorum. Karanlıktı ve çok korkmuştum. Biliyordum. Yani, hissedebiliyordum." Boğazı sarsılarak çalışıyordu. "Acıyordu. Hem de çok."

Talia, Gretchen'in elini tutmaya devam etti. "Daha önce biriyle birlikte oldun mu?"

Gretchen başını salladı. "Hayır. Bazı çocuklar denedi ama ben hep hayır dedim."

Daniel içinde patlayan öfkeyi ısırarak bastırdı. Ve hiçbir şey söylemedi.

"Ondan sonra . . . Hiç çıkmadım. Çok korkuyordum. Kim olduğunu bilmiyordum"

Gözlerini kapattı. "Ya da neden. Eğer bundan kaçınabilseydim. Daha dikkatli olmam gerektiğini biliyordum."

Öfke çok sıcaktı ve kontrol etmesi çok zordu. Ama kontrol etti. "Bayan French," diye sordu sesine güvenebildiğinde, "nereden geldiğinizi, nereye gittiğinizi hatırlıyor musunuz, yanınızda kimse var mıydı?"

Gözlerini açtı, soğukkanlılığını bir nebze olsun geri kazanmıştı. "İşimden eve dönüyordum. O zamanlar Western Sizzlin'de bulaşık yıkıyordum. Üniversite için para kazanmaya çalışıyordum. Tek başımaydım. Saat geç olmuştu, belki on buçuk. Yorgun olduğumu hatırlıyorum ama sürekli ders çalışıyor ve çiftliğe yardım ediyordum. Her zaman yorgundum. Durup dışarı çıkmayı düşündüğümü hatırlıyorum. Direksiyon başında uyuyakalmadan önce biraz hava alırdım."

Talia güven verici bir şekilde gülümsedi. "Harika gidiyorsun," dedi. "İşinden ayrılmadan önce bir şey içtiğini ya da yolda durduğunu hatırlıyor musun?"

"Mutfakta çalışıyordum. İstedığımız kadar kola içmemize izin veriliyordu. Bulaşık yıkıyordum, bu yüzden her susadığımda bir bardak karıştırmayacaktım. Sadece aynı bardağı kullanırdım."

Talia sessizce, "Yani birisi içkine bir şey koymuş olabilir," dedi.

Gretchen yanağının içini ısırdı. "Sanırım öyle. Bu benim için oldukça aptalcaydı."

"İşinde güvende olma beklentin vardı," dedi Daniel ve kızın ona minnettarlık dolu bakışları karşısında çılgılık atmak istedi. Tecavüze uğramıştı ama aptal olmadığının söylenmesine minnettardı.

"Ajan Vartanian haklı. Yanlış ya da aptalca bir şey yapmadınız. Uyandığında ne hatırlıyorsun?"

"Başım ağrıyordu ve hastaydım. Ve ağrım vardı. Biliyordum. Kanamam vardı." Sertçe yutkundü ve dudakları titredi. "Yeni beyaz pantolonum vardı. Onları almak için para biriktirmiştım. Mahvolmuşlardı." Yere baktı. "Mahvolmuştum."

Talia usulca, "Arabanda uyandın," diye sorunca Gretchen başını salladı. "Pantolonun mahvolmuştu, yani üzerinde giysilerin vardı. Bütün kıyafetlerin mi?"

Gretchen tekrar başını salladı, donuk bir ifadeyle. "Elinizdeki resimler. Ben?" Gözleri yaşlarla doldu ve Daniel'in gözleri acıdı. "Oh Tanrım."

"Fotoğrafları kimse görmeyecek," dedi Daniel. "Hiçbir gazete onları almayacak."

Gözlerini kırptırdı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bir de şişe vardı."

"Ne şişesi?" Talia, Gretchen'in eline bir mendil tutuşturarak sordu.

"Bir şişe viski. Boştu. Elbiselerimde ve saçımda viski vardı. Ve şerife gidersem, bir şey içmiş gibi biliyordum."

içmek. Bunu ben istemiştim."

Talia'nın çenesi gerildi. "Sen ."

"Biliyorum. Bugün olsa hemen polisi arardım. Ama o zamanlar on altı yaşındaydım ve korkuyordum." Çenesini kaldırdı ve Daniel'a Alex'i pek çok yönden düşündürdü. "Bunun sadece benim başıma gelmediğini mi söylüyorsun?"

Daniel başını salladı. "Kaç kişi olduğunu söyleyemeyiz. Ama senden daha fazlası vardı."

Dudakları üzüntüyle yukarı kalktı. "Ve eğer onları yakalarsan hiçbir şey yapamazsın, değil mi?"

"Neden?" Talia sordu.

"On üç yıl oldu. Zaman aşımı süresi çoktan dolmadı mı?"

Daniel başını salladı. "Biz suç duyurusunda bulunana kadar süre başlamaz."

Gretchen'in gözleri sertleşti. "Yani onları yakalarsanız dava açabilir misiniz?"

"Yasaların izin verdiği ölçüde," dedi Talia şiddetle. "Siz bizim kelime."

"O zaman beni de tanık listenize ekleyin. Mahkemede günümü istiyorum."

Talia'nın gülümsemesi keskindi. "Ve bunu sana vermek için elimizden geleni yapacağız."

"Bayan French," dedi Daniel. "Bazı çocukların bir şeyler denediğinden ve sizin hayır dediğinizden bahsetmişsiniz. Kimi reddettiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Çok fazla erkek arkadaşım olmadı. Annem biriyle çıkmak için on altı yaşıma kadar beklememi isterdi ve o da sadece birkaç ay önceydi. Hatırladığım çocuk Rhett Porter'dı. Belki o yapmıştır diye düşündüm ama ..."

Sonunda. Ama bir gün çok geç kalmış bir bağlantıydı bu. "Ama ne?" diye sordu nazikçe.

"Ama o kötü bir kalabalıkla koşuyordu. Bir şey söylersem korktum..."

"Sana zarar vereceklerini mi düşündün?" Daniel sordu.

"Hayır." Acı acı güldü. "Herkes bunu benim istediğimi söyleyecekti ve insanlar ona inanacaktı. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve hamile olmadığımı şükrettim."

"Bir soru daha," dedi Daniel. "Bu ne zaman oldu?"

"Mayıs ayında. Alicia Tremaine öldürülmeden bir yıl önce."

Daniel ve Talia ayağa kalktılar. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bayan French," dedi Talia. "Ve açık sözlülüğünüz için. Bunun zor olduğunu biliyorum."

"En azından artık hayal etmediğimi biliyorum. Ve belki bunu kim yaptıysa yakalanır." Kaşlarını çatı. "Rhett Porter'la konuşacak mısın?"

Daniel boğazını temizledi. "Muhtemelen hayır." Talia'nın gözleri soruyla kocaman oldu.

Gretchen kendini kaskatı kesti. "Anlıyorum."

"Hayır, Bayan French," dedi Daniel, "sanmıyorum. Rhett Porter'ın arabası dün gece yoldan çıktı. Öldüğüne inanılıyor."

"Oh. Sanırım anlıyorum. Başınıza büyük bir bela almışsınız Ajan Vartanian."

Daniel bu yetersiz ifadeye neredeyse gülecekti. "Evet, hanımefendi. Ben de öyle."

Arabasına vardıklarında Talia, "Bana Porter'dan bahsetmiş olabilirsin," dedi.

"Özür dilerim. Sana her şeyi anlattığımı sanıyordum."

"Gretchen French'in de dediği gibi, elinizde müthiş bir karmaşa var. Sanırım bir şeyi dışarıda bırakmak beklenen bir şey."

Kemerlerini bağladılar ve Daniel arabayı çalıştırdı, sonra onun gözleriyle karşılaştı. "Orada iyiydin. Tecavüz kurbanlarıyla röportaj yapmaktan nefret ediyorum. Ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum ama sen söyledin."

"Çok fazla cinayet işliyorsunuz. Bu da kolay olmasa gerek."

Daniel trafiğe çıkarken yüzünü buruşturdu. "Çok fazla cinayet *işlediğimi* söyleyemem."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Kötü kelime seçimi." "Özellikle son zamanlarda."

"Daniel, on üç yıl önce Alicia Tremaine'i kardeşinin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bunu merak etmekten başka bir şey yapmadım. Ama başka birini tutukladılar, kafası güzel bir serseri. Onu yakaladıklarında cebinde Alicia'nın yüzüğünü, giysilerinde ve salladığı levyede Alicia'nın kanını buldular."

"O zaman ne düşünüyorsun? Bu tecavüz kızın öldürüldüğü sırada mı oldu yoksa başka bir zamanda mı?"

Daniel düşünürken direksiyona eşit bir ritimle vurdu. "Bilmiyorum." Ama şimdi, onu rahatsız eden başka bir şey vardı. Bir şey onu

daha önce düşünmesi gereken ama düşünmediği bir şeydi. Gretchen French'in gözlerindeki acı ve korku onu öne ve merkeze çekene kadar bir kenara ittiği bir şey. "Daniel? Yüksek sesle düşün lütfen. Ve dokunmayı kes. Bu beni deli."

Daniel iç çekti. "Alicia Tremaine'in bir ikiz kardeşi var. Alex." Korkunun zihnini doldurmasını engellemek için yola odaklandı. "Alex'in kötü rüyaları ve panik atakları var. Birkaç gün önce Dutton'a döndüğünden beri daha da kötüleşti."

"Ah." Talia yüzünü ona dönecek şekilde döndü. "Hangi kız kardeşin tecavüze uğradığını merak ediyorsun."

"Alex ona bir şey olduğunu reddediyor."

"Alışılmadık bir şey değil. Bu resimden başka bir şey var mı? Adli tıp raporu var mı?"

"Hayır. Size söylediğim gibi, Dutton'ın şerifi ve ekibi pek de açık sözlü değiller."

"Bu da sizi bu uyuşturulmuş serserinin tutuklanması konusunda meraklandırıyor." Başını salladı. "Evet."

"Görünüşe göre eyalet hapisanesini ziyaret etmen gerekiyor, Daniel."

"Biliyorum. Alicia'nın cinayetiyle tecavüzüne ilişkin gerçekleri birbirinden ayırmam gerekiyor."

Talia düşünceli bir şekilde dudağını ısırды. "Bir keresinde tek yumurta ikizlerinin olduğu bir davam vardı, ikizlerden biri tecavüz kurbanıydı ve daha sonra saldırı sırasında aldığı yaralar yüzünden öldü. Saçları suçlunun dairesinde bulunmuştu, ama şerefsizin savunma avukatı saçların hangi ikize ait olduğunu kanıtlayamadığımızı söyleyip duruyordu. Bu da büyük bir makul şüphe yarattı."

"Çünkü tek yumurta ikizlerinin DNA'sı aynıdır."

"Bu davada genetik bizim dostumuz değildi. Savcı hayatta kalan ikizi kürsüye çıkarana kadar durum eyalet için gerçekten kötü görünüyordu. Sanık sanki bir hayalet görmüş gibiydi. Bembeyaz kesildi ve zincirleri öyle bir titremeye başladı ki, sesi Jacob Marley'in Scrooge'a musallat olması gibiydi. Bu jüri üzerinde bir etki yarattı ve onu suçlu buldular."

"Alex, Dutton'ın her yerinde iki kez baktı. Onu ilk gördüğümde ben de iki kez baktım. Bu, işin içinde kimin olduğunu anlamama yardımcı olmayacak."

"Hayır," dedi sabırla, "ama kız kardeşini öldürdüğü için hücrede yatan adamı ürkütüp ilginç şeyler söylemesine neden olabilir. Sadece bir düşünce."

Çok iyi bir düşünceydi. Daniel geri dönmek için bir yan yola girdi. "Konuştuğumuz her kadının Gretchen'inki gibi bir hikâyesi olacağından şüpheleniyorum."

"Muhtemelen haklısın diyebilirim. Görüşmeleri benim devralmama izin vermek ister misin? Sen de Alex'i alıp, adı her neyse, o uyuşturucu bağımlısı serseriye ziyarete götürebilirsin."

"Gary Fulmore. Görüşmeleri kendin bitirsen sorun olur mu?" "Daniel, benim isim bu. Benimle gelmesi için başka bir ajan bulacağım. Destek. Çabalarınızı bu dava için önemli olan şeylere odaklamalısınız. Bu noktada, bu kadınlardan herhangi biri bir isim ya da yüz hatırlamadığı sürece, yeni bir şey elde edemezsiniz."

"Ama hepsi hâlâ önemli," diye itiraz etti.

"Elbette öyleler. Ve bu kadınların her birine yalnız olmadıklarının söylenmesi gerekiyor, tıpkı Gretchen gibi. Ama bunu en az senin kadar ben de yapabilirim."

"Muhtemelen daha iyi." Ona baktı. "Benim Alex'im mi?" Talia gülümsedi. "Yüzünün her yerinde yazıyor tatlım."

Zihnindeki kasvetten bir sıcaklık damlasının koptuğunu hissetti. "Güzel."

Atlanta, 31 Ocak Çarşamba, 12:45.

Ajan Hatton telefonda Daniel'la konuşurken Alex ışıklı bir direğe yaslandı. Sadece iki saattir Bailey'nin babasını arıyorlardı ve Alex şimdiden bedenen ama en çok da ruhen yorulmuştu. Çok fazla acı çeken ve çok az umut taşıyan çok fazla yüz vardı. Zihninde çok fazla gürültü vardı. Susturmaya çalışmaktan vazgeçmiş, bunun yerine Craig'in yüzünü zihninin önünde tutmaya başlamıştı. Onu on üç yaş büyük, Hatton'inki gibi yumuşak sakallı hayal etmeye çalıştı.

kadar kimse Craig Crichton'ı görmemişti ya da bunu kabul etmemişti. Ama hâlâ kapatmaları gereken bloklar vardı. Tabii önce dizleri tutmazsa. Bir gün önce düştüğü için hâlâ kaskatı kesilmişti ve hareketsiz durmak ona yardımcı olmuyordu.

Sonunda Hatton telefonu kapattı ve "Gidelim." dedi.

Kendini elektrik direğinden uzaklaştırdı. "Nereye?"

"Benim arabam. Vartanian seni alacak. Macon State'i ziyaret edeceksin."

Kaşlarını çattı. "Üniversite mi?"

"Um, hayır. Macon Eyalet Hapishanesi. Gary Fulmore'u ziyaret edeceksin."

"Neden?" Ama kelime ağzından çıkar çıkmaz başını salladı. "Aptalca bir soru. Elbette onu er ya da geç görmemiz gerekecekti. Ama neden bu öğleden sonra?"

"Daniel'a sorman gerekecek. Merak etme. Aramaya devam edeceğim ve onu bulursam seni arayacağım."

Dizleri gıcırdayınca yüzünü buruşturdu. "Ama önce Rahibe Anne'in barınağına uğramak istiyorum. Bırakmam gereken bir paket var." Hatton onun koluna girerek onu sabitledi. "Muhtemelen benden kurtulduğuna seviniyorsundur. Ben sadece seni yavaşlatıyorum."

"Sokaklarda yarışmayı planlamıyordum, Bayan Fallon. İyi gidiyorsunuz."

"Bana Alex diyebilirsin."

"Bilmiyorum. Bayan Fallon ekonomikti. İki isim hatırlamam gerekirdi."

Adam ona takılıyordu ve o da gülümsedi. "Bir ilk adınız var mı, Ajan Hatton?"

"İstiyorum."

Başını kaldırıp ona baktı. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Adam iç çekti. "George."

"George mu? Bu gayet güzel bir isim. Neden iç çekiyorsun?"

Hoşgörüyü gözlerini devirdi. "Benim göbek adım Patton."

Dudakları kıpırdadı. "George Patton Hatton. İlginç."

"Kimseye söyleme yeter."

"Tek kelime etmeyeceğim," diye söz verdi, kendini biraz daha hafiflemiş hissediyordu - ta ki Rahibe Anne'in sığınağına varana ve ruhu çökene kadar. Rahibe Anne'in durumu kritikti. Atlanta'daki County General'daki yoğun bakım hemşireleri Alex'e prognozu vermişlerdi ve iyi değildi.

Rahibelerden bir diğeri onları kapıda gülümseyerek karşıladı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Benim adım Alex Fallon. İki gece önce buradaydım ve Rahibe Anne ile üvey kız kardeşim Bailey Crighton hakkında konuşuyordum."

Rahibenin gülümsemesi kayboldu. "Anne dün gece geri döneceğinizi söyledi."

"Dün gece gelemedik. Umut'u doktora götürdük. Rahibe Anne dün bir şey söyledi mi, bunu ona kimin yapmış olabileceğini bilmenizi sağlayacak bir şey?"

Rahibe tereddüt etti, sonra başını salladı. "Dün burada değildi. Bailey'nin babasını aramaya gitti. Çünkü ona dün gece geri döneceğini söylemişsin."

Alex'in kalbi sıkıştı. "Onu buldu mu?"

"Bilmiyorum. Bu sabah dönmesini bekliyordum ve muhtemelen o zaman bana söylerdi. Ama ." Rahibenin dudakları titredi ve onları sıkılaştırdı.

"Az önce hastanedeydim," dedi Alex. "Özür dilerim."

Rahibe sertçe başını salladı. "Teşekkür . Şimdi, hepsi bu kadarsa, akşam yemeğine yetişmem gerekiyor."

"Bekle." Alex kapıyı açık tuttu. "Bu gece Sarah Jenkins'i görecek misin?"

"Neden?" diye sordu rahibe şüpheyle.

Alex, Atlanta Acil Servisi'ndeki hemşirelerin kendisine verdiği reçeteli antibakteriyel krem örnekleriyle dolu torbayı uzattı. "Küçük kızının impetigosu var ve bu onu iyileştirecek. İçinde birkaç malzeme daha var."

Rahibenin yüzü yumuşadı. "Teşekkür ederim." Kapıyı tekrar kapatmaya başladı.

"Bekle. Bir sorum daha var. Bu şarkıyı biliyor musun?" Hope'un bir gün önce kafasına taktığı altı ölçüyü mırıldandı.

Rahibe kaşlarını çatı. "Hayır, ama son zamanlarda pek dışarı çıkmıyorum. Bekle biraz. Geri geleceğim." Kapıyı kapattı ve Alex ile Hatton uzun bir süre beklediler.

Hatton saatini kontrol etti. "Gitmemiz gerek. Vartanian yakında burada olur."

"Bir dakika daha. Lütfen." Bir dakika geldi geçti ve Alex içini çekti. "Sanırım geri gelmeyecek. Hadi gidelim." Neredeyse sokağa çıkmak üzereydiler ki kapı açıldı ve rahibe kafasını dışarı uzattı, yüzünde çatık bir ifadeyle.

"Geri döneceğimi söyledim."

"Bekledik. Gelmeyeceğinizi düşündük," dedi Alex.

"Ben seksen altı yaşındayım," diye tersledi rahibe. "Kaplumbağalar benden hızlı hareket eder. Al bakalım. Bununla konuşun." Kapıyı daha geniş açtı ve başka bir rahibe ortaya çıktı

Kendisinden biraz daha gençti ve çok endişeli görünüyordu. "Anlat onlara, Mary Catherine."

Mary Catherine sokağa bir göz attı, sonra fısıldadı. "Woodruff Park'ı kontrol et."

Alex başını kaldırıp Hatton'a baktı. "O da ne?"

"Burası müzisyenlerin toplandığı alanlardan biri," dedi. "Özellikle konuşmamız gereken biri var mı, Rahibe?"

Mary Catherine dudaklarını büzdü ve ilk yaşlı rahibe onu dürttü. "Söyle ona."

"Şarkıyı daha önce duydun mu?" Alex sordu ve Mary Catherine başıyla onayladı.

"Bailey burada olduğu son Pazar günü krep yaparken bu şarkıyı mırıldanıyordu. Çok üzgün görünüyordu. Şarkı hüznü geliyordu. Ona şarkının ne olduğunu sorduğumda korkmuş gibi baktı ve sadece radyoda duyduğu bir şarkı olduğunu söyledi. Ama Hope hayır dedi, radyo değildi ve annesi onun Pa-paw olduğunu ve şarkıyı flütüyle çaldığını hatırlamıyor muydu?"

Alex kaskatı kesildi. *Hope'un sihirli değneği.*

"Bailey ne yaptı o zaman?" Hatton sordu ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

"Çok telaşlandı ve Hope'u masaları hazırlamaya yardım etmesi için gönderdi, Hope'un her sakallı erkeği kendi Pa-paw'ı sandığını söyledi. Sadece sokak köşesinde flüt çalan zavallı bir sarhoş olduğunu söyledi, hepsi bu."

Alex kaşlarını çattı. "Ama Rahibe Anne, Bailey'nin babasını bulduğunu sanmadığını söyledi."

İlk rahibe Mary Catherine'i tekrar dürttü. "Devam et."

Mary Catherine içini çekti. "Anne o sırada mutfakta değildi. Pazartesi gecesi sen gittikten sonra ona anlattım. Dün onu aramaya o zaman karar verdi."

Alex'in omuzları çöktü. "Beni aramalıydı. Onu aramaya kendim giderdim. Neden yalnız gitti?"

İlk rahibe burnunu çekti. "Anne yıllardır bu sokaklarda hizmet veriyor. Kendi başına dolaşmaktan korkmuyor." Sonra içini çekti. "Sanırım korkmalıydı. Her neyse, seni umutlandırmak istemedi. Kontrol edeceğini ve dün gece döndüğünde sana söyleyeceğini söyledi. Ama sen geri dönmedin, o da dönmedi." Yaşlı rahibe kendini silkeledi.

kaba. "İlaç için teşekkürler. İyi bir şekilde kullanılacağından emin olacağım." Kapıyı Alex'in suratına kapattı.

Alex cadde boyunca bir aşağı bir yukarı baktı. "Woodruff Park ne tarafta?"

Ama Hatton onun koluna girdi. "Arayacak vaktin yok. Flütçüyü bulacağım ve Crighton olmasa bile onu buraya getireceğim. Şimdi gel bakalım. Randevun var."

Atlanta, 31 Ocak Çarşamba, 15:30.

Daniel arabasını hapishane otoparkına park etmişti ama hâlâ direksiyonun başındaydı. Ona Gretchen French'le yaptığı görüşmeyi, saldırı olayını ve boş viski şişesini anlatmıştı. Fulmore'u onun yüzüyle korkutma planından, ne Fulmore'un ne de avukatının onun geldiğini bilmediğinden söz etmişti. Bütün bu konuşma yaklaşık yirmi dakika sürmüştü. Yolculuğun geri kalanında içine kapanmış, derin düşüncelere dalmıştı. Sonunda bir şey söyleyeceğini umarak onu düşüncelere dalmaya bırakmıştı ama adam hiçbir şey söylememişti.

Sonunda sessizliği bozdu. "Hapishaneye gireceğimizi sanıyordum."

Başını salladı. "Öyleyiz ama önce konuşmamız gerek." Dehşet midesini sıkıştırmıştı. "Ne hakkında?"

Daniel gözlerini kapattı. "Bunu sana nasıl soracağımı bilmiyorum." "Sadece *sor*, Daniel," dedi sesi titreyerek.

"Bulduğum resim Alicia'nın mı . . . yoksa senin mi?"

Alex geri çekildi. "Hayır. Ben değilim. Bunu bana neden soruyorsun ki?"

"Çünkü kabuslar görüyorsun, çılgınlıklar duyuyorsun ve hatırlayamadığın şeyler oluyor. Alicia'nın öldürüldüğü gece tecavüze uğradığını düşünmüştüm ama olayın oluş şekli çok farklıydı. Acaba farklı zamanlarda, farklı failler tarafından mı oldular diye düşündüm. Sonra merak etmeye başladım ..." Gözlerini açtı, acı ve suçlulukla doluydu. "Ya kurbanlar da farklıysa? Ya Simon ve diğerleri *sana* zarar verdiyse?"

Alex parmaklarını dudaklarına bastırdı ve bir an için sadece nefes almaya odaklandı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

Alex ellerini kucağına bıraktı ve kendini düşünmeye zorladı. *Bu miydi?* Hayır. Böyle bir şeyi hatırlardı. *Olmayabilir.* Meredith öyle demişti.

Günün erken saatlerinde yaptığı aynı açıklamaya yanıt olarak.

"Bugün bana tacize uğrayıp uğramadığımı soran ikinci kişisiniz. Böyle bir şey olduğunu hatırlamadığımı söylemek dışında nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ama öldüğü geceyi de hatırlamıyorum. Okuldan eve dönerken midem bulanmaya başladı ve hemen yattım. Hatırladığım bir sonraki şey, annemin ertesi sabah beni sarsarak uyandırması ve Alicia'nın nerede olduğunu öğrenmek istemesiydi. Ama kanamam yoktu ve viski şişesi falan da hatırlamıyorum. Bunun gibi ayrıntıları unutmanın daha zor olacağını düşünürdüm."

Bir an için ikisi de sessiz kaldı. Sonra Alex çenesini kaldırdı. "Bana Alicia'nın resmini hiç göstermedin," dedi.

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Görmek ister misin?"

Hızla başını salladı. "Hayır. Ama farklı olan bir özelliğimiz vardı." Pantolonunun sol bacağına kaldırdı. "Hortumun içinden görebiliyor musun?"

Daniel vitesin üzerine eğildi. "Koyun dövmesi. Bailey'de olduğunu söylemiştin. Hayır, Pazartesi sabahı Janet'ın cesedini incelerken hepinizde bir tane olduğunu söylediniz."

"Bu aslında bir kuzu. Bir koyundan daha sevimli olduğunu düşündük. Annem bize küçük kuzular derdi. Bailey, Alicia ve Alex. Baa. On altıncı yaş günümüzde Alicia dövme yaptıрма fikrini ortaya attı. Geriye dönüp baktığımda, sanırım kafası biraz iyiydi. Ama Bailey de gidecekti ve Alicia'yla benim doğum günümüzdü ve ben yalnız kalmak istemedim."

"Bir dövme salonu on altı yaşındaki çocuklara mi yapıyor?"

"Hayır, Bailey bir adam tanıyordu. Ona on yedi yaşında olduğumuzu söylemiş. Son anda korkup vazgeçmeye çalıştım ama Alicia beni üç kez kandırdı."

Ağzının bir tarafı kalktı. "Korkunç üçlü köpek cesareti."

"Hiç heyecan verici ya da eğlenceli bir şey yapmadım. O hep Alicia'ydı. Ben de ona uydu. Alicia'nın elinizdeki fotoğrafında dövmesini görebiliyor musunuz?"

"Bileğine bakmadım." "O

zaman sağ bacağına bak."

Kaşlarını kaldırdı. "Aynı bacağı almadın mı?"

Alex'in ağzı küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Hayır. Önce Bailey, sonra Alicia başladı, her zamanki gibi. Adam benimkine başladığında onlar dövmelerine hayranlıkla bakıyorlardı. Ona bilerek sol ayağımı verdim. Alicia'nın vahşiliği yüzünden başımın derde girmesinden bıkmıştım."

"İnsanların ayırt edebilmesini istediniz. Alicia ne dedi?"

"O beni fark ettiğinde, adam çoktan yolu yarılamıştı ve artık çok geçti. Ama çok kızmıştı. Annem de çok öfkeliydi. Üçümüzü de cezalandırdı ve Alicia uzun zamandır ilk kez beni suçlamak yerine kendi yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldı. Sonunda bir kez olsun üstünlüğü ele geçirdiğimi hissettim." Ama sonra Alicia öldürülmüş ve tüm hayatları cehenneme dönmüştü. Küçük sırtışı soldu. "Resme tekrar bak Daniel ve bana ne gördüğünü söyle."

"Pekâlâ." Evrak çantasında fotoğrafı buldu ve kadının göremeyeceği şekilde tuttu, sonra cebinden küçük bir büyüteç çıkardı.

O rahat bir nefes aldığıında Alex de rahatladı, o ana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. Resmi kaldırdı ve Alex'in gözlerine baktı. "Sağ ayak bileği."

Alex dudaklarını ıslattı, sonra sesinin titremeyeceğinden emin olana kadar dudaklarını büzdü. "O zaman en azından bu halloldu." Bu Meredith'in endişesine cevap vermiyordu ama o köprüye geldiğinde geçecekti. "Öyleyse gidelim."

On Altıncı Bölüm

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, 15:45.

Vay, vay. Bankanın kasasında durmuş, Rhett Porter'ın kiralık kasasına bakıyordu. Rhett'in geride bıraktığı mektubu okurken acı acı kıkırdadı.

Anahtarım hiç tanımadığınız bir avukat tarafından, hiç gitmediğiniz bir yerde, günahlarımızı detaylandıran mühürlü bir mektupla birlikte tutuluyor. Eğer karıma ya da çocuklarıma bir şey olursa, mektup ülkedeki tüm büyük gazetelere postalanacak ve anahtarım eyalet savcısına teslim edilecek. Cehennemde görüşürüz.

DJ'i timsahlara yem etmesinin üzerinden bir hafta bile geçmemişti. Rhett Porter'ın o kadar da aptal olmadığını tahmin etti.

Notu cebine koydu ve dışarıda bekleyen yaşlı Rob Davis'e başıyla selam vererek kasadan çıktı. Davis bankanın sahibiydi ve normalde kiralık kasa gibi işleri alt kademedен bir çalışana verirdi. Ama bu hassas bir meseleydi ve o da arama izni olmadan gelmişti. Davis'in isteğini sorgulamayacağını biliyordu, çünkü yaşlı Rob Davis hakkında Davis'in kendisi hakkında bildiğinden daha çok şey biliyordu. İşte güç buydu.

"Benden bu kadar."

Davis ona küçümseyen bir bakış attı. "Konumunuzu kötüye kullanıyorsunuz."

"Peki sen istemiyor musun? Karına selamlarımı ilet Rob," dedi kasıtlı olarak.

"Ve eğer Garth sorarsa, ona bende olduğunu söyle."

Rob Davis'in yanakları çukurlaştı. "O mu?"

"Yeğenin anlayacaktır. Garth bu akıllıdır." Şapkasına dokundu. "Güle güle."

Macon, Georgia, 31 Ocak Çarşamba, 1545

Daniel onları içeri alırken Alex, "Geç kaldık," dedi.

"Biliyorum. Fulmore ve avukatının önce gelmesini istedim. Görkemli bir giriş istiyorum."

"On üç yıldır söylediği gibi onu öldürmediğini söyleyecek."

"Belki yaptı, belki de yapmadı. Senin hafızan ve topladığımız yıllıklar sayesinde on beş resimden onunun kimliğini tespit ettik. Sadece Alicia öldürüldü."

"Ve Sheila," diye düzeltti, "ama ne demek istediğini anladım. Daniel, duruşmayı okudum. Gary Fulmore'u Alicia'nın cesediyle ilişkilendiren kanıtları vardı. Kıyafetlerinde Alicia'nın kanı vardı. Onu cinayetle suçlamış değiller."

"Biliyorum. Bundan çıkarmayı umduğum şeylerden biri de Alicia'nın fotoğrafının öldürüldüğü gece mi yoksa başka bir gece mi çekildiğini belirlemenin bir yolu. Eğer aynı geceyse ve tecavüzcüler aynı yöntemi izledilerse, belki de onu bir yere bıraktılar ve Fulmore gelip onu buldu."

"Keşke o geceyi hatırlasaydım," diye . "Kahretsın." "Gelecektir.

O gece hasta olduğunu söylemiştin."

"Evet. Karnıma kramp girdi ve yattım. Korkunçtu." "Sık sık hastalanır mıydınız?"

Adımları duraksadı ve gözleri fal taşı gibi açılmış, perişan bir halde ona baktı. "Hayır. Neredeyse hiç. Bu da başka bir tesadüf, değil mi? Bana da ilaç verildiğini mi düşünüyorsun?"

Kız kardeşini boğduktan sonra yüzüne levyeyle vurmakla suçlanan adamla yüz yüze geldiği küçük odaya vardıklarında kolunu ona dolayarak sıkıca sarıldı. "Her şeyi teker teker ele alalım. Hazır mısınız?"

Sertçe yutkundu. "Hiç olamayacağım kadar."

"O zaman önce sen gir. Seni gördüğünde onu izlemek istiyorum."

Derin bir nefes alırken omuzları kaskatı kesildi. Sonra kararlılıkla kapı kolunu çevirdi ve turuncu tulumlu bir adamla ucuz takım elbiseli bir adamın beklediği içeri doğru ilerledi. Ucuz takım elbiseli olan Jordan Bell'di, savunma avukatı.

Bell sinirli bir şekilde ayağa kalktı. "Zamanı gelmişti-" Yanı başındaki şangırıtıyla durdu. Gary Fulmore masadan geriye doğru itilmişti, sandalyesi beton zemine çarpıyor ve prangaları şangırdıyordu. Ağzı açıktı, yüzü anında solmuştu.

Bell'in gözleri kısıldı. "Bu da ne böyle?"

Daniel Alex'in sandalyesini çekince Fulmore geri çekildi ve Alex yavaşça oturdu.

Fulmore ne kadar solgunsa, Alex o kadar solgundu. Solgundu. .. bir hayalet kadar. Daniel ona bunu yaşattığı için kendini evrendeki en aşağılık insan gibi hissediyordu. Ama Bailey'i bulmak istemişti. Öldürülen üç kadın için adaleti sağlamasına yardım etmek istemişti.

Her nasılsa, Alicia'nın öldürülmesi her şeyi bir arada tutan kilit noktasıydı.

"Dedim ki" -avukat dişlerinin arasından tısladı- "bu da ne böyle?" "Fulmore kekeleydi, nefesi kesilmişti.

sığ pantolonla geliyor. "Hadi bakalım."

"Seni görmeye geldim," dedi Alex, sesi sakindi. " kim olduğumu biliyor musun?"

Bell' kaşları çatılmıştı. "Onu getireceğini hiç söylememiştin."

Alex ayağa kalktı ve öne doğru eğilerek yumruklarını masaya dayadı. "Size bir soru sordum Bay Fulmore. Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Daniel, *onun muhteşem biri olduğunu* düşündü. Aşırı stres altında sakin, soğukkanlı ve toparlanmış. Tek kelimeyle, Daniel'ın nefesini kesmişti.

Aynı etkiyi neredeyse aşırı nefes alan Fulmore üzerinde de yaratmıştı.

Daniel Fulmore ile Alex'in arasında duracak şekilde hareket etti. Kız hâlâ ölüm kadar solgundu, gözleri iri ve yoğun ve Daniel onun sakin ve soğukkanlı olmadığını fark etti. Sadece soğukkanlıydı, bu da dehşete kapıldığı anlamına geliyordu. Ama kendini tutmaya çalışıyordu.

"Alicia Tremaine benim kız kardeşimdi. Onu sen öldürdün."

"Hayır." Fulmore başını sertçe salladı. "Ben ."

"Onu sen öldürdün," diye devam etti Alex, sanki Fulmore hiç konuşmamış gibi. "Ellerini ağzına kapattın ve *ölene* kadar onu boğdun. Sonra kendi *annesini* bile onu tanıyamayana kadar yüzünü tekrar tekrar dövdün."

Fulmore gözlerini Alex'in yüzüne dikmişti. "Ben yapmadım," dedi, sesinde çaresizlik vardı.

"Sen *yaptın*," diye tükürdü. "Sonra da onu bir çöpmüş gibi bir çukura attın."

"Hayır. Zaten hendeğin içindeydi."

"Gary," dedi Bell. "Konuşmayı kes."

Alex yüzünü buruşturarak Bell'e nefret ve küçümsemeyle baktı. "Ömür boyu hapis cezasını çekiyor. Onu incitmek için daha ne yapabilirim ki?"

Fulmore gözlerini Alex'ten ayırmamıştı. "Onu ben öldürmedim, yemin ederim. Ve onu o çukura ben atmadım. Onu bulduğumda çoktan ölmüştü."

Ona geri döndü, küçümsemesi şimdi odaklanmış ve soğuktu. "Onu sen öldürdün. Kanı kıyafetlerindeydi. Elinde buldukları lastik demirinde."

"Hayır. Öyle ."

"Belki bize neler olduğunu anlatabilirsin," dedi Daniel usulca.

"Gary," diye uyardı Bell. "Kapa çeneni."

"Hayır." Fulmore titriyordu. "Hâlâ onun yüzünü görüyorum. Uyumaya çalıştığımda onu görüyorum." Gözleri Alex'inkilere kilitlendi, acı doluydu. "Onun yüzünü görüyorum."

Alex rahatlamak için hiçbir harekette bulunmadı, ifadesi artık . "Güzel. Ben de öyle. Aynaya her baktığımda onun yüzünü görüyorum."

Fulmore yutkundu, adem elması kemikli boğazında bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

"Ne oldu Gary?" Daniel tekrarladı ve Jordan Bell itiraz edecekken Daniel avukatı bir bakışla dondurdu. Alex titriyordu ve Daniel onu nazıkçe sandalyesine geri itti, Fulmore'un gözleri onu takip ediyordu.

"Hava sıcaktı," diye mırıldandı Fulmore . "Sıcak, hatta. Ben yürüyordum.

Terliyor. Susadım."

"Nereye yürüyordunuz?" Daniel sordu.

"Hiçbir yerde. Hiçbir yerde. Kafam iyiydi. PCP. Bana öyle söylediler."

"Sana kim söyledi?" Daniel hâlâ yumuşak bir sesle sordu. "Beni içeri alan polisler."

"Seni kimin aldığını hatırlıyor musun?" Fulmore'un dudakları inceldi. "Şerif Frank Loomis."

Daniel Frank hakkında daha fazla soru sormak istedi ama kendini tuttu. "Yani kafan iyiydi, yürüyordun, sıcak ve susamıştın. Sonra ne oldu?"

Yüzünü silkti. "Kokusunu aldım. Viski. Ve biraz istediğimi hatırlıyorum."

"?"

"Hiçliğin ortasındaki lanet bir kasabanın dışındaki bir yolun kenarında. Dutton," diye tükürdü. "Keşke orayı hiç duymamış olsaydım."

Bu ikimiz demektir, diye düşündü Daniel, sonra Alex'e baktı. *Üç kişi.* "Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hiç saat taşımadım. Ama yine aydınlıktı, her zaman. Sonunda nerede olduğumu görebiliyordum. Dolaşıp duruyordum. Sanırım kaybolmuştum."

Yine mi parlak? Daniel, Alicia'nın öldürüldüğü gece ayın hangi evrede olduğunu kontrol etmeyi aklına not etti. "Pekâlâ. Yani viski kokusu aldın. Sonra ne oldu?"

"Burnumu takip ederek viskiyi bu hendeğe indirdim. Bir battaniye vardı ve onu alabileceğimi düşündüm. Battaniyem iğrençti." Sertçe yutkundu, gözleri hâlâ Alex'e odaklanmıştı. "Battaniyeyi tuttum ve çektim. Ve o birden ... düştü."

Alex irkildi. Cildi kül rengi, dudakları rujundan dolayı parlak pembeydi ve Daniel köşede ölü yatan, elleri hâlâ silahını kavramış olan Sheila'yı düşündü. Bütün görüşmeyi durdurmayı ve Alex'i güvende olacağı bu yerden aceleyle çıkarmayı düşündü. Ama buraya kadar gelmişlerdi ve onun daha sert bir yapıya sahip olduğunu biliyordu. Bu yüzden duygularını bastırdı ve sesini düz tuttu. "Ne demek istiyorsun Gary, 'düştü' mü?"

"Battaniyeyi tuttum ve çıplak bir şekilde yuvarlandı. Kolları gevşek ve lastik gibiydi ve iki yana açılmıştı. Ellerinden biri ayağımın üzerine düştü." Ses tonunun içi boşalmıştı. Gözleri Alex'in yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Sonra yüzünü gördüm," dedi, her kelimesinde acı vardı. "Gözleri bana . Boş boş. Boş delikler gibi." Tıpkı Alex'in şimdi ona baktığı gibi. Boş ve bomboş. "Vahşiydim. Aklımı kaçırarak kadar korkmuştum."

Hiçbir şey söylemedi, hala onu aklından çıkarma gücüne sahip olduğu belli olan bir anıya geri döndü. "Gary, ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum. Bana bakmayı kesmesini istedim." Sıkılı yumrukları havayı iki kez, sert ve hızlı bir şekilde yumrukladı ve zincirleri şingirdattı. "Ben de ona vurdum."

"Ellerinle mi?"

"Evet. İlk başta. Ama bana bakmaktan vazgeçmedi." Fulmore şimdi sallanıyordu ve Alex ona boş boş bakmaya devam ediyordu.

Daniel, şimdi'deki Alex ile o zaman'daki Alicia'yı ayırt edemez hale gelmesi durumunda Fulmore'u tutmak için kendini hazırladı. "Nerede

lastik demirini aldın mı?"

"Battaniyemde. Onu hep yanımda taşırdım, battaniyemin içinde. Ama sonra elimdeydi ve yüzünü parçalıyordum. Ona tekrar tekrar vurdum."

Bunu gözünde canlandıran Daniel hızlı bir nefes aldı. Ve o anda bu adamın Alicia Tremaine'i öldürmediğini anladı.

Fulmore'un yüzünden yaşlar süzülüyordu ama sıkılı yumrukları önünde donup kalmıştı. "Sadece bana bakmayı kesmesini istedim." Omuzları çöktü. "Ve sonunda baktı."

"Onun yüzünü döverdün."

"Evet. Ama sadece gözleri." Çocukça bir yalvarışla baktı. "Gözlerini kapatmak zorundaydım."

"Peki o zaman ne yaptın?"

Fulmore omzuyla yüzünü sildi. "Onu . Daha iyi oldu." "Daha mı iyi?"

Başını salladı. "Daha önce battaniyenin içinde biraz gevşek duruyordu. Onu sıkıca sardım." Tekrar yutkundü. "Bir bebek gibi, ama o bebek değildi."

"Peki ya elleri, Gary?" Daniel sordu ve Fulmore dalgınca başını salladı.

"Güzel elleri vardı. Onu sarmadan önce karnına doğru katladım."

Cebinde Alicia'nın yüzüğünü bulmuşlardı. Daniel'ın göz ucuyla Bell'e , avukatın da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu.

"Elinde bir şey var mıydı?" Bell ona aynı yumuşak tonda sordu.

"Bir yüzük. Maviydi."

"Taş mavi miydi?" Daniel sordu ve Alex'in ellerini uzatıp parmaklarına bakmasını, sonra da ellerini yavaşça yumruk yapmasını izledi.

"Evet."

"Ve sen de onu elinde yüzükle sardın," diye mırıldandı Bell Fulmore'un gözleri Daniel'inkilerle buluşmak üzere fırladı, paniklemiş ve kızgındı.

"Evet." O uzak ses tonu gitmişti. "Benim aldığımı söylediler ama ben ." "O zaman ne oldu Gary?"

"Hatırlamıyorum. Biraz daha PCP almış olmalıyım. Sonrasında hatırladığım tek şey, üç adamın üzerimde olduğu ve sopalarıyla beni dövdükleriydi." Fulmore'un çenesi dışarı çıktı. "Onu benim öldürdüğümü söylediler ama ben öldürmedim. Onlar

savunma yapmamı istedi, ama ben yapmadım. O kıza korkunç bir şey yaptım ama onu öldürmedim." Son sözleri eşit aralıklı ve çok bilinçliydi. "Ben öldürmedim."

"Oto gittiğini hatırlıyor musun?" Bell ona sordu. "Hayır. Dedğim gibi, uyandım ve üç adam beni tutuyordu." "Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi Daniel. "İrtibatta olacağız."

Fulmore Bell'e baktı, gözlerinde bir umut parıltısı vardı. "Yeni bir duruşma yapabilir miyiz?"

Bell'in gözleri Daniel'inkilerle buluştu. "Yapabilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Söz veremem Bell, bunu biliyorsun. Ben savcı değilim."

"Ama sen savcıcıyı tanıyorsun," dedi Bell nazikçe. "Gary size bildiklerini anlattı. Rücu garantisi olmadan işbirliği yapıyor. Bunun bir anlamı olmalı."

Daniel'in gözleri Bell'e dikildi. "Temas halinde olacağımı söylemiştim. Şimdi bir toplantı için Atlanta'ya dönmem gerekiyor." Alex'i ayağa kaldırdı. "Hadi, gidelim."

Canlı bir insandan çok bir oyuncak bebek gibi isteyerek geldi ve Daniel'in zihni bir kez daha Sheila'nın o köşedeki ölü bedeninin anısıyla saldırıya uğradı. Kolunu Alex'in omuzlarına doladı ve onu odadan dışarı itti.

Neredeyse Daniel'in arabasına varmışlardı ki Bell beklemelerini söyledi, sonra da nefes nefese park alanının sonuna kadar koştu. "Yeni bir duruşma için dava açacağım."

"Erken," dedi Daniel.

"Sanmıyorum, sen de sanmıyorsun, yoksa buraya kadar gelip ona bunları yaşatmazdın." Çenesini kaldırıp ona soğuk bir bakış atan Alex'i işaret etti. Ama Alex hiçbir şey söylemedi ve o da başını sallayarak doğruyu söylediğine ikna oldu. "Haberleri takip ediyordum, Vartanian. Birileri bu cinayetleri yeniden yaratıyor."

Daniel, "Bir taklitçi olabilir," dedi ve Bell başını salladı.

"Öyle düşünmüyorsun," dedi tekrar. "Bakın. Kız kardeşinizin öldürüldüğünü biliyorum Bayan Fallon ve üzgünüm ama Gary hayatının on üç yılını kaybetti."

Daniel iç çekti. "Bu iş bittiğinde eyalet savcısıyla görüşeceğiz." Bell hızlıca başını salladı. "Bu adil."

Atlanta, 31 Ocak Çarşamba, :30.

Daniel nihayet konuştuğunda Atlanta'ya yaklaşmışlardı. "Sen iyi misin?"

Ellerine bakıyordu, kaşları çatılmıştı. "Bilmiyorum."

"Alicia'nın battaniyeden 'düştüğünü' söylediğinde, sanki transa geçmiş gibiydiniz."

"Öyle mi?" Birden dönüp ona baktı. "Meredith hipnozu denemek istiyor."

Meredith'e katılıyordu ama kendi deneyimlerine göre hipnoza giren kişinin açık olması gerekiyordu. Alex'in şu anda açık olduğundan emin değildi. "Ne istiyorsun?"

"Tüm bunları için." Şiddetle fısıldadı. Adam onun eline uzandı. "Ben de seninle geleceğim."

"Teşekkür ederim. Daniel. . . I . . . Sonunda onu gördüğümde böyle hissetmeyi beklemiyordum. Onu kendim öldürmek istedim."

Daniel kaşlarını çatı. "Yani Fulmore'u hiç görmedin mi?"

"Hayır. Dava boyunca Ohio'daydım. Kim Teyze ve Steve Amca beni korumak istediler. Bana karşı çok iyidiler."

"O zaman şanslısın." Kelimeler beklediğinden daha acı çıkmıştı. Gözlerini yoldan ayırmadı ama kadının gözlerinin profilini incelediğini hissedebiliyordu.

"Ailen sana iyi davranmadı."

O kadar basit bir ifadeydi ki neredeyse gülecekti. "Hayır."

Kaşları kalktı. "Peki ya kız kardeşin Susannah? İkiniz yakın mısınız?"

Suze. Daniel iç çekti. "Hayır. Olmak isterdim ama değiliz."

"Acı çekiyor. İkiniz de anne babanızı kaybettiniz ve onlar birkaç ay önce ölmüş olsalar da, sizin için bu daha geçen haftaydı."

Daniel neşesiz bir kahkaha attı. "Ailemiz Simon onları öldürmeden çok önce bizim için ölmüştü. Biz işlevsiz bir aileydik."

"Susannah'nın resimlerden haberi var mı?"

"Evet. Onları Philadelphia'da Ciccotelli'ye teslim ettiğimde o da oradaydı." Suze Simon hakkında çok şey biliyordu, ona söylediğinden çok daha fazlasını, Daniel bundan emindi.

"Ve?"

Ona baktı. "Ne demek istiyorsun?" "Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyorsun."

"Yapamam. Bilsem bile yapabileceğimden emin değilim." New York'ta başsavcı yardımcısı olarak uzun saatler çalışan, yalnız yaşayan ve yanında sadece köpeği olan kız kardeşini düşündü. Fotoğrafları ve Gretchen French'in yüzündeki acıyı düşündü.

Simon'ın ona ne yaptığını sorduğunda Susannah'nın yüzünde gördüğü acının aynısıydı Susannah ona söyleyememişti ama Daniel onun zaten biliyor olmasından korkuyordu. Boğazını temizledi ve elindeki konuya odaklandı. "Kız kardeşini Gary Fulmore'un öldürmediğini düşünüyorum."

Alex yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi olmadan ona baktı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"İlk olarak, hikayesine inandım. Kendiniz de söylediniz, müebbet hapis cezasını çekiyor, bu noktada ona daha fazla nasıl zarar verebiliriz? Şimdi yalan söyleyerek ne kazanacak?"

"Yeni bir açılmasını umuyor."

Alex'in sesindeki panik tonunu duydu ve cevabını olabildiğince nazik bir şekilde verdi. "Alex, tatlım, bence bir tanesini hak ediyor olabilir. Beni dinle. Kadının yüzüne defalarca vurduğunu söyledi. Bunun Alicia olduğu gerçeğini bir kenara bırakıp bildiklerini düşünmeye çalış. Şimdi benim için bir hemşire ol. Alicia hayatta olsaydı, hatta onu öldürmüş olsaydı ve ona bu kadar acımasızca ve defalarca vurmuş olsaydı ..."

"Çok fazla kan olurdu," diye mırıldandı. "Onun kanıyla kaplanmış olmalıydı."

"Ama değildi. Şerifin ofisindeki Wanda bana pantolonunun paçalarında kan olduğunu söyledi. Ona vurduğunda Alicia bir süredir ölüymüş."

"Belki de Wanda yanıliyordu." Sesi çaresizdi ve Alex'in Fulmore'un suçlu olmasını istediğini fark etti. Ve bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu merak etti.

"Asla bilemeyeceğim," diye yanıtladı dikkatle. "Bütün kanıtlar gitti. Battaniye, Fulmore'un giysileri, lastik demir... hepsi gitmiş. Aksini kanıtlayana kadar Wanda'nın haklı olduğunu varsaymak zorundayım ve eğer Wada haklıysa, Fulmore ona vurduğunda Alicia zaten ölmüştü."

Dudaklarını nemlendirdi. "Yine de onu öldürebilir, bekleyebilir ve daha sonra yüzüne vurmak için geri gelebilirdi." Ama sözlerinde hiç inandırıcılık yoktu. "Ama bu mantıklı değil, değil mi? Eğer onu öldürseydi, muhtemelen kaçır, geri dönmez, onu döver, sonra da bir oto tamirhanesine girerdi. Hikâyesinde sizi rahatsız eden başka ne var?"

"Hem de çok. Eğer kolu böyle düşerse-" Daniel onun üzerine bir durgunluk çöktüğünü hissedince durdu. "Alex, ne oldu?"

Gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı. "Hatırlamıyorum."

"Ama çılgınlıkların gelmesini sağlıyor, değil mi?" Kadın sıkıca başını salladı ve adam elini dudaklarına götürdü. "Sana bunu yaşattığım için üzgünüm."

"Gök gürültüsü vardı," dedi beklenmedik bir şekilde. "O gece. Gök gürültüsü ve şimşek."

Fulmore'un söylediğine göre *hava yine aydınlıktı*. Daha önce fırtına çıkmış olmalıydı. Kontrol etmesi gerekecekti. "Nisan ayıydı," dedi sessizce. "O zamanlar fırtınalar sık görülür."

"Biliyorum. O gün dışarısı çok sıcaktı. O gece de sıcaktı."

Daniel önce ona, sonra da trafiğin tıkanmaya başladığı yola baktı. "Ama o gece bütün gece uyudun," dedi çok yumuşak bir sesle. "Okuldan eve döndüğün andan ertesi sabah annenin seni uyandırdığı ana kadar. Hastaydın."

Ağzı açıldı, sonra kapandı. Konuştuğunda sesi soğuktu. "Alicia'nın vücudu gevşemişse, katılma henüz başlamamış demektir. Eğer doğruyu söylüyorsa, Alicia o ana kadar öleli birkaç saatten fazla olmamış demektir."

"yalan söylediğini düşünüyorsun."

"Olabilir. Ama eğer onu o öldürmediyse. Gary Fulmore uzun zamandır hapiste."

"Biliyorum." Trafik tamamen durduğunda direksiyona hafifçe vurdu ve en sol şeritte sıkışıp kaldı. Toplantısının başlamasına yirmi dakikadan az bir süre kalmıştı. Yine geç kalacaktı. Aklını trafikten Gary Fulmore'a çevirdi. "Fulmore'un o geceye dair hafızası PCP ile kafayı bulmuş birine göre oldukça iyi."

Alex çenesini kaldırarak, "Belki de tüm bu hikâyeyi kafasında uydurmuştur," dedi. Sonra omuzları çöktü. "Ya da belki de hiç PCP kullanmıyordu."

Onu en çok rahatsız eden şeylerden biri de buydu. Frank Loomis o tutuklamayı yapmıştı ve pek çok şey birbirine .

"Randy Mansfield onu indirmek için üç adam gerektiğini söyledi. Kulağa PCP kullanan biri gibi geliyor."

"Ama bu saatler . Alicia'yı bulduktan sonra."

"Alex, Alicia'yı bulduktan sonra ne oldu? Senin evinde mi? Ailenin arasında?"

Ürperdi. "Annem Alicia'nın yatağını boş bulduktan sonra bütün sabah kasabadaki herkesi aramış."

"Boş mu, uyunmamış mı?"

"Uyumamış. Bir gece önce gizlice kaçtığını düşünmüşler." "Aynı odayı mı paylaştınız?"

Alex başını salladı. "O noktada değil. Alicia dövme yüzünden hâlâ kızgındı. Bizim odamızdan çıkıp Bailey'nin odasına taşınmıştı. Sessiz bir muamele görüyordum."

"Dövmelerinizi yaptırdığınız doğum gününüzden bu yana ne kadar zaman geçti?"

"Bir hafta. Sadece bir haftadır on altı yaşındaydı."

Sen de öyle, bebeğim. "Sence Bailey o gece evden çıktığını biliyor muydu?"

Omuzlarını oynattı, tam bir omuz silkme sayılmazdı. "Bailey yapmamakta ısrar etti. Ama Bailey o zamanlar vahşiydi. Beladan kurtulmak için anında yalan söylemekte iyiydi. O yüzden bilmiyorum. Hâlâ hasta hissettiğimi hatırlıyorum, bir nevi ..." Yine durgunlaştı. "Akşamdan kalma gibiydim."

"Uyuşturulmuş gibi mi?"

"Olabilir. Ama kimse bana bunu sormadı, çünkü olanlar . . . o gecenin ilerleyen saatlerinde." Yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı. "Biliyorsun."

Histerik annesi için reçete edilen sakinleştiricileri aşırı dozda aldığında. "Biliyorum. Alicia'nın cesedinin bulunduğunu nasıl öğrendiniz?"

"Porter'lar onun cesedini buldular ve yardım için koşarak Bayan Monroe'nun evine gittiler. Bayan Monroe annemin Alicia'yı aradığını bildiği için onu aramış. Annem oraya polisten önce varmış."

Daniel yüzünü buruşturdu. "Annen onu mi buldu?"

Yutkunması duyulabiliyordu. "Evet. Daha sonra onu teşhis etmek için morga gittiler."

"Onlar mı?"

Başını salladı. "Annem." Yüzünü çevirip arabanın camından durmuş trafiğe baktı, vücudu gerildi, yüzü bir kez daha küllendi.

"Ve Craig. Eve geldiklerinde annem histerik bir haldeydi, ağlıyordu, çığlık atıyordu. Ona bazı haplar verdi."

"Craig?"

"Evet. Sonra işe gitti."

"İşe mi gitti? Ondan sonra mı? Seni yapayalnız mı bıraktı?"

"Evet," dedi Alex acı acı. "O gerçek bir prensti."

"Yani annene bazı haplar verdi. Sonra ne oldu?"

"Annem ağlıyordu, ben de onunla birlikte yatağa girdim ve uyudu." Yine solgun ve titriyordu. Trafik bir milim bile kıpırdamamıştı, Daniel arabayı park etti ve onu kendine çekmek için vitesin üzerine eğildi.

"Sonra ne olacak tatlım?"

"Sonra uyandım ve orada değildi. Çığlıklarını duydum ve merdivenlerden aşağı indim ..." Aniden koltuktan fırladı ve arabadan fırladı.

"Alex." Kadın yolun kenarına fırladığında Daniel arabadan atladı ve dizlerinin üzerine çökerek sarsıldı. Onun yanında diz çöktü ve kadın titrerken sırtını ovdu.

Sürücüler bu ani heyecanı ilgiyle izliyorlardı. Bir adam camını indirdi. "Yardıma ihtiyacınız var mı? 911'i arayabilirim."

Daniel, biri Alex'i tanıdığı anda cep telefonu kameralarının ortaya çıkacağını biliyordu, bu yüzden gülümsemesini alaycı bir hale getirdi. "Teşekkürler, ama hayır. Sadece günün biraz geç saatlerinde biraz sabah bulantısı." Kulağına fısıldamak için eğildi. "Ayakta durabilir misin?"

Başını salladı, yüzü nemliydi. "Özür dilerim."

"Sshh. Sus." Kolunu kızın beline doladı ve onu fiziksel olarak ayağa kaldırdı. "Haydi. Buradan gidiyoruz." Yola baktı. "En yakın çıkış yolun üç mil ilerisinde. Işıklarımı kullanabilirim ama bu dikkatleri üzerimize çeker."

"Sanırım az önce dikkatleri üzerimize çektim," diye mırıldandı.

"Dikkatleri hamile bir çiftin üzerine çektiniz. Başını eğersen bu şekilde devam edebiliriz." Yavaşça onu arabaya geri götürdü ve başını dizlerinin arasına iterek arabaya bindirdi. "Başını eğ." Direksiyonun arkasına geçti ve yanından geçen sürücülerin bakışlarına aldırmadan arabasını sol şeride çekti.

"Ceza alacaksın," diye mırıldandı Alex ve gülümsedi, sonra uzanıp boynunun arkasını okşadı ve kaslarının gevşemeye başladığını hissetti.

Yumuşatılmış.

"Siz hamile kadınlar çok sinirli oluyorsunuz," dedi ve kadın bir kez kıkırdadı. Önüne çıkan ilk acil durum girişine döndü, ardından trafiğin daha rahat aktığı karşı şeride geçti. Işıklarını yaktı ve trafik Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı. "Şimdilik arka yolları kullanacağız. Durup sana biraz su getirmemi ister misin?"

Yanaklarına biraz renk gelmişti. "Bu iyi olur. Teşekkür ederim, Daniel."

Kaşlarını çattı, ona teşekkür etmeyi bırakmasını diledi. Keşke bunu yapmak için fırsat bulamasaıydı. Keşke onun kafasının içini görebilseydi de bu içgüdüsel, son derece fiziksel tepkiye neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu anlayabilseydi. Kuzeni haklıydı. Bu işin özüne inmeleri gerekiyordu ve hipnoz bunun en iyi yolu olabilirdi.

31 Ocak Çarşamba, 18:15.

Yeterince uzun sürdü, diye düşündü televizyon ekranına bakarken. Haber sunucusu çocuğun resmini göstermiş ve polis tarafından sorgulanmak üzere arandığını söylemişti. Çok zeki bir çocuk değildi ama kendisinden istenen her şeyi yapmıştı.

Şimdi ölmek zorunda olması ne yazık, ama ... işte *böyle*. Çocuk paranın satın alabileceği tüm lükslerle büyümüşü. Artık bedelini ödemenin ya da en azından babasının günahlarının bedelini ödemenin zamanı gelmişti. Çocuğun durumunda, büyükbabasının.

Bu kadar zengin bir çocuğun yalnız olacağını kim bilebilirdi? Ama o yalnızdı. Bir arkadaşı olduğu için heyecanlıydı ve elinden geldiğince yardım etmeye hevesliydi. Bunu çocuk için acısız hale getirecekti. Tek kurşun, tam kafasına. Çocuk yere düşmeden ölmüş olacaktı.

On Yedinci Bölüm

Atlanta, 31 Ocak Çarşamba, 18:45.

Geldiklerinde Chase takım masasında bekliyordu. "İyi misin Alex?"

"Günün biraz geç saatlerinde biraz sabah bulantısı," diye mırıldandı Alex hayıflanarak.

Chase'in gözleri büyüdü. "Hamile misin?"

O kadar yüksek sesle söyledi ki Daniel irkildi. "Hayır. Sus." Daniel Alex için bir sandalye çekti ve onu nazıkçe içine itti. "Alex otoyolda biraz hastalandı ve ben de dikkatleri üzerimize çekmek istemedim. O anda yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu."

Daniel Alex'in boynuna ve omuzlarına masaj yapmaya başladı. Artık Alex'in nerelerine dokunulmasından hoşlandığını biliyordu. Belki her yerine değil. Bu sabah acele etmişti. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Onu düzgün bir yatağa yatırdığında, acele etmeyecek ve o yerlerin her birini arayacaktı. Ne de olsa titiz olmak işe yarıyordu.

Chase boğazını temizledi. "Aklını başına toplamana çok sevindim," dedi kuru bir sesle. Daniel, Chase'in bu sözlerine eşlik eden bilmiş bakış karşısında kızardı.

dikenli bir yumruk. "Herkes nerede? Geç kaldık."

"Herkes geç kalıyordu. Toplantıyı yediye erteledim."

"Umut nerede?" Alex sordu. "Dr. McCrady bugün bir yere varabildi mi?"

"Biraz." Chase kollarını kavuşturmuş, takım masasına yaslanmıştı. "Sihirli değneğin bir flüt olduğunu biliyoruz. Mary McCrady masaya bir tane koydu ve küçük kız melodiyi mırıldanmaya başladı. Adli tıp ressamı üvey babanızın birkaç resmiyle oynadı, Bayan Fallon. Crighton'ı yaşlandırdı ve ona sakal taktı, sonra da bu maketi yarım düzine başka eski fotoğrafla karıştırdı.

Erkekler ve Hope Crighton'ı hemen seçti."

Alex çenesini sıktı ve zorlukla yutkundu ama gözlerini açık tuttu ve Chase'e odaklandı. "Ajan Hatton onu Woodruff Park'ta mı buldu?"

"Hayır. Hatton'ın öğrenebildiği kadarıyla Crighton çok sinirliymiş ve çok fazla kavgaya karışıyormuş. Diğer ayyaşların çoğu onunla konuşmaya bile korkuyordu.

onun hakkında."

"Hiç mı?" Daniel sordu.

"Bulabildiğim bir kayıt yok." Chase, Alex'e tereddütlü bir bakış attı. "Şarapçılardan biri Crighton'ı dün akşam geç saatlerde bir rahibeyle tartışırken gördüğünü söyledi."

Ellerinin altında, Alex'in omuzları çöktü. "Aman Tanrım. *Craig* Rahibe Anne'i mi yendi?"

"Özür dilerim," dedi Chase nazikçe. "Sanırım Crighton bulunmak istemiyor."

Yorgun bir şekilde başını salladı. "Daha kötüye gidemeyeceğini düşünüp duruyorum ama gidiyor. Hope ve Meredith nerede?"

Chase, "Kafeteryada yemek yiyorlar," dedi. "İşleri bittiğinde, onları güvenli evlerine götürmek için bekleyen iki kadın ajanım var. Ajanlardan biri orada onlarla kalacak, diğeri de eşyalarını almak için Dutton'daki evinizde sizinle buluşacak."

"Teşekkür ederim. Hepinizin yapacak işleri var. Ben gidip Meredith ve Hope ile oturacağım."

Daniel onun gidişini izledi, üzüntüsünü ve korkusunu giderebilmeyi diledi ve onun düzgün bir yataktaki görüntüsünü aklından tam olarak çıkaramadığı için biraz suçluluk duydu. Arkasını döndüğünde Chase'in ona küçümseyici bir güvensizlikle baktığını gördü.

"O koltukta , değil mi?"

Daniel yüzünü kaplayan sırtışa engel olamadı. "Aslında ben yaptım."

Chase gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, Daniel. *Kanepede* mi?" Daniel omuz silkti. "O anda yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi." "Ne yaptı?" Ed kapıdan içeri girdi, bir elinde bir dosya vardı. Chase'in dudakları kıpırdadı.

"Boş ver."

"O zaman iyiydi," diye homurdandı Talia, Ed'i takip ederek. "Otoparkta Dr. McCrady ve Berg'in yanından geçtim, Hatton ve Koenig de yolda geliyorlar."

Beş dakika içinde hepsi masanın etrafına oturmuştu. Mary McCrady en uçta oturmuş, ona ihtiyaç duyulana kadar başka vakalarla ilgileniyordu ve Daniel Felicity'nin Koenig'in yanına, Daniel'dan olabildiğince uzağa ve yine de grupla birlikte oturduğunu fark etti. Bu onu biraz üzmüştü,

ama bu konuda ne yapabileceğinden emin değildi, bu yüzden işe odaklandı. "Koenig, sen önden git."

"Dün gece pizza salonundaki silahlı adam Lester Jackson'dı. Kolunuz kadar uzun sac. Ölümcül saldırı, haneye tecavüz, silahlı soygun. Çıktığından daha çok hapse girmiş. Yeraltındaki polis Alex'i ezmeye çalışanın o olduğundan yüzde 75 emin olduğunu söyledi. Arabanın kendisinden daha eminmiş."

"Jackson'ın dün gece Dutton'a nasıl geldiğini biliyor muyuz?" Chase sordu.

"Arabasında bir cep telefonu bulduk," dedi Ed. "Kayıtlara göre dün aynı numaradan üç kez aranmış ve aynı numaraya bir kez de arama yapılmış."

"Peki orada tam olarak ne oldu?" Chase sordu.

Koenig, "Bu sabah Şerif Yardımcısı Mansfield'in ifadesini aldım," dedi. "Pizza salonundaki alarmin tetiklendiğinin kendilerine bildirildiğini söyledi. Mansfield ilk müdahale ekibine içeri girmeden önce destek beklemesini emrettiğini söyledi. Memur Cowell beklememiş. Mansfield arabasıyla gelirken silah seslerini duymuş. Lester Jackson Cowell'ı vurduğu sırada içeri koşmuş. Jackson silahını Mansfield'a doğrultunca Mansfield da onu vurdu." Koenig kaşlarını kaldırdı. "Ama Mansfield'ın hikâyesi işe yaramıyor. Felicity bu yüzden burada."

Felicity, "Olay Yeri İnceleme dört silah ele geçirdi," dedi. "Jackson'ın 38'liği, Sheila'nın

45'lik ve iki adet dokuz milimetrelilik, Şerif Yardımcıları Cowell ve Mansfield'a aitti. Memur Cowell, Jackson'ın 38'liğiyle iki kez vurulmuştu. Her ikisi de onu anında öldürebilirdi. Aslında ilki öldürmüştü. İlki yaklaşık bir metre uzaklıktan boğazına isabet etmiş."

"Jackson'ın tezgahın arkasında durduğu yerden Şerif Yardımcısı Cowell'ın düştüğü yere kadar olan mesafe," dedi Daniel. "Peki ya ikinci kurşun?"

"Kalbine girdiğinde ölmüştü," dedi Felicity, "çok yakın mesafeden."

"Yani Jackson kasada duruyordu, Cowell'ı ilk seferinde vurdu, sonra etrafından dolaştı, üzerinde durdu ve onu tekrar vurdu." Daniel başını salladı. "Soğukkanlı piç."

Koenig, "Cowell Jackson'ı kolundan vurdu," dedi. "Sheila silahını hiç ateşlemedi."

Daniel, Sheila'nın köşede oturmuş, iki eli hâlâ silahına sarılmış halini hatırladı. "Korkmuş olmalı ya da

donda."

Felicity, "Jackson onu iki kez vurdu," dedi. "Ama açığa bakılırsa, tezgahın arkasında değildi. Düşen şerif yardımcısının yanında duruyordu."

Koenig, "Yani Mansfield'in hikayesi işe yaramıyor," dedi, "çünkü kapıdan girer girmez Jackson'ı vurduğunu çünkü Jackson'ın Cowell'ı vurduğunu söyledi."

"Ama Jackson o zaman tezgahın arkasında olmazdı." Daniel başını ovuşturdu. "Yani ya Mansfield zamanlama konusunda yanılıyordu ya da onu vurmak için Jackson'ın tezgâhın arkasına geçmesini bekledi."

Felicity başını salladı. "Jackson'ı öldüren kurşun belli bir açıyla geldi. Düz bir giriş ve çıkıştı, yani Mansfield ateş ettiğinde çömelmişti."

"Ve" diye ekledi Koenig, "Jackson'a giriş açısı kurşunun kapıdan gelmediğini gösteriyor. Mansfield ateş ettiğinde Cowell'ın yanında çömelmiş durumdaydı."

"Neden yalan söylesin ki?" Talia sordu. "Mansfield bir şerif yardımcısı. Balistik raporunun doğruyu göstereceğini bilirdi."

Daniel ağır bir sesle, "Çünkü bu işin içeride halledilmesini bekliyordu," dedi. "Soruşturmayı bizim değil Frank Loomis'in yapmasını bekliyordu."

Chase acımasız görünüyordu. "Yani Dutton şerifinin çürümüş olduğunu mu söylüyoruz?"

Daniel hâlâ bunu kabul etmek istemiyordu. "Bilmiyorum. Tremaine cinayeti soruşturmasında hiçbir şeyin doğru yapılmadığını biliyorum. Olay yerinin fotoğrafları yok, kanıtlar uygunsuz bir şekilde saklanmış, bu yüzden selde mahvolmuş, dosyada rapor yok. Bence Fulmore'a komplo kurulmuş olabilir. En azından birileri bir şeyler saklıyor."

Felicity, "Adli tabibin raporunu almakta da başarılı olamadım," dedi. "Dr. Granville bana seleftinin gerekli evrakları doldurmadığını söyledi."

Talia, "Ama bu mahkeme kayıtlarında yer alacak," dedi.

"Öyle değil," dedi Daniel ona. "Leigh'e mahkeme tutanaklarını ve dosyalanmış tüm evrakları getirttim. Bu sabah aldı. Oldukça boş bir dosya. Bunların hiçbirisi orada yok."

"Peki ya savcı ve yargıç?" Talia zorladı. Daniel, "Sırasıyla ölü ve emekli bir münzevi," diye yanıtladı.

Chase, "Bu Loomis için iyi görünmüyor," dedi. "Eyalet Savcılığı'nı uyarmak zorunda kalacağım."

Daniel iç çekti. "Biliyorum. Ama yine de Jackson'ı dün gece Dutton'a neyin ya da kimin getirdiğini bilmemiz gerekiyor. Bu kişi vur-kaç girişimiyle bağlantılı."

dün."

Koenig, "Jackson'ın cep telefonundan yaptığı tek arama Alex neredeyse vurulduktan hemen sonra gerçekleşmiş," dedi. "Sanırım onu işe alan kişiye ıskaladığını söylemek içindi."

Chase, "Diğer numaranın kime ait olduğunu bulmamız gerekiyor," dedi.

Koenig esnemesini bastırarak, "Yarın çalışacağım," dedi. "Bu arada Bütün gece Fallon'un evini izledim ve bütün gün çalıştım, yorgunum." Uyuyakalmış olan Hatton'ı dürttü. "Uyan, tatlım."

Hatton, Koenig'e pis bir bakış attı. "Uyumuyordum."

"Craig Crichton hakkında öğrendiklerini Daniel'a zaten anlattım," dedi Chase. "Başka bir şeyiniz yoksa, neden ikiniz eve gidip biraz uyumuyorsunuz?"

"Biraz kestireceğim," dedi Hatton, "sonra Crichton'ı aramak için Peachtree ve Pine'a geri döneceğim. Uğrak yerlerinden birinde bir ipucu buldum. Duruma uygun giyineceğim, bakalım bugün yaptığımdan biraz daha iyi uyum sağlayabilecek miyim?"

"O zaman ben de seninle geleyim," dedi Koenig. "Biraz uyumama izin ver, ben de serserilik yapacağım. On adım geriden takip eder ve arkanı kollarım."

Chase gülümsedi. "Mahalledeki devriyeye orada olduğunuzu ve serserilik yaptığınızı haber vereceğim."

Felicity Berg de ayağa kalktı. "Jackson'daki kurşun giriş yaraları da yeni olan tek şeydi. Ben çıkıyorum."

Daniel içtenlikle, "Teşekkür ederim Felicity," dedi ve Felicity ona küçük bir gülümseme verdi.

"Bir şey değil. Bana başka ceset getirme, Daniel." Ağzının bir tarafı kalktı. "Peki efendim."

Onlar gittikten sonra Chase, Ed'e döndü. "Saç." Ed gözünü kırpmadan, "Alex'in DNA'sıyla birebir uyuyor," dedi.

Daniel'ın kalbi sıkıştı. Şimdi Alex'e sadece cesetlerde buldukları saçlardan bahsetmek zorunda kalmayacak, aynı zamanda onun saçlarını izinsiz aldığını da söylemek zorunda kalacaktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Chase.

"Ona daha önce söylemeliydik," diye mırıldandı Daniel. "Şimdi boka batmış durumdayım."

"Ne yaptın sen?" Talia sordu.

Ed, "Alex'in saçını onun haberi olmadan test etmem için aldı," deyince Talia yüzünü buruşturdu.

"Kötü hamle, Danny. Boka batmış durumdasın."

Chase, "Ona söyleyecek bir şeyler bulursun," dedi.

Mary McCrady masanın ucundan, "Gerçeği söylemeyi deneyebilirsin," diye seslendi. Chase ona hoşnutsuz bir bakış attı ve o da omuz silkti. "Sadece söylüyorum," dedi.

"Lanet olsun," diye homurdandı Daniel. "Seni asla dinlememeliyim, Chase."

"Ama sen hep yaparsın. Artık Claudia, Janet ve Gemma'yı öldüren kişinin ikizlerden birinin saçına erişimi olduğunu biliyoruz. Nasıl?"

"Eski bir saç fırçası olabilir," dedi Talia. "Alicia öldükten sonra eşyalarını kim aldı?"

"Bu iyi bir soru," dedi Daniel. "Alex'e soracağım. Talia, sende ne var?"

"Carla Solomon ve Rita Danner ile konuştum. Hikayeleri Gretchen French'inkiyle tamamen örtüşüyordu. Viski şişesine kadar her şey aynıydı. Geri döndüğümde Leigh'in lise yıllıklarını incelemesine yardım ettim ve diğer dokuz kurbanın kimliklerini tespit ettik. Hepsi Dutton ve Atlanta arasındaki üç devlet okuluna gitmiş. Hiçbiri öldürülen kadınların gittiği özel okula gitmemiş, yani aralarında bir bağ yok."

Daniel kız kardeşi Susannah'yı düşündü ve Bryson Akademisi'ne gitmiş tek bir kurban olup olamayacağını merak etti. *Suze'la konuşmam gerek. Bu gece.*

"Diğer tecavüz kurbanları hâlâ hayatta mı?" Daniel sordu, o da başıyla onayladı. "Dördü eyalet dışına taşındı ama diğerleri hâlâ Georgia'da. Ben dört eyalet dışına çıkmak için yol parasına ihtiyacım var. Daniel, hapishanede ne oldu?"

Daniel onlara ayrıntıları anlattı ve Mary de gruba katılmak için harekete geçti. "Yani Gary Fulmore'un masum olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Mary sordu.

"Bilmiyorum ama bazı şeyler akla yatkın değil. Ve Alex, Fulmore'un suçlu olmadığı düşüncesi karşısında kendi kız kardeşinin saldırıya uğramasından daha fazla paniğe kapılmış görünüyor."

Ed sempatik bir tavırla, "Bütün bu olanlardan sonra tek kurtuluşu bu, Daniel," dedi.

"Belki." Daniel Mary'ye baktı. "Fulmore Alicia'nın parmağında bıraktığı yüzükten bahsederken Alex de onun ellerine bakıyordu."

Neredeyse trans halindeydi."

"Alex sana kuzeniyle hipnoz hakkında konuştuğumuzu söyledi mi?"

Daniel başını salladı. "Evet. Bence bu iyi bir fikir, eğer işleri daha da kötüleştirmeyecekse."

"Hipnozun tek yapacağı onu yeterince rahatlatmak ve böylece savunmasının ortaya çıkmasını engellemek. Bence bunu mümkün olduğunca çabuk denemeliyiz."

"Bu geceye ne dersin?" Daniel sordu.

"Kuzeni şu anda biz konuşurken konuyu açıyor."

"Pekâlâ. Burada işimiz bittikten sonra Bailey'nin evine gideceğiz. Ama önce," dedi Daniel, "bu tecavüz çetesinin olası üyelerini sıralamaya başlayalım. Wade, Rhett ve Simon'dan şüpheleniyoruz. Aynı yıl mezun olmuşlar. Alicia'nın öldürüldüğü bahar on birinci sınıftaydılar."

Talia ona, "Ama Gretchen'in tecavüzü neredeyse tam bir yıl önce gerçekleşmişti," diye hatırlattı.

Daniel iç çekti. "Simon'ın Bryson Akademisi'nden atıldığı ve Jefferson Lisesi'ne gönderildiği yıl. Uyuyor. O zaman kendisi de on altı yaşında olacaktı."

Chase masanın üzerindeki kutulardan birinden bir tomar kâğıt çıkardı. "Leigh, Simon'ın devlet lisesine giden her çocuğun yıllık resimlerinin kopyalarını çıkardı. Bunlar" -daha kalın bir deste çıkardı- "diğer liselere giden çocuklar, senin gittiğin havalı özel okul da dahil, Daniel." Chase eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Birleşik Devletler Başkanı olma olasılığı en yüksek kişi seçildin."

Daniel yorgun bir kahkaha attı. "Nereden başlayacağımı bile bilemeyeceğim kadar çok dosya var."

"Leigh onları daha iyi sıralayabilmemiz için elektronik tablolara giriyor ve hepsinin son bilinenlerini araştırıyor. Şimdiden ölen birkaç kişinin üzerini çizebiliyoruz. Simon'ın resimlerindeki tüm failer beyaz çocuklardı, ben de tüm azınlıkları eledim."

Daniel yığına baktı, taramanın gerektireceği adam-saatleri düşününce yarı sersemlemişti. Gözlerini kırıştırdı ve yığını şimdilik aklından çıkardı. "Chase, zengin kızlardan ne haber?"

"Bryson Akademisi'nden Claudia, Janet ve Gemma ile aynı yıllarda mezun olan tüm kızların bir listesini aldım. Leigh ve ben ulaşabildiğimiz kadarını arayıp dikkatli olmalarını söyledik. Çoğu haberi çoktan duymuş ve . Bazıları

korumaları var ve birkaçı da bir tane kiraladı. Yarın diğerleriyle temasa geçmeye çalışacağız."

Mary Daniel'ın kolunu sıkmak için eğildi. "Dr. Fallon ve Hope şimdiye kadar yemeklerini yemiş olmalılar. Alex'in bu gece hipnozu denemek isteyip istemediğini görmeye hazır mısınız?"

Suratsızca başını salladı. "Evet. Hadi şu işi ."

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, :00.

"Hope arabada Ajan Shannon'la birlikte uyuyor," dedi Meredith, gözetleme aracına tırmanırken. Meredith, Alex'in tek başına hipnoza girmesine izin vermemişti ve Ajan Shannon onu güvenli eve tek başına götürmeye çalıştığında Hope tedirgin olmuştu, bu yüzden Hope'u da yanlarında getirmişlerdi. "Neyse ki Hope yolda uyuyakaldı. Evini tekrar görse nasıl tepki verirdi bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yaptınız mı?"

Meredith, Daniel'ın yanındaki katlanır sandalyelerden birine oturdu. Ed video kontrollerini yönetiyordu ve Mary McCrady, ürkütücü derecede sakin görünen Alex'le birlikte Bailey'nin ön verandasında duruyordu. Meredith ise tam tersine sinir küpüydü.

"Sakin ol Meredith," dedi Daniel. "O iyi olacak."

"Biliyorum. Keşke orada onunla birlikte olabilseydim." Ellerini kucağında sıktı. "Sakin olanın ben olmam gerekiyor, Daniel. Bunu daha önce de yaptım."

Prosedür, adli hipnoz sırasında sadece terapist ve deneğin hazır bulunmasıydı. Bu iş böyle yapılırdı. Ama Daniel Meredith'in nasıl hissettiğini anlıyordu. "Ben de onunla birlikte olmak istedim. İkimiz de sonraki en iyi şeyi yapıp burada kalacağız."

Ed karakteristik sempati ifadesiyle, Meredith'in daha iyi görebilmesi için monitörü çevirdi. "Görebiliyor musun?"

Başını salladı. "Kendimi röntgenci gibi hissediyorum," dedi asık suratla. "Bu ilk kez olmazdı," diye mırıldandı Daniel.

Şok olmuş bir sessizlikten sonra kıs kıs güldü. "Teşekkür , Daniel. Buna ihtiyacım vardı."

Ed boğazını temizledi. "Görünüşe göre gitmeye hazırlar."

Mary ve Alex monitörde belirip oturma odasına doğru yürüdüler. Alex bir dakikadan uzun bir süre boyunca kaskatı ve titreyerek durdu ve Daniel

oturduğu yerde kalmak için kendini zorladı. Mary'nin sesi hoparlörden alçak ve yatıştırıcı bir şekilde geliyordu ve sonunda Alex, Mary'nin bir saat önce odaya getirdiği deri koltuğa doğru ilerledi.

Meredith, "Alex'i birkaç kez içine sokup çıkarması gerekebilir," diye mırıldandı. "Eğer onu hareket edebilecek kadar sakinleştirecekse."

Oturma odasında Alex sandalyede oturuyordu, ayakları yukarıda ve gözleri kapalıydı. Ama hâlâ kaskatı kesilmişti ve Daniel'ın göğsü sıkıştı. Korkmuştu. Ama oturdu ve Mary'nin yatıştırıcı bir sesle Alex'e huzurlu bir yer bulmasını ve oraya gitmesini söylemesini izledi.

"Ya yapamazsam?" Alex panikle sordu. "Ya huzurlu bir yer bulamazsam?"

"O zaman kendini güvende hissettiğin bir yer düşün," dedi Mary. "Mutlu."

Alex başını sallayıp içini çekti ve Daniel onun sonunda nereye gittiğini merak etti.

Mary yavaş ve yatıştırıcı rutinine devam ederek Alex'i daha da rahatlatıcı bir duruma soktu.

"Peki, cinayet davalarınızda hipnozu sık sık kullanıyor musunuz?" Meredith sordu.

Daniel onun konuşmaya ihtiyacı olduğunu ve dikkatinin dağılmasının ikisi için de iyi olacağını biliyordu. "Zaman zaman, çoğunlukla ipucu elde etmek için. Yine de hiçbir zaman sadece hatırlanan bir anıya dayanarak bir davaya girmedim. Bağımsız olarak doğrulayamadığım sürece. Anılar kırılgan şeylerdir, çok kolay manipüle edilebilirler."

Meredith, "Bu akıllıca," diye karşılık verdi. Her ikisinin de gözleri Mary'nin Alex'in ne kadar derine indiğini belirlemek için ilerlediği ekrandaydı. Alex kolunun kalkışını ve kalkık kalışını izliyordu. "Alex zaten işinden dolayı hipnoza inanan biriydi. Bu da Mary'nin işini kolaylaştırıyor."

"Daniel." Ed monitörü işaret ediyordu. "Sanırım Mary onu yakaladı."

Alex iki kolunu da havaya kaldırmış, bir o yana bir bu yana merakla bakıyordu. Mary ona kollarını indirmesini söyledi ve o da itaat etti.

"Şimdi merdivenlere doğru yürüyelim," dedi Mary, Alex'in elinden tutarak. "Geçmişi düşünmeni istiyorum, Alicia'nın öldüğü güne geri dön."

Alex sessizce, "Ertesi gün," dedi. "Ertesi gün."

"Pekâlâ," dedi Mary. "Ertesi gün. Bana ne gördüğünü anlat, Alex."

Alex dördüncü merdivene kadar geldi ve durdu, eli tırabzanı o kadar sert kavramıştı ki Daniel onun beyaz parmak eklemlerini videoda görebiliyordu.

"Dün o kadar uzağa gitti," diye mırıldandı. "Kalp krizi geçirecek sandım, nabızı o kadar yükseldi ki."

"Alex," dedi Mary sessiz bir otoriteyle. "Devam et." "Hayır."

Alex'in sesine panik karışmıştı. ". Yapamam." "Pekâlâ. O zaman bana ne gördüğünü söyle."

"Bir şey yok.

Karanlık."

"Neredesin?"

"Buradayım. Tam buradayım."

"Yukarı mı geliyordun? Yoksa aşağı mı?"

"Aşağı. Oh, Tanrım." Alex'in nefesi hızla kesilmeye başladı ve Mary onu merdivene oturana kadar nazıkçe aşağı bastırdı. Mary daha sonra onu dışarı çıkardı, sonra tekrar altına aldı.

Alex hipnotik duruma döndüğünde, Mary tekrar başladı. "Neredesin sen?"

"İşte. Şu merdiven gıcırıyor."

". Hâlâ karanlık mı?"

"Evet. Koridorun ışığını açmadım." "Neden açmadın?"

"Beni görmelerini istemedim."

"Kim, Alex mi?"

"Annem. Ve Craig. Alt kattalar. Onları merdivenlerden duydum."

"Ne yapıyorsun?"

"Kavga. Bağırma." Gözlerini kapattı. "Çılgılık atıyorlar." "Ne çılgılığı atıyorlar?"

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum," dedi Alex, sesi eşit ve düzdü, rahatsız edici bir şekilde.

"Keşke ölmüş olsaydın," diye mırıldandı Daniel, tam Alex aynı kelimeleri o eşit monoton ses tonuyla söylerken. "Annesinin bunu kendisine söylediğini sanıyordu."

Meredith sessizce, "Ama bunu Craig'e söyledi," dedi. "Kim söylüyor bunu?" Mary sordu.

"Annem. Annem." Gözyaşları yüzünden akıyordu ama ifadesi sakindi. Bebek gibi. Bir endişe ürpertisi

Daniel geri döndü.

"Craig ne diyor?" Mary sordu.

"Kısa şortu ve askılı üstüyle bunu istiyordu. Wade ona istediğini verdi."

"Peki ya annen? O şimdi ne diyor?"

Alex aniden ayağa kalktı ve Mary de onunla birlikte ayağa kalktı. "Senin piç oğlun bebeğimi öldürdü. Ona izin verdin. Onu durdurmadın." Nefesi hızlandı ve sesi sertleşti. "Onu Wade öldürmedi." Bir basamak aşağı indi ve Mary tökezlemesi ihtimaline karşı ellerini uzattı. "Onu sen aldın. Onu aldın ve o hendeğe attın. Battaniyeyi görmeyeceğimi, bilmeyeceğimi mi sandın?"

Kadın durdu ve Daniel nefesini tuttuğunu fark etti. Kendini nefesini vermeye ve bir nefes daha çekmeye zorladı. Yanında Meredith titriyordu.

"Ne ?" Mary sordu.

Alex başını salladı. "Yok bir şey. Camı kırdı." "Ne bardağı?"

"Bilmiyorum. Göremiyorum."

"O zaman görebileceğin bir yere gel."

Alex kalan merdivenlerden indi ve oturma odasının kapısına doğru yürüdü.

"Şimdi görebiliyor musun?"

Alex başını salladı. "Yerde cam var. İçinde duruyorum. Ayaklarımı acıtıyor."

"Ağlıyor musun?"

"Hayır. Beni duymasını istemiyorum."

"Annen hangi bardağı kırdı, Alex?"

"Silah dolabından. Silahı onda. Ona doğrultmuş ve bağırıyor."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Daniel. Meredith onun elini sıkıca kavradı. "Ne diye bağırıyor Alex?"

"Onu öldürdünüz ve Tom'un battaniyesine sararak bir çöp gibi attınız."

"Tom kim?" Daniel tısladı.

"Alex'in babası," diye fısıldadı Meredith dehşetle. "Alex beş yaşındayken öldü."

Alex hareketsiz kaldı, eli kapının üzerindeydi. "Silahı onda ama adam geri istiyor."

"O ne yapıyor?" Mary sordu, sesi çok sakindi.

"Bileklerini tutuyor ama o karşı koyuyor." Alex'in yanaklarından yeni gözyaşları akmaya başladı. "Seni öldüreceğim. Bebeğimi öldürdüğün gibi seni de öldüreceğim." Başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Onu ben öldürmedim. Wade öldürmedi. Söyleyemezsin. Söylemene izin vermeyeceğim." Derin bir nefes aldı.

"Alex?" Mary sordu. "Neler oluyor?" "Seni görmüş. Bana seni gördüğünü söyledi." "Kim görmüş, Alex mi?"

"Ben. 'Alex seni battaniyeyle görmüş' dedi. " Sonra irkildi. "Hayır, hayır, hayır."

"Ne oldu?" Mary sordu ama Daniel zaten biliyordu.

"Silahı çenesinin altına çevirdi. Onu vurdu. Ah, anne." Alex şakağını kapıya yasladı, kollarını kendi bedenine doladı ve sallandı. "Anne."

Meredith titreyerek hıçkırdı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Daniel onun elini daha sıkı sıktı, boğazı nefes alamayacak kadar daralmıştı.

Alex sallanmayı bıraktı, yine heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Alex." Mary sessizce otoriter tonuna geri döndü. "Ne görüyorsun?"

"Beni görüyor." Panik sesini keskinleştirdi. ". ." "Ya sonra?"

Alex başını çevirip Mary'ye baktı, yüzü solgun ve perişandı. "Hiçbir şey."

"Aman Tanrım." Meredith onun yanında, yumruğunu ağzına bastırmış, sessizce hıçkırıyordu. "Bunca zaman... Bunca zaman bunu taşıdı ve biz ona hiç yardım etmedik."

Daniel onu kendi tarafına çekti. "Bilmiyordun. Nasıl bilebilirdin?" Ama sesi boğuktu ve yüzüne dokunduğunda yanakları ıslanmıştı.

Meredith yüzünü onun omzuna döndü ve ağladı. Konsolda Ed sesli bir şekilde yutkundu ve kayda devam etti. Sakin ve soğukkanlı görünen Mary, Alex'i sandalyeye geri götürdü ve onu geri getirme işlemine başladı. Ancak Mary kameraya baktığında gözleri keskin ve dehşete kapılmıştı.

Kolu hâlâ Meredith'in titreyen omuzlarında olan Daniel cep telefonunu çıkardı ve Koenig'in numarasını çevirdi. "Ben Vartanian," dedi, sesi soğuktu, öfkesi zar zor dizginleniyordu. "Crighton'ı bulabildiniz mi?"

"Hayır," dedi Koenig usulca. "Hatton şu anda bir grup serseriyle oturuyor. İçlerinden biri onu iki saat önce gördüğünü söylüyor. Neden? Sorun ne?"

Daniel yutkundu. "Onu bulduğunuzda tutuklayın."

"Evet," dedi Koenig yavaşça. "O rahibeyi dövdüğüm için." Durakladı. "Başka ne var Danny?"

Daniel Rahibe Anne'i neredeyse unutmuştu. "Kathy Tremaine cinayeti için."

"Ah lanet olsun. Şaka yapıyorsun. Kahretsin." Koenig içini çekti.

"Yapacağım. Hatton yerini tespit edince seni ararım."

"İçeri girmeden önce destek alın."

"Emin olabilirsin. Daniel, Alex'e annesi için üzgün olduğumu söyle."

"Yapacağım." Telefonunu cebine geri koydu, sonra Meredith'i harekete geçmesi için dürttü. "Haydi. Mary'nin işi bitmek üzere. Alex evden çıktığında orada olacağız."

On Sekizinci Bölüm

Dutton, 31 Ocak Çarşamba, saat 10:00.

Alex, bunun gerçeküstü olduğunu düşündü. Artık her şey bitmişti, artık biliyordu.

Ama belki de bir şekilde hep biliyordu.

Bailey'nin evinden Ana Cadde'ye doğru iki eliyle direksiyonu sıkıca kavrayarak ilerleyen Daniel'a baktı. Daniel onu arabaya bindirdiğinden beri muhtemelen gizlice ona baktığını düşündüğü bakışlar atıyor ve onu öyle nazik bir şekilde bağladı ki ağlamak istedi.

Ağlıyordu. Ağlıyordu. Mary McCrady'yle birlikte evden çıkıp doğruca onun kollarına atıldığı anda bunu gözlerinde görebiliyordu. Ona öyle sıkı sarılmıştı ki... ve o da ona ihtiyaç duyarak sarılmıştı. Meredith, Alex'i kollarına almak için beklerken hâlâ ağlıyordu. Bağışlanacak bir şey olmadığı halde bağışlanmak için yalvarmıştı.

Öyleydi işte. Ve hep . Sadece hatırlamak istememişti.

Şimdi hatırlıyordu, Crighton onu yakasından tutana ve dünya kararına kadar geçen her saniyeyi. Bildiği bir sonraki şey hastanede olduğu, midesine polisin aldığı söylenen sakinleştiricilerin pompalandığıydı.

Ama bunu yaptığını hatırlamıyordu. Daha önce sorgulamamıştı.

Şimdi . . .

Nasıl ?

Asla öğrenemeyebilirdi. Tek bildiği, annesinin kendi canına kıymamış olduğuydu. Aynı zamanda, elinde onun hayatını kurtarabilecek bir silah vardı.

Alex'i en çok rahatsız eden görüntü buydu.

"Orada öylece durdu," diye mırıldandı. "Silah elindeydi ve çok geç olana kadar orada öylece durdu. Eğer ateş etseydi, şu anda hayatta olabilirdi."

Daniel'ın boğazı zorlukla yutkunurken çalıştı. "Bazen insanlar donup kalır. Bu durumda ne yapacağınızı bilmek zor. Ama yapmamak da zordur.

onları suçlayamazsınız."

"Kendimi biraz... kopuk hissediyorum, biliyor musun?" "Mary öyle olduğunu söyledi."

Adamın profilini inceledi. Adam yorgun ve yıpranmıştı. "İyi misin?"

Adam kıkırdadı. "*Bana* mı soruyorsun?"

"Sana soruyorum."

"I . . . Bilmiyorum, Alex. Kızgınım ve üzgünüm. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Tüm bunları senin için ortadan kaldırmak istiyorum ama yapamıyorum."

Elini onun koluna koydu. "Hayır, yapamazsın. Ama bunu istemen çok hoş."

"Güzel." Nefes aldı. "Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Adamın elini direksiyondan çekip yanağına götürdü. Orada iyi hissetti. Katı, sıcak ve güvenliydi. "Başlangıçta panikledim. Gidecek güvenli bir yer bulamadım ve 'Ya bunca zahmete girdik ve Mary beni hipnotize edemezse' diye düşündüm."

"Biliyorum. Sonunda nereye gittiğini merak ettim. Umarım güzel bir yerdir."

Yanağını onun eline sürttü. "Bu sabah bir an vardı, biz ... bilirsin ... *bitirdikten* sonra. Bana aşağıdan bakan sana baktım ve bunun hayatımın en harika anı olabileceğini düşündüm. İşte oraya gittim."

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Teşekkür ederim." Kadın onun elinin arkasını öptü. "Bir değil."

Sokağa park etmiş plakasız GBI aracının yanından geçerek onun bungalovuna vardılar. Meredith, eşyalarını topladıktan sonra kendisini ve Hope'u güvenli eve götürecek olan iki ajanla birlikte Bailey'nin evinden ayrılmıştı. Ajanlardan biri arka koltukta oturmuş, Hope uyurken ona göz kulak oluyordu.

Daniel gelip kapıyı açtı, sonra onu ayağa kaldırdı ve öyle sıkı, öyle büyük bir kucaklamanın içine çekti ki Alex sonsuza kadar onunla orada durabilmeyi diledi. Kollarını ceketinin altından geçirip beline doladı ve ona tutundu. Kalbi kulağının dibinde gümbür gümbür atıyordu ve Alex onu tamamen yeni bir düzeyde etkilediğini anladı. *Tanıdık olmayan bir zemin*, dedi. Sadece iki gün önce olabilir miydi?

Alex o iki gün içinde bir ömür yaşamış gibi hissetti.

Daniel kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, dudakları kızın yanağını sıyrarak titremesine neden oldu. Sonra kulağına fısıldadı, boğuk ve sıcak bir sesle. "Bu

Sabah, Alex, yaptığımız şey *bildiğin* gibi değildi. Seviştik. Ve daha bitirmeye yakın bile değilim." Alex'in çenesini kaldırdı ve ağzına sert ve hızlı bir öpücük kondurdu. "Eğer senin için de uygunsa."

Bu, tünelin sonundaki parlak ışıktı. Bunca karanlıktan iyi bir şey çıkarma şansları vardı. "Evet, öyle."

"O zaman içeri girelim." Yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Bugün Riley'yi tamamen unutmuşum. Onu daha önce hiç bu kadar uzun süre yalnız bırakmamıştım. Evinizde bir kaza geçirmiş olabilir."

Ona gülümsedi. " değil. Kiracı sigortam var."

Adamın kolu kızın etrafında sahiplenici bir şekilde sarılı, ön verandaya doğru yürüdüler. Sonra aynı anda adımları yavaşladı. Meredith oturma odasının ortasında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yorgun bir boş vermişlikle odayı tarıyordu. Her şey darmadağın edilmişti; çekmeceler atılmış, boya kalemleri yerlere saçılmış, seviştikleri kanepe parçalanmış, dolgu malzemesi her yere saçılmıştı.

Alex, "Kiracımın sigortasının bunu karşılayacağını sanmıyorum," diye mırıldandı.

Meredith başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Birisi bir şey arıyordu."

Daniel kaskatı kesildi. "Riley nerede? Riley!" Hope'un odasına koştu, Alex de peşindeydi. Diğer ajan da içeride benzer bir felaket durumunu inceliyordu. "Nerede benim-?"

Ajan yatağın altından sadece bir kuyruğun çıkabildiği ve ağır çekimde bir metronom gibi sallandığı yeri işaret etti. Daniel, Riley'yi yavaşça dışarı çekerken rahat bir nefes aldı. Riley hüzünlü Basset gözleriyle yukarı baktı ve Daniel köpeğin başını iki eliyle kavrayarak kulaklarının arkasını kaşıdı. "Ne oldu sana oğlum?"

Ajan, "Banyoda yerde, pencerenin altında bir kase buldum," dedi. "Pencere açıktı ve kâsenin içinde hâlâ biraz konserve köpek maması vardı."

"Mutfakta bir kase kuru mama bıraktım. Riley konserve yiyemez. Midesi için zararlı." Daniel'in çenesi sıkıştı. "Bunu her kim yaptıysa ona ilaç vermiş."

Alex Riley'nin gözlerini kontrol etti. "Sersemlemiş görünüyor. Davetsiz bir misafire havlar mıydı?"

"Ölüleri uyandıracak kadar gürültülü," diye yanıtladı Daniel. "O kaptaki yiyeceği test etmemiz gerekiyor."

"Banyoda epey bir dağınıklık var," dedi ajan. "Konserveden pek bir şey kalmamış gibi görünüyor."

Alex Daniel'ın gözleriyle karşılaştı. "Hayatını kurtarabilirdi."

Daniel kaşlarını çatı. "Ne olabilirler ki?"

Alex ayağa kalktı ve iç çekerek darmadağın olmuş yatak odasına baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Meredith, "Aynı şeyi benim odamda da yaptılar," dedi. "Neyse ki dizüstü bilgisayarım yanımdaydı. Seninki nerede?"

"Dolaptaydı. Daniel, açabilir misin?"

Cebinden bir çift eldiven çıkarmış ve dolabın kapağını tek eliyle kaydırarak açmıştı bile. Tamamen boştu. "Bilgisayarında ne vardı, Alex?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Belki eski vergi beyannameleri, yani sosyal bilgilerim ve adresim var."

Daniel, "Bunu yarın kredi kuruluşlarına bildirebiliriz," dedi.

Meredith boğazını temizledi. "Alex, senin şey nerede?"

Alex Daniel'a baktı. "Silahım hâlâ bagajında kilitli mi?"

Suratsızca başını salladı. "Evet. Yine de her ihtimale karşı kendi silahlarını getirdiklerinden eminim."

Alex'in şaşkın bakışları Meredith'inkilere kaydı. "Eğer burada olsaydık . . ."

Meredith kararsızca başını salladı. "Ama biz değildik. Ve Hope güvende. Birkaç gün aynı kıyafetleri giymek zorunda kalabilir ama güvende."

Ajan, "İhtiyacınız olan şeyleri güvenli eve giderken alabiliriz," dedi. "Biz olay yerini inceleyene kadar buradaki her şeyin olduğu gibi kalması gerekecek. Olay Yeri İnceleme'yi aramak ister misin Vartanian, yoksa ben mi arayayım?"

Daniel başını ovuşturdu ve Alex onun gözlerinde gizlenen baş ağrısını görebiliyordu. "Eğer yaparsan minnettar olurum, Shannon. Riley'yi veterinerine götürmem gerekiyor. Evimin yakınında bütün gece hizmet veren bir acil durum kliniği var."

"Ben ararım," dedi Shannon. "Köpeği arabanıza götürmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır." Daniel Riley'yi kucağına aldı ve köpeğin başını bir bebeğinki gibi omzuna yerleştirdi. "Kurşun gibi ama onu yakaladım. Güvenli eve ara, Meredith."

"Sarılacağım." Meredith Alex'i kendine doğru çekerek sertçe sarıldı. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Yarın sabah. Hope'u hipnoz yapması için getireceksin, değil mi?"
Meredith'in başını sallaması titrekti. "Umarım bir tanesini daha atlatabilirim."
"Atlatacaksın. Bu gece yanımda olduğun için teşekkür ederim."
Meredith bocaladı. "Alex ..."
"Sshh. Sus artık. Bilemezdin. O yüzden bırak gitsin."
"Vartanian'a gittiğinde beni ara. Sanırım bu gece orada olacaksın."
"Evet. Ben de orada olacağım."

Atina, Georgia, 31 Ocak Çarşamba, 11:35

Mack irkildi, cep telefonunun vızıltısı onu ürküttü. Saklandığı yeri belli etmemeye özen göstererek telefonunu kontrol etti ve kaşlarını çatı. Woolf'tan gelen bir mesajdı. Woolf'un onu buraya kadar takip edip etmediğini merak etti. Ama dikkatli davranmıştı. Kimse onu takip etmemişti. Ve Woolf şu anda meşgul olmalıydı.

Kısa mesajı açtı. *İpucu için teşekkürler. Olay yerindeyim. Kim bu adam? Çok kan var, yüzünü göremiyorum. Sabah baskısı için 12'den önce kimlik gerekiyor.*

Tereddüt etti, sonra omuz silkti. Woolflar şimdiye kadar onun sadece isimsiz bir bahşişçi olabileceğini ve katil olmayabileceğini düşünmüşlerdi. İnsanların kendilerini daha iyi hissetmek için kendilerine her türlü şeyi söyleyebildiklerini tecrübe etmişti ve Woolflar da bir istisna değildi. *Romney, Sean, diye cevap yazdı ve telefonu kapattı.*

Woolflar artık onun emrine girmeyebilirdi. Ama yine de onlarla işi neredeyse bitmişti. Ayak sesleri duydu. Bir erkek sesi. Kadın kahkahası.

"Seni eve bırakmama izin vermelisin," dedi adam.

"Ben iyiyim. Sınıfta görüşürüz, tamam mı?"

Öpüşme sesleri duyuldu, ardından bir erkek inledi. "Seni istiyorum. Üç gün oldu."

Hafifçe güldü. "Yarın teslim etmem gereken bir ödevim var, o yüzden bu gece olmaz koca oğlan."

Mack ona eşlik edeceğini tahmin etmemişti. Kendi adına aptalca bir hareketti. Colt'unun emniyetini parmakladı, kaçmak için ne yapması gerekiyorsa hazırdı. Ama adam sadece inledi ve bir öpücük daha verdikten sonra gitti.

Lisa mırıldanarak arabasına bindi. Dikiz aynasını kontrol etti ve arabasını kaldırımdan uzaklaştırdı. Adam birkaç blok gitmesine izin verdikten sonra gece vakti bir hırsız gibi arkasından yaklaştı. Mendili kızın ağzına tıktı ve bıçağını boğazına dayadı. *Bu işte iyiye gidiyorum.* "Sür," dedi. Şimdi *bu* eğlenceli olacaktı.

Atlanta, 31 Ocak Çarşamba, 11:55

"Neden buradayız?" Alex sordu. "Senin evine döneceğimizi sanıyordum."

"Burası" Leo Papadopoulos'un atış alanıydı. "Burayı Luke'un kardeşi işletiyor. Luke'un bürodaki tüm arkadaşlarına indirim yapıyor."

"Bu çok hoş," dedi. "Peki neden buradayız?"

"Çünkü . . . Kahretsin Alex, Sheila Cunningham öldüğünde elinde bir silah vardı." Ve o resmi aklından çıkaramıyordu. "Hiç ateş etmedi."

"Annem gibi," diye mırıldandı. "Bu bir kadın meselesi mi?"

"Hayır, erkekler de yapıyor. Bu bir eğitim meselesi. Korktuğunuzda kalırsınız. Tüm bu davranışların, bu alışkanlıkların kökleşmiş olması gerekir. Acil serviste de aynı şeyi yaparsınız. Bir kriz yaşandığında, bazı konularda otomatik pilot moduna geçersiniz, değil mi?"

"Bazı şeyler, evet. Peki beni eğitecek misin Daniel?"

"Bir günde olmaz. Ama reflekslerini geliştirene ya da bu iş bitene ve artık buna ihtiyacın kalmayana kadar her gün geleceğiz."

"Burası geceleri hep açık mı?"

"Hayır. Leo bizim için açtı. Luke'a bir iyilik borcu vardı. Riley'yi görmek için veterineri beklerken uğrayıp uğrayamayacağımızı sormak için Luke'u aradım." Veterinerin köpeğinin zehirlendiğini düşünmesi Daniel'in içinde çalkalanan öfkeyi daha da artırmıştı. Kendisi de biraz hedef talimi yapsa iyi olacaktı. "Hadi, gidelim." Yanına gelip arabadan inmesine yardım etti, sonra da bagajdan çantasını aldı. "Bunu hâlâ şehirde taşıyamazsın, biliyorsun."

Başını salladı. "Biliyorum."

"Ama itaat edeceğini."

Gözlerine ulaşmasa da gülümsedi. "Biliyorum."

Başını salladı ve ön kapıyı açık tuttu. "Sadece içeri gir."

İçeride, Leo Papadopoulos tezgâhın arkasında duruyordu. "Danny! Bu da kim?"

Leo, Luke'tan birkaç yaş daha gençti ve kadınlar arasında bir o kadar popülerdi. "Bu Alex. Çek ellerini, Leo." Bunu dostça bir iğneleme olarak söylemişti ama onun yerine kulağa uğursuz geldi.

Leo sadece sırttı. "Kahretsin, bunu zaten biliyordum. Annem bana Bayan Alex hakkında her şeyi anlattı."

Alex ona baktı. "Peki annem nereden biliyor? Benimle hiç tanışmadı."

"Yapacak, merak etme." Leo göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parladı. "Yapacak. Sen geri dönebilirsin. Luke zaten orada." Leo'nun gülümsemesi soldu. "Sanırım gerçekten kötü bir gün geçirdi."

Daniel, "Evet, bu ortalıkta dolaşıyor," diye mırıldandı. "Teşekkürler Leo. Sana bir borcum olacak."

Menzile geri döndüklerinde Luke istasyonlardan birinde duruyordu, kulakları kapalıydı ve yüzü vahşi bir hırıltıyla buruşmuştu. Alex kaşlarını çatı. "Onun nesi var?"

"Luke internette cinsel suçlar üzerine çalışıyor. Son zamanlarda çocuk koruma görev gücündeydi. Son iki aydır bir davanın derinliklerinde. Pek iyi görünmüyor."

"Ah." İç çekti. "Özür dilerim."

Daniel omuz silkerek, "İşim bu," dedi. "Senin, benim. Buna ayak uydurmak zorundayız ve Luke da öyle yapacak. Al, bunları tak." Ona gözlüklerini ve kulaklıklarını verdi, sonra çantasını açtı ve silahını inceledi. Eline rahatça sığacak kadar küçük bir H&K dokuz milimetreydi. "Bu iyi bir silah. Nasıl biliyor musun?" Kadın başıyla onaylayınca ekledi: "*Hızlı* doldurmayı biliyor musun?"

Çenesi kalktı. "Henüz değil."

"Bunun üzerinde daha sonra çalışabiliriz. Şimdilik ateş et." Silahı ona verdi ve geri çekilip izlemeye başladı. Luke'un yanındaki istasyonda nişan alıp metodik bir şekilde ateş etti ve her seferinde hedefi ıskaladı. Kendini haklı olarak endişeli ve inkâr edilemez bir şekilde tahrik olmuş buldu. Güzel bir kadını iyi bir silahla izlemek müthiş bir şeydi. Özellikle de sizinle sevişmenin en mutlu anısı olduğunu söyleyen birini. Özellikle de siz de aynı şeyi düşündüğünüzde. Kaşlarını çatı, endişesi uyarılmışlığının önüne geçti. Özellikle de bir ahırın geniş tarafını bile vuramazken.

Luke izlemek için durdu. "Gözlerini kapatma," dedi.

Silahını indirdi ve gözlerini kırptırdı. "Öyle miydin? İşte bu korkutucu." Bir nefes verdi ve tekrar denemek için kendini hazırladı.

Luke geldi, gözleri sorularla doluydu. "O nasıl?" diye sordu, Alex'in duyamayacağı kadar alçak sesle. Bu soru Daniel'ı kızdırdı -Luke'a değil ama yine de kızdırdı.

"Son birkaç gün içinde kız kardeşinin toplu tecavüze uğradığını ve annesinin öldürüldüğünü öğrendiğini düşünürsek, çok da kötü değil." Luke'un gözleri büyüdü ve Daniel onu bilgilendirdi.

"Kahretsin. Riley nasıl?"

"Veteriner iyileşeceğini söyledi." Luke'un gözlerini inceledi. "Peki, ne oldu?"

Luke'un yüz ifadesi dikkatli bir boşluğa dönüştü. "Bugün her şey yolunda gitti. Çocuk pornosu sitesi aracılığıyla izini sürdüğümüz çocuklardan üçünün yerini tespit ettik." Gözlerini hedefi iki kez vurmayı başaran Alex'e dikti. "Oraya zamanında varamadık."

"Özür dilerim Luke."

Luke tekrar başını salladı. "İki kız ve bir oğlan," dedi, sesi sabitti ama duygudan yoksundu. "Kız kardeşler ve bir erkek kardeş. On beş, on üç ve on yaşında. Hepsi kafalarından vurulmuş."

Daniel yutkundu, bunu çok iyi hayal edebiliyordu. "Tanrım."

"Failleri en az bir gün farkla kaçırdık. Bölgeyi kapattık ama başka bir yerde yeniden açacaklar." Şimdi boşluğa bakıyordu ve Daniel gördükleri hakkında düşünmek istemiyordu. "Bir molaya ihtiyacım var. Chase bu çetenin profilini çıkarmak için bir sürü ismi incelemen gerektiğini söyledi."

"Seni kesinlikle kullanabiliriz." Luke'un omzunu sıktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Luke'un dudakları büküldü. "Cehennemın anahtarı. O adamlar için yeterince kötü başka bir yer yok." Sıkılmış çenesindeki bir kas kasıldı. "Rüyalarımnda çok fazla yüz görüyorum."

İçinde kaynayan öfke daha da kabardı. "Biliyorum."

Luke döndü, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Gitmek zorundayım. Leo istediğin kadar kalabileceğini söyledi. Senin davan için sabah toplantısı ne zaman?"

"Sekiz," dedi Daniel. "Takım odasında."

"O zaman yarın görüşürüz." Luke silahını ve cephanesini topladı ve gitti.

Alex silahını indirdi ve kulaklıkları kulaklarından çekti. "O iyi değil, değil mi?"

"Hayır. Ama o da senin gibi olacak. Şunları tekrar tak." Onun arkasına geçti ve kollarını yerleştirdi. "Böyle nişan al." Kollarını ona sıkıca sararak gösterdi. "Şimdi tetiği çek ve gözlerini açık tut."

İtaat etti ve atışı kağıt hedefin göğsüne isabet ettiğinde sertçe başını salladı. "Göğsüne nişan al," dedi. "Daha fazla alan, daha fazla hata payı. Bir keresinde bir polisin bıçaklanan bir kurbanı acile getirdiğinde bana bunu söylediğini hatırlıyorum. Kocasını ona bıçakla saldırmıştı. Kadının silahı vardı ama kafasına nişan almış ve ıskalamıştı."

"Ona ne oldu?"

"O öldü," dedi açıkça. "Bana nasıl olduğunu tekrar göster."

O da öyle yaptı, kollarını sıkıca yerinde tuttu. Şarjörünü kâğıt hedefin göğsüne boşaltırken hedefe odaklanması mutlaktı. Ama her atış vücudunu ona doğru itiyor, kendi konsantrasyonuna zarar veriyordu. Kendine Sheila Cunningham'ı hatırlattı, köşede oturuyordu, ölmüştü. *Odaklan, Vartanian*.

"Yükle," diye homurdandı, kız onun talimatını izlerken bir adım geri çekildi. Elleri çevikti ve görevi beklediğinden daha çabuk tamamladı. "Bu iyiydi."

Silahı kaldırdı ama adamın kolu onunkine rehberlik etmediği için nişan alamadı ve üçüncü atışta yine hedeften tamamen uzaklaştı.

"Yine gözlerini kapatıyorsun. Onları açık tut, Alex." Alex'in kollarını tekrar kendi kollarıyla sararak nişan almasını sağladı. Alex'in vücudunun Alex'in vücuduna sürtünmesinin verdiği işkenceyi kabul ederek Alex'in içine yerleşti ve bir şarjör daha boşalttı. Sessizlikte, tuttuğu nefesi titreyerek dışarı verdi. "Doldur, lanet olsun."

Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü, gözleri onun kısa emri karşısında soruyla irileşti. Sonra viski rengi gözleri anlayışla ve kendi ihtiyacıyla karardı. Geri dönüp silahını doldurdu, parmakları eskisi kadar sabitti. Bu kararlılığın yıllarca stresli durumlar altında çalışmaktan kaynaklandığını biliyordu. Onu kendi alanında iş başında izlemeyi diledi ve bir sarsıntıyla bunu yapamayacağını fark etti

için. Çünkü bu iş bittiğinde, geri dönecekti. Ohio'ya. Ayrılmadığı işine ve her gün gördüğü "iyi" eski kocasına.

Bir öfke dalgası daha kabardı. Kıskançlığının tamamen mantıksız olduğunu biliyordu ama diğeri ... bu iş bittiğinde gidecekti. *Hayır, gitmeyecek. Ona izin vermeyeceğim.*

Onu durduramazsın. Ama ellerinden kayıp gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Zamani geldiğinde onun gidişiyile ilgilenecekti. O zamana kadar onu hayatta tutmak zorundaydı. "Kendin dene."

İyileşmişti, ama nişan alması saptı ve adam kollarını tekrar ona doladı. Kız kımıldadı, poposu adamın kasıklarına sertçe sürtündü, bir kez, sonra iki kez, sonra ona yerleşti ve tetiği tekrar sıkmaya başladı. Bu hareket kasıtlıydı ve kafasında kalan kanın hızlı ve sabit bir şekilde çarpmasına neden oldu. Sonra işi bitmişti.

Silahlı bel hizasındaki tezgâhın üzerine koydu, gözlüklerini ve kulaklıklarını çıkardı, o da aynısını yaptı. Bir an durdu, buz gibi bir bakışla hedefe baktı. Geriye çok az şey kalmıştı. H&K'sından çıkan üç mermi onu paramparça etmişti.

"Sanırım onu ben öldürdüm," dedi eşit bir şekilde, ses tonunda hiçbir eğlence belirtisi yoktu. "Sanırım öldürdün," diye cevap verdi, sesi sert ve çakıllı çıkıyordu.

Adamın kollarında döndü ve çenesini kaldırarak soğukkanlı bir meydan okumayla adamın gözleriyle buluştu. Sonra da şimdiye kadar deneyimlediği en ateşli öpücük için başını aşağı çekti. Saniyeler içinde patladı ve ağzı açık ve çılgınca kontrol için düello yapıyorlardı. Elleri, onu tahrik eden poposunu kapladı, onu yukarı ve içine çekti, biraz rahatlamaya çalışarak onu yukarı ve aşağı sürttü. Kollarını adamın boynuna doladı ve daha da yaklaşmak için mücadele etti, kalçasını desteklemek için bir dizini kaldırdı. Adam ellerini kalçalarından aşağıya indirdi ve onu kaldırdı, bacaklarını onun etrafına doladığında ağzına doğru inledi.

"Dur." Adam nefes nefese kalarak ağzını onunkinden ayırdı. O da nefes nefese kalmıştı ve bu ses Daniel'in giysilerini yırtıp atma ve hemen şimdi, burada onun içine girme isteği uyandırdı. Ama Leo Papadopoulos'un hedef menziline duruyorlardı ve Daniel Leo'nun bile bununla bir sorunu olacağından şüpheleniyordu. Kalbini tekrar normal ritmine döndürmeye çalışarak bacaklarının vücudundan aşağı kaymasına izin verdi. "Gitmeden önce mermilerini temizlemem gerekiyor."

"Ben yaparım!" Leo ön taraftan şarkı söyler gibi bir sesle seslendi. "Siz ikiniz eve gidin ve ... ne yaparsanız yapın."

Daniel bir kahkaha attı. "Teşekkür Leo," diye kuru bir sesle karşılık verdi. "Ne zaman istersen, Daniel."

Daniel Alex'in silahını çantasına geri koydu ve onun elini tuttu. Alex o anı bozduğundan beri bakışlarını ondan ayırmamıştı ve gözlerindeki ifade Daniel'ın kalbini yeniden hızlandırmıştı. Kararlı görünüyordu. Tehlikeli. *Bu gerçekten iyi olacaktı.*

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, 12:50

Neyse ki Leo'nun evi onun evinden çok uzakta değildi. Neyse ki saat gece yarısını çoktan geçmişti ve otoyolda çok az araba vardı, yoksa Daniel ilk kez kişisel nedenlerle ışıklarını kullanmak isteyebilirdi.

Yol boyunca hiçbir şey söylememişti ve her sessizlik dakikasında ateşi daha da yükseliyordu, ta ki Daniel onun giysilerini çıkarmadan önce bir ergen gibi kendini kaybedeceğini düşünene kadar. Araba yoluna girdiğinde titriyordu. Ama eğer dünyada biraz adalet varsa, o da titriyordu. Çantasını kaptığı gibi onu ön kapıya doğru sürükledi, anahtarı kilide sokmaya çalışırken elleri titriyordu. Kadın, "Tanrı aşkına, acele et Daniel," diye tıslamadan önce iki kez ıskaladı.

Kapıyı açtı ve onu içeri çekti. Ön kapıyı kapatmadan önce kolları boynuna dolanmıştı ve ağzı onu öpüyordu. Körü körüne kapadı, kilitledi ve sürgüyü fırlattı. "Bekle. Alarm. Onu kurmalıyım."

Kadın geri çekildi ve adam alarm paneline döndü. Arkasına dönüp baktığında ağzı kurudu. O çevik parmakları bluzunun düğmelerini kısa sürede çözmüştü ve sabırsız hareketlerle bluzunu pantolonundan çekip çıkarıyordu. Gözleri kısıldı.

Tek söylediği "Acele et" oldu.

Tek bir kelime kırbaç gibi şakladı. Onu hoyratça kapıya yasladı, ceketini ve bluzunu omuzlarından çekerken umutsuz bir vahşilikle ağzını tuttu. Parmakları daha hızlıydı ve o daha sutyeninin kancalarını çözmeden gömleğinin düğmelerini açmıştı. Sonunda büktü ve yırttı ve göğüsleri serbest kaldı ve ellerini onlarla doldurdu, zaten sertleşmiş olan meme uçlarını kopardı.

"Alex." Adam geri adım atmaya çalıştı ama kadın pantolonunu ve külotunu kalçalarının üzerinden itip tekmeleyerek uzaklaştırıyor, bir yandan da ağzı Alex'in ağzını yiyordu. "Yatağa gel."

"Hayır, burada yap." Kadın adamın önünde çıplak ve mükemmel bir şekilde duruyordu. "Orada yapmak istediğin gibi yap." Sonra kollarını adamın boynuna dolayarak kendini yukarı fırlattı ve bacaklarını adamın beline dolayarak ona başka seçenek bırakmadı. "Şimdi yap."

Nabızı başının tepesinden fırladı ve kemerini çekti. Parmak eklemleri onun sıcak, inanılmaz derecede ıslak sıcaklığını okşarken, çekip bükerek onu inlettirdi. Pantolonunu indirdi, onu kapıya doğru itti ve olabildiğince sert bir şekilde itti. Sonunda tüm bu ıslak sıcaklık onu çevreliyor, daha derine çekiyor, onu çılgına çeviriyordu.

Haykırdı ama gözlerinde acı yoktu, sadece sıcaklık, ihtiyaç ve istek vardı ve o gözlerin akılsız bir tatminle parladığını görmesi gerektiğini biliyordu.

"Gözlerini açık tut," diye mırıldandı ve kadın bir kez sertçe başını salladı. Kızın parmakları adamın omuzlarına, adamın parmakları da kızın kalçalarına gömüldü ve adam kafasının içinde kükreyen canavarı serbest bırakarak kızın içine girerken ona tutundu. O günle ilgili hiçbir şey hatırlayamayana, gözlerindeki tüm korku kaybolup geriye sadece sersemlemiş bir tutku kalana kadar vurdu. Vücudu kavıştı ve boşalırken tekrar haykırdı, onu kavradı, kendisiyle birlikte sürükledi.

Son bir kez daha daldı ve aldığı zevk kafasına bir tuğla gibi indi. Ona doğru yığıldı ve onu kapıya doğru bastırdı. Nefes nefese kaldığında ciğerleri pompalanıyordu, o anda ve orada ölürse daha fazlasını isteyemeyeceğinden emindi. Sonra onun yüzünü görmek için geri çekildi ve ona tekrar sahip olması gerektiğini anladı. Ve tekrar. Nefes nefese kalmıştı ama ağzı kıvrılmıştı. Ve baktı

. . gururluydu. İnanılmaz derecede tatmin olmuştu ama yine gururluydu. "Bu gerçekten çok iyiydi," dedi.

Güldü, sonra hırıltılı bir nefes daha aldı. "Sanırım üç tane gerçekten beni öldürür, ama eğer sen de istersen riske girmeye hazırım."

"Son zamanlarda hayatı uçlarda yaşıyorum. Bence edelim."

Perşembe, Şubat, 13:30.

Birisi yine ağlıyordu. Bailey ağlamaklı feryatları duvarlardan duyabiliyordu. Koridorda bir kapı açıldı, ardından içi boş bir gümbürtü geldi, sonra

Sessizlik. Bu her gece yaklaşık iki ya da üç kez oluyordu.

Sonra kapısı uçarak açıldı ve beton duvara çarparak geri döndü. *Adam* içeri girdi ve onu artık yırtık olan bluzundan yakaladı. "Bana yalan söyledin, Bailey."

"Ne-?" Adamın elinin tersi yanağına değdiğinde kadın haykırdı.

"Bana yalan söyledin. Alex'in anahtarı onun evinde değil." Onu sertçe sarstı. "Nerede o?"

Bailey konuşmadan ona baktı. Alex'e anahtarı saklamasını söylemişti. Nerede hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bilmiyorum."

"O zaman bakalım beyninin biraz daha iyi çalışmasını sağlayabilecek miyiz?" Adam onu çekerek odadan çıkardı ve kadın zihnini kapatmaya çalıştı. Daha fazla bir şey söylememek için kendini tutmaya çalıştı. Ölmek için dua etmekten kendini alıkoymaya çalıştı.

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, saat 2:10.

Alex'in vücudunun her yeri ağrıyordu. Başını yastığın üzerinde çevirerek ona baktı, yapabildiği tek hareket buydu. Daniel sırt üstü yatmış, ağzı açık bir şekilde ciğerlerini doldurmaya çalışıyordu.

"Umarım kalp masajına ihtiyacınız yoktur," diye mırıldandı, "çünkü hareket edebileceğimi sanmıyorum."

Gülüştü yarı iniltiydi. "Sanırım yaşayacağım." Yan döndü ve onu kendine doğru çekti, böylece birlikte kaşık kaşık uzandılar. "Ama buna ihtiyacım vardı," diye ekledi sessizce.

"Ben de öyle," diye fısıldadı. "Teşekkür , Daniel."

Omzuna bir öpücük kondurdu, ışığı kapatmak için uzandı ve battaniyeyi üzerlerine çekti. Adam içini çektiğinde kadın uykuya dalmaya başlamıştı. "Alex, seninle konuşmam gerek."

Bunun tahmin etmişti. "Tamam."

"Bu gece annenizin Crichton'a onu Tom'un battaniyesiyle gördüğünüzü söylediğini söylediniz."

Alex yutkundu. "Tom benim babamdı. Ben beş yaşındayken öldü."

"Meredith anlattı. Battaniyeyi bu kadar özel yapan neydi?"

"Babamın kamp battaniyesiydi. Çok paramız yoktu ama kamp yapmak ucuzdu ve o da dışarıda olmayı seviyordu. Bazen hepimiz

göle gider, balık tutar ve yüzerdik. Sonra geceleri ateş yakar, beni ve Alicia'yı o eski battaniyeye sarar ve bize hikayeler anlatırken kucağına alırdı. Annem, Alicia ve ben bir gün isteriz diye onun tüm eşyalarını Craig'in garajında saklardı. Craig'in bundan pek hoşlanmadığını hatırlıyorum. Anneme karşı çok sahipleniciydi."

"Peki ne gördün tatlım?"

"Bilmiyorum ama bir şeyler olduğunu biliyorum. Gök gürültüsü ve şimşekleri hatırlayıp duruyorum. Mary, Alicia'nın ölümünden bir gün sonra başlamakta ısrar ettiğimde biraz şaşırdığını söyledi. Sadece bir gün daha geriye gitmemiz gerekiyor. Hepsi bu."

"Hayır, hepsi bu değil." Adamın kolu kadının beline dolandı. "Kızacaksın ve seni suçlamıyorum. Sadece unutma, o sırada doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

Alex kaşlarını çatarak dönüp ona baktı. "Ne?"

Yüzü asık bir şekilde olduğu yerde kaldı. "Bu hiçbir basın açıklamasında yer almadı ve biz de bunu gizli tutmayı başardık. Ancak hendeklerde bulduğumuz üç cesetten ikisinin ayak başparmağına sarılmış bir saç teli vardı. Bu kıllar en az on yıllık." Göğsü genişledi, sonra düştü. "Ve senin DNA'nla birebir uyuyor."

Alex afallamıştı. "Benim DNA'm mı? Nereden biliyorsunuz? Sana hiç örnek vermedim."

Gözlerini kapattı. "Evet, öyle yaptın. Salı günü Ed'le birlikte Bailey'nin evine gitmek için ayrılırken seni öpüp saçını çektiğimi hatırlıyor musun?"

Alex'in çenesi gerildi. "Bunu bilerek yaptın. Neden? Neden sadece bana sormadın?"

"Çünkü seni endişelendirmek istemedim. Deniyordum-"

"Beni incitmek için değil," diye bitirdi. "Daniel. . ." Başını salladı, sinirlenmek istiyordu ama adam o kadar mutsuz görünüyordu ki içinde bunu bulamadı. "Sorun yok."

Gözlerini açtı. "Öyle mi?"

"Evet. Doğru şeyi yapmaya çalışıyordun. Sadece bunu bir daha yapma, tamam mı?"

"Tamam." Onu kendine doğru çekti. "Hadi uyuyalım."

Ona tekrar sokuldu. O zaman adamın sözlerinin tüm anlamını kavradı ve adamın vücudundan yayılan ısıya rağmen üşüdüğünü hissetti. "Onunla birlikte

saç," diye fısıldadı.

"Biliyorum,
bebeğim."

Korku yılan gibi içine . "Nereden bulmuş Daniel?"

Kolunu koruyucu bir şekilde ona doladı. "Henüz bilmiyorum. Ama ."

Perşembe, 1 Şubat, saat 14:30.

"Bailey," diye fısıldadı Beardsley. "Yaşıyor musun?"

Bailey derin olmayan bir nefes alıp test etti. "Evet."

"Ona başka bir şey söyledin mi?"

"Daha fazla bir şey bilmiyorum," dedi, sesi hıçkırıklarla kesildi. "Sshh.

Ağlama. Belki Alex sadece saklamıştır."

Bailey beynini düşünmeye zorladı. "Ona mektupta söyledim." "Mektup mu?

Yani postaladın mı?" diye mırıldandı. "Ohio'ya mı? Ne zaman?" "Beni

götürdükleri gün. Perşembe günü."

"O zaman almamış olabilir. Cumartesi günü geldi."

Bailey daha hızlı bir nefes daha çekti. "O zaman anahtarı bilmiyor olabilir."

"Biraz zaman kazanmamız lazım. Eğer ona söylemek zorunda kalırsan, Ohio'daki kıza gönderdiğini söyle. Eğer bakarlarsa orada değildir, o yüzden Hope'la birlikte güvende olurlar. Anladın mı?"

"Evet."

Dutton, 1 Şubat Perşembe, saat 5:30.

Alex Fallon'ın küçük bungalovunun yanından geçerken gözleri kısıldı. Ön kapısına olay yeri şeridi çekilmişti. İki gün önce onu ezmeye çalışan pisliklerin sonunda onu öldürmeyi başarıp başaramadıklarını merak etti. Umarım başaramamışlardır. Onu öldürebilmek için canlı olması gerekiyordu. Aksi takdirde çemberi tamamlanmamış olacaktı ve bu çok yazık olacaktı.

Salyangoz hızıyla ilerlemeye devam etti, yapmak için para aldığı şeyi yapıyordu. Birkaç kapı ötede, yaşlı Violet Drummond topallayarak sokağa çıktı ve adam pencereden ona bir kâğıt uzattı. "Günaydın, Bayan Drummond."

"Mor-nin'," dedi uğurlu bir şekilde.

"Bungalovda ne oldu?" diye sordu kayıtsızca.

Dudakları limon emmiş gibi büzüldü. "Haneye tecavüz. Biri Tremaine denen kızın eşyalarını yağmalamış ve köpeğini zehirlemiş. Evi de darmadağın etmiş. Kasabaya geri döndüğü anda başının belada olduğunu anlamıştım. Uzak durmalıydı."

Yan aynasından bungalova geri baktı. Birisi dikkatsiz davranmıştı. Birileri korkmaya başlamıştı. İçeride sıırttı. Dışarıda ise kaşlarını çatı. "Evet. İyi günler, Bayan Drummond."

Alex Fallon hâlâ hayatta olduğu için rahatlamış, ama artık her zamankinden daha fazla tetikte olacağı ve artık Ana Cadde'de rahatça bulunamayacağı için sinirlenmiş bir halde oradan uzaklaştı. Ama onun nerede kalacağını biliyordu. O ve Vartanian neredeyse kalçadan birleşmişlerdi. Ama Vartanian'la yakında buluşacaklardı ve Alex'i o zaman yakalayacaktı.

Şimdilik işini bitirecek, sonra da gidip biraz uyuyacaktı. Çok yoğun bir gece geçirmişti.

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, 05:55

Telefon onu uyandırdı ve Alex halsiz bir şekilde telefonu açtı. "Fallon. Ne oldu Letta?"

"Ben Letta değilim ve Daniel ile konuşmak istiyorum. O orada mı?"

Alex doğrulup oturdu, artık uyanıktı. "Özür dilerim. Bekle." Daniel'ın kolunu dürttü. "Sanırım Chase arıyor. O kadar uyukum vardı ki evde olduğumu ve sorumlu hemşiremin aradığını sandım."

Daniel başını kaldırdı, gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmıştı. "Oh, kahretsin. Ver onu buraya."

Elindeki kâğıdı ve bu konuda sorun yaşayıp yaşamayacaklarını merak etti. . . uyku düzeni. Yüzünü buruşturarak saate baktı. Pek uyumamışlardı.

"Özür dilerim. Seni annesi hakkında aramıştım." Daniel doğrulup kamburunu çıkardı ve boştaki eliyle şakaklarına masaj yaptı. Şimdiden başı ağrımaya başlamıştı. "Bungalovdaki hırsızlık olayı için seni aramalıydım ama Riley'yi veterinerine götürmem gerekti." Umutlu bir yüz ifadesiyle ona baktı, sonra gözlerini devirdi. "Evet, o da vardı."

Alex onun kalçasının yanında diz çökecek şekilde yana kaydı ve çenesini kaldırdı. Gözleri acıyla gölgelenmişti. Başparmaklarını onun şakaklarına bastırdı.

ve onun rahatladığını hissedene kadar dudaklarını onun alınına değdirdi. Kadın arkasına yaslandı ve adam başını salladı ama dudakları gülümsemedi.

"Ne zaman?" dedi. "Kim? . . . Adını hiç duymadım. APD neden bizi aramadı? Şehirdeki her devriye arabasının vizöründe o çocuğun resmi var sanıyordum." İç çekti. "Sanırım bu yüzünü görmeyi zorlaştırırdı. Pekâlâ." Daha dik oturdu ve saatine baktı. "*Yine mi?* O zaman bir tane daha var. Kuyruğu kim? . . . Güzel. Woolf durduğunda beni arasın. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Telefonu kapatmaya başladı, sonra Alex'e bakarak durakladı. "Ben ona söylerim. Teşekkürler, Chase." Telefonu Alex'e uzattı ve Alex telefonu kapattı, midesi çalkalanmaya başlamıştı bile.

"APD'nin vizörlerinde kimin resmi vardı?"

"Aradığımız bir çocuk. Onu arabasından birkaç blok ötede bir ara sokakta ölü buldular." Avuçlarını yüzünde ovuşturdu. "Kafasından vurulmuş ve yüzü kan içindeymiş. Morga götürülüp yüzü temizlenene kadar kimse onu tanımamış. Arabasını buldular, plakasını araştırdılar. Ama adını hiç duymadım."

"Adı ne?" "Sean Romney."

"Ben de onu hiç duymadım." Kendini daha zor bir soru sormaya zorladı. "Woolf yine harekete mi geçti?" diye sordu ve adam başını salladı.

"Oraya gitmeliyim ve sen burada yalnız kalmazsın."

"On dakika içinde hazır olabilirim," dedi ve adam etkilenmiş görünüyordu. "Birinci seviye travmada çalışıyorsanız, büyük bir kriz olduğunda gitmeye hazır olmanız gerekir. Yetmiş yıllık bir yarıçap içindeki tüm helikopter vakalarını alıyoruz. Bu yüzden ihtiyacım olduğunda hareket edebiliyorum." Kadın yataktan yuvarlandı ama adam bir süre daha kalıp onu izledi. "Ne?"

Gözleri, kadının içini ürperten o delici maviydi. "Çok güzelsin."

"Sen de öylesin. Umarım telefona bu şekilde cevap vererek başınızı belaya sokmamışımdır."

Yataktan kalktı, omuzlarını bir o yana bir bu yana gerdi, o da bunu yapmanın basit zevkini seyretti. "Hayır," diye mırıldandı. "Chase zaten biliyordu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona *söyledin* mi? *Daniel'a!*"

"Hayır," diye tekrar mırıldandı. "Ben bir erkeğim, Alex. Kanepede kafa tokuşturarak seks yaptığımızda, bu yüzümüzden okunur. *Herkes* bilir."

"Oh. Peki, tamam." Yanaklarının ısındığını hissetti. "Peki Chase bana ne söylemeni istedi?"

Daniel aniden ayıldı. "Annen için üzgün olduğunu söyledi. Acele et. Gitmemiz gerek."

On Dokuzuncu Bölüm

Tuliptree Hollow, Georgia, 1 Şubat Perşembe, sabah 7:00.

Daniel hendeğe doğru yürüdü, *İnceleme*'yi kolunun altına sıkıştırmıştı. Ed çoktan hendeğe inmiş, Malcolm ve Trey'in yeni cesedi sedyeye taşımalarını izliyordu.

"Ed, yukarı gel," diye Daniel. "Sana bir şey göstermem gerek."

Ed hendeğin kenarına yerleştirdikleri tahta rampadan yukarı tırmandı. "Battaniyelerin içinde ceset bulmaktan bıktığımı biliyorsun," dedi. Daniel'in arabasına baktı, Alex Daniel'in paltolarından birine sarılmış oturuyordu. "O nasıl?"

Daniel omzunun üzerinden baktı. "O iyi olacak." Ed'e kâğıdı uzattı. "Bak."

Ed'in gözleri hemen büyüdü. "Lanet olsun. Battaniyeleri alan çocuk."

"Ve Janet'ın Z'sini aldım." Daniel sayfaya dokundu. "Byline kim olduğunu biliyorsun."

Ed ters ters baktı. "Şu ağacın tepesinde. Onu tekrar aşağı çekmek isteyebileceğini düşündüm."

"Bu bir zevk olacak. Çocuğun ismine bir bakın." "Sean

Romney, Atlanta'dan. Ee?"

"Yani . . . Woolf burada Sean Romney'nin *Dutton* Bankası'nın sahibi *Dutton*'lı Rob Davis'in torunu olduğunu söylüyor. Bu da Romney'i *Dutton* Belediye Başkanı Garth Davis'in ikinci dereceden kuzeni yapıyor. Bu kadar *Duttons* yeter mi? Herhangi bir suçlamada bulunmak istemiyorum," diye fısıldayarak ekledi Daniel, "ama Garth Davis, Simon ve Wade'den bir yıl önce Bryson Akademisi'nden mezun oldu."

Ed yanaklarını şişirdi. "Belediye başkanı mı? Bunu kanıtlamak eğlenceli olacak." "Ofiste daha çok konuşuruz. Şimdi Woolf'u onun ağacı."

Daniel yaklaştığında Woolf aşağı iniyordu. "Lanet olsun, Jim. Sana ne oldu böyle? On iki gibi ağaçlara tırmanıyorsun."

Woolf omuz silkti. "Kamu mülkündeyim, bu yüzden beni buradan .
Bu büyüleyici bir hikâye, Daniel. Anlatılması gerekiyor."

Büyüleyici. Daniel'ın kafasında öfke bir gayzer gibi yükseldi. "Lanet olsun sana. *Büyüleyici bir hikâye.* Bunu kurbanlara ve ailelerine anlat. Lanet olası fotoğraflarını bir ağacın tepesinden çekiyorsun. Ne kadar sıhhi, ne kadar *hoş*. Benimle gel. Bir kurbanla yakından ve kişisel olarak tanışacaksın." Yürümeye başladı, sonra döndü. Woolf yerinden kıınıldamamıştı. Daniel'ın gözleri kısıldı. "Seni sürüklemek zorunda bırakma beni, Jim."

Woolf yavaşça onu takip etti, yüzünde merak ve endişe karışımı bir ifade vardı. Malcolm ve Trey cesedi sedyeden sedyenin üzerindeki ceset torbasına kaldırıyorlardı. "Battaniyeyi kaldır Malcolm," diye sertçe emretti Daniel.

Malcolm razı oldu. "Her şey aynı. Yüzü dövölmüş, ağız çevresinde çürükler var."

"Bunun ciddi bir donanımı var," dedi Trey. "Her iki kulağında da küpeler var. Bir burun halkası ve bir dil çivisi." Kurbanın omzunu işaret etti. "Ve bir dövme. Bunda L-A-L-L yazıyor. Yaşa ve yaşat."

Arkasından bir gümbürtü geldi. Daniel döndüğünde Jim Woolf'un durduğu yerde donup kaldığını gördü, kamerası yerdeydi ve Daniel birden bu kadının kim olduğu hakkında çok iyi bir fikre sahip oldu. Jim'e baktırdığı için kendini suçlu hissetmesi gerekirdi ama tek hissettiği asla bir hayatı olmayacak genç kadına acı maktı. Hiçbir zaman hayatı olmayacak bütün genç kadınlar için. Bu, diye düşündü acı acı, *büyüleyici* bir olaydı. "Jim?"

Woolf'un ağızı dehşet dolu bir sessizlikle açıldı. Hiçbir şey söylemedi, sadece baktı.

Daniel iç çekti. "Ed, Bay Woolfu aracına bindirebilir misin? Bu onun kız kardeşi, Lisa."

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, sabah 8:35.

Daniel ve Ed takım masasındaki sandalyelere oturdular. Chase ve Luke zaten oradaydı. Talia yıllıklardan belirledikleri tecavüz kurbanlarıyla görüşmek için ayrılmıştı. Daniel onun şansının kendisinden daha iyi olmasını umuyordu.

"İki cesedimiz daha var," dedi Daniel. "Sean Romney ve Lisa Woolf. Kız kardeşini böyle görmek Jim'in dilini biraz gevşetmiş. Bana bir adamın onu Janet ve Claudia'nın cesetleriyle ilgili 'ipuçları' için aradığını söyledi. Diğer tüm 'ipuçları' tek kullanımlık bir cep telefonuna gelen kısa mesajlardı. Bu

herhangi bir hesabına kayıtlı değildi, bu yüzden arama iznine dahil etmeyi bilmiyorduk."

"Ve gelen tüm kısa mesajlar takip edilemezdi," dedi Ed iç çekerek.

Chase karanlık bir sesle, "Belki de kız kardeşi kurban olduğuna göre bu katil için hikaye pazarlamakla daha az ilgilenir," dedi.

Luke, Daniel'ın yanında getirdiği *Dutton Review*'un ön sayfasını okuyordu. "Kim bu Romney denen çocuk?"

Daniel, "APD'ye gelen isimsiz bir ihbarda bir ara sokakta genç bir adamın öldüğü bildirilmiş," dedi. "Sean Romney'i kafasında bir kurşunla buldular. Görünüşe göre onu vizörlerine astıkları resimden tanıyamamışlar çünkü çok kanlıymış. Bu sabah beş sularında morgda temizlik yapana kadar kesin bir kimlik tespit edememişler. Chase'i aramışlar, Chase de beni aradı."

"Sadece on sekiz yaşındaydı," diye belirtti Luke. "Alicia öldürüldüğünde ve o kızlara tecavüz edildiğinde daha anaokulundaydı. Ve Atlanta'da büyümüş."

"Ama Dutton'la bağlantısı var," dedi Daniel bıkkın bir ifadeyle. "Sean, Dutton'daki bankanın sahibi olan Rob Davis'in torunu. Rob Davis, Garth Davis'in amcası. Garth'ın babası yıllarca belediye başkanlığı yaptı ve Kongre Üyesi Bowie'nin en iyi arkadaşıydı. Bence Sean kurbanların ayak parmaklarına bağladığı anahtarlara benziyor. Kesin bir mesaj."

Chase, "Ve sen de mesajın Garth Davis'e gönderildiğini düşünüyorsun," dedi.

Daniel başını salladı, sıkıntılıydı. "Garth *doğru* yaşta, Simon ve Wade'den sadece bir yaş büyük. Garth Simon'ı tanıyordu. Simon'ın resimleriyle olan bağlantıyı göz ardı edemeyiz."

"Garth'ı tanıyordun," dedi Ed. "O resimlerdeki ahlaksızlığı yapabilecek biri miydi?"

"Ben öyle düşünmezdim. Hâlâ öyle olmadığını umuyorum. Ben son sınıftaydım, o da birinci sınıftaydı, yani onu o kadar iyi tanıımıyordum. Simon'ı aramak için birkaç kez evimize geldiğini hatırlıyorum. Tam olarak arkadaş olduklarını söyleyemem ama takılırlardı."

Luke başını salladı. "Simon'ı tanıyor olabilir ama bu kadınları o mu öldürdü?"

Daniel dikkatini şimdiki zamana geri getirdi. "Garth Claudia'yı öldürmüş olamaz. Felicity'nin Claudia'nın öldüğünü söylediği zaman diliminde Pazartesi gecesi Kongre Üyesi Bowie'nin evindeydi. Ama Garth hem Simon'la hem de kurbanlardan biriyle bağlantı kurabildiğimiz ilk kişi."

Chase, "Hayır, Jim Woolf'un tüm kurbanlarla bağlantısı var," diye düzeltti. "O lanet gazetesi için hepsinin fotoğrafını çekti. Bütün bu ipuçları ona gümüş tepside sunuluyor. Fail, Woolf'u izlediğimizi biliyor olmalı. Woolf'un bizim tarafımızdan takip edileceğini biliyorsa neden ona ipucu vermeye devam ediyor?" Chase kaşlarını kaldırdı. "Tabii Woolf'u izlememizi istemiyorsa."

"Jim'i kendi kız kardeşinin mezarına gönderdi," dedi Ed. "Oldukça güçlü bir mesaj."

Daniel düşünceli bir tavırla, "Bu adam Lisa Woolf'u elde etmek için çok uğraşmış," dedi. "Atina'daki üniversitede öğrenciymiş. Ya oraya gitmesi ya da onu buraya çekmesi gerekiyordu. Telefon kayıtlarını talep ettim ve Atina saha ofisini aradım. Dairesini arayacaklar ve arkadaşlarıyla görüşecekler. Belki biri dün gece onu takip ederken görmüştür."

Chase *incelemeyi* işaret etti. "Woolf'un bu resmi nasıl aldığını bilmek istiyorum. Kuyruğu, Woolf'un dün gece dokuzdan ikiye kadar gazete ofisinde olduğunu söyledi. Woolf Romney'nin bu fotoğrafını çekmek için Atlanta'ya nasıl geldi? Başka birini göndermiş olmalı."

"Öyle herkese güvenmezdi," dedi Daniel. "Bahse girerim yaşlı Marianne'in bu işle bir ilgisi vardır. O Jim'in karısı. Tabii Jim içini dökerken bundan bahsetmeyi ihmal etti."

Ed hâlâ kaşlarını çatmış kâğıda bakıyordu. "Bekle. APD cesedi morgda temizledikten sonra bu sabah saat beşe kadar kesin bir teşhis yapamadı. Woolf'un bu haberi basın saatine kadar yetiştirmesi gerekiyordu. *Review* gibi dandik bir gazetede bile, bu gece yarısı civarında olmalı. Gazeteler saat altıda Dutton'ın kapısına dayanıyor."

Daniel bir önceki sabah Alex'le birlikte hâlâ kanepede nefes nefese ve titreyerek yatarken gazetecinin yaptığı teslimatı hatırladı ve yanaklarının ısındığını hissetti. "Tam beş buçukta," diye kabul etti. "Yani Jim Woolf bir şekilde Romney'nin kim olduğunu polislerden önce biliyordu. Bu bir ihbardan daha fazlası. Bu bir komplo olabilir."

"Haklısın," dedi Chase. "Hadi onu alalım. Belki gerçek hapis tehdidi dilini biraz daha gevşetir. Daniel, şu Marianne ile konuşacaksın."

Kadın mı?"

"İşimiz biter bitmez. Koenig ve Hatton'dan haber var mı?"

Chase başını salladı. "Koenig yaklaşık bir buçuk saat önce aradı. Bütün gece aradıklarını ama Crighton'ı bulamadıklarını söyledi. Kahvaltı sırasında sığınaklara uğrayacaklarmış, sonra da geceyi bitirip eve gidip uyuyacaklarmış ve bu gece tekrar deneyeceklermiş."

"Lanet olsun." Daniel çenesini gerdi. "O sümüklü herifi tutuklamayı gerçekten umuyordum."

"Dün gece Alex ve McCrady'nin kaydını tekrar izledim," dedi Ed, "ve düşünüyordum. Alex, Crighton'ın Alicia'nın 'kısa şortuyla bunu istediğini' söylediğini hatırladı. Tecavüzden haberi varmış gibi görünüyor."

"Haklısın," dedi Daniel. "Alicia'yı Wade'in öldürmediğini söyledi, ama tabii ki öldürürdü. Eğer Wade Alicia'ya tecavüz ettiyse, muhtemelen ölmeden önce Rahip Beardsley'e itiraf ettiği ve belki de Bailey ve Crighton'a yazdığı mektuplarda yazdığı şey buydu."

"Crighton'ı kontrol ettim," dedi Luke. "Alicia öldükten ve Crighton Alex'in annesini öldürdükten sonra, Crighton hızla yokuş aşağı gitti. Önceden iyi bir işi vardı ama neredeyse on üç yıldır ortalıkta yok. Gelir vergisi yok, kredi kartı kaydı yok. Hiçbir şey yok."

Daniel küçümseyerek, "Onun yerine sokaklarda flüt çalarak yaşıyor," dedi. "Ve zavallı yaşlı rahibeleri dövüyor."

"Ah." Ed başını sertçe salladı. "Flüt. Bailey'nin evinde bulduğumuz eşyaların envanterine bakıyordum ve içinde boş bir flüt kutusu vardı. Gerçekten eski görünüyordu, sanki yıllardır kullanılmamış gibiydi. Kılıfın yarıklarında ve menteşelerinde büyük bir toz birikimi vardı ama içi temizdi, sanki yeni açılmış gibiydi. Bailey de flüt çalıyor muydu?"

Daniel kaşlarını çattı. "Alex'in bundan hemen söz edeceğini sanırdım. Ona soracağım."

"Ona saçtan bahsettin mi?" Chase sordu.

"Evet, sordum. Bu sabah olay yerine giderken Alicia'nın tüm eşyalarına ne olduğunu sordum. Teyzesi Kim'in bunları Ohio'ya gönderdiğini ve kutuların o zamandan beri depoda olduğunu söyledi. Ama aynı zamanda Bailey ve Alicia'nın kıyafetlerini, makyaj malzemelerini ve saç fırçalarını paylaştıklarını ve Bailey ve Alicia'nın o sırada bir yatak odasını paylaştıklarını çünkü Alicia'nın

Alex'e bir konuda kızgın. O saçlar yakın zamanda Bailey'nin evinden gelmiş olabilir."

"Hiç sanmıyorum," dedi Ed. "Bunca zamandır bir fırçaya dolanmış olsaydı bükülmüş olurdu, ama düz ve tozsuz. Kapalı tutulmuş."

Chase yavaşça, "Tecavüzden bir hatıra," dedi. "Lanet olsun."

"Ve bir şey daha var." Ed masanın üzerine plastik bir torba koydu.

Daniel onu ışığa tuttu. "Mavi taşlı bir yüzük. Nereden buldun bunu?"

"Alex'in eskiden onun olduğunu söylediği yatak odasında, pencerenin hemen altında." "Gary Fulmore yüzükten bahsederken ellerine baktı.

Alicia takıyordu," dedi Daniel sessizce. "Gary onu sardığında Alicia'nın elinde olduğunu söyledi ama şerifin ofisindeki Wanda onu Fulmore'un cebinde bulduklarını söyledi."

Chase, "Bulunduğunda yüzük parmağındaysa, Dutton şerif ofisi kanıtlarla oynamıştır," dedi aynı sessizlikle.

Daniel iç çekti. "Biliyorum. Bulunduğunda o yüzüğün parmağında olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Bu sabah Garth ve amcasıyla Sean Romney'nin ölümü hakkında konuşmak için Dutton'a gidiyorum. Oradayken uğrayıp Porter'ların çocuklarıyla da konuşacağım. Alicia'yı bulmuşlar. Yüzüğü hatırlayıp hatırlamadıklarını öğrenmeye çalışacağım. Luke, Leigh'in yıllıklardan aldığı tüm isimleri işler misin?"

Luke katiplerinin bir gün önce hazırladığı çıktıları yüzünü buruşturarak baktı. "Nereden başlamamı istersiniz?"

"Şimdilik Simon, Wade ve Rhett'in mezun oldukları devlet okuluna ve Garth ile benim mezun olduğumuz özel okula odaklanın. İçlerinde şiddet içeren davranışları olan var mı bakın. Bak bakalım herhangi biri .. . Bilmiyorum, garip bir şeye karışmışlar mı?"

Luke ona şüpheli bir bakış attı. "Tuhaf. Tamam."

"Ben de dün konuşmadığım tüm potansiyel hedefleri aramayı bitireyim," dedi Chase iç çekerek. "Belki başka birini daha yakalamadan önce onu durdurabiliriz."

Dutton, 1 Şubat Perşembe, sabah 8:35.

Kate'e göz kulak olduğu bir gecenin daha yorgunluğuyla verandaya çıktı. Uyandığında güneş parlıyordu ve Kate işe gitmek için garaj yolundan çıkıyordu. Neredeyse onu görecekti ve o zaman açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Üç ölü kadın göz önüne alındığında, muhtemelen sadece endişelendiğini söyleyebilirdi ama Kate bunun için fazla zekiydi. Daha fazlasından şüphelenirdi.

Bunun yakında bitmesi gerekiyordu. Öyle ya da böyle. Karısı onu kapıda karşıladı, gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ne oldu?"

"Rob amcan burada. Altıdan beri seni bekliyor. Sean öldü."

"Ne? Sean öldü mü? *Sean* öldü mü? Ne zaman? Nasıl?"

Dudakları titreyerek ona baktı. "Kimin ölmesini bekliyardın?"

Düşünemeyecek kadar bitkin bir halde başını eğdi.

"Kate." Sessiz bir nefes verdi. "Rob kütüphanede."

Amcası pencerenin yanında oturuyordu, yüzü gri ve bitkin bir haldeydi. "Nerelerdeydin?"

Rob'un yanındaki sandalyeye oturdu. "Kate'e göz kulak oluyorum. Ne oldu?"

"Onu bir ara sokakta bulmuşlar." Sesi kesildi. "Onu bir sokakta buldular.

İlk başta onu teşhis edemedim. Yüzünde çok fazla kan vardı. Polis Sean'ı aradıklarını ve resmini haberlere koyduklarını söyledi. Torunum, haberlerde."

"Neden onu arıyorlardı?"

Rob'un gözleri öfkeyle doldu. "Çünkü" diye homurdandı, "Claudia Silva, Janet Bowie ve Gemma Martin'i öldüren kişiye yardım ettiğine dair ellerinde kanıt olduğunu söylediler."

"Ve Lisa Woolf," diye ekledi karısı kütüphane kapısından. "Az önce CNN'de gördüm."

Rob ona döndü, yüzünün her çizgisinde acı vardı. "Ve Lisa Woolf.

O yüzden bana bildiklerini anlat. Ve bana *şimdi* söyle."

Başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Rob ayağa fırladı. "*Yalan söylüyorsun! Yalan söylediğini biliyorum.*" Titreyen bir parmağını gösterdi. "Salı gecesi bir offshore hesabına yüz bin dolar havale ettin. Sonra dün bankada Rhett Porter'ın kasasını kontrol eden bir ziyaretçim oldu."

Yüzünün renginin solduğunu hissetti. Yine de çenesini kaldırdı. "Yani?"
"Yani, ayrılırken 'Garth'a söyle bende' dedi. Ne demek istedi?"
"Birine yüz bin dolar mı ödedin?" Karısının yüzünde şaşkın bir ifade vardı.
"Bizim o kadar paramız yok, Garth."
Rob soğuk bir ifadeyle, "Çocukların üniversite fonundan aldı," dedi.
Karısının ağzı açık kaldı. "Seni orospu çocuğu. Yıllar boyunca senden çok şey aldım, ama şimdi kendi *çocuklarından* mı çalıyorsun?"
Çözülüyordu. Her şey. "Kate'i tehdit etti." "Kimi?"
Rob istedi.
"Tüm bu kadınları kim öldürüyorsa. Kate ve Rhett'i tehdit etti. Ben de Kate'i hayatta tutmak için para ödedim. Ertesi sabah Rhett ölmüştü." Yutkunmaya çalıştı ama ağzı çok kuruydu. "Kate' güvende tutmak için yine para ödeyeceğim."
", " diye çığlık attı karısı. "Tanrım, Garth, *delirdin* mi sen?" "Hayır," dedi adam sessizce. "Ben deli değilim. Rhett öldü."
"Ve bu adamın onu öldürdüğünü düşünüyorsun," dedi Rob sakince. "Sean'ı öldürdüğü gibi."
"Sean'dan haberim yoktu," dedi. "Yemin ederim. Sean'ın resmini o göndermedi."
Rob kendini sandalyeye bıraktı. "Sana fotoğraflarını göndermiş," dedi ince bir sesle. "Evet. Kate'in. Ve Rhett'in." Tereddüt etti. "Ve diğerlerinin."
Karısı yavaşça koltuğa oturdu. "Polise haber vermeliyiz," dedi.
Acı acı güldü. "Bunu kesinlikle yapmayacağız."
"Çocuklarımızın peşinden gelebilir. Bunu hiç düşündünüz mü?"
"Son beş dakika içinde mi? Evet, düşündüm. Sean'ı duymadan önce, hayır."
Rob soğuk bir sesle, "Bu katilin bütün bunları neden yaptığını biliyorsun," dedi. "Bana anlatacaksın ve şimdi anlatacaksın."
Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmayacağım." Rob'un gözleri kısıldı.
"Peki neden?"
"Çünkü Rhett'i kimin öldürdüğünü bilmiyorum."
"Garth, burada neler oluyor?" diye fısıldadı karısı. "Neden polise?"
"Sana söylemeyeceğim. İnan bana, bilmesen daha güvende olursun."
"Güvenliğimiz umurunda değil. Kendini *bizi* de ilgilendiren bir karmaşanın içine çektin. Beni ve *çocuklarını*. O yüzden bana bunu yapma.

Saçmalık. Söyle yoksa buradan çıkıp hemen polise gideceğim."

Ciddiydi. Polise gidecekti. "Jared O'Brien'ı hatırlıyor musun?"

"Ortadan kayboldu," dedi Rob, sesi düz ve kopuktu.

"Şey, evet. Muhtemelen bir gece sarhoş olup kendini yoldan çıkarmış ve ..." Beti benzi attı. "Rhett gibi. Aman Tanrım. Garth, ne yaptın sen?"

Cevap vermedi. Cevap veremedi.

"Her ne olduysa, birileri bu yüzden senin peşine düşecek," dedi Rob. "Eğer sadece sen olsaydın, onlara izin verirdim. Ama Tanrı aşkına, bu ailemi mahvediyor. Hepimiz Sean'ın sizin kadar zeki olmadığını biliyoruz. *Onu* kullandı, *kullandı* ve *size* bir mesaj göndermek için *öldürdü*." Ayağa kalktı. "Artık yeter, Garth."

Başını kaldırıp amcasına baktı. "Ne yapacaksın?" "Henüz bilmiyorum."

"Polise mi gidiyorsun?" diye sordu karısı, şimdi ağlıyordu. Rob alay etti. "Bu kasabada olmaz."

Garth ayağa kalktı. Amcasının gözlerinin içine baktı. "Yerinde olsam hiçbir şey söylemezdim Rob."

Rob'un gözleri yarığa dönüştü. "Ve neden olmasın?"

"Birkaç saatiniz var mı? Aslında, sadece birkaç dakikamı alır. İyi yerleştirilmiş birkaç telefon görüşmesi ve bir banka müfettişinin şortunuzu indirmesi o kadar hızlı olur ki ..."

Rob'un solgun yüzü kızgın bir renkle beneklendi. "*Beni* tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Yapmam gereken her şeyi yapacak cesarete sahibim," dedi sakince.

Karısı eliyle ağzını kapattı. "Buna inanamıyorum. Bu bir kâbus."

Başını salladı. "Doğru. Ama çeneni kapalı ve başını eğik tutarsan, her şey bittiğinde uyanacak kadar yaşayabiliriz."

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, sabah 9:15.

Dr. McCrady'yi bekledikleri sırada çift yönlü aynanın bulunduğu küçük oda sessizdi. Alex dirseğini masaya dayadı, yanağını yanağına yasladı

yumrukladı ve Hope'un renklenmesini izledi. "En azından artık başka renkler kullanıyor," diye mırıldandı.

Meredith başını kaldırdı, yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. "Siyah ve mavi. İlerleme kaydediyoruz."

Alex'in içinde bir şeyler koptu. "Ama yeterli değil. Onu zorlamalıyız, Mer."

"Alex," diye uyardı Meredith.

"Bu sabah o kadını hendekten çıkardıklarını görmedin," diye karşılık verdi Alex, sesi öfkeyle titriyordu. "Ben gördüm. Aman Tanrım. Sheila dahil beş kadın öldü. Buna bir son vermeliyiz. Hope, seninle konuşmam ve beni dinlemen gerek." Hope'un çenesini çekiştirdi, ta ki çocuğun eli durana ve geniş gri gözleri ona bakana kadar. "Hope, annene kimin zarar verdiğini gördün mü? Lütfen. Tatlım, bilmem gerek."

Hope gözlerini kaçırınca Alex yüzünü geri çekti, çaresizlik boğazını tırmalıyordu. "Hope, Rahibe Anne bana ne kadar zeki olduğunu, ne kadar çok kelime bildiğini ve ne kadar iyi konuştuğunu söyledi. Şimdi benimle konuşmana ihtiyacım var. Annenin gittiğini bilecek kadar zekisin. Onu bulamıyorum." Alex'in sesi kesildi. "Benimle konuşmalısın ki onu bulabileyim. Anneni götüren adamı gördün mü?"

Umut yavaşça başını salladı. "Karanlıktı," diye fısıldadı, sesi . "Yatakta mıydın?"

Hope başını hayır anlamında salladı, gözleri mutsuzlukla doluydu.

"Gizlice kaçtım." "Neden?"

"Adamı duydum."

"Ona zarar veren adam

mı?" "Adam gitti ve kız

ağladı." "Ona vurdu mu?"

"Adam gitti ve kız ağladı," dedi tekrar. "Ve oynadı."

"Oyuncaklarla mı?" Alex sordu.

"Flüt." Kelimeler sadece bir nefesti.

Alex kaşlarını çatı. "Annen büyük, parlak bir korno çalıyordu. Bu flütten farklı bir şey."

Hope'un ağzı inatla kapandı. "Flüt."

Meredith Hope'un önüne boş bir kâğıt parçası koydu. "Benim için çiz bebeğim."

Hope siyah boya kalemini eline aldı ve çocuksu bir tarzda yuvarlak bir yüz çizdi. Gözler, burun ve ağzın olması gereken yerden yana doğru uzanan ince bir dikdörtgen ekledi. Sonra kutudan gümüş renkli bir boya kalemi seçti ve ince dikdörtgeni renklendirdi.

Alex'e baktı. "Flüt," dedi.

"Bu gerçekten de bir flüt," dedi Meredith. "Bu güzel bir resim Hope."

Alex Umut'a sarıldı. "Harika bir resim. Flüte ne oldu?"

Hope'un gözleri tekrar düştü. "Şarkıyı çaldı." "Patinin şarkısı. Sonra ne oldu?"

"Kaçtık." Sözleri zar zor duyulabiliyordu.

Alex'in kalbi küt küt . "Nereye kaçtın?"

"Orman." Hope bunu fısıldadı, sonra olabildiğince küçük bir alana büzüldü.

Alex Umut'u kucağına aldı ve salladı. "Ormanda annenle birlikte miydin?"

Hope, Alex'in kalbini parçalayan alçak bir miyavlama sesiyle ağlamaya başladı. "Ben buradayım Hope. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Neden ormana kaçtın?"

"O adam."

"Nereye saklandın?"

"Ağaca."

"Ağacın tepesinde

mi?" "Yaprakların

altında."

Alex bir nefes aldı. "Annen seni yapraklarla mı örttü?" "Anne."

Korkmuş küçük bir yalvarıştı bu.

"Annene zarar mı verdi?" Alex fısıldadı. "Adam annene zarar mı verdi?"

"Kaçtı." Hope'un elleri Alex'in bluzunu çılgınca kavradı. "O adam geliyordu, o da kaçtı. Onu yakaladı ve ona vurdu, vurdu ve-" Hope kelimeleri söylerken sallanıyordu. Artık konuşmaya başladığına göre durması mümkün görünmüyordu.

Daha fazla dinleyemeyen Alex, Hope'un başının arkasını kavradı ve çocuk hıçkıra hıçkıra ağlarken Hope'un ağzını omzuna bastırdı. Meredith'in kolları ona dolandı ve oturup Hope'un boğuk hıçkırıklarını dinlediler. Alex, "Bailey Hope'u bulamasın diye sakladı," diye fısıldadı. "O yaprakların altında ne kadar kaldığını merak ediyorum bebeğim."

Hope hiçbir şey söylemedi, sadece sallandı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı, sonunda sustu, zor nefes alıyordu, küçük alnı ter içindeydi, yanakları sırılsıklamdı. Alex'in bluzunun önü sırılsıklamdı ve Hope hâlâ kumaşı avuçlarının arasında tutuyordu. Alex onun yerini değiştirerek yumruklarını uzaklaştırdı ve onu kucakladı.

Arkalarındaki kapı açıldı ve Daniel ile Mary McCrady içeri girdiler, ayık görünüyorlardı. "Duydunuz mu?" Alex söyledi ve Daniel başıyla onayladı.

"Flüt çalmaya başladığında arka odaya geldim. Mary'i aradım."

"Ben zaten seansımız için yola çıkmıştım." Mary eliyle Hope'un saçlarını okşadı. "Bu çok zordu Hope, ama seninle gurur duyuyorum. Alex teyzen de öyle."

Hope yüzünü Alex'in göğsüne gömdü ve Alex'in kolları onu korumak için sıkıca sarıldı. "Şimdilik bu kadar yeter mi?"

"Evet," dedi Mary, yüzünde sempati vardı. "Onu bir süre sen tut. Ama çok fazla beklemeyelim, tamam mı? Sanırım artık ressamla bir yere varabiliriz."

"Biraz daha," diye ısrar etti Alex. Başını kaldırıp Daniel'a baktı, gözleri neredeyse elle tutulur bir okşayışla ona dikilmişti. Sonra Daniel büyük elini Hope'un ince sırtına öyle şefkatli bir hareketle uzattı ki Hope'un nefesi kesildi.

"İyi iş çıkardın Hope," dedi usulca. "Ama tatlım, sana bir soru daha sorabilir miyim? Bu çok önemli," diye ekledi Alex, Hope'tan çok kendi iyiliği için, diye düşündü.

Hope başını salladı, yüzü hâlâ Alex'in göğsüne yaslanmıştı.

"Annenin flütüne ne oldu?"

Hope ürperdi. "Yaprakların içinde," dedi sesi boğuklaşarak.

"Tamam, tatlım," dedi Daniel. "Bilmem gereken tek şey buydu. Ed'e ormandaki o bölgeyi tekrar gözden geçirmesini söyleyeceğim. Kısa bir süre sonra döneceğim."

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, sabah 9:15.

Daniel Ed'le konuştuktan sonra telefonu daha yeni kapatmıştı ki Leigh kapısında belirdi.

"Daniel, bir ziyaretçin var. Michael Bowie, Janet'ın kardeşi. Mutlu değil."

"Chase nerede? İletişimle ilgilenmesi gerekiyordu."

"Chase kaptanla toplantıda. Bowie'ye burada olmadığını söylememi ister misin?"

Daniel başını salladı. "Hayır. Gelip onunla konuşacağım."

Michael Bowie tam olarak olduğu gibi görünüyordu - kız kardeşi günler önce vahşice öldürülmüş bir adam. Daniel tezgâhın önünde durunca volta atmayı bıraktı. "Daniel."

"Michael. Senin için ne yapabilirim?"

"Bana kız kardeşimi öldüren adamı bulduğunuzu söyleyebilirsiniz." Daniel omurgasını çelikleştirdi. "Hayır, söyleyemem. İpuçlarını takip ediyoruz." "*Günlerdir* bunu söylüyorsun," diye homurdandı Michael.

"Özür dilerim. Janet'ten bunu yapacak kadar nefret eden birini düşündün mü?"

Michael'ın vahşiliği azalmış gibiydi. "Hayır. Janet zaman zaman bencil ve kibirliydi. Bazen sinsi ve kaba olabiliyordu. Ama kimse ondan nefret etmezdi. O, Claudia ve Gemma. Onlar sadece kızdı. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadılar."

"Bunu hak ettiklerini söylemiyorum, Michael," dedi Daniel nazıkçe. "Ama biri Janet'ı ve tanıdığı kızları hedef aldı." *Daha büyük bir oyunda piyon olmak için.* "Hatırlayabildiğin herhangi bir şey. Kızdırdığı herhangi bir kişi."

Michael sinirli bir ses çıkardı. "*Liste* mi istiyorsun? Kızlar şımarıktı ve muhtemelen hayatlarının her günü insanları kızdırıyorlardı. Ama *bu*. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadılar."

Michael yas tutuyordu, Daniel biliyordu. Kızların kaderlerini hak etmemiş olmaları henüz bir mantık kırılmasıydı. Zamanla anlayacaktı. Kurbanların aileleri genellikle bunu yapardı.

"Sana duymak istediğin şeyi söyleyemem, Michael. Henüz söyleyemem. Ama onu yakalayacağız."

Michael sertçe başını salladı. "Beni arayacak mısın?"

"Paylaşacak haberlerim olur olmaz. Sana söz veriyorum."

Yirminci Bölüm

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, 10:15.

Onu alabilirim, Alex," dedi Meredith, dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak. "Bir saattir o pozisyondan kımıldamadın. Kolların şimdiye kadar kırılmış olmalı."

Hâlâ çift yönlü aynanın bulunduğu odadaki masada oturan Alex, Hope'u biraz daha yaklaştırdı. "O kadar da ağır değil." Hope uyurken bile, Alex'in onu terk edeceğinden korkuyormuş gibi Alex'in gömleğini tutuyordu. "Bunca zamandır onun yanında olmalıydım," diye mırıldandı Alex.

Meredith mantıklı bir şekilde, "İdeal olarak, evet," dedi. "Ama bu ideal olmaktan çok uzak. Bailey'i arıyordun. Fulmore'u ve diğer tüm insanları görmek gerekiyordu, bu yüzden kendini suçlu hissetmeyi bırak."

Ama Hope'a sarılırken Alex bunun basit bir suçluluk duygusundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Hope'un fiziksel bakımının ve güvenliğinin sorumluluğunu kabul etmekte gecikmemişti ama Hope ona sarılıp ağlayana kadar, kendisine ihtiyacı olan bu küçük kıza kalbini açmamıştı. Yıllar boyunca kalbini pek çok insana açmamıştı. Hele Richard'a, hatta dürüst olmak gerekirse Bailey'ye bile. Yine, Bailey'i rehabilitasyona götürmek için yardım teklif etmekte acele etmişti ama kalbini açmamıştı.

Belki de nasıl yapacağını bilmiyordu. İçten içe hâlâ bilmediğinden korkuyordu. Ama sonra kapı açıldı ve Daniel içeri girdi ve kalbinin içindeki her karanlık ve ağır şey onu görünce hafifledi. Belki de her şeye rağmen onun için bir umut vardı. Tüm karanlığın ortasında bir ışıktı bu.

"Hope'un Mary'yle gitme vakti geldi mi?" diye usulca sordu ama o başını salladı.

"Henüz değil. Seni burada bu kadar bekletmek istemezdim. Dinlenme odasında bir kanepeler var. Mary gelene kadar Hope orada uyuyabilir."

Alex kollarında Umut'la ayağa kalkmaya başladı ama Daniel onu durdurdu. "Onu ben alırım." Ve öyle de yaptı, Hope'u bir gece önce Riley'yi tuttuğu gibi tuttu. Hope uyanmadı ama ona sarıldı ve Alex'i neredeyse devirecek kadar güçlü bir özlem dalgası sardı.

İstediğim şey bu. Bu çocuğu. Bu adamı. Dengesizce ayağa kalktı, özlemin ardından bir panik dalgası geldi. Ya o da aynı şeyi istemiyorsa? Ya ona ihtiyacı olanı veremezsem?

Meredith kaşlarını çatmış onu izliyordu. "Hadi gel." Daniel'ı takip ederlerken kolunu Alex'in omuzlarına doladı.

Daniel dinlenme odasındaki kanepede durdu, Umut omzuna yaslanmıştı. Hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu, kaşları çatıktı, belli ki aklı başka yerdeydi. Alex, altın saçlı küçük çocuğu kucağında tutan güçlü altın saçlı adamın nasıl bir resim oluşturduğunun farkında olmadığından emindi.

Hope'u kanepeye oturttu ve ceketini silkerek onu örttü, sonra Alex'e baktı ve ona yarım bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, aklım başka yerdeydi."

"Nereye gitti?" dedi, sesi alçaktı.

"Annenin öldüğü güne kadar." Kolunu kızın beline doladı ve onu kahve makinesinin yanındaki masaya götürdü. "Alicia'yı bulduktan sonra annenle konuşan konuşmam gerekiyor." Meredith ve onun için sandalyeleri çekti.

Alex otururken, "Şerif Loomis, Craig, adli tabip ve ben olacaktık," dedi.

"Ve ben," diye ekledi Meredith.

Daniel'ın elleri kahve fincanının üzerinde durdu. "O gün Kathy Tremaine ile konuştun mu?"

"Birkaç kez," dedi Meredith. "Kathy teyzem o sabah Alicia'nın kaybolduğunu söylemek için aradı ve annem bavulunu hazırladı. Arabası pek güvenilir değildi, o yüzden uçmaya karar verdi." Meredith kaşlarını çatı. "Annem öldüğü güne kadar bu kararından dolayı suçluluk duydu."

"Neden?" Alex sordu ve Meredith omuz silkti.

"Uçağı fırtına yüzünden sürekli rötar yaptı. Eğer arabayla gitseydi, saatler önce varmış olacaktı ve annen hala hayatta olacaktı. Ve eğer Kathy Teyze hayatta olsaydı, sen o hapları asla almazdın."

Alex üzüntüyle, "Keşke Kim Teyze burada olsaydı da gerçeği bilseydi," dedi.

Meredith onun elini okşadı. "Biliyorum. Her neyse, Kathy Teyze daha sonra aradı,

histerikti ve o zaman onunla konuşmaya başladım. Annem çoktan havaalanına gitmişti ve o zamanlar kimsenin cep telefonu yoktu. Ben arada kalmıştım. Annem her yarım saatte bir havaalanındaki ankesörlü telefonda arardı.

Ona Kathy Teyze'nin söylediklerini anlatırdım. Kathy Teyze ile ilk konuştuğumda, bir komşusundan telefon almış ve bazı çocukların bir ceset bulunduğunu söylemişti."

"Porter çocukları," dedi Daniel.

Meredith başını salladı. "Kathy Teyze kontrol için gidiyordu."

"Ve Alicia'yı da o zaman buldu," diye mırıldandı Alex. "Onunla bir daha ne zaman konuştun Meredith?" Daniel sordu.

"Alicia'yı bulduktan sonra eve geldiğinde, cesedi teşhis etmeye gitmeden önce. Kendinden geçmişti. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu."

"Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Meredith kaşlarını çatı. "Bebegi yağmurda kaldığı için ağlıyordu."

Daniel da kaşlarını çatı. "Bir gece önce yağmur yağmadı. Gök gürültüsü ve şimşek vardı ama yağmur yoktu. Gary Fulmore'la konuştuktan sonra hava raporunu kontrol ettim."

Meredith omuz silkti. "O da öyle dedi. 'Yağmurda uyuyakalmışım.' Tekrar tekrar."

Alex cümleyi hatırlayarak gerildi. "Hayır, söylediği bu değildi." Daniel onun yanına oturdu ve gözlerinin içine baktı. "Ne dedi?"

Alex?"

"Annem Alicia'yı teşhis etmekten döndüğünde Craig ona sakinleştirici verdi ve sonra işe gitti. Onu yatağına yatırdım. ağlıyordu, ben de ağlıyordum. Ben de onunla birlikte yatağı girdim ve ona sarıldım." Alex annesinin yatakta yattığını ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını hayal etti. "Sürekli 'Bir koyun ve bir yüzük' diyordu. Alicia'yı tanımlamak için tek sahip olduğu şey buydu çünkü yüzü çok tahrip olmuştu. "Sadece bir koyun ve bir yüzük. "

Daniel'ın gözleri kısıldı ve kadın bir zafer parıltısı gördü. "Pekâlâ o zaman."

Alex ellerine baktı. "Alicia'nın bir yüzüğü vardı. Benim de. Doğum taşlarımız. Annem onları bize doğum günlerimizde vermişti." Ağzı acıyla kıvrıldı. "On altı yaşındaydık."

"Yüzüğün nerede Alex?" diye sordu yumuşak bir sesle ve kadının midesi altüst oldu.

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum." Kalbi aniden hızlanmıştı. "Onu kaybetmiş olmalıyım." Başını kaldırdı, onun gözlerini inceledi ve anladı. "Nerede olduğunu biliyorsun."

"Evet. Eski odandaydı. Yerde, pencerenin altında."

İçini bir dehşet duygusu kapladı ve her şeyi kararttı. Zihninin içinde gök gürliyor ve tek bir ses çılgık atıyordu. *Sessiz ol. Kapıyı kapat.* "Hepsi bu, değil mi? Hatırlamak istemediğim şey."

Adamın kolu kadının etrafında sıkılaştı. "Öğreneceğiz," diye söz verdi. "Merak etme."

Ama o yaptı.

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, 10:55

Daniel, Luke'un bir yığın hesap tablosunu incelediği ekip odasına uğradı.

Daniel başını sallayarak, "Bir koyun ve bir yüzük," dedi.

Luke başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Kulağa kötü geliyor, Daniel."

"Ama değil." Masaya oturdu ve bir yığın yıllık yolundan itti. "Alex'in annesi bunu Alicia'nın öldüğü gün söyledi. Alicia'nın yüzü parçalandığı için onu sadece koyun dövmesinden ve parmağındaki yüzükten tanıyabildiğini söyledi. Ve Alicia'yı polisler oraya varmadan önce görmüş."

Luke kaşlarını çatı. "Alicia'nın koyun dövmesi mi vardı?"

"Bileğinden. Hepsi yaptı - Bailey, Alicia ve Alex."

"Ve parmağında bir yüzük. Yani artık Fulmore'un doğruyu söylediğine dair bağımsız bir kanıtınız var," dedi Luke. "Ve Dutton Şerif Ofisi'nin söylemediğini."

Daniel acımasızca başını salladı. "Öyle görünüyor. Peki ne buldun?"

Luke bir kâğıdı masaya doğru itti. "Simon'la aynı yıl mezun olan, bir yıl önde ve bir yıl geride olan, devlet okullarından ve özel okullardan mezun olan tüm erkeklerin isimlerini derledim."

Daniel listeyi taradı. "Kaç kişi?"

"Azınlıkları ve ölüleri kestikten sonra mı?" Luke sordu. "Kabaca iki yüz."

Daniel gözlerini kırıştırdı. "Kahretsin. İki yüz kişinin hepsi hâlâ Dutton'da mı yaşıyor?"

"Hayır. Taşınan herkesi çıkarınca geriye sadece elli kişi kalıyor." "Daha iyi," dedi Daniel. "Ama hâlâ Hope'a göstermek için çok fazla."

"Neden onları Hope'a gösterdin?"

"Çünkü annesini kaçıran adamı gördü. Bailey'i her kim kaçırdıysa, bunu kardeşinden aldığı mektup yüzünden yaptığını varsaymak zorundayım,

Wade, yoksa Beardsley şu anda kayıp olmazdı."

"Bu mantıklı. Ama sonra ne olacak? Bozuk plak gibi konuşmak istemem ama hendeklere bırakılan dört kadının cinayetini çözmeye çalışıyoruz. Bailey'i kaçıran kişiyle kadınları öldüren kişi arasında nasıl bir bağlantı kuracaksınız?"

"Aynı kişi olmadığını varsayıyorsun."

Luke gözlerini kırptırdı. "Sanırım öyle yaptım."

"Ve muhtemelen haklısın. Bailey'i her kim kaçırdıysa tecavüzleri ve resimleri kimsenin bilmesini istemiyor. Kadınları öldüren her kimse Alicia Tremaine'e odaklanmamızı istiyor. Onları nasıl bağlayacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim bu pisliğin cesedin üzerinde ya da olay yerinde belirleyecek bir şey bırakmadığı. Eğer Bailey'i kimin kaçırdığını bulabilirsem, başka bir şeyler de ortaya çıkabilir."

"Yeterince makul," dedi Luke. "Yani benden bu elli fotoğrafı Hope'a gösterebilmemiz için beş ya da altıya indirmemi istiyorsun. Onu bir ressamla konuşturacaksın, değil mi? Eğer sanatçıya bazı temel tanımlar verebilirse, elli fotoğraf arasından seçim yapabiliriz."

Daniel ayağa kalktı. "Mary'ye ne bulurlarsa sana getirmesini söyleyeceğim. Rob Davis ve Garth ile konuşmak için Dutton'a gitmeliyim. Ama önce SA'yı aramalıyım. Fulmore yüzük konusunda doğruyu söylüyormuş ve Alicia hayattayken ona vurmamış, yani adam cinayetten suçlu değil. Bir cesede kötü muamele ama cinayet değil."

"Chloe seni sevecek," dedi Luke başını sallayarak. "Sevmeyecek."

"Yeter ki-" Daniel kendini kısa tuttu. *Alex istediği sürece*, demek üzereydi. Ama bu çok erkendi. Belki de. Ama bir kolunda onu, diğerinde de küçük bir kızı tutmanın doğruluğu hâlâ içini ısıtıyordu. Bu kesinlikle daha önce hiç sahip olmadığı bir şeydi. Sonunda iyi bir seksten başka bir şey olmayabilirdi.

Gerçekten, gerçekten, gerçekten iyi seks.

Ama o öyle düşünmüyordu ve Daniel içgüdülerine güvenen bir adamdı.

"Ne olduğu sürece?" Luke sordu, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Chloe Fulmore için doğru olanı yaptığı sürece," dedi Daniel sessizce. "Ama en önemli şey bu değil. Eğer Fulmore yüzük konusunda doğruyu söylüyorsa, o zaman Dutton polisi kanıt yerleştirmiş demektir."

"Chase Chloe'ye Frank Loomis hakkında bilgi verdi bile," dedi Luke.

"Biliyorum. Resmi bir soruşturma açacaklar."

"Bu senin için sorun olur mu? Yani, adam senin arkadaşındı."

"Hayır, bununla bir sorunum yok," diye tersledi Daniel, "ama eğer kanıt yerleştirdiyse, masum bir adamı on üç yıl hapse gönderdi ve bir katilin serbest kalmasına izin verdi ve bununla daha da az sorunum var."

Luke ellerini kaldırdı. "Özür dilerim."

Daniel dişlerini gıcırdattığını fark etti ve kendini rahatlamaya zorladı. "Hayır, özür dilerim. Sana havlamamalıydım. Bütün bunlar için teşekkürler. Gitmem gerek."

"Bekle." Luke iki yıllığı masanın diğer tarafına itti, biri diğerinin üzerine yığılmış, son sınıf mezuniyet resimlerine açılmıştı. "Senin ve kız kardeşinin. Onları almak isteyebileceğini düşündüm."

Daniel en alt sıradaki fotoğrafa baktı ve kalbi acıdı. Susannah Vartanian son sınıf fotoğrafında soğukkanlı ve sofistike bir hava sergiliyordu ama Daniel onun sessizce mutsuz olduğunu biliyordu. Talia Scott'ın soruşturduğu tecavüzler basına yansımadan önce onu araması gerekiyordu. Ona bu kadarını borçluydu. Ona çok daha fazlasını borçluydu.

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, 11:15.

Büyük ihtimalle Birleşik Devletler başkanı olacak. Daniel lise yıllığındaki son sınıf fotoğrafının üzerinde parmağıyla gezindi. Sınıf arkadaşları onu çok ciddi ve ağırbaşlı olduğu için seçmişlerdi. Çok çalışkan ve samimiydi. Sınıf başkanı ve münazara takımının kaptanı olmuştu. Futbol ve beyzbolda her yıl dereceye girmişti. Notları hep A'ydı. Öğretmenleri onu dürüst olarak görmüştü. Etik. Bir yargıcın oğlu.

Kim bir orospu çocuğu olmuştu.

Daniel'in kendini bu kadar zorlamasının nedeni kimdi? Babasının herkesin inandığı gibi biri olmadığını biliyordu. Yargıç Arthur Vartanian ile Daniel'in büyüdüğü evin birinci katındaki ofisine gece geç saatlerde gelen ziyaretçiler arasındaki fısıltılı konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Babasının eski evlerinin her yerinde nereye bir şeyler sakladığını biliyordu. Babasının ruhsatsız silahlar ve yığınla para sakladığını biliyordu. Her zaman babasının rüşvet aldığından şüphelenmişti ama bunu hiçbir zaman kanıtlayamamıştı.

Hayatını Arthur Vartanyan'ın oğlu olmayı telafi etmeye çalışarak geçirmişti.

Gözleri diğer yıllığa kaydı ve hüznle kız kardeşine baktı

Susannah'nın resmi. Hayatını Arthur olduğunu unutmaya çalışarak geçirdi.

Vartanian'ın kızı. Başarılı olma ihtimali en yüksek kişi olarak seçilmişti ve başarmıştı da ama ne ? Susannah kimseyle paylaşmadığı gizli bir acı barındırıyordu... *hatta benimle bile. Özellikle de benimle.*

Üniversiteye gitmişti, sonra da polis akademisine. Babası Simon'ın resimlerini yaktıktan sonra çekip gitmişti. Ve Susannah'yı o evde bırakmıştı. Simon'la birlikte.

Daniel yutkundu. Ve Simon onu incitmişti. Daniel bunun doğru olduğunu biliyordu. Nasıl olduğunu bildiğinden korkuyordu. Öğrenmek zorundaydı. Titreyen parmaklarıyla Susannah'nın iş yerindeki numarasını çevirdi. Bütün numaralarını ezbere biliyordu. Beş kez çaldıktan sonra sesini duydu.

"Susannah Vartanian'ın sesli mesajına ulaştınız. Eğer acilse, lütfen-"

Daniel telefonu kapattı ve asistanını aradı. Asistanın numarasını da ezbere biliyordu. "Merhaba, ben Ajan Vartanian. Susannah'yla konuşmam gerekiyor. Acil bir durum var."

Asistan tereddüt etti. "Kendisi müsait değil efendim."

Kadın telefonu kapatmadan önce Daniel, "Bekle," dedi. "Onunla konuşmam gerektiğini söyle. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyle."

"Ona söyleyeceğim."

Bir dakika sonra Daniel Susannah'nın sesini tekrar duydu, bu kez canlı olarak. "Merhaba, Daniel." Ama selamlamasında neşe yoktu. Sadece temkinli bir mesafe vardı.

Kalbi acıdı. "Suze. ?"

"Meşguldüm. Uzun süre ofisten uzak kalınca, döndüğümde yığınla iş beni bekliyordu. Nasıl olduğunu bilirsin."

Anne babalarını gömmüşlerdi ama cenazeden hemen sonra Susannah New York'a uçmuştu ve o zamandan beri onunla konuşmamıştı. "Biliyorum. Buradaki haberleri gördün mü?"

"Evet. Üç kadın, hendekte ölü bulundu. Üzgünüm, Daniel." "Aslında dört. Dördüncüyü daha yeni bulduk. Jim Woolf'un küçük kız kardeşi."

"Oh, hayır." Kadının sesinde acı ve şaşkınlık duydu. "Üzgünüm, Daniel."

"Haberlerde henüz yer almayan ama yakında yer alacak bir haberimiz var.

Suze,
resimler."

Onun nefes verdiğini duydu. "Resimler."

"Evet. Bütün kızların kimliklerini tespit ettik."

"Gerçekten mi?" Sesi gerçekten şok olmuş gibiydi. "Nasıl?"

Daniel derin bir nefes aldı. "Alicia Tremaine onlardan biriydi. On üç yıl önce öldürülen kızdı, tüm bu yeni cinayetlerin kopyasıydı. Sheila Cunningham da bir diğeri. İki gece önce Presto's Pizza'da bir soygun olduğunu düşündüğümüz bir olayda öldü. Diğerlerinden bazılarını Alicia'nın kız kardeşi teşhis etti." Ona Alex'i başka bir zaman anlatacaktı. Bu görüşme ne kendisinin ne de Susannah'nın hatırlamak isteyeceği bir görüşme olmayacaktı. "Onlarla görüşmeye başladık. Hepsi otuz yaşlarında." *Aynı senin gibi*, demek istedi ama demedi. "Hepsi aynı hikâyeyi anlatıyor. Arabalarında uyuyakalmışlar. Uyandıklarında tamamen giyinikmişler ve

."

"Ve elinde bir viski şişesi tutuyor," diye odun gibi bitirdi.

Adamın boğazı düğümlendi. "Ah, Suze. Neden bana söylemedin?"

"Çünkü sen gitmiştin," dedi, sesi aniden öfkeli ve sert çıkmıştı. "Sen gitmiştin Daniel, ama Simon *gitmemişti*."

"Simon olduğunu biliyor muydun?"

Tekrar konuştuğunda kontrolü yeniden ele almıştı. "Oh, evet. Bundan emin oldu." Sonra içini çekti. "*Bütün* resimler sende değil, Daniel."

"Anlamıyorum." Ama anlamış olmasından çok korkuyordu. "Sizden biri olduğunu mu söylüyorsunuz?" Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam cevabını almıştı. "Ona ne oldu?" diye sordu.

"Simon bana gösterdi. Bana onun işlerine karışmamamı söyledi. Bir ara uyumam gerektiğini söyledi."

Daniel gözlerini kapattı. Göğsündeki daralmayı aşarak konuşmaya çalıştı. "Suze."

"Korkuyordum," dedi, şimdi mantıklı ve soğuk bir sesle konuşuyordu ve aklına Alex geldi. "Bu yüzden onun yolundan uzak durdum."

"Daha önce onun hangi işlerinde bulundunuz?"

Tereddüt etti. "Gerçekten şimdi gitmem gerekiyor. Mahkemeye geç kalıyorum. Hoşça kal, Daniel." Daniel telefonu dikkatle kapattı, gözlerindeki nemi sildi, sonra kalkıp Jim ve Marianne Woolf ile konuşmak için zihnini hazırladı. Jim kız kardeşinin yasını tutuyor olacaktı, ama kederli olsun ya da olmasın, Daniel

Bazı cevaplar.

Atlanta, Şubat Perşembe, 13:30

Alex camın önünde, Meredith de yanında duruyordu. Camın diğer tarafında, Mary McCrady Hope'u rahatlatmış, öyle ki tam cümlelerle konuşmaya başlamıştı.

"Belki de sonunda konuşmaya hazırdı," dedi Alex.

Meredith onun yanında başını salladı. "Yardım ettin."

"İşleri daha da kötüleştirebilirdim."

"Ama sen yapmadın. Her çocuk farklıdır. Eminim Hope her halükarda kısa süre içinde konuşmaya hazır olacaktı. Ama güvende hissetmeye ve sevmeye ihtiyacı vardı ve siz bunu yaptınız."

"Ona daha önce güvende olduğunu ve sevildiğini hissettirmeliydim." "Belki de daha önce hazır değildin."

Alex Meredith'in profilini incelemek için başını çevirdi. "Şimdi öyle miyim?"

"Buna sadece siz cevap verebilirsiniz, ama yüzünüzdeki ifadeden anladığım kadarıyla ... Evet derdim." Hafifçe kıkırdadı. "Kahretsin, eğer sana aynı şekilde bakmasaydı, onun için seninle güreşebilirdim."

"O kadar belli miydi?"

Meredith onun gözleriyle buluştu. "Karanlıkta, gözlerin bağlıyken. Fena yakaladın, kızım." Tekrar cama döndü. "En azından Hope bu kez ressamla konuşuyor. Onun tarifiyle Mary'nin Daniel'la çalışan adamdan aldığı resimler arasında en azından bunu kimin yaptığına dair bir ipucu bulabiliriz."

Alex derin bir nefes aldı. "Bailey'i asla geri alamayacak olsak bile."

"Olmayabilir, Alex. Bunu kabullenmeye başlamalısın."

"Öyleyim. Yapmak zorundayım. Hope için." Cep telefonu çantasında şingirdadı ve Alex onu eline aldı, arayanın kimliğine kaşlarını çatarak baktı. Atlanta'dan bir numaraydı ama tanıdığı biri değildi. "Alo?"

"Alex, bu Sissy, Bailey'nin arkadaşı. Seninle daha önce konuşamadım. Telefonumdan değil. Ankesörlü telefon kullanana kadar beklemek zorunda kaldım. Bailey ona bir şey olursa seninle konuşmam gerektiğini söyledi."

"O zaman neden ?" Alex niyetlendiğinden daha sert bir şekilde sordu.

"Çünkü bir kızım var," diye tısladı Sissy. "Ve ben korkuyorum."

"Biri seni tehdit mi etti?"

Gülüşü acıydı. "Ön kapımın altından 'Tek kelime etme yoksa seni ve kızını öldürürüz' yazan bir mektup sayılır mı?"

"Polise haber verdin mi?"

"Tabii ki hayır. Bak, Bailey'e eşyalarını toplayıp yanıma taşınmasını söyledim. Ertesi gün gidecekti. Perşembe gecesi beni aradı."

Eşyalarını topladı ve arabasına yükledi. Ertesi gün beni göreceğini söyledi. Ama işe hiç gelmedi."

"Yani eve gittiniz ve Hope'u dolapta buldunuz."

"Evet. Ev darmadağın olmuştu ve Bailey gitmişti. Bir şey daha var. Bailey bana sana bir mektup postaladığını söyledi. Bunu sana benim söylemem gerekiyordu."

"Bir mektup. Tamam." Alex'in zihni dönüyordu. "Neden o gece gelmedi?"

"Biriyle buluşacağını söyledi. İşi bitince geleceğini söyledi."

"Kiminle buluştuğunu bilmiyor musun?"

Sissy tereddüt etti. "Bir adamla görüşüyordu. Sanırım evli olabilirdi. Veda etmesi gerektiğini söyledi. Şimdi gitmem gerekiyor."

Alex sabırsızlıkla bekleyen Meredith'e baktı. "Bailey kaybolmadan bir gün önce bana bir mektup postaladı."

"Mektuplarını kim alıyordu?"

"Hastanedeki arkadaşlarımdan biri." Cep telefonundan Letta'nın hızlı arama tuşuna bastı. "Letta, ben Alex. Senden bir iyilik isteyeceğim."

Dutton, 1 Şubat Perşembe, :30.

Daniel'ın Woolf'larla konuşması iyi gitmemişti. Jim Woolf avukat tutmuş, Marianne de kapıyı suratına çarpmıştı. Telefonu çaldığında arabasına geri dönmüştü. "Vartanian."

"Leigh aradığını söyledi," dedi Chase. "Son iki saattir kaptanla toplantıdaydım. Haberler nedir?"

"Sean Romney'nin evine gittim ve annesiyle görüştim. Görünüşe göre Sean, doğuştan gelen bir kusurun sonucu olarak bilişsel yetenek açısından ortalamanın altındaydı. Bayan Romney'e göre çok güvenen ve memnun etmeye istekli bir çocukmuş. Bu nedenle onu diğer çocuklarından daha yakından takip ediyormuş. Bilin bakalım iki gün önce odasında ne bulmuş?"

"Hiçbir fikrim yok, ama bana hemen şimdi söyleyeceksin, değil mi?"

Chase'in sesi huysuz geliyordu ve Daniel kaptanla yaptığı görüşmenin Marianne Woolf'la yaptığı ziyaretten bile daha az iyi geçtiğini tahmin etti.

"Tek kullanımlık bir cep telefonu. Odasında değildi ve polisler cesedin üzerinde bulamadılar, ama Bayan Romney telefon numaralarını yazmıştı."

kayıt. Gelen aramaların numarası Jim Woolf'un Pazar sabahı aldığı aramayla eşleşiyor."

"Evet," diye tısladı Chase. "Pizza salonundaki adam Lester Jackson'ın üzerinde bulduğunuz cep telefonundaki girişlerden herhangi biriyle eşleşiyor mu?"

"Maalesef hayır, ama nihayet sağlam bir bağlantımız var."

Chase, "Keşke bunu bana toplantıma girmeden önce söyleseydin," diye homurdandı.

"Üzgünüm," dedi Daniel. "Ne kadar kötü?"

Chase kuru bir sesle, "Senin davadan alınmanı istiyorlardı ama ben onları ikna ettim," dedi.

Daniel bir nefes verdi. "Teşekkürler. Sana borçluyum." Telefonu biyledi ve arayanın kimliğine baktı. "Ben Ed. Kapatmam gerek." Aramayı değiştirdi. "Hey, Ed. Ne biliyorsun?"

"Çok şey," dedi Ed, memnun olduğu belliydi. "Bailey's'e gel ve sen de çok şey öğren."

"Woolflardan yeni , yani çok uzakta değilim. Yirmi dakika sonra görüşürüz."

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, 1650

"Alex. ."

Alex uykusundan döndü, sıcak bir ağız onunkiyle buluştu. "Umm." Alex de onu öptü, sonra da dinlenme odasındaki kanepeye yaslanıp uykuya daldı. "Geri dönmüşsün." Gözlerini kırıştırarak açtı. "Saat kaç?"

"Neredeyse beş. Bir ekip toplantım var ama önce seni bulmak istedim." Küçük kanepenin yanında tek dizinin üzerine çökerek ona değerlendirci bir bakış attı. "Bungalovdan kıyafetlerini aldın mı?"

"Hayır. Dün gece orada olan ajan Shannon kesildiklerini söyledi." Omuz silkti. "Ben de alışverişe gittim."

Kaşlarını çattı. "Düşündüm ki-"

Onun yanağını okşadı. "Sakin ol. Chase ajanlardan birini bana 'eşlik etmesi' için gönderdi."

"Hangisi?" "Pete

Haywood."

Daniel rahatlamış bir halde gülümsedi. "Kimse Pete'e bulaşamaz."

"Adam Daniel'dan daha iriydi ve bir tank gibi yapılydı.

"Kimse bir Şey denemedi mi?"

"Kimse bana Őaşı bile bakmadı." Oturmak için çabaladı ve adam onu kolayca kaldırdı. "Arkadaşım Letta'dan bir telefon aldım." Alex öğleden önce Sissy'nin ifşıatıyla ilgili olarak onu aramıştı. "Bailey'den mektup gelmediğini söyledi."

"Çoktan gelmiş olmalıydı." Kaşları çatıldı. "Taşınalı ne kadar oldu?"

"Bir yıldan biraz daha fazla. Neden?"

"Postane sadece bir yıl boyunca mektupları iletiyor. Bailey taşındığını biliyor muydu?"

"Hayır." Gözlerini devirdi. "Muhtemelen Richard'ın evindedir. Onu arayacağım."

"Hope ve Meredith nerede?"

"Güvenli eve döndük. Hope, Mary'yle işi bittikten sonra çok yorulmuştu, o yüzden Meredith ikisini de geri götürdü. Hope resimlerden ikisini seçebildi, sonra Mary ona bir sürü farklı Şapka gösterdi ve Hope'tan geçen gece Bailey'nin saldırganına çizdiği Őapkaıyla eşleşen bir Şapka seçmesini istedi. Hope tıpkı Dutton Şerifinin ofisinde takılan Őapkalara benzeyen bir Şapka seçti."

Ayık bir Şekilde başını salladı. "Biliyorum. Seni bulmaya gelirken takım odasına uğradım." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel. Seninle konuşmamız gerek." Onu ayağa kaldırdı ve kolunu beline dolayarak büyük bir masanın bulunduğu konferans odasına götürdü. Masanın etrafında Luke, Chase, Mary ve henüz tanışmadığı bir kadın vardı. "Sanırım Talia Scott dışında herkesi tanıyorsun."

Talia tatlı bir gülümsemeye sahip küçük bir kadındı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Alex."

"Talia resimlerdeki tüm kadınlarla görüşüyordu."

Ve Alex günün ona zarar verdiğini görebiliyordu. Talia'nın gülümsemesi tatlı olsa da gözleri yorgun bakıyordu. "Ben de memnun oldum." Masaya baktı ve Hope'un tanımladığı iki resmi gördü.

Garth Davis, belediye başkanı ve Randy Mansfield, polis yardımcısı.

"Onları tutukladığınızda ne dediler?"

Chase başını salladı. "Onları tutuklamadık."

Alex'in ağızı inanamayarak açık kaldı, sonra öfkesi yükselmeye başladı. "Ve neden olmasın?"

Daniel elini onun sırtında gezdirdi. "Biz de seninle bu konuda konuşmak istiyorduk. Bailey'i hangisinin kaçırdığını bilmiyoruz. Belki ikisi birden."

"Öyleyse ikisini de tutuklayın ve bu işi sonra çözün," dedi dişlerini sıkarak.

"Bu noktada," dedi Chase sabırla, "toplumda saygı gören iki adama karşı dört yaşındaki bir çocuğun sözleri söz konusu. Onları içeri almadan önce kanıt ihtiyacımız var."

Bu sözleri sanki kendisi dört yaşındaymış gibi söyledi. "Bu *delilik*. İki adam bir kadını kaçırp kafasına vuracak ve sen *hiçbir şey* yapmayacaksın öyle mi?" Bakışlarını Daniel'a çevirdi. "Pizza salonunda oradaydın. Garth Davis masamıza doğru yürüdü ve bir dakika sonra Hope yüzüne kan gibi sos bulaştırdı." Fotoğrafi görür görmez anısı su yüzüne çıkmıştı. "Garth Davis Bailey'i kaçırdı. Neden serbestçe dolaşıyor? Neden onu sorgulamaya bile getirmediniz?"

"Alex-" diye başladı Daniel ama o başını salladı.

"Ve Mansfield ... o bir polis. Rozeti ve silahı var. Siz tüm bunları çözerken onun serbestçe dolaşmasına izin veremezsiniz. Yaptığı her şey şüpheli olmalı. Yani, Sheila Cunningham'ı öldüren adamdan sonra beni öldürmeye çalışan adamı vurdu. Bu yeterli *kanıt* değil mi? Bu lanet eyalette tutuklanmak için ne gerekiyor?"

"Alex." Daniel'ın sesi keskindi, sonra içini çekti. "Sadece ona göster, Ed."

Ed kitaplarla dolu bir kutuyu hareket ettirerek gümüş bir flütü ortaya çıkardı. Alex'in ağızı açık kaldı. "Bailey'nin çaldığı flütü bulmuşsun."

Ed başını salladı. "Metal dedektörlü bir ekip gönderdik ve onu devrilmiş bir kütüğün arkasında bulduk. Yaklaşık yarım santim toprak ve yaprak yığınının altına gömülmüştü."

"Bailey'nin Hope'u sakladığı yer." Hepsine dik dik baktı, nefesi göğsünde düğümlendi. "O adamlar, *kanı toprağı* ıslatana kadar onu anlamsızca döverken."

"Alex." Daniel onun adını ısırarak söyledi. "Eğer kendini toparlayamazsan, gitmek zorunda kalacaksın."

Durdu, hâlâ öfkeliydi ama artık utanıyordu da. Chase onunla sadece dört yaşında bir çocuk gibi konuşuyordu. Daniel ona çocuk gibi davranmıştı. Ama belki de haklıydı. Histeriye hiç olmadığı kadar yakındı. Kendini kontrol etti ve başını salladı. "Özür dilerim," dedi soğukkanlılıkla. "Kendimi toparlayacağım."

Daniel tekrar iç çekti. "Alex, lütfen. Görmeni istediğimiz şey flüt değil."

Ed bir çift eldiven uzattı ve Alex itaatkâr bir şekilde eldivenleri giydi. Sonra Ed ona bir çocuk yelpazesi gibi uzunlamasına katlandığı yerden kırışmış bir kâğıt parçası uzattığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ed flütün içindeki notu buldu," dedi Daniel. "Wade'den Bailey'e." Kadına bir sandalye uzattı ve kadın sandalyeye çöktü, yüksek sesle okurken gözleri sayfaya sabitlenmişti.

"Sevgili Bailey, yıllarca denedikten sonra sonunda başardım. Vuruldum ve ölüyorum. Merak etme. Burada bir papaz var ve günah çıkarttım. Ama Tanrı'nın beni affedeceğine inanmıyorum. Ben kendimi affetmedim. Yıllar önce bana Alicia'yı öldürüp öldürmediğimi sormuştun. Cevabım o zaman da hayırdı, hala da öyle. Ama ben başka şeyler yaptım, babam da öyle. Sanırım bazılarını tahmin ettin. Bazılarını asla tahmin edemeyeceksiniz ve bu en iyisi.

"Yaptığım bazı şeyleri başkalarıyla yaptım. Kimsenin bilmesini istemezler. İlk başta yedi kişiydik, sonra altı, sonra beş. Ben öldüğümde, sırrı paylaşan dört adam kalacak. Korku ve güvensizlik içinde yaşıyorlar, sürekli birbirlerini izliyorlar, ilk kimin düşeceğini merak ediyorlar. İlk söyleyecek olan.

"Bir anahtar ekliyorum. Yanınızda taşımayın. Güvenli bir yere koyun. Eğer tehdit ediliyorsanız, yetkililere teslim edeceğinizi söyleyin. Ama polise değil. En azından Dutton'da. Anahtar, dört kişiden bazılarının saklamak için para ödeyeceği, bazılarının da öldürmek isteyeceği bir sırrın kilidini açacak. İki kişi sırrı saklamak için çoktan öldürüldü.

"Size dört kişinin ismini söylemeyeceğim, çünkü onları ihbar etmek zorunda hissedersiniz. Bu yola bir kez girersen, benim kadar ölü olursun. Anahtarın sende olduğunu bilmeleri seni hayatta tutacak tek şey olacaktır. "Evde kalıp babamın dönmesini beklediğini biliyorum. Sana daha önce de söyledim, dönmeyecek. Onda olmasını istediğin iyiliği yapabilecek kapasitede değil. Eğer onu görürsen, diğer mektubu ona ver. Eğer , zaman yak. O zaman babamı bırak. Bırak kendini içki ve uyuşturucuyla öldürsün ama

Seni de onunla birlikte aşağı çeker. Evi terk et. Dutton'ı terk et. Ve Tanrı aşkına, kimseye güvenme.

"En azından ben. Tanrı biliyor ya, denerken ölmüş olsam da bunu asla hak etmedim.

"Hope'u al ve Dutton'dan ayrıl ve asla arkana bakma. Bana söz ver. Ve bana iyi bir hayatın olacağına söz ver. Alex'i bul. Şu anda sahip olduğun tek aile o. Sana daha önce hiç söylemedim ama seni seviyorum."

Alex derin bir nefes aldı. *"Teğmen Wade Crighton, Birleşik Devletler Ordusu."* Yukarı baktı. "Ona bir anahtar göndermiş. Bailey'nin bana gönderdiği şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Daniel onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Öyle olduğunu düşünüyoruz. Bu haftaki dört kurbandan üçü ayak parmaklarından birine bağlı anahtarlarla bulundu. Şimdi biz Nedenini biliyorum."

"Ayak parmaklarına bağlı anahtarların Wade'in anahtarıyla aynı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Hayır. Bu hafta bulduğumuz anahtarlar yepyeni. Bu bir işaret, bir mesaj.

Ayak parmaklarına bağladığı saçlar gibi."

"Alicia'nın saçı." Odaklanmaya çalışarak nota baktı. "Yedi kişi olduklarını söylüyor. Ondan önce iki kişi ölmüş. İkisi de sırrı saklamak için öldürülmüş. Ama Simon Philadelphia'da ölmüş."

"Wade mektubu yazdığında bunu bilmiyordu," dedi Daniel. "Simon'dan birkaç hafta önce öldü. Simon'ın ilk seferinde hâlâ ölü olduğunu sanıyordu."

"Demek hepsi Simon'ın ilk 'ölümünün' onlardan biri tarafından yapıldığını düşünüyordu," diye mırıldandı. *"Korku ve güvensizlik içinde yaşıyorlar. Yani bahsettiği ölü adamlardan biri Simon. Diğeri kim?"*

"Henüz bilmiyoruz," dedi Chase, "ama kalan dört kişiden üçü hakkında bir fikrimiz var."

"Garth Davis ve Randy Mansfield," dedi. "Ve sanırım Rhett Porter da üçüncü olurdu."

"Demek ki hâlâ iki kişinin kimliğini belirlememiz gerekiyor," dedi Daniel. "Biri canlı, ölü."

"Ne yapacaksın?"

Chase, "Bildiğimiz ikisini kullanıp bilmediğimizi ortaya çıkarmaya çalışacağız," dedi. "Ama bu arada, tüm bunların arkasında kimin olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

"Bu bir intikam," dedi Daniel. "O kadarını tahmin ediyoruz. Birileri Alicia'nın ölümünü bu adamlara odaklanmamız için kullanıyor. Dikkatli olmalıyız, Alex. Tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenene kadar bildiklerimizi öğrenmelerine izin veremeyiz, ya da

En azından daha fazlasını öğrenene kadar. Eğer Garth Davis ya da Randy Mansfield'in Bailey'nin kaybolmasıyla bir ilgisi varsa, bunu öğreneceğiz ve bunun hesabını verecekler. Buna söz veriyorum. Ama Alex, morgda altı kadın ve dört erkek var. Şu anda başka hiçbir şey *bu işi bitirmekten* daha önemli değil."

Alex utanarak gözlerini kaçırdı. Bailey için endişeleniyordu. Daniel tüm kurbanlar için endişeleniyordu. Altı kadın. Dört erkek. Rhett Porter, Lester Jackson, Memur Cowell ve Sean Romney. Dört etti. Ama *altı* kadın.

. . Janet, Claudia, Gemma, Lisa ve Sheila. *Sadece beş kişiydiler.* Yavaşça gözlerini kaldırdı. "*Altı* kadın mı, Daniel?"

Gözlerini kapadı, bitkin düşmüştü. "Özür dilerim Alex. Sana söylemek istediğim . . . farklı bir şekilde. Rahibe Anne bu öğleden sonra öldü. Crichton'ın sorumlu olduğunu düşünsek de, onu da ölenler arasında sayıyoruz. Onuncu olacak."

Alex bir nefes verdi. Dudaklarını büktü. Odadaki herkesin sempatisini hissetti. "Hayır, özür dilerim. Haklıydınız. Yardımcı olmuyordum. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Gözleri onay ve takdirle parlıyordu. Ve saygı. "Şimdilik sabırlı olmaya çalışın. Davis ve Mansfield'in telefon ve mali kayıtları için arama emri çıkartıyoruz, böylece onları birbirlerine, Wade'in bahsettiği diğer iki kişiye ya da dört kadını öldüren adama bağlamaya çalışacağız. Ve umuyoruz ki bu adam bir yerlerde hata yapar."

Başını salladı ve tekrar Wade'in mektubuna baktı. "Wade Alicia'yı öldürmediğini söylüyor. Bu noktada neden yalan söylesin ki? Eğer o yapmadıysa ve Fulmore da yapmadıysa, o zaman kim yaptı?"

"Bu iyi bir soru," dedi Talia. "Hayatta kalan on iki tecavüz kurbanından yedisiyle konuştum ve hepsi de aynı hikâyeyi anlatıyor. Simon ve arkadaşları Alicia'ya tecavüz edip diğerlerine yaptıkları gibi onu canlı bıraktıysa ve Fulmore onu hendekte bulduğunda Alicia ölmüşse, arada ne oldu?"

Alex onun yanında, Talia on iki kurbandan söz ettiğinde Daniel'in gerildiğini hissetti ama yüz ifadesi değişmedi. Bunu bir kenara bıraktı. Ona daha sonra soracaktı.

Dr. McCrady, "Her ne olduysa, Alex, sen bir şey gördün," dedi, "ve bu Alicia'nın içinde bulunduğu battaniyeyle ilgiliydi. Eğer buna hazırsan, ne gördüğünü öğrenmemiz gerekiyor."

"Hadi ," dedi Alex. "Şimdi, cesaretimi kaybetmeden önce."

Mary eşyalarını topladı. "Ben hazırlanayım. Toplantı bittiğinde gelir misin?"

Daniel başını salladı. "Yapacağız. Chase, risk altındaki tüm kadınları bilgilendirdik mi?"

"Ulaşamadığımız birkaç kişi vardı. Birkaçı ülke dışındaydı. Birkaçı telefonlarına cevap vermiyor. Ama konuştuklarımız da kapıları kilitleyip evde kalırlarsa akıllıca davranmış olurlar."

"Ve silahları hazır," diye mırıldandı Alex.

Daniel hafifçe onun dizine vurdu. "Şşş."

"Şimdi gidiyorum," dedi Talia. "Sabah erkenden yola çıkıp Florida'ya gideceğim ve taşınan iki kurbanla konuşacağım."

"Teşekkürler," dedi Chase. "Yeni bir şey bulursan beni ara." O gittikten sonra Daniel'a döndü. "Lisa Woolfun cep telefonu kayıtlarını aldık. Aylardır aramadığı hiç kimse tarafından aranmamış."

"Peki ya oda arkadaşları?" Daniel sordu.

"Dün gece gevşemek için bir bara gittiğini söylüyorlar. Eve hiç gitmemiş. Ama arabasını bardan yaklaşık beş blok ötede bulmuşlar."

Masadaki herkes bununla ilgilenmiş görünüyordu. "Ne?" Alex sordu.

"Diğer arabaların hiçbiri bulunamadı," dedi Daniel.

"Ne tür bir araba?" Chase sordu.

Chase omuz silkerek, "Parası olmayan bir yüksek lisans öğrencisiydi," dedi. "Eski bir Nissan Sentra kullanıyordu. Parçalarına ayırabilmemiz için buraya bir kamyonetin kasasında getiriliyor. Belki şansımız yaver gider ve geride bıraktığı bir şey buluruz." Daniel bunu düşündü. "Janet'in Z'si, Claudia'nın son model bir

Mercedes'i vardı ve Gemma da bir 'Vette' kullanıyordu. Bunların hiçbiri bulunamadı ama

Nissan'dan kurtulur."

"Çocuk süslü arabaları seviyor," dedi Luke.

"Alex'in bungalovundaki olay yerini inceledik," dedi Ed. "Üzerinde çalışılacak bir sürü parmak izi var. Ne de olsa kiralık bir evdi. Banyo penceresinde ya da pervazında bir şey yok. Köpek maması kabında çok yüksek miktarda tranqs vardı. Eğer köpeğin normal bir sindirim sistemine sahip olsaydı, Daniel, şu anda koroyla birlikte sonsuza dek havlıyor olurdu."

"Bailey'den gelirken veterineri uğradım," dedi Daniel. "Riley iyileşecek ve artık muhtemelen Bailey'nin Alex'e gönderdiği anahtar aradıklarını biliyoruz." Ona baktı. "Eski sevgilini aramayı unutma."

"Yapmayacağım."

"O halde yarına kadar," dedi Daniel ve başladı.

"Bekle," dedi Alex. "Peki ya Mansfield? Yani, elinizi göstermemek için ne kadar dikkatli olmanız gerektiğini anlıyorum, ama adamın öylece serbestçe dolaşmasına izin verilemez."

"Onu çok yakın gözetim altında tutuyoruz, Alex," dedi Chase. "Hope onu fotoğraf dizisinden seçtikten dakikalar sonra kurmaya başladık. Endişelenmemeye çalış."

Nefes nefese kaldı. "Tamam. Deneyeceğim."

"O zaman yarına kadar," diye tekrarladı Daniel ve tekrar ayağa kalkmaya başladı. "Bekle," dedi Luke. O sırada dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

konuşma. "Mezun listemizdeki tüm azınlıkları ve ölüleri eledim."

"Doğru," dedi Daniel, sonra nefesini tuttu. "Ama 'sır için' öldürülen bir kişi daha vardı. "

Luke başıyla onayladı. "Azınlıkları saymazsak, Simon'dan sonraki bir yıl içinde mezun olan Dutton erkekleri arasında Simon, Wade ve Rhett hariç beş kişi öldü."

"Şunlara bir bakın," dedi Chase, "aileleriyle birlikte."

Daniel masanın etrafına baktı. "Başka bir şey var mı?" Kimse evet demeyince, "Emin miyiz? Tamam o zaman. Hepimiz yarın sabah sekizde burada buluşalım."

Hepsi ayağa kalktı, sonra Leigh kafasını kapıdan içeri soktu. "Daniel, bir ziyaretçin var. Kate Davis. Garth Davis'in kız kardeşi. Acil olduğunu söylüyor."

Herkes tekrar yerine oturdu. "Onu içeri al," dedi Daniel. Alex'e baktı. "Gidip Leigh ile birlikte dış ofiste bekleyebilir misin?"

"Elbette." Leigh'i son moda bir takım elbise giymiş genç bir kadının beklediği ön tarafa kadar takip etti. Alex onun yüzünü inceledi ve kadın gözünü kırpmadan bakışlarını karşıladı. Sonra Alex beklemek için sandalyelerden birine yerleşirken Leigh onu odaya geri götürdü.

Yirmi Birinci Bölüm

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, :45.

Luke'un ışık hızındaki Google'ına göre Kate Davis, amcası Rob'un bankasında müdürdü. Üniversiteden mezun olalı daha bir yıl olmamıştı ama gözleri yaşlı görünüyordu.

Leigh onu kapıya getirdiğinde Daniel ayağa kalktı. "Bayan Davis. Lütfen oturun."

O yaptı. "Amcamın torunu dün gece öldürüldü."

"Evet, soruşturmayı Atlanta Cinayet Masası yürütüyor," dedi Daniel sakın bir sesle.

"Tatlı bir çocuktu, biraz yavaştı. Herhangi bir komplo planlayacak türden değildi."

"Öyle olduğunu düşündüğümüzü söylemedik," dedi Daniel. "Sizin için ne yapabiliriz?"

Nefes aldı. "Bir saat önce baldızımdan bir telefon aldım. İki yeğenimle birlikte batıda bir yerlerde."

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla tatil değil."

"Hayır. Korktuğu için kaçtı. Beni aradı çünkü bunun bitmesini istiyordu, çünkü bir noktada eve dönebilmek istiyordu. Garth ve amcam Rob bu sabah tartıştılar. Garth onu hedef haline getirecek bir şey yapmış. Son iki gecedir evimin aşağısındaki sokakta oturup beni izliyordu. İkisinde de onu gördüm. Çok tatlı olduğunu düşündüm. Biliyorsun, o benim ağabeyim ve bana değer veriyor."

"Ama?" Daniel sordu.

Çenesi bir parça kalktı. "Baldızım, Garth'ın para talebiyle birlikte hayatıma yönelik bir tehdit aldığını söyledi. Garth oğullarının üniversite fonundan yüz bin dolar havale etmiş. Polise gitmek istemiş ama Garth buna izin vermemiş. Rhett Porter'ın çok konuştuğu için idam edildiğini söyledi. Bu sizi şaşırtmadı."

Daniel'in tek söylediği "et" oldu.

"Sonra Garth, Jared O'Brien'in da elendiğini söyledi." Gözleri kısıldı. "Bu seni şaşırttı."

Daniel Luke'a baktı. Luke yazmaya devam etti, sonra başını salladı. "O ölmedi."

"Öldüğü ilan edilmedi," diye düzeltti Kate. "Beş yıldan fazla bir süre önce ortadan kayboldu. O zamanlar ben hâlâ lisedeydim. Eminim hepiniz eski polis raporlarını bulup çıkarabilirsiniz. Tabii Loomis'in departmanı tarafından soruşturulmadıysa."

Daniel iç çekmek istedi. Bunun yerine sesini eşit tuttu. "Açıklayın lütfen."

"Garth amcama polise gidip gitmeyeceğini sordu. Rob, 'Bu kasabada olmaz,' dedi. Sonra Garth, Rob'u tek kelime ederse bankayı dolandırmakla tehdit etti."

Yengem Garth'ın işlerine yıllarca katlandığını söyledi ama oğullarının güvenliğini tehlikeye atmasına izin vermezdi."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, ben de sormadım. Sanırım gerçekten takip etmek isteseydiniz telefon kayıtlarımı mahkemeye verebilirdiniz. Kendi cep telefonunu kullandı. Korkmazsam gelip seninle konuşmamı istedi. Eğer korkarsam, seni kendisinin arayacağını söyledi. Ama Garth'ın hayatım için korktuğunu bilmemi istediğini söyledi."

"Korkmuyor musun?" Daniel yumuşak bir sesle sordu.

"Çok korkuyorum. Sonumun Gemma, Claudia ya da Janet gibi olmasından korkuyorum. Ya da Lisa." Yüzünü hüznü kapladı. "Ve ailem için korkuyorum. Hem Garth'ın hem de Rob'un elinde diğerinin sessiz kalmasını sağlayacak kadar cephane var. Beni en çok bu korkutuyor."

"Buraya gelerek risk aldın," dedi Daniel. "Neden?"

Dudakları titredi ve onları sertçe sıktı. "Çünkü Lisa ve ben arkadaştık. Öğle yemeği sırasında Gemma'nın ojesini ödünç alırdım. Claudia balo elbisemi seçmeme yardım etmişti. Onlar benim çocukluğumun bir parçasıydı ve şimdi hepsi gitti ve hayatımın bir kısmı da onlarla birlikte gitti. Bunu her kim yaptıysa cezasını çekmesini istiyorum." Ayağa kalktı. "Tüm söyleyeceklerim bu kadar."

Alex, Leigh'in dış ofisinin dışındaki koridorun sonunda, cep telefonunun iyi çekebileceği bir pencerenin yanında durdu. Ve biraz da mahremiyet. Telefonun diğer ucu çaldığında ayak parmağı tıkırdadı ve gergin olduğunu fark etti.

"Alo?" diye bir kadın sesi cevap verdi ve Alex iç çekmek istedi. Richard'ın cevap vereceğini umuyordu. Onun yerine Amber'la, Richard'ın karısıyla konuşuyordu.

"Merhaba, ben Alex. Richard müsait mi?"

"Hayır." Sözcük çok çabuk geldi. "O burada değil. İşte."

"Hastaneyi aradım. Evde olduğunu söylediler. Lütfen. Bu çok önemli." Amber tereddüt etti. "Pekâlâ. Ben onu getiririm."

Bir dakika sonra Richard'ın sesini duydu, sessiz ve garip bir şekilde resmiydi. "Alex. Bu ne sürpriz. Senin için ne yapabilirim?"

"Dutton'dayım."

"Duydum. Haberlerde raporları gördüm. Sen iyi misin?"

"Benim. Bailey bana bir mektup gönderdi. Sanırım eve geldi. Kontrol edebilir misin?"

"Bekle." Adamın eşyaları hareket ettirdiğini duydu. "İşte burada. İçinde bir anahtar var. Zarfın içinden hissedebiliyorum."

Alex derin bir nefes aldı. "Bak, bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bunu sadece köşesinden tutmanı ve mektup açacağıyla açmanı istiyorum. Kanıt haline gelebilir."

"Tamam." Adamın bir çekmeceyi karıştırdığını duydu. Sonra, "İçine bakmamı ister misin?"

"Dikkatlice, evet. Ve eğer bir mektup varsa, bana oku."

"Var. Hazır mısın?"

Hayır. "Evet. Oku lütfen."

"Sevgili Alex, bunca yıldan sonra bu mektubun senin için bir şok olacağını biliyorum. Fazla zamanım yok. Lütfen bu anahtarı al ve güvenli bir yere koy. Eğer bana bir şey olursa, Hope'a göz kulak olmanı istiyorum. O benim güzel kızım ve ikinci şansım. Beş yıldır temizim ve ayığım, hepsi onun sayesinde. Ve senin sayende. Dibe vurduğumda bana inanan tek kişi sendin. Bana yardım bulmaya çalışacak kadar önemseyen tek kişi sendin. Ama yardım aldığımı ve Hope'un sağlıklı ve normal olduğunu bilmeni istiyorum. Son beş yılda milyonlarca kez seni aramak istedim ama son seferinde köprülerimi yaktığımı ve seninle tekrar yüzleşemeyeceğimi biliyorum. Umarım beni affedersin, affetmezsen de lütfen Umut'la ilgilen. Geriye kalan tek ailem ve kızım konusunda güvendiğim tek kişi sizsiniz.

"Anahtarı sakla. Kimsenin sende olduğunu bilmesine izin verme. İhtiyacım olursa seni ararım." Richard boğazını temizledi. "İmza, Sevgiler, kız kardeşin, Bailey, küçük bir koyun karikatürü."

Alex zorlukla yutkundu. "Bir kuzu," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Polise anahtarı ne yapmanızı istediklerini sormam gerekecek. Eğer sorarlarsa, bu gece bana kargoyla gönderebilir misin?"

"Tabii ki. Alex, tehlikede misin?"

"Birkaç gün önce kıl payı kaçırdım ama Burada emin ellerdeyim." Son sözleri söylerken sesi değişmiş, yumuşamıştı.

"Adı ne?" Gülümsedi.

"Daniel."

"Güzel. Çok uzun zamandır yalnızdın," dedi huysuzca. "Benimleyken bile."

Gözlerinden beklenmedik bir şekilde yaşlar aktı ve boğazını yaktı. "Amber'a söyle, bir daha ararsam sadece mektubu almak için arayacağım, tamam mı?"

"Alex, *ağlıyor* musun?"

Sertçe yutkundu. "Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor gibiyim." "Sen hiç ağlamadın. Bir kere bile. Ağlamamı isterdim." "Ağlamamı mı isterdin?"

"Gitmene izin vermeni istedim," dedi o kadar sessizce ki neredeyse duymayacaktı. "Ağlarsan, belki yaparsın diye düşündüm..."

Alex'in kalbi öyle bir sıkıştı ki canı acıdı. "Seni sevmek için mi?"

"Evet." Tek kelime üzgün çıktı. "Sanırım öyle. İyi şanslar Alex. İyi bir hayatın olsun."

"Sen de." Boğazını temizledi ve gözlerini sildi. "Mektup için seni arayacağım."

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, 18:00.

Leigh, Kate Davis'e binadan çıkana eşlik ettikten sonra Daniel gruba döndü. "Altısı gitti, biri kaldı mı?"

Luke dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Jared O'Brien doğru yaşta. Simon'la aynı yıl özel okuldan mezun oldu."

"Şu ana kadar özel okula giden Garth ve Jared var," dedi Luke, "devlet okuluna giden Wade, Rhett ve Randy, ve Simon

ikisine de katıldı."

Chase, "Eğer O'Brien sarhoşsa, bir yük olabilir," dedi. "Mümkün olduğunca gizli bir şekilde onun profilini çıkaralım. O zamana kadar ailesinden kimseye yaklaşmayalım. Kimseye ipucu vermek istemiyorum. Hâlâ yaşayan diğer adamı bulmamız gerekiyor, o yüzden bana bağlantılar bulun. Son zamanlarda çocuklarının üniversite fonundan yüz bin dolar çekmiş başka biri mı bakın."

Ed aniden, "Onun ilişkileri olduğunu söyledi," dedi. "Kate Davis. Görümcesinin Garth'ın ilişkilerini görmezden gelebileceğini ama çocuklarını tehlikeye atamayacağını söylediğini anlattı. Bailey'nin arkadaşı onun evli bir adamla görüştüğünü düşündüğünü söylememiş miydi?"

Luke, "Bailey o gece Garth'ı bekliyor olabilirdi," diye onayladı. "Mansfield'ın onu dövdüğünü, Garth Davis'in bunu yaptığını görmeden çok önce görebiliyorum."

Chase, "Eğer Garth Davis ve Bailey'nin bir ilişkisi olsaydı, o evde bir yerlerde parmak izlerini bulmayı beklerdim," dedi. "Eğer ona saldırmak için geldiyse, bu daha az olası. Hangisinin saldırıdan, hangisinin sadakatsizlikten suçlu olduğunu bilmek güzel olurdu."

"Banyodan ve mutfaktan parmak izi aldık," dedi Ed. "Ama hiçbir AFIS'te çıkmadı."

Chase, "Ne Garth'ın ne de Randy'nin sabıkası var, bu yüzden parmak izlerinin AFIS'te olmasını beklemiyorum," dedi. "Ancak her ikisi de belediye çalışanı, dolayısıyla bir yerlerde parmak izleri olmalı."

"Kontrol edeceğim ya da Hope'a sorabiliriz, değil mi Daniel? Daniel. Daniel." Ed parmaklarını şıklattı.

Daniel hâlâ Kate Davis'in son sözlerini düşünüyordu. "Bu dört kadını kim öldürdüyse zamanda bir yere saldırıyor. Kate çocukluğunun gittiğini söylemişti."

"Yani?" Chase sordu.

"Bilmiyorum. Sadece içimi kemiriyor. Keşke o zamanlar her şeyin gerçekte nasıl olduğunu bana anlatacak güvenilebileceğim biri olsaydı." Sustu. "Belki de vardır. Şehre döndüğüm ilk gün eski İngilizce öğretmenimi gördüm. Sadece aptalların küçük bir kasabada sır saklayabileceklerini düşündükleri hakkında bir şeyler söyledi. Bana aptal olmamamı söyledi. Cesetleri, Woolf'u ve gazeteyi düşünmekle o kadar meşguldüm ki dinlemedim. Sanırım yarın onu ziyaret edeceğim."

Chase, "Dikkatli ol," diye uyardı.

"Affedersiniz." Hepsi döndüğünde Alex'in kapıda durduğunu gördü. "Leigh'in Kate Davis'i dışarı çıkardığını gördüm, bu yüzden geri gelmemin sorun olmayacağını düşündüm."

Ağlıyordu. Daniel daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalkmış, ellerini onun omuzlarına koymuştu. "Neyin var?"

"Hiçbir şey. Eski sevgilimle konuştum. Bailey'nin anahtarı onda. Onunla ne yapmasını istiyorsun? İstersen FedEx ile gönderebileceğini söyledi."

"İstiyoruz," dedi Chase masadan. "Leigh size adresi verebilir."

Başını salladı ve Daniel'in ellerinden kaydđ. "Onu arayıp söyleyeceğim."

Onun gidişini izledi, kendini huzursuz ve mutsuz hissediyordu. *Odaklan, Vartanian*. Tekrar yerine oturdu ve düşünmeye başladı. "Wade'in bir anahtarı vardı," dedi.

"Ne içindi?" Chase sordu.

"Resimleri nereye saklamışlarsa oraya gitmişlerdir herhalde," dedi Daniel. "Ama resimler Simon'daydı, babamın evinde. Babam onları bu şekilde buldu. Ya Simon'da da bir anahtar varsa?"

"Simon öldüğünde eşyalarının arasında bir anahtar bulundu mu?" Luke sordu. "İlk kez değil, ama babam daha önce bulmuş olabilir. Eğer Simon Belki de Philadelphia'daki evinde buldukları şeylerin arasındadır. Vito Ciccotelli'yi arayıp öğreneceğim."

Dutton, 1 şubat Perşembe, saat :00.

"Alex, söyle bana."

Düşüncelerinden Alex, önlerindeki otoyola bakan Daniel'a baktđ. Elleri direksiyonu kavrıyordu ve yüzü Alex'in günlerdir görmediği kadar sertti. "Affedersiniz?"

"Dutton'a varmak üzereyiz. Eski kocanla konuştuğundan beri tek kelime etmedin ve ağlıyordun. 'Evet Alex, anahtar bende'den daha fazlasını söylemiş olmalı. "

Ses tonu o kadar sertti ki kız gözlerini kırpıştırdı. "Sence ne dedi?"

"Bilmiyorum." Sözcükleri kasıtlı olarak aralıklıydı. "Ben de bu yüzden sordum."

Adamın, yanından geçen farların kısa süreliğine aydınlattđı profiline baktđ. Çenesinde bir kas kıpırdadı.

"Geri mi dönüyorsun?" diye sordu, o daha bir cevap veremedi. "Nereye? Ohio'ya mı?" Anlayış belirdi. "Yoksa Richard'a mı?" Çenesi daha da gerildi. "Evet. İkisine de."

"Hayır, Richard'a geri dönmeyeceğim. O evli." "Bu onu daha önce aldatmaktan alıkoymadı."

"Hayır." Alex sinirlenmeye başlamıştı. "Ama o yapsa bile ben bunu yapmazdım. Benim nasıl bir insan olduğumu sanıyorsun?"

Nefes verdi. "Özür dilerim. Haddimi aştım."

"Evet, . Çok mu kızgının yoksa gururum mu okşandı emin değilim."

Parmak uçlarıyla onun koluna dokundu. "Gururun okşansın. Bunu kızmaktan daha çok seviyorum."

İç çekti. "Tamam, ama sadece kızgın olmak gururlanmaktan daha fazla enerji gerektirdiği için. Ona senden bahsettim. Burada olup biten her şey için endişeleniyordu. Ona emin ellerde olduğumu söyledim."

Onun gülümsediğini görmeyi umuyordu ama gülümsemedi. "Ohio'ya dönüp dönmeyeceğini hiç söylemedin."

Onu derin düşüncelere daldıran şey de buydu. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Burada kalacağını."

Derin bir nefes aldı ve tuttu. "Bir yanımda evet demek istiyor, çünkü sen buradasın. Bir yanımda diğer yöne kaçmak istiyor ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok. En kötü anılarım burada Daniel. Bu beni korkutuyor."

Bir an sessiz kaldı. "Ama kalmayı düşünür müsün?" "Gitmeyi düşünür müsün?"

"Ohio'ya mı?" Sanki Moğolistan'ın dışındaymış gibi söyledi ve kadın kıkırdadı. "Fena bir yer değil. İrmik bile bulabilirsin."

Ağzının bir tarafı kalktı. "Scrapple da mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Eğer ısrar ediyorsan, bunu servis eden bir yer biliyorum. Ama bu çok iğrenç."

O zaman gülümsedi ve kadının kalbi kalktı. "Katılıyorum. Bunu düşünebilirim." Yine nefesini tuttu. "Scrapple mı Ohio mu?"

Gülümsemesi soldu, ifadesi . "Evet. İkisi de."

Tam bir dakikalık sessizlik geçti. "Bu iyi ve doğru hissettiriyor. Ama tekrar ayaklarımın üzerinde sağlam durana kadar sana herhangi bir söz vermek istemiyorum."

." Onun elini sıktı. "Şimdi daha iyi hissediyorum." "Buna sevindim."

Dutton'ın ana caddesini geçtiler ve Alex'in midesi çalkalanmaya başladı. "Neredeyse vardık."

"Biliyorum. Her ne ise, her ne hatırlıyorsan, bununla birlikte başa çıkacağız."

Dutton, 1 Şubat Perşembe, :30.

"Bu ev dört elli dolara kelepir." Delia Anderson kabarık saçlarını okşadı. "Bu fiyata bu piyasada uzun süre dayanmaz."

Bir dolap açtı, umursuyormuş gibi yaptı. "Kız arkadaşım her alışverişe çıktığında mağazayı satın alıyor. Bu dolap onun için asla yeterli olmaz."

"Elimde iki tane daha liste var," dedi Delia. "İkisinin de devasa gömme dolapları var."

Son bir kez daha döndü. "Ama bu evde ... bir şeyler var," dedi. "Çok rahat ve özel."

Delia biraz fazla hevesli bir ifadeyle, "Öyle," diye onayladı. "Bu kadar çok mülkü olan çok fazla ev yok."

Gülümsedi. "Parti vermeyi severiz. Bazen biraz çılgınlaşırlar." "Oh, Bay Myers." Kıkırdadı, bir kızıdan gelen itici bir ses onun yaşında bir kadın. "Yeni bir ev satın alırken mahremiyete çok az önem verilir." Antrede asılı duran aynanın önünde durakladı ve yine kask gibi saçlarını okşadı. "Burası o kadar özel bir yer ki, arka bahçede açık havada rock 'n' roll gösterisi yapabilirsiniz ve hiçbir komşu gürültüden şikayet etmez."

Onun arkasına geçti ve aynaya bakarak gülümsedi. "Tam olarak benim düşüncelerim."

Gözleri korkuyla irileşti ve ağzı çığlık atmak için açıldı ama çok geçti. Bir dilek kadar hızlıydı, bıçağını boğazına dayamıştı. "Şimdiye kadar tahmin etmediysen söyleyeyim, benim adım Myers değil." Eğilip kızın kulağına adını fısıldadı ve saç spreyinin arasından tanıdık gelen kızın iri gözlerinin dehşetle parlamasını izledi. "Sizi yeni bir kavramla tanıştırmama izin verin, Bayan Anderson. Ödenmemiş bir borcun tahakkuk eden faizi."

Onu yere itti ve ellerini hızla arkadan bağladı. "Umarım çığlık atmayı seviyorsundur."

Dutton, 1 Şubat Perşembe, :30.

"Simon'da anahtar var mıydı?" Ed gözetleme aracının arkasından sordu.

Daniel telefonunu cebine soktu. "Evet. Vito Ciccotelli Simon'ın eşyaları arasında beş anahtar bulunduğunu söyledi. Yarın ilk iş hepsini gönderecekmiş. Şimdi bir de neyi açtıklarını bulabilirsek." Ed'in ekranındaki bir hareket onu doğruldu. "Görünüşe göre Mary hazır."

"Mary kamerayı Alex'in eski yatak odasına kurmamı istedi," dedi Ed. "Yüzüğünü orada bulduğumuz için bunun mantıklı olduğunu düşündük."

Elleri kenetlenmiş olan Daniel kapının açılmasını ve Mary'nin Alex'i içeri almasını izledi.

" kaç?" Mary ona sordu.

"Geç oldu. Hava karanlık ve şimşek var. Gök gürültüsü ve şimşek."

"Neredesin?"

"Yatakta."

"Uyuyor musun?"

"Hayır. Hastayım. Tuvalete gitmek için kalkmak zorundayım.

Hastayım." "Peki ne oldu?"

Alex pencerenin önünde duruyordu. "Orada biri var." "Kim?"

"Bilmiyorum. Belki de Alicia'dır. Bazen gizlice dışarı çıkıyor. Partilere gider."

"Alicia mı?"

Alex pencereye doğru eğildi. "Hayır. Bu bir erkek." İrkildi. "Bu Craig."

"Neden irkildin, Alex?"

"Şimşek çok parlak." Yüzünü buruşturdu. "Karnım ağrıyor."

"Craig hâlâ dışarıda mı?"

"Evet. Ama şimdi başka biri daha var. İki kişi, aralarında bir çanta taşıyorlar."

"Ağır mı hafif mi?"

"Ağır, sanırım." Tekrar irkildi, sonra nefesini içine çekti. Sonra boş boş baktı.

"Ne oldu? Daha fazla yıldırım mı?"

Alex başını salladı. Tereddüt etti. "Düşürdü."

"Çantayı mı düşürdü?"

"Bu bir çanta deęil, bir battaniye. Açık dūřtı."

"Peki şimşekte ne görüyorsun, Alex?"

"Onun kolu. Eli. Birden yere dūřtı." Saę elinin yüzük parmaęıyla ilgileniyor, sanki orada bir yüzük varmıř gibi ekiřtiriyordu. "Elini görebiliyorum." Hafifçe gevředi. "Oh, o sadece bir bebek."

Daniel sırtından aşağıya doğru bir rpteri hissetti ve Sheila'nın Presto's Pizza'nın köşesinde Raggedy Ann bebeği gibi yayıldığını hatırladı.

"O bir bebek mi?" Mary sordu.

Alex başını salladı, gözleri boştu, sesi ürkütücü derecede gerçekçiydi. "Evet. O sadece bir bebek."

"Erkekler ne yapıyor?"

"Kolunu tutuyor, battaniyenin içine geri koyuyor. şimdi tekrar yakaladı ve evin içinde koşturuyorlar."

"şimdi ne oluyor?"

Hafifçe kaşlarını çattı. "Karnım hâlâ ağrıyor. Uyumaya devam edeceğim." ". Benimle gel Alex." Mary onu katlanır bir sandalyeye götürdü ve sandalyeden kaldırmaya başladı. Daniel onun kendine geldiği anda evresinin. Yüzü kızardı ve omuzlarını kamburlaştırdı.

"O bir oyuncak bebek değildi," dedi sesi çıkmadan. "Alicia'ydı. Onu battaniyenin içinde taşıyorlardı."

Mary onun önünde çömeldi. "Kim, Alex mi?"

"Craig ve Wade. Kolunu dūřren Wade'di. Onun koluydu. Bu . . . gerçek gibi görünmüyordu. Oyuncak bebeęe benziyordu." Gözlerini kapattı. "Anneme söyledim."

Mary kameraya baktı, sonra tekrar Alex'e döndü. "Ne zaman?"

"Yatakta ağlarken. Sürekli 'bir koyun ve bir yüzük' diyordu. Bir rüya gördüğümü sandım. Belki de bir nsezi. Ona bebekten bahsettim ve çok üzüldü. Ona "sadece bir bebek anne" dedim. Battaniyeyi de gördüğünü bilmiyordum." Alex'in kapalı gözlerinden yaşlar szlmeye başladı. "Ben ona söyledim, o da Craig'e söyledi ve Craig onu öldürdü."

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Daniel.

"Bunca zamandır kendini suçlu hissediyordu," dedi Ed yumuşak bir sesle. "Zavallı Alex." "Bu senin hatan değildi Alex," dedi Mary.

Alex zorlukla fark edilebilen bir hareketle sallanıyordu. "Ona söyledim, o da ona söyledi ve adam onu öldürdü. Benim yüzümden öldü."

Daniel o daha cümlesini bitirmeden minibüsten çıkmıştı. Yatak odasına koştu ve onu kollarının arasına aldı. Kız isteyerek, neredeyse kemiksiz bir şekilde boşaldı. *Bir oyuncak bebek gibi.*

"Özür dilerim, tatlım. Çok özür dilerim."

Hâlâ sallanıyordu, boğazından korkunç bir inleme sesi geliyordu. Başını kaldırıp Mary'ye baktı. "Onu buradan çıkarmalıyım."

Mary üzüntüyle başını salladı. "Merdivenlerde dikkatli ol."

Daniel Alex'i ayağa kaldırdı ve Alex yine isteyerek geldi. Daniel ellerini Alex'in omuzlarına koydu ve onu hafifçe sarstı. "Alex. *Kes şunu.*" Sesinin çatırtısıyla Alex'in sallanması durdu. "Şimdi gidelim."

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, saat 10:00.

"Bu gece nişancılığın daha iyiydi," diye yorumladı Daniel araba yoluna girerken.

"Teşekkür ederim." Hâlâ bastırılmıştı, hâlâ uyuşmuştu. Ancak onu Leo Papadopoulos'un atış poligonuna götürdüğünde bir nebze olsun kontrolünü yeniden kazanmıştı. Kâğıt hedef, son birkaç gündür nefret etmeye başladığı herkes gibi acı çekmişti. En çok Craig'den, ama aynı zamanda Wade'den, Belediye Başkanı Davis'ten, Şerif Yardımcısı Mansfield'dan ve dört masum kadını acımasızca öldürerek tüm bunları başlatan her kimse ondan.

Ve hatta annesi ve Alicia. Eğer Alicia o gece gizlice kaçmasaydı.

. Ve eğer annesi kontrolünü kaybetmemiş ...

Ve, ve, ve ...

Daha iyi nişan almıştı. Silahı sabit tutmuş ve şarjör boşalana kadar ateş etmişti. Sonra yeniden doldurdu ve kolları ağrıyana kadar tekrar tekrar yaptı.

"Alışveriş çantayı bagajdan çıkarayım," dedi sessizlik iyice arttığında. "İstersen yeni kıyafetlerini dolabıma asabilirsin."

Bugün o kadar çok şey almamıştı, sadece birkaç bluz ve birkaç çift pantolon. Yine de onları dolabına asmak çok samimi gelmişti ... içi bu kadar hamken *çok fazla*. Ama adam umutlu görünüyordu, o da başını salladı. "Pekâlâ."

Bagajı açtı ve kadın hemen kapatmasını bekledi ama . Otuz saniye bir dakikaya dönüşürken bagaj yukarıda kaldı. Dışarı çıktı ve

iç çekti. Frank Loomis bagaj kapağının gölgesinde duruyordu ve Daniel'la aralarında hararetle fısıldaşmalar geçiyordu.

"Daniel," dedi ve adam dönüp ona baktı. "Eve çık," diye emretti. "Lütfen."

Tartışamayacak kadar uyuşmuş ve yorgun olan kadın, adamın dediğini yaptı ve verandadan iki adamın tartışmasını izledi. Sonunda Daniel bagajı tüm mahalleyi uyandıracak kadar yüksek bir sesle kapattı ve Frank Loomis arabasını park ettiği yere geri dönüp uzaklaştı.

Aldığı öfkeli nefeslerle omuzları kabaran Daniel döndü ve kaldırıma çıktı, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Sarsıntılı hareketlerle kapıyı açtı ve alarmı kapattı. Alex onu izledi, bir gece önce o kapının önünde nasıl bir araya geldiklerini hatırladı.

Ama Daniel sadece kapıyı kilitledi, alarmı sıfırladı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı, onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bile bakmadı. Bunu yapmasını emretmesi beden dilinde saklıydı, o da yaptı. Yatak odasına vardığında alışveriş torbaları yatağın üzerindeydi ve Daniel şifonyerinin önünde durmuş kravatını çekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu .

Paltosunu ve gömleğini silkip köşedeki bir sandalyeye fırlattıktan sonra, göğsü çıplak, yumrukları kalçasında döndü. "Frank eyalet savcılığı tarafından soruşturuluyor."

"gerektiği gibi," dedi kadın ve adam başını salladı.

"Teşekkür ederim." Göğsü bir genişledi bir daraldı. "Bana kızgın. Beni suçladı."

"Özür dilerim."

"Umurumda değil." Ama onun umurunda olduğu belliydi. "Beni kızdıran şey, arkadaşlığımızı kullanarak beni SA'yı etkilemeye çalışmasıydı. *Arkadaşlık*. Yıllardır duyduğum en büyük saçmalık."

"Özür dilerim," dedi tekrar.

"Şunu söylemeyi kes," diye tersledi. "*Teşekkür ederim ve özür dilerim* demeyi bırak.

Susannah gibi konuşuyorsun."

Kız kardeşinin kendi acıları olduğunu söylemişti. "Onunla konuştun mu?"

"Evet." Başka tarafa baktı. "Onunla konuştum. Ne kadar işe yararsa yararsın." "Ne söyledi?"

Başını kaldırdı ve gözleri onunkilere dikildi. " 'Üzgünüm, Daniel. Güle güle, Daniel.' " Adamın gözlerinde acı parladı, o kadar yoğundu ki kız bunu hissetti.

kendi göğsüne yasladı. " 'Gitmiştin Daniel,' diye hırlayarak ekledi, sonra başını eğdi ve omuzları çöktü. "Özür dilerim. Onca insan varken sana bağırmasaydım."

Yatağın kenarına oturdu, ayakta duramayacak kadar yorgundu. "Neden onca insan arasından ben değilim?"

"Nereye baksam yalan ve ihanet görüyorum. İkisini de yapmayan tek kişi sensin."

Aynı fikirde değildi ama konuyu da tartışmadı. "Kime ihanet ettin?" "Kız kardeşime. Onu o evde bıraktım. yer. Onu o evde bıraktım. Simon."

Anlayış ve onunla birlikte hem Daniel hem de kız kardeşi için acı duymasına neden olan bir acıma ve şefkat belirdi. "Simon'ın bütün kurbanları devlet okuluna gitmedi, değil mi?" diye sordu, öğleden sonraki toplantıda Talia'nın sözleri karşısında nasıl gerildiğini hatırlayarak.

Yine başı yukarı kalktı. Ağzını açtı. Kapadı. "Hayır," dedi sonunda.

"Bunu sen yapmadın, Daniel. Simon yaptı. Bu senin hatan değildi, annemin Craig'i kendi başına almaya karar vermesi de benim hatamdı. Ama biz bunun bizim hatamız olduğunu düşünüyoruz ve bunu aşmak ikimiz için de kolay olmayacak." Adam gözlerini kıstı ve kadın omuz silkti. "O kağıttan adama bir sürü kurşun sıkmak insana belli bir düşünce berraklığı veriyor. Ben sadece on altı yaşındaydım ama annem Craig Crighton'la çok uzun süre kalmış bir yetişkindi. Yine de, onu sınıra iten bir bilgi verdim. Mantıken bu benim hatam değil ama on üç yıl boyunca kendime öyle olduğunu söyledim."

"On altı yaşında değildim."

"Daniel, Simon'ın tüm o kızların tecavüzüne karıştığını biliyor muydun?"

Tekrar başını eğdi. "Hayır. Hayattayken değil. Ölene kadar da."

"Gördünüz mü? Öleli iki haftadan az bir süre olana kadar resimleri bulamadınız."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ilk öldüğü ." Alex kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"On bir yıl önce annem bu resimleri buldu. Simon'ın bir yıl önce öldüğünü sanıyorduk."

Alex'in gözleri büyüdü. *On bir yıl mı?* "Ama Simon ölmemişti. Evden ayrılmıştı."

"Doğru. Ama resimleri o zaman görmüştüm. Polise söylemek istedim ama babam onları şöminede yaktı. Kötü reklam yapılmasını istemedi. Yargıçlığı için kötü olur."

Alex görmeye başlamıştı. "Eğer onları yaktıysa Philadelphia'da nasıl buldun?"

"Kopyalarını çıkarırdı. Babam dikkatli bir adamdı. Ama mesele şu ki, ben bu konuda hiçbir şey yapmadım. Kimseye söylemedim. Ve Simon yıllarca kontrol edilmeden devam etti."

"Sen olsan ne derdin Daniel?" diye sordu nazikçe. " 'Babam bazı resimleri yaktı, bu yüzden hiçbir şey kanıtlayamam' mı?"

"Yıllardır onun kirli olduğundan şüpheleniyordum."

"Ve dikkatli bir adamdı. Gerçekten hiçbir şey kanıtlayamazdınız."

"Hâlâ hiçbir şey kanıtlayamıyorum," diye tersledi. "Çünkü Frank Loomis gibi adamlar hâlâ kendi kışkırlarını kolluyorlar."

"Bu gece ona ne söyledin?"

"Ona bütün hafta nerede olduğunu sordum. Neden telefonlarıma cevap vermediğini."

"Peki o neredeydi?"

"Bailey'i aradığını söyledi." Alex gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi? Nerede?"

"Bana söylemedi. Önemli olmadığını, kontrol ettiği yerlerin hiçbirinde olmadığını söyledi. Ona, işleri yoluna koymak istiyorsa, kendi kendine ortalıkta dolaşmak yerine onu bulmamıza yardım edeceğini söyledim. Ona, eğer gerçekten kendini kanıtlamak istiyorsa, on üç yıl önce yaptıklarını düzeltmesi gerektiğini söyledim. Fulmore'la ilgili kayıtları düzeltecek ve o zamanlar kimi koruduğunu açıklayacaktı. Tabii ki birini koruduğunu inkar etti ama aklımda yaptıklarını ancak bu şekilde bağdaştırabiliyorum. Frank bir adamı cinayet için tuzağa düşürdü. Tüm o dava devasa bir örtbas etme girişimiydi."

"Simon'ın tüm arkadaşlarını bir odaya topladığınızda ve hepsi birbirini parmakla göstermeye başladığında bunu göreceksiniz. Domino taşları gibi düşecekler."

İçini çekti, öfkesinin büyük bir kısmı tükenmişti. "Şu anda bu cinayeti kimin işlediğini öğrenmeden onları birbirlerine düşüremem. Ve o kişinin üzerine gidemem

Simon'ın soysuzlar grubuna bir uyarıda bulunmadan. Cehennemden gelen bir 22 yakalamanın içindeyim."

Sonra onun yanına gitti ve ellerini göğsünde ve sırtında gezdirdi. "Hadi uyuyalım, Daniel. Neredeyse bir haftadır tam bir gece uykusu çekmedin."

Yanağını onun başının üstüne yasladı. "On bir yıldır tam bir gece uykusu çekmedim Alex," dedi bitkin bir halde.

"O zaman kendini suçlamayı bırakmanın zamanı geldi. Ben , sen de ."

Arkasına yaslandı ve onun gözleriyle buluştu. "Yapabilir misin?"

"Yapmak zorundayım," diye fısıldadı. "Anlamıyor musun? Hayatımı sadece yüzeyi sıyrarak yaşadım, kökler için asla yeterince derine inmedim. Ben kök istiyorum. Bir hayat istiyorum. Sen istemiyor musun?"

Gözleri parladı, yoğun bir şekilde parlaktı.

"Evet." "O zaman bırak gitsin, Daniel."

"O kadar kolay değil."

Onun sıcak göğsüne bir öpücük kondurdu. "Biliyorum. Bununla yarın ilgileniriz. Şimdilik uyuyalım. Sabah daha sağlıklı düşünebileceksin. Bu adamı yakalayacaksın, sonra Simon'ın tüm arkadaşlarını bir odaya koyup birbirlerini parçalamalarına izin verebilirsin."

"Birbirlerini sonra onları tekrar birleştirecek misin?" Çenesini kaldırdı ve gözlerini kıstı. "Hayatta olmaz."

O yarım gülümsemesiyle gülümsedi. "Tanrım, acımasız olduğunda çok seksi oluyorsun." Ve hemen onu istedi. "Hadi şimdi yatağa gidelim."

Kaşları kalktı, kadının sesindeki değişikliği fark etti. "Uyumak için mi?" Kollarını onun boynuna doladı. "Hayatta olmaz."

Atlanta, 1 Şubat Perşembe, 11:15.

Mack, Vartanyan'ın yatak odasının penceresindeki perde indiğinde telefoto lensli fotoğraf makinesini indirdi. Lanet olsun, tam da işler ilginçleşmeye başlamıştı. Vartanian ile Alex Fallon arasındaki konuşmayı duyabilmeyi çok isterdi ama dinleme cihazının menzili sadece yüz metreydi ve duvarların arkasını dinlemesine izin vermiyordu. İki şey açıktı

-Vartanian hala Frank Loomis'e kızgındı ve Vartanian ile Fallon kalçadan daha fazla birleşmek üzereydi.

Akşam çok aydınlatıcı olmuştu. Mack, Frank Loomis'i Vartanian'ın evinin önünde beklerken görmeyi beklemiyordu. Muhtemelen Vartanyan da Loomis'i orada görmeyi beklemiyordu. Loomis soruşturma altındaydı ve bu konuda endişeliydi. O kadar endişeliydi ki, yüksek ve kudretli şerif gururunu bir kenara bırakıp Daniel'dan onun adına araya girmesini istemişti. Mack gözlerini devirdi. Daniel elbette böyle bir şey yapmayacak kadar ahlaklıydı ama baştan çıkarılacak kadar da sadıktı.

İstihbarat söz konusu olduğunda, bundan daha değerli bir şey olamazdı. Başarısız vur-kaç ve evinin yağmalanması arasında Fallon tetikteydi ve Vartanian onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyordu. *Bu yüzden onları bana getireceğim.* Artık tuzağını nasıl kuracağını tam olarak biliyordu. Çaresizlik artı biraz sadakat, Bailey'nin ipucu ile karıştırıldığında karşı konulmaz bulacakları bir kombinasyondur.

Omzunun üzerinden Delia Anderson'ın kamyonetinin arkasında battaniyeye sarılmış ve atılmaya hazır bir şekilde yattığı yere baktı. Delia'yı atacak, sonra da teslimat rotasına çıkmadan önce biraz uyuyacaktı. Yarın çok yoğun bir gün olacaktı.

Bölüm Yirmi İki

Atlanta, 2 Şubat Cuma, sabah 5:50.

Telefon onu uyandırdı. Yanında Alex kıpırdandı, yanağını göğsüne gömdü ve koluyla beline sarıldı. Uyanmak için inanılmaz bir yoldu.

Daniel gözlerini kısarak önce saate, sonra arayanın kimliğine baktı ve Alex'in sıcak bedenine doğru uzanıp telefonu alırken kalbi hızla çarpmaya başladı. "Evet, Chase. Ne oldu?" Alex onun üzerinden yan tarafına kaydı ve gözlerini hızla kırıştırarak kendine geldi.

"Marianne Woolf'a taktığımız kuyruk aradı. Evinin önünden çekmiş ve ona ters ters bakmış. Bir yerlere gitmiş, arabasında tek başına. Adam tam tamponunda."

Bir öfke patlaması göğsünü yaktı. "Kahretsin, Chase. Bu kadınlardan biri içeride kalın, kapılarınızı ve pencerelerinizi kilitleyin lafının neresini kaçırdı? Ve Jim Woolf ne düşünüyor, karısının onun için pis işlerini yapmasına izin mi veriyor? Bu adam parmaklarını şıklattığında nasıl atlayabiliyorlar? Tanrı aşkına, Jim'in kız kardeşini öldürdü."

"Woolf karısının hareket halinde olduğunu bilmiyor olabilir. Hâlâ hapiste. Kefalet duruşması bu sabaha kadar yapılmayacak."

"Sadece bir sürahi süt içmeye çıkıyor olabilir," dedi Daniel pek inanmadan. "Ya da gizli bir ilişki yaşıyor olabilir."

Chase homurdandı. "Sadece bu kadar şanslı olmalıyız. Harekete geçin. Kuyruktakilere seni aramalarını söyleyeceğim."

Daniel telefonu kapatmak için Alex'in üzerine eğildi, sonra da eğilip onu dudaklarından öptü. "Gitmemiz gerekiyor."

"Tamam."

Ama kadın sıcak ve akışkandı ve onun basit sabah öpücüğüne karşılık veriyordu, bu yüzden bir tane daha aldı ve birkaç dakika daha dünyayı bloke etti. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor."

"Tamam."

Ama kız ona doğru kalkıyordu, elleri saçlarında, ağzı sıcak ve açtı ve kalbi aniden cehennemi dövmek için gümbürdüyordu. "Ne kadar hızlı

Hazır mısın?"

"Duş da dahil, on beş." Sabırsızlıkla ona doğru atıldı. "Acele et, Daniel."

Nabızı kulaklarına çarpan adam kendini onun ıslak sıcaklığına bıraktı ve kadın alçak, ürkek bir çığlıkla doruğa ulaştı. Üç sert hamleden sonra, yüzünü saçlarına gömerken titreyerek onu takip etti. Kadının elleri adamın omurgasını okşadı ve adam tekrar ürperdi. "Ohio'da ırmık olduğuna emin misin?"

Kadın güldü, doygun, mutlu bir ses ve adam onun böyle güldüğünü hiç duymadığını fark etti. Tekrar duymak istiyordu. "Ve scrapple," dedi, sonra ona doğru uzandı ve poposunu tokatladı. "Sen bilirsin, Vartanian. Önce duş almak istiyorum."

"Uyandım," diye mırıldandı, henüz geri çekilmek istemiyordu, başka bir hendeğe bulacağından korktuğu şeyle yüzleşmeden önce bir dakikaya daha ihtiyacı vardı. Ama başını kaldırdı ve onun ayık gülümsemesini gördü ve anladığını biliyordu. "İki duşum var. Sen ustanıkini al, ben de salondakini alayım, bakalım kim önce hazır olacak."

Warsaw, Georgia, 2 Şubat Cuma, :15.

Önce o hazırды, ama çok değil. Kapının önünde sadece üç dakikadır bekliyordu ki, kadın mükemmel bir uyum içinde, yüzünde hafif bir makyaj ve ıslak saçları düzgün bir Fransız örgüsüyle koşarak merdivenlerden indi. Yeni kıyafetlerinin fiyat etiketlerini çıkarmak zorunda kalmasaydı daha hızlı olurdu, diye ısrar etmişti.

Daniel arabasından Ed'in beklediği hendeğe doğru yürürken omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. Arabasının ön koltuğundan Alex ona el sallayıp cesaretlendirici bir gülümseme verince kendini okulun ilk günündeki birinci sınıf öğrencisi gibi hissetti.

"Alex bu sabah daha iyi görünüyor," dedi Ed.

"Sanırım öyle. Bailey'den ayrıldıktan sonra onu Leo'nun atış poligonuna götürdüm ve kağıttan bir hedef üzerinde tüm gücünü kullanmasına izin verdim. Bu ve iyi bir gece uykusu yardımcı olmuş gibi görünüyor."

Ed kaşlarını kaldırdı. "İyi bir gece uykusunun sana neler yapabileceği inanılmaz," dedi hafifçe ve Daniel onun gözlerine yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"O da var," diye onayladı ve Ed bir kez başını salladı.

"Marianne Woolf'u polis şeridinin arkasına taşıdık," dedi Ed, kadının kocasının kamerasıyla fotoğraf çektiği yeri göstererek. "Bandı çok gerilere çektiğimizden emin olduk."

"Ne dedi?"

"Yazılamaz. Bu kadın tam bir baş belası."

Marianne kamerasını indirdi ve Daniel yüz metreden daha uzaktan onun bakışlarını hissedebiliyordu. "O kadını anlamıyorum." Dikkatini hendeğe çevirdi. "Ben de bu suçluyu anlamıyorum."

"Hepsi aynı," dedi Ed. "Battaniye, yüz, anahtar, ayak parmağının etrafındaki kıllar, her şey."

Sığ bir hendekti ve Adli Tıp'tan Malcolm Zuckerman'ın ofisi kulaklarının dibindeydi. Malcolm onlara bakarak, "Her şey değil," dedi. "Daha yaşlı. Yüzünü gerdirmiş ve dudaklarına kolajen enjeksiyonu yaptırmış ama elleri kırışık ve sert."

Daniel kaşlarını çattı ve hendeğin kenarına çömeldi. "Kaç yaşında?" "Ellili yaşlarda olabilir," dedi Malcolm. Battaniyeyi çekti. "Biliyorsun onu?"

Kadının iyi taranmış sarı-sarı saçları vardı. "Hayır. Zaten öyle olduğunu sanmıyorum." Daniel şaşkınlık içinde Ed'e baktı. "Kalıbı bozdu. Neden?"

"Belki de tüm gençlere ulaşmaya çalıştı ve onlar da yalnız yakalanmamak için çok dikkatliydiler. Ya da belki kız onun için önemlidir."

"Ya da her ikisi de," dedi Daniel. "Devam et ve onu yukarı getir, Malcolm." "Daniel?" Alex onun arkasından sordu.

Daniel aniden döndü. "Bunu görmek istemezsin, tatlım. Arabaya geri dön."

"Daha kötülerini gördüğüme eminim. Üzgün görünüyorsun ve ... Endişelendim."

"Bailey değil," dedi ve kadın biraz rahatladı. "Bu sefer yaşlı bir kadın."

"Kim?"

"Bilmiyoruz. Geri çekilin, onu yukarı getiriyorlar."

Malcolm ve Trey sedyeyi hendekten çıkardılar ve cesedi sedyenin üzerine gerdikleri açık ceset torbasının üzerine yatırdılar. Arkasında Alex'in nefesi kesildi.

Daniel ve Ed hep birlikte döndüler. Alex kıpırdamadan duruyordu. "Onu tanıyorum. Delia Anderson. Bana bungalovu o kiralamıştı. Saçını tanıyorum."

"En azından kötü haberi nereye vereceğimizi biliyoruz." Marianne Woolf'a baktı. Kadın bir kez daha kamerasını indirmişti ama bu kez şok içindeydi. "Ve Marianne'i sessiz tutmamız gerekiyor." Alex'in çenesini kaldırdı ve yüzünü inceledi. "Sen iyi misin?"

Kaba bir tavırla başını salladı. "Daha kötülerini de gördüm, Daniel. Çok sık değil ama gördüm. Ben arabaya dönüp seni bekleyeceğim. Sonra görüşürüz, Ed."

Alex'in Daniel'ın arabasına doğru yürümesini izlerken Ed düşünceliydi. "Bir kız kardeşi olup olmadığını sorardım ama bu hiç hoş olmazdı."

Daniel şaşkın bir kahkaha atacakken kendini tutmayı başardı. Sivillerin anlamadığı o anlardan biriydi. Yük çok ağırlaştığında, kara mizah bağımlılık yapmayan, yıkıcı olmayan tek kurtuluş yoluydu. "Ed."

"Biliyorum." Ed Marianne'e baktı. "Sen kaltakla ilgilen, ben de hendekle ilgileneyim."

Daniel bu kez kıkırdamasını tutamadı ama gülümsediğini kimse görmesin diye başını eğdi. Kafasını kaldırdığında ciddiye baktı.

"Ben gidip *Bayan Woolf*'la ilgileneceğim."

Daniel uzaklaştığında Ed, "Evet, evet," diye mırıldanıyordu. Marianne ağlıyordu. "Marianne, burada ne halt ediyorsun?"

Marianne'in gözleri yaşlara rağmen öfkeyle parlıyordu. "Bu Delia Anderson." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü son beş yıldır her Perşembe Angie's Beauty Shop'ta onun yanında oturuyorum," diye tersledi Marianne. "Kimsenin Delia gibi kabarık bir saçı yok."

"Kimliğini doğrulamamız gerekecek," dedi Daniel. "Neden buradasın, Marianne?"

"Cep telefonuma bir mesaj geldi."

"Bir katille iletişim halindeymişsin." Daniel kelimeleri yavaşça söyledi, bir mucize eseri akılda kalmalarını umuyordu. "Kocanızın kız kardeşinin katili."

Alay etti. "Bunu bilmiyorum. Hiç 'Onları öldürdüm, git bak' demedi. "

"Sadece 'Git ve yeni öldürülmüş bir cesedin olduğu yere bak. " Daniel gözlerini devirdi. "Aradaki farkı göremiyorum, Marianne." Çenesi kalktı. "Hayır, sanırım göremezsin."

"Jim ve sen bunu neden yapıyorsunuz? Lütfen anlamama yardım edin."

Marianne iç çekti. "Jim'in babası yıllarca o gazeteyi yönetti. Bu onun hayatıydı - en büyük haberlerin lise futbol skorları olduğu küçük, tatlı bir kasaba gazetesi. Jim hep daha fazlası olabileceğini hayal etti ama babası denemesine izin vermedi. Babası öldüğünde, Jim devraldı, her şeyi yeniden düzenledi. Bunun aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum..." Yine çenesi kalktı. "Ama bu onun hayaliydi. Bu hikaye için bazı büyük şehir gazetelerinden teklif aldı ve bu anlatılması gereken bir hikaye. O hapiste, ben de o çıkana kadar anlatacağım."

Daniel onu sarsmak istedi. "Ama bir katilin *seni kullanmasına* izin veriyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi? Araştırdığınız için bu davanın ve bu katilin daha fazla dikkat çekmediğini söyleyemezsiniz." Sesi büyükleşti. Alaycı. "Büyük Daniel Vartanian, bir yargıcın oğlu, bir seri katilin kardeşi. Ama Daniel her şeyin üstesinden geldi, gerçeğin, adaletin ve Amerikan tarzının yeminli koruyucusu oldu." Çenesini eğdi. "İnsanın gözlerini yaşartmaya yetiyor."

Daniel sersemlemiş bir halde ona baktı. "Peki ya Lisa? Sence o bundan daha fazlasını hak etmiyor mu?"

Marianne gerçekten de gülümsedi. "Beni ilk alkışlayan Lisa olurdu, Daniel."

Tamamen şaşırılmış bir halde bakakaldı. "Seni anlamıyorum."

"Hayır, sanırım bilmiyorsun. Sanırım bu yüzden hâlâ Haklar Bildirgesi'ne sahip olmamız iyi bir şey." Fotoğraf makinesinden hafıza kartını çıkardı ve kuyruğu olan fiçı göğüslü ajana baktı. "Ben Tiny ile gidip size fotoğrafların bir kopyasını çıkaracağım. Jim yakalanırsam böyle yapmamı söylemişti."

"En azından biz Anderson'lara haber verene kadar herhangi bir şey basmaktan kaçınabilir misiniz?"

Marianne başını salladı, küçümsemesi o an için kaybolmuştu. "Evet. Bu konuda anlaşabiliriz."

Atlanta, 2 Şubat Cuma, sabah 8:50.

"Peki bu kadının bağlantısı ne?" Chase sordu. Ed olay yerinde kalmıştı, Talia tecavüz mağdurlarıyla görüşüyordu ve Hatton ile Koenig hâlâ Peachtree ve Pine'da Crighton'ı arıyorlardı. Luke ekip odasındaki masada Daniel'ın yanında oturmuş, dizüstü bilgisayarının ekranında ne varsa ona dalmıştı.

"Eskiden Dutton'daki Davis Bank'ta çalışıyordu," dedi Luke. "Emlak web sitesinde var. Davis Bank'ı nitelikli ev alıcıları için bir borç veren olarak listeliyor."

Chase şüpheyle, "Bu onu öldürmek için yeterli bir neden gibi görünmüyor," dedi. "Jared O'Brien'in ailesi hakkında ne öğrendiniz?"

"Sadece internetten toplayabildiklerim," dedi Luke. "Ama hoşuna gidecek. O'Brien'lar eskiden Dutton kağıt fabrikasının sahibiymiş. Larry O'Brien'in iki oğlu vardı. Jared en büyükleriydi ve Bryson Akademisi'ne gidiyordu. Simon'la aynı yaşıydı. Yıllıklardan Jared'in tam bir kadın avcısı olduğu anlaşılıyor. Mezuniyet yılında balo kralı ve mezuniyet balosu kralıymış." Luke onlara Jared'in yıllıktaki resminin bir kopyasını uzattı. "Yakışıklı bir adamdı. Jared'in küçük kardeşi Mack'ti. Mack dokuz yaş küçüktü." Durakladı ve kaşlarını kaldırdı.

Daniel nefesini içine çekti. "Sonra Janet ve diğerleriyle birlikte liseye gitti."

"Başlangıçta evet," dedi Luke, "ama yıllıkları kontrol ederseniz, Mack ortaokul ve lise yılları arasında bir süre devlet okuluna geçmiş. Simon'ın yaşındaki erkeklerin listesinde yer almak için çok gençti ve öldürülen kadınları araştırdığımız yıllarda Bryson Akademisi'ne gitmedi. Baba Larry O'Brien, Simon ilk kez öldükten yaklaşık bir yıl sonra kalp krizinden ölmüş. Jared, en büyük oğul olarak fabrikayı devraldı. Kamuya açık çok fazla kayıt yok ama görünüşe göre çok fazla insan işsiz kalmış, bu yüzden Jared çok iyi bir işadamı gibi görünmüyor."

"Kate onun sarhoş olduğunu söyledi," dedi Daniel. "Sabıkası olduğunu biliyorum. Leigh'e onu araştırttım - Jared O'Brien Georgia'da iki kez alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış."

"Jared, Mack'in lisede üçüncü sınıfa geçtiği yıl ortadan kayboldu," dedi Luke. "Jared tüm parayı harcadığı için değirmen iflas etti ve değirmen tahmin edin kim tarafından satın alındı?"

Chase iç çekti. "Kim?"

"Rob Davis."

Daniel'in ağzı açıldı. "Asla olmaz."

"Way," Luke dedi. "The Babamın Dul, Lila O'Brien, birkaç ay sonra iflasını ilan eder."

"Ve Mack devlet okuluna transfer oldu." Daniel kaşlarını kaldırdı.

"Zamanlama işe yarıyor. O'Brien'lar satıştan pek bir şey elde edememiş olmalılar."

Mack transfer olmak zorunda kalırsa."

Luke, "Değirmen özel mülkiyete ait, bu nedenle şartlar kamuya açık değil," dedi, "ancak bu varsayımın adil olduğunu söyleyebilirim."

Chase, "Yani Davis'lerden intikam almak için bir nedenimiz olabilir," dedi, "ama bunun geri kalanı? Mack 'kulüp'ten nasıl haberdar olabilir ki? O zamanlar dokuz yaşındaydı. Peki ya Jared? Ortadan kayboldu ama kimse cesedini bulamadı. Bildiğimiz kadarıyla Jared geri dönüp tüm bunları başlatmış olabilir."

"Bu mümkün, ama bir sonraki parça hariç." Luke dramatik bir şekilde durakladı. "Mack lise son sınıfta saldırı ve araba hırsızlığından tutuklanmış. Zaten on sekiz yaşındaydı, bu yüzden bir yetişkin olarak yargılandı ve hapse gönderildi. On iki yıllık cezasının dördünü çektikten sonra şartlı tahliye edildi. Bir ay önce."

"Vay be." Daniel sırtıtmak istedi ama kendini tuttu. Hâlâ doldurmaları gereken çok fazla boşluk vardı. "Hepsi uyuyor ama Janet ve diğerlerini neden öldürdüğünü, Alicia'nın ölümünü neden taklit ettiğini ve Chase'in dediği gibi, tüm bunları nasıl bildiğini bilmemiz gerekiyor."

"O zaman onu bulalım ve birkaç soru sormak için buraya getirelim," dedi Chase tehlikeli bir şekilde. "Fotoğrafı var mı Luke?"

Luke bir tanesini masaya doğru kaydırды. "Bu onun kupası."

Daniel Mack O'Brien'in yüzünü inceledi. Saçları koyu ve yağlıydı, vücudu ince ve cılızdı ve yüzünde akut sivilcelerden kaynaklanan korkunç lekeler vardı. "Jared'e pek benzemiyor," diye yorum yaptı. "Bir arama bülteni çıkaralım."

Luke, "Daha yeni bir fotoğraf için şartlı tahliye kuruluyla temasa geçeceğim," dedi. "Şimdilik bu hiç yoktan iyidir."

"Peki ya Jared O'Brien'in ailesinin geri kalanı?" Chase sordu.

"Annesi Mack hapisteyken öldü," dedi Luke. "Jared geride bir eş ve iki küçük çocuk bıraktı. Arcadia'nın dışında yaşıyorlar."

"Bütün bunları internetten mi öğrendin?" Daniel sordu.

"Dutton'ın gazetesi artık çevrimiçi, on yıl öncesine kadar." Luke omuz silkti. "Jim Woolf'un modernleştirmek için yaptığı şeylerden biri de bu. Ayrıca doğum ve ölüm kayıtları ilçe merkezinde tutuluyor ve Mack'in tutuklanma kaydı bizim kayıtlarımızdaydı. Bu arada burada, Atlanta'da hüküm giydi. Dutton'da değil."

"Tutuklayan memur kimdi?" Daniel sordu.

"Smits adında bir adam, 2. Bölge'den."

"Teşekkürler, onunla konuşacağım." Daniel Chase'e baktı. "Anderson'lara en kısa zamanda haber vermeliyiz, ama Jared'in dul eşiyle de konuşmak istiyorum."

Chase başını salladı. "Anderson'ları bilgilendireceğim. Davis ve Mansfield'i zaten gözetim altında tutuyoruz. Eğer kaçmaya çalışırlarsa, onları yakalarız."

"Chase." Leigh koşarak odaya girdi, Alex de peşinden; ikisinin de beti benzi atmıştı. "Az önce Koenig aradı. Crichton'ı bulmuşlar ama silahını çekmiş ve Hatton'ı omzundan vurmuş."

"Ne kadar kötü?" Chase talep etti.

"Kötü," dedi Leigh. "Onu acilen Emory'ye götürdüler. Durumu kritik. Koenig şu anda hastanede. Koenig de darbe almış ama o kadar kötü değil."

Chase bir nefes aldı. "Karıları mı?"

"Koenig onları aradı. İkisi de yoldalar."

Chase başını salladı. "Pekâlâ. Anderson'larla temasa geçeceğim, sonra da oraya gideceğim. Luke, Mack O'Brien hakkında bulabileceğimiz her şeyi istiyorum, çocukken hangi kahvaltılık gevreği yediğine kadar. Diğerleri, Mansfield, Garth ve amcası hakkında da mali bilgileri al."

"Bir şey bulduğumda seni ararım." Luke dizüstü bilgisayarını kolunun altına alıp gitti.

Chase Daniel'a döndü. "Crichton bekleyebilir. Biz onunla ilgilenmeye hazır olana kadar onu tanka koyacaklar."

"Haklısın. Jared'in karısını görmeye gideceğim."

"Bekle," dedi Leigh. "FedEx'leriniz az önce geldi. Cincinnati ve Philly'den."

"Anahtarlar," dedi Daniel. Zarfları yırtarak açtı ve anahtarları masanın üzerine bıraktı. Ciccotelli'nin Philadelphia'dan gönderdiği beş anahtardan hangisinin doğru anahtar olduğunu görmek kolaydı - Alex'in eski sevgilisinin gönderdiğiyle neredeyse aynıydı. Daniel her iki elinde birer tane olmak üzere iki anahtarı da havaya kaldırdı. "Aynı kilit için değil ama anahtarlar aynı üreticiden çıkmış gibi görünüyor."

"Kiralık kasa mı?" Chase sordu ve Daniel başıyla onayladı.

"Eminim öyledir."

"Garth'ın amcasının bankası mı?" Chase sordu ve Daniel tekrar başını salladı.

"Arama emri olmadan Davis'in bankasına girip kutulara erişim talep edemem ve bir tane alsam bile, bu elimizi açığa çıkarmak olur."

Chase, "Chloe'yi ara, arama emirlerini başlat," dedi. "Daha fazla bilgi edindiğimizde, en azından evrak işlerini hızlandırmış olacağız."

"Bu bir plan. Alex, burada kalmalısın. Üzgünüm. Hem senin güvenliğin için endişelenip hem de bunları yapamam."

Çenesi gerildi. "Tamam. Anlıyorum."

Kızın ağzına sert bir öpücük kondurdu. "Bu binayı terk etme. Söz veriyor musun?"

"Ben aptal değilim, Daniel."

Kaşlarını çattı. "Kaçamak yok, Alex. Söz ver bana."

İç çekti. "Söz veriyorum."

Arcadia, Georgia, 2 Şubat Cuma, saat 10:30.

Jared O'Brien'in karısı kraker kutusu büyüklüğünde bir evde yaşıyordu. Üzerinde garson üniforması ve yorgun bir ifadeyle kapıyı açtı. "Annette O'Brien?"

Başını salladı. "Evet, o benim."

Onu gördüğüne şaşırmış görünmüyordu, sadece yorgun gibiydi. "Ben Özel Ajan-" "Siz Simon Vartanian'ın kardeşisiniz," diye araya girdi. "İçeri gelin."

Küçük oturma odasını birkaç adımda geçti, yürürken bir gömlek, bir çift küçük ayakkabı, bir oyuncak kamyon aldı. "Çocuklarınız var," dedi.

"İki. Joey ve Seth. Joey yedi yaşında. Seth Noel'den hemen önce beş yaşına girdi."

Bu da kocası ortadan kaybolduğunda küçük oğluna hamile olduğu anlamına geliyordu. "Beni gördüğünüze şaşırmışa benzemiyorsunuz, Bayan O'Brien."

"Gelmeyeceğim. Aslında beş yıldan fazladır gelmeni bekliyordum." Gözleri endişeyle gölgelendi. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Ama çocuklarım için koruma almam gerekiyor. Şimdiye kadar bir şey söylemememin tek nedeni onlar."

"Kimden korunuyorsunuz Bayan O'Brien?"

Gözünü kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. "Biliyorsun, yoksa burada olmazdın." "Yeterince adil. Peki Jared ve diğerlerinin ne yaptığını ne zaman öğrendin?"

bitti mi?"

"Ortadan kaybolduktan sonra. Başka bir kadınla kaçtığını düşündüm. Seth'e hamileydim ve onun için fazla şişmandım. Geri döneceğini düşündüm."

Daniel Jared'e öfke duyuyor ve Annette'e acıyordu. Alex hamile olsaydı bile onun için hâlâ dünyanın en güzel kadını olurdu. "Ama geri gelmedi."

"Hayır, birkaç hafta sonra banka hesabımız boşaldı ve aç kaldık."

"Peki ya Jared'in annesi?"

Başını yorgunca salladı. "Mack'le birlikte ülke dışındaydı. Roma, sanırım."

"Yemek için paranız yoktu ve annesi Roma'da mıydı? Anlamıyorum."

"Jared annesinin, babasının fabrikasını ne kadar berbat ettiğini bilmesini asla istemedi. Annesi belli bir yaşam standardına alışkındı ve o da buna sahip olduğundan emin oldu. Görünüşte biz de öyleydik. Büyük bir evde yaşıyorduk, lüks arabalarımız vardı. Ama ne bankada kredimiz ne de nakit paramız vardı. Jared mali durumu sıkı tutardı. Kumar oynardı."

"Ve içti."

"Evet. Geri gelmeyince para sakladığı her yeri aramaya başladım." Derin bir nefes aldı. "Ve işte o zaman günlüklerini buldum. Jared çocukluğundan beri düzenli olarak bir günlük tutuyormuş."

Daniel sevinçle havayı yumruklamamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Neredeler?"

"Senin için getireyim." Şömineye gitti ve içerideki bir tuğlayı yerinden oynattı.

Daniel, "Günlük saklamak için riskli bir yer," diye yorum yaptı.

"Jared onları Vette'inin yedek parçalarıyla birlikte garaja sakladı. Oğullarım ve ben her şeyimizi kaybettikten sonra buraya taşındık. Seth'in kötü alerjileri var, bu yüzden şömineyi hiç kullanmıyoruz. Yeterince güvenli." Konuşurken tuğlayla uğraşıyordu ve sonunda tuğlayı çekip çıkardı. Sonra oturdu, solgun, ağzı açık ve bakıyordu. "Bu mümkün değil."

Daniel tüm neşesinin uçup gittiğini hissetti. Şömineye doğru yürüdü ve boş deliğe baktı ve birden bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladı.

"Hadi oturalım." Oturduklarında öne doğru eğildi ve Annette histerinin eşiğinde görüldüğü için ifadesini sakın tuttu. "Mack buraya ziyarete geldi mi?"

Kadının ona bakışı gerçek bir şoktu. "Hayır. O hapiste."

"Artık değil," dedi ve kadının rengi daha da soldu. "Bir ay önce şartlı tahliye edildi."

"Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum."

"Kaybolan başka bir şey fark ettiniz mi?"

"Evet. Yatak odamdaki kavanozda sakladığım bahşış param yaklaşık bir ay önce kayboldu. Aldığı için Joey'i suçladım." Titreyen eliyle ağzını kapattı. "Sonra iki hafta önce yine oldu - bahşışlerim ve çocukların öğle yemekleri için pişirdiğim kurabiyeler. Joey'i tokatladım ve ona yalancı dedim." Gözleri yaşlarla doldu. "Babası gibi."

"Bununla daha sonra ilgilenebiliriz," dedi Daniel nazıkçe. "şimdilik bana günlüklerden ne hatırladığını söyleyebilir misin?"

Gözleri panikten cam gibi olmuştu. "Mack buradaydı. Çocuklarım okulda. Mack etraftaysa güvende değiller."

Daniel, çocukları için paniğe kapılmışken ondan yardımcı olmasını bekleyemeyeceğini biliyordu. Arcadia'daki şerif Corchran'ı aradı ve çocukları okuldan almasını istedi, sonra gözle görülür bir şekilde kontrolünü kaybetmeye çalışan Annette'e döndü. "Corchran ışıklarını ve sirenini çalıştırmalarına izin vereceğini söyledi. Çok eğlenecekler. Merak etmeyin."

"Teşekkür ederim." Gözlerini kapattı, hâlâ çok solgundu. "Mack hapisten çıktı, günlükler gitti ve Alicia Tremaine gibi dört kadın öldürüldü."

Daniel *beş kadın* diye düşündü. Annette O'Brien sabah haberlerini kaçırmış olmalıydı.

Ona baktı, gözleri keskin ve ıssızdı. "Mack o kadınları öldürdü."

"Onu tanıyordunuz. Bunu yapmış olabilir mi? Yapar ?"

"Yapardı ve yapabilirdi," diye fısıldadı. "Aman Tanrım. Fırsatım varken onları yok etmeliydim."

"Günlükler mi?" Daniel sordu ve o da başını salladı. "Lütfen Bayan O'Brien, bana günlüklerden neler hatırladığınızı anlatabilir misiniz?"

"Bir kulüpleri vardı. Kardeşin Simon başkandı. Jared gerçek isimlerden hiç bahsetmedi. Takma isimler kullanırlardı." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Onlar aptal çocuklardı."

Daniel sert bir sesle, "Birkaç kadına tecavüz eden kişi," dedi.

Adamın ne demek istediğini anlaşılnca kaşlarını çattı. "Yaptıkları şeyi hiçbir şekilde mazur görmüyorum Ajan Vartanian," dedi sessizce. "şu konuda hata yapmayın

Bu. Bu bir çocuk şakası değildi. Yaptıkları müstehcen ve şeytaniydi."

"Özür dilerim, yanlış anlamışım. Lütfen devam edin."

"Oyun başladığında on beş ya da on altı yaşlarında çocuklardı. Bu oyunu uydurdular, kuralları, gizli bir kodu, anahtarları vardı. Çok *aptalcaydı*." Yutkundu. "Ve çok korkunçtu."

"Peki Jared isimlerden bahsetmediyse, Simon'ın başkan olduğunu nereden biliyordunuz?"

"Ona Kaptan Ahab diyorlardı. Dutton'da takma bacağı olduğunu bildiğim tek kişi Simon'dı, ben de ikisini bir araya getirdim. Jared günlüğüne kimsenin ona yüzüne karşı Ahab demediğini, sadece Kaptan dediğini yazmış. Hepsi ondan korkuyordu."

"İyi bir nedenle," diye mırıldandı Daniel. "Jared başka hangi takma adlardan bahsetti?"

"Bluto ve Igor. Jared her zaman birlikte takıldıklarını yazmıştı ve bir keresinde dili sürçmüş ve Bluto'nun babasının Belediye Başkanı McCheese olduğu hakkında bir şeyler yazmıştı. Garth Davis'in babası o zamanlar belediye başkanıydı. Igor'un Rhett Porter olduğunu tahmin ettim."

Daniel, "Jared öldükten sonra Garth'ın amcası değirmeni satın aldı," deyince kadının gözleri parladı.

"Evet, üç kuruşa. Elimizde hiçbir şey kalmadı. Ama buraya bunun için gelmediniz. Diğerleri . . . Sweetpea vardı. Onun Randy Mansfield mı yoksa Woolf kardeşlerden biri mi olduğundan hiç emin olamadım. Jared ona Sweetpea demelerinin komik olduğunu düşünüyordu çünkü çocuk bundan hoşlanmamıştı. Bu onun erkekliğine karşı bir aşağılamaydı. Onu bu şekilde katılmaya ikna etmişler." Dudakları büküldü. " 'Bu kızlarla seks yap. Erkek olduğunu kanıtla'. Bu beni *hasta* etti."

"Bana dört lakap takmışsın," dedi Daniel. "Jared'in takma adı neydi?"

Gözlerini kaçırdı, ama gözlerindeki acı ve utancı görmeden önce değil. "Don Juan, kısaca DJ. Grubun kadınlarla ilgilenen adamıydı. Jared kızların çoğunu ayartırdı."

"Peki ya diğer ikisi?"

"Po'boy ve Harvard. Po'boy oldu Wade Crighton. Of o Tamamen eminim."

"Neden?"

"Oğlanlar, kabul törenlerinin bir parçası olarak gruba bir kız teslim etmek zorundaydı. Wade'i içeri alıp almama konusunda ikiye bölünmüşlerdi. O fakir bir çocuktı. Babası değirmende çalışıyordu." İfadesi acımasızlaştı. "Ama Wade'in mal varlığı vardı. Üç kız kardeşi vardı."

Daniel'in midesi guruldadı. "Aman Tanrım."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Kulüp, 'Po'boy' gerçek kız kardeşini getirmeyi reddettiği için kızgındı ama teselli ödülü ikizler oldu."

Panikle boğazına safra kaçtı. "Wade iki kızını da mı getirdi?"

"Hayır. Kızdılar çünkü 'ikiz yapmak' için çok heyecanlanmışlardı ve Po'boy sadece birini getirdi. Onlara diğerinin hasta olduğunu ve evden çıkamadığını söylemiş."

"Yani Alicia'ya tecavüz ettiler."

"Evet." Annette'in gözleri doldu. "Diğerlerine yaptıkları gibi. Okuduklarıma inanamıyordum. Bu adamla evlenmiştim. Ondan çocuklarım olmuştu." Sesi kesildi.

"Bayan O'Brien," dedi Daniel usulca. "Kızlara ne yaptılar?"

Parmak uçlarıyla gözlerini sildi. "Onlara tecavüz ilacı verip bir eve götürüyorlardı. Jared kimin olduğunu hiç söylemedi. Onlar ..." Acı içinde başını kaldırdı. "Lütfen, o kısmı anlattırmayın bana. Düşünmesi bile midemi bulandırıyor."

Onun tarifine ihtiyacı yoktu. Fotoğrafları müstehcen ayrıntılarıyla görmüştü. "Tamam."

"Teşekkür ederim. İş bittiğinde kızları arabalarına bindirir, kıyafetlerine viski döker ve boş bir şişeyle bırakırlardı. Hatırlarlarsa diye kızlara göstermek için fotoğraf çekiyorlardı. Kızların konuşmaması için rızaları varmış gibi gösteriyorlardı."

Daniel kaşlarını çattı. Gördüğü resimlerin hiçbirisi erkeklerden herhangi birini suçlamıyordu ve hiçbirisi en azından rızaya dayalı görünmüyordu. "Kızlardan herhangi biri hatırlıyor muydu?"

Başını salladı. "Sheila. Ve şimdi o öldü. Onu aklımdan çıkaramıyorum."

Daniel da yapamadı. "Devam et," dedi Daniel ve Alicia kendini daha da dikleştirdi. "O gece, işleri bittiğinde Alicia'yı ormanda bıraktılar. . . bitirdiler. Alicia'dan önceki aylarda Jared, uyanık olsalardı nasıl hissedeceklerini merak ettiğini yazmıştı." Annette'in gözleri periliydi. "Onların çılgınlıklarını duymak istiyordu. Böylece o gece geri döndü. O zamana kadar bekledi."

Alicia uyanıyordu, ona tekrar saldırdı ve çığlık atmaya başladı. Ama Crichton'ların evinden çok uzakta değillerdi ve Jared birdenbire Alicia'nın çığlık atmasını istemediğini fark etti."

"Bu yüzden sessiz olması için onu boğdu."

"Ve sonra onun öldüğünü fark edince panikledi. Kaçtı ve onu orada, ormanda ölü ve çıplak bıraktı. Tüm bunları onu öldürdükten sonra geri döndüğünde yazdı. Neşeliydi. Ertesi gün Alicia'nın cesedini hendekte buldular ve Jared de herkes gibi şaşkıındı. Komik olduğunu düşündü. Kulüpteki diğerleri tamamen çılgına dönmüştü ve sadece kendisi onu öldürdüğünü biliyordu ve o serseri tutuklandığı için bu da yanına kalacaktı."

Ve Gary Fulmore işlemediği bir suç yüzünden on üç yılını hapiste geçirmişti. "Peki ya yedinci adam? Harvard mı?"

"Yine, her zaman onun Woolf kardeşlerden biri olduğunu düşünmüşümdür. Özellikle de Jim. Her zaman ukalanın tekiydi." Ağzının bir tarafı üzüntüyle kalktı. "Senden sonra tabii. En iyi notları sen alırdın."

Daniel kaşlarını çatı. "O zamanlar seni tanıyor muydum?"

"Hayır. Ama herkes sizi Bay Grant'ten duymuş." Eski

İngilizce öğretmeni. "Benden bahsetti mi?"

"En sevdiklerinden bahsetti. Bir şiir ezberlediğini ve ödöl kazandığını söyledi."

" 'Ölüm gurur duymasın,' diye mırıldandı Daniel. "Günlükleri bulduktan sonra ne oldu?"

"Jared'in öylece kaçmadığını biliyordum. Onu ortadan kaldırdıklarını biliyordum. Son birkaç pasajda Jared korktuğunu söylüyordu. Sarhoş olduğunda konuşuyordu ve yaptıkları hakkında konuşmamak gittikçe zorlaşıyordu."

"Vicdan azabı mı çekiyordu?" Daniel şaşırarak sordu.

"Hayır. Pişmanlık Jared'in sözlüğünde yoktu. İşi batıyordu. İki aile servetini kumarda kaybetmişti, benimkini ve onunkini. Alicia'ya ne yaptığını herkese anlatabilmeyi diliyordu. Şaşırırlardı. Ama anlatırsa diğerleri onu öldürürdü."

"Demek övünmek istedi." Daniel başını salladı.

"O bir pislikti. Öldüğünde bir yanımda rahatladı ama bir yanımda da dehşete kapıldı. Ya diğerleri öğrenirse diye düşündüm. Beni de öldürürlerdi, Joey'i de. Hamileydim ve gidecek bir yerim yoktu. I

Korku içinde bekledim, gece birinin evime gelip beni öldüreceğini düşündüm.

"Aradan birkaç hafta geçti. Değirmen battı ve Jared'in annesi iflas etmek zorunda kaldı. Ana caddede başım öne eğik yürüyordum. Eminim çoğu insan iflastan utandığını düşünüyordu ama ben dehşete düşmüştüm. *Tanıdığım* bazı erkeklerin *böyle şeyler* yaptığını biliyordum. Er ya da geç bunu gözlerimde göreceklerini biliyordum. Bu yüzden elimizde ne kaldıysa sattım ve buraya taşındım. Bir iş buldum ve iki yakamı bir araya getirdim."

"Ve günlükleri sakladınız."

"Sigorta. Beni rahatsız ederlerse onları koz olarak kullanabileceğimi düşündüm."

"Peki ya Jared'in annesi?"

"Lila bankadan kredi almaya çalıştı. Bankaya gitti ve yalvardı." Çenesi gerildi. "Dizlerinin üzerinde. Rob Davis'e dizlerinin üzerinde yalvardı ve o da onu geri çevirdi."

"Bu kayınvalideniz için aşağılayıcı bir durum olmalı."

"Hiçbir fikrin yok," dedi acı acı. "Veznedarlardan biri herkese Lila'yı Davis'in önünde diz çökmüş gördüğünü söyledi." Annette'in yanaklarına sıcak bir kızarıklık yayıldı. "Delia'nın anlatış şekli Lila'nın sapıkça bir şey yaptığını düşündürdü. Bunu düşünmek bile Lila, Rob Davis'e yapmayı düşünmek bir yana, böyle bir hareketin varlığından bile haberdar değildi."

Daniel içi gerilmiş olsa da yüzünü nötr tuttu. "Delia mı?" "Evet," dedi Annette küçümseyerek. "Delia Anderson, o sürtük.

Herkes Rob Davis ile ilişkisi olduğunu biliyordu. Muhtemelen hâlâ da öyle. Ve Lila hakkında o yalanı yaymaya cüret etti. Lila'nın kötü bir kalbi vardı ve ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti. O da her şeyini satmak zorunda kaldı. Mack'i Bryson Akademisi'nden çıkarmak zorunda kaldı ve Mack çok öfkeliydi. Vahşiydi. Jared'in ne yaptığını öğrenmeden önce bile beni korkutuyordu."

Şimdi hem Sean hem de Delia'nın cinayetleri anlam kazanmıştı. "Mack saldırgan mıydı?"

"Oh, evet. Mack iflastan önce bile sürekli kavgaya karışırdı. Başı hiç belaya girmezdi. Bir şekilde tüm suçlamalar ortadan kalkardı. Hiç kalmadığını öğrenene kadar O'Brien'in parası olduğunu sanıyordum. Günlükleri bulduğumda anladım. Diğerleri Jared'i destekliyor, ona geçinmesine yetecek kadar para veriyor, IRS ve alacaklılarından bir adım önde olmasını sağlıyorlardı. Mack'in de önünü açmış olmalılar."

"Bu mantıklı. Ben de aynı sonuca varırdım."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Teşekkür ederim. Çoğu zaman birine anlatmayı düşündüğümde, deli olduğumu düşüneceklerini sanıyordum. Belki de her şeyi uydurduğumu. Ve sonra ..."

"Peki sonra?"

"Sonra günlüklerin hâlâ orada olduğunu kendime kanıtlamak için tuğlayı çekip çıkarırdım. Ve deli olmadığımı anlardım."

"Tuğlayı en son ne zaman çıkardın?"

"Kardeşinizin mezarını kazdıkları ve orada gömülü başka birini buldukları gün, 'Şimdi anlatmalıyım' diye düşündüm. Birileri bana inanacak.' "

"Neden ?" diye sordu nazikçe.

"Çünkü ben bir korkağım. Sizlerden birinin her şeyi anlamasını umuyordum. Gelip bana söyleteceğinizi ve böylece kendime başka seçeneğim olmadığını söyleyebileceğimi. Ve söylemediğim için, bütün o kızlar öldü." Başını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin olduğunu sanmıyorum."

Şaşıracaksın. "Bana şimdi söylüyorsun. Önemli da bu." Gözlerini , gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü ve onları sildi.

"Tanıklık edeceğim."

"Teşekkür . Bayan O'Brien, herhangi bir anahtar biliyor musunuz?"

"Evet. Simon tüm saldırıların fotoğraflarını çekti. Biri söylerse, hepsi düşerdi ve resimler herkesin 'dürüst' olmasını sağlardı. Simon resimleri sigorta olarak sakladı. Tecavüzlerin hiçbirini o yapmadı, sadece fotoğraflarını çekti."

"Peki anahtarlar ne olacak?"

"Simon resimleri bankadaki bir kasada saklıyordu. İki anahtar gerektiren özel bir kutuydu. Simon'da bir tane vardı ve diğer herkeste diğerinin kopyası vardı. Bu şekilde güç dengeleniyordu. Simon ilk öldüğünde Jared her şeyin ortaya çıkacağından korktu ama zaman geçti ve anahtar bulunamadı. Neden, şimdi sende mi?"

Sorunun geçmesine izin verdi ve kendi sorusunu sordu. "Jared'in anahtarını buldun mu?"

"Hayır, ama günlüğünde bir resmi vardı. Bir çizim, sanki izini sürmüş gibi."

"Jared kasanın hangi isim altında kayıtlı olduğunu söyledi mi?" diye sordu ve Jared başını sallayana kadar nefesini tuttu.

"Charles Wayne Bundy. Dehşete düştüğümü hatırlıyorum. Ve bunun, anlatmak zorunda kalırsam diye aklımda tutmam gereken önemli bir ayrıntı olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Bu belki de çocuklarım için koruma sağlayabilirdi. Ama sen zaten bana bunun sözünü vermiştin, işte buradasın."

Charles Manson. John Wayne Gacy. Ve Ted Bundy. Hepsi uyuyordu. Simon gençliğinde seri katillere hayranlık duymuş, onların sanat eserlerini kopyalamıştı. Yıllar önce yatağının altına sakladığı sanat eserini bulan Susannah olmuştu. *Bu altın değerindeydi.* Simon tecavüzcülerin itaat etmelerini sağlamak için suçlayıcı fotoğraflarını çektiyse, Daniel o kutunun içindekileri ele geçirdiğinde ihtiyacı olan tüm kanıta sahip olacaktı.

"Mack'in nerede saklanabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bilseydim sana söylerdim. Eski evinde olmadığını biliyorum. O hapisteyken yıkıldı."

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Biri içeri girmiş ve her şeyi . Duvarları, yerleri.

Geriye kalanlar kurtarılmaya değmezdi."

Daniel Alex'in bungalovunu düşündü. "Anahtarı arıyorlardı." "Muhtemelen.

Rob Davis bundan yararlandı. Ev gittikten sonra

Araziyi çok ucuza alıp değirmen için bir depo yaparlar. Mack'in orada saklandığını göremiyorum. Her gün kullanılıyor."

Yine de kontrol edecekti. Mack O'Brien'i tekrar öldürmeden önce bulmaları gerekiyordu. Simon'ın kulübünün son üyesinin kimliğini tespit etmesine bir arama emri kalmıştı. *Charles Wayne Bundy'nin kasası bekliyor.*

"Teşekkür ederim, Bayan O'Brien. Tahmin ettiğinizden daha çok yardımcı oldunuz. Gidip çocuklarınızı alalım ve sizi güvenli bir yere götürelim. Eşyalarınız için birini gönderebiliriz."

Annette başını salladı ve arkasına bakmadan onu kapıdan dışarı kadar takip etti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Arcadia, Georgia, 2 Şubat Cuma, 11:35

Uyuyor," dedi Luke Chase'in ofisindeki hoparlörden.

Daniel Şerif Corchran'ın ofisinde telefonda Annette O'Brien'in hikâyesini anlatırken bir yandan da bir ajanın onu ve iki oğlunu güvenli bir eve götürmesini bekliyordu. "Şimdi tek yapmamız gereken onu bulmak."

Chase, "APB'yi revize ettik," dedi. "Şartlı tahliye dosyası elimizde. İçeri girdiğinde olduğundan çok daha iri yarı."

"Genelde öyledir," dedi Daniel suratsızca. "Saçını da değiştirmiş olabilir. Corchran'ın ofisine giderken Bayan O'Brien aldığı bir kutu sarı saç boyasının kayıp olduğunu hatırladı."

"Tekrar güncelleyeceğim," dedi Luke. "Bir şey daha var: Jack O'Brien hapisteyken sık sık yol kenarı temizleme işlerine verilirdi. Cesetleri bıraktığı bölgelerin her birine atanan ekiplerde yer almış."

"Değirmen arazisini, özellikle de O'Brien'ların evinin olduğu yere inşa edilen yeni depoyu aramamız gerekiyor."

Chase, "Bir ekip gönderdim bile," dedi. "Haşere müfettişi olarak içeri girecekler, böylece alarmı çok erken yükseltmeyeceğiz. Kasa için arama emri çıkarmaya ne dersiniz?"

"Chloe çalışıyor. İşimiz biter bitmez Dutton'a gideceğim, böylece yargıçtan imzayı alır almaz hemen bankaya gidebileceğim. Peki ya Hatton?"

Chase, "Hâlâ ameliyatta," dedi. "Crighton avukat tuttu. Bizimle konuşmayacak."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Daniel. "Onu Kathy Tremaine için yakalamayı çok isterdim."

"Bunca zaman sonra ..." Luke omuz silkerek konuştu. "Bunun olacağını sanmıyorum."

"Biliyorum ama en azından Alex bu konuyu kapatabilir. Onu görmek istedi mi?"

"Hayır," dedi Chase. "Ondan hiç bahsetmedi. Hatton için volta ama Crighton hakkında tek kelime bile etmedi."

Daniel iç çekti. "Hazır olduğunda . Ben Dutton'a gidiyorum. Kutuya girer girmez arayacağım. Dua edin."

Atlanta, 2 Şubat Cuma, 12:30.

Alex ayağa kalktı ve dış ofisin kısa boyunda volta attı. "Aramaları gerekirdi."

"Ameliyat biraz zaman alır," dedi Leigh sakince. "Hatton çıktığında arayacaklar."

Leigh'in yüzü sakindi ama gözleri korkmuştu. Nedense bu Alex'in kendini biraz daha az yalnız hissetmesine neden oldu. Tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki cep telefonunun sesi duyuldu. Cincinnati alan koduydu ama numarayı tanımıyordu. "Alo?"

"Bayan Alex Fallon?"

"Evet," dedi temkinli bir şekilde. "?"

"Benim adım Memur Morse. Cincinnati polisindenim." "Sorun nedir?"

"Dün gece dairenize zorla girilmiş. Apartman yöneticiniz bu sabah postalarınızı getirmeye geldiğinde kapının açık olduğunu fark etti."

"Hayır, dün arkadaşımı arayıp postalarımı kontrol etmesini istedim. Kapıyı kapatmayı unutmuş olmalı."

"Daireniz yağmalanmış, Bayan Fallon. Yastıklar ve şilteler kesilmiş, kilerinizdeki eşyalar yere atılmış ve-"

Alex'in kalbi *yağmalandığında* hızla çarpmaya başlamıştı. "Ve giysilerim kesildi."

Tereddütlü bir duraklama oldu. "Nereden biliyorsun?"

Wade, Bailey'e yazdığı mektupta *kimseye güvenme* demişti. "Memur bey, bana rozet numaranızı ve sizi kontrol ettikten sonra arayabileceğim bir telefon numarası verebilir misiniz?"

"Sorun değil." Adam ona bilgileri verdi ve kadın da onu geri arayacağına söz verdi.

"Leigh, lütfen bu memurun kimliğini kontrol eder misin? Evimin dağıtıldığını söylüyor."

"Aman Tanrım." Leigh gözlerini kocaman açarak bilgiyi aldı. "Hemen şimdi yapacağım."

"Teşekkürler. Onu geri aramadan önce birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Alex hastaneyi aradı ve Letta'nın cevap verdiğini duyunca rahatladı. Ona dikkatli olmasını söyledi ve aynı mesajı vardiyada olan Richard'a da iletmesini istedi.

Leigh telefonunu kapatıyordu. "Cincinnati polisi yasal, Alex." "Güzel." Morse'u geri aradı. "Beklediğiniz için teşekkürler."

"Kontrol etmekle ihtiyatlı davrandınız. Evinize kimin girmiş olabileceğini biliyor musunuz?"

"Evet, sayılır. Muhtemelen buradaki kiralık evimi yağmalayanlarla aynı kişiler. Sizi Ajan Daniel Vartanian'a yönlendirebilir miyim? O size hangi bilgiyi vereceğini bilir."

"Onu arayacağım. Ne biliyor musun?"

"Evet, çünkü ilk ben buldum. Eski kocamın evindeydi. Eğer bunu yapan kişi bunu fark ederse, bir sonraki adımda oraya gidebilir."

"Bana adresini verin. İyi olduklarından emin olmak için birini göndereceğiz."

Alex duyulanmış ve şaşırmış bir halde, "Teşekkür ," dedi.

"Haberleri izliyorduk, Bayan Fallon. Görünüşe göre Ajan Vartanian'ın elleri dolu."

Alex bir nefes verdi. ". "

Dutton, 2 Şubat Cuma, 12:30.

Daniel elindeki ağır şiir kitabına baktı. Arcadia şerifinin ofisinden çıkarken bir kitapçıya uğramıştı. Chloe Hathaway hâlâ onun tutuklama emri üzerinde çalışıyordu, bu yüzden biraz vakti vardı. Şimdi Dutton berber dükkânının önündeki bankın karşısına park etmişti. Berberin bankında oturup keskin gözlerle onu izleyen eski İngilizce öğretmeni Bay Grant ile konuşmak istiyordu.

Daniel arabasından indi. "Bay Grant," diye .

"Daniel Vartanian," diye Grant diğer adamlar bakarken.

Daniel Grant'e yanına gelmesini işaret etti ve Grant Daniel'in arabasına doğru ilerlerken bekledi. Grant ona ulaştığında, "Senin için bir şeyim var," dedi. Adama şiir koleksiyonunu uzattı. "Bir süredir

İngilizce dersini düşünüyorum," dedi normal bir sesle, sonra fısıldadı, "Seninle konuşmam gerek, ama tedbirli olmam lazım."

Grant saygılı bir hareketle cildi düzeltti. "Bu çok güzel bir kitap," dedi ve sonra fısıldadı. "Bana gelmeni bekliyordum. Ne bilmek istiyorsun?"

Daniel gözlerini kırıştırdı. "Ne biliyorsun ki?"

"Muhtemelen bu kitabı dolduracak kadar çok şey var, ancak bunların çoğu konuyla ilgili değil. Sorularınızı sorun. Eğer yanıtlayabilirsem, yanıtlarım." Kitabı açtı ve Daniel'in en sevdiği John Donne şiirini bulana kadar sayfaları karıştırdı. "Devam et. Dinliyorum."

"Mack O'Brien hakkında bilgi almam gerek." "Kıvrak zekalı, ama öfkeli."

"Kime sinirlendi?"

"Neredeyse herkes, özellikle de her şeylerini kaybettikten sonra. Bryson'dayken kendini gerçek bir kadın erkeği olarak görüyordu. Tıpkı ağabeyi gibi." Grant sanki şiiri düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Mack kötü biriydi. Okul malına zarar verir, o Corvette'ini çok başarılı bir NASCAR yarışçısıymış gibi kullanır, büyük kavgalara karışırdı."

"Onun bir kadın erkeği olduğunu söylemiştin."

"Hayır, kendini bir kadın erkeği olarak gördüğünü söyledim. Bu farklı bir şey." Grant başka bir şiire gelene kadar sayfaları çevirdi. "Mack okul değiştirdikten sonra bazı kız öğrencilerin konuşmalarına kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum. Benim kâğıtlara not vermekle meşgul olduğumu düşünerek gevezelik ediyorlardı. Mack'in baloya gelmeyi beklemesine gülüyorlardı - artık o okula gitmiyordu ve onu küçümsüyorlardı. Sadece arabası yüzünden katlanılabilir olduğunu söylediler. O olmadan, ona zaman ayırmak istemiyorlardı. Ağabeyi kadar yakışıklı değildi. Mack'in korkunç sivilceleri vardı ve bu onu çukurlaştırıyordu. Kızlar ona oldukça kötü davranıyordu."

"Hangi kızlar, Bay Grant?"

"Ölü olanlar. Hatırladığım kadarıyla Janet en kötüsüydü. Gemma sarhoş olduğunu ve Vette'sinde 'onu becerdiğini' söyleyerek güldü. Sarhoş olması gerektiğini söylemişti."

"Ya Claudia?"

"Claudia genellikle diğerleriyle birlikte giderdi. Kate Davis genellikle onlara durmalarını söyleyen kişiydi."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Grant başka bir bölüme geçmeden önce kitabı incelemiş gibi yaptı. "Çünkü Mack özel bir şey değildi. Birçok çocuğa karşı acımasızlardı. Sen onun adını anmasaydın aklıma bile gelmezdi. Ayrıca, o hapiste."

"Hayır, değil," dedi Daniel sessizce. "Artık değil."

Yaşlı adamın sırtı gerildi, sonra rahatladı. "Bildiğim iyi oldu."

"Peki ya Lisa Woolf?"

Grant kaşlarını çatı. "Mack'in üçüncü sınıfa geçmeden önce iki hafta okula gitmediğini hatırlıyorum. Nesi olduğunu sorduğumda kızlar kıkırdadı. Bir köpek tarafından ısırıldığını söylediler. Mack'in bir kavgadan sonra iyileşmek için evde olduğunu öğrendim. Görünüşe göre Lisa'ya asılmaya çalışmış ve kardeşleri onu fena benzetmiş. Çok utanmış. Geri döndüğünde koridorda yürüyordu ve çocuklar arkasından uluyordu, sanki aya karşı uluyan kurtlar gibiydiler. Dönüp ters ters bakardı ama kimin dalga geçtiğini asla bilemezdi."

Daniel'in cep telefonu cebinde çaldı. Arayan SA Chloe Hathaway'di. "Affedersiniz." Hafifçe döndü. "Vartanian."

"Ben Chloe. Charles Wayne Bundy adına bir kiralık kasa için arama emrinin gururlu sahibisiniz. Umarım aradığınız şey budur."

"Ben de. Teşekkürler." Telefonunu kapattı. "Gitmem gerekiyor."

Grant kitabı kapattı ve uzattı. "Seninle anılarımızı tazelemekten büyük keyif aldım, Daniel Vartanian. Eski bir öğrencimin iyi yerlere geldiğini görmek güzel."

Daniel kitabı hafifçe geri itti. "Kitap sizde kalsın Bay Grant. Onu sizin için aldım."

Grant kitabı göğsüne bastırdı. "Teşekkür , Daniel. Kendine iyi bak."

Daniel yaşlı adamın ayaklarını sürüyerek caddenin karşısına geçmesini izledi ve ihtiyatlı davrandığını umdu. Bir avuç şımarık, inatçı gencin günahlarının bedelini çok fazla masum insan ödemişti. Bazıları zengin, bazıları fakirdi ama hepsi ahlakı, insanlığı açıkça hiçe sayıyordu. Kanun. Geleneklere göre, adamlar saat beşte berber tezgahını gece için boşaltırlardı. Grant'in evine birinin göz kulak olduğundan emin olacaktı. Ellerinde daha fazla kanla yaşamak istemiyordu.

Cep telefonu tekrar çaldığında kaldırımından uzaklaşmıştı. Bu kez arayan ofisti ve hemen aklına Hatton geldi. Daniel son kez aradığında ameliyattaydı. "Vartanian."

"Daniel, ben Alex. Dün biri Cincinnati'deki dairemi dağıtmış."

"Cehennem." Bir nefes verdi. "Anahtarı arıyorlardı." "Mektubun orada olduğunu nereden biliyorlardı?"

"Bailey'nin arkadaşı da onlara söylemiş olabilir mi?"

"Chase'e kontrol ettirdim. Kimse onu ziyaret etmedi ve kimse onu aramadı."

"İsteseydi bunu iletebileceği pek çok yol var.

için."

"Biliyorum, ama Daniel, düşünüyordum da... Diğer tek kişi Bailey olduğunu biliyordum."

Zor bir ihtimaldi ama kadının sesindeki umudu duydu ve bunu geri çevirmeye dayanamadı. "Onu her kim kaçırdıysa sonunda konuşturduğunu düşünüyorsun."

"Hâlâ hayatta olabileceğini *düşünüyorum*."

İç çekti. Haklı olabilir. "Eğer yaşıyorsa-"

"Eğer yaşıyorsa, o adamlardan biri nerede olduğunu biliyor demektir. Davis ya da Mansfield. Daniel, lütfen onları buraya getir ve *söylet*."

"Bu kadar zahmete girmişlerse, öylece söylemeleri pek olası değil," dedi Daniel, patronluk taslıyormuş gibi görünmeden yatıştırmaya çalışarak. "Sinirlenip ona gitmeleri daha muhtemel. Eğer Davis ya da Mansfield ise, onları gözetim altında tutuyoruz. Zor olduğunu biliyorum ama sabırlı olmak için en kritik zaman bu."

"Deniyorum."

"Biliyorum, tatlım." Arabasını bankanın karşısındaki kaldırım boyunca uzanan ücretli bir yere çekti. "Başka bir şey var mı? Rob Davis'ten o kutuyu bana vermesini istemek için bankaya gidiyorum, yani Davis ve Mansfield izliyorsa, bir işaret fişegi patlatmak üzereyim."

"Şey, küçük bir şey var. Veterinerin ofisinden aradılar. Riley gidebilir."

Daniel onun zamanlamasına şaşırarak başını salladı. "Onu şu anda yakalayamam."

"Biliyorum ama acaba Hope ve Meredith'i izleyen ajan Riley'yi güvenli eve götürebilir mi? Hope üzgün köpeği sorup duruyor."

Bu onu gülümsetti. "Tabii. Seni sonra ararım. Sen burada kal."

"Öyleyim." Sesi de bundan pek memnun değil gibiydi. "Dikkatli ol."

"Ben Alex'im. Alex . . ." Tereddüt etti, söylemek istediği kelimelerden biraz korkuyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti. Sonunda kelimeleri kendine saklamaya karar verdi.

Kendini biraz daha uzun süre. "Meredith'e söyle Riley'yi kuru mamasından başka bir şeyle beslemesin. Güven bana."

"Biliyorum," dedi ve Riley'den bahsetmediğini anladı. "Müsait olduğunda ara."

"Yapacağım. Bu iş yakında bitecek." Kendini bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hisseden Daniel caddeyi geçerek bankaya gitti. O kiralık kasayı ister istemez herkes öğrenecek ve dışarıda her ne bok varsa ortalığa saçılacaktı. *Küçük kasabaları sevmelisin.* Hayır, sevmiyordu.

2 Şubat Cuma, 12:45.

Vartanian ana caddede ilerleyip menzil dışına çıkarken Mack sinirlenerek kulaklığını kulağından çekti. *Kendini kadın düşkününü sanıyormuş, hadi oradan.* Bay Grant'ten nefret ederdi, şişko, kibirli, yaşlı herif. Diğerlerinin işini bitirdiğinde Grant için geri gelecek ve adam Daniel Vartanian'la konuştuğuna pişman olacaktı.

Daniel onu biliyordu. Kendisi sadece elli adım ötede otururken adamın muhtemelen onu aramak için kırsal bölgeyi taradığını bilmek Mack'e keyif veriyordu.

Ama memnuniyeti kısa sürdü. *Vartanian yalnız gelmişti.*

Vartanyan'ın yalnız geleceğini hiç düşünmemişti. Sadece Alex Fallon'un son beş gündür olduğu gibi ona kalıcı olarak bağlı olacağını düşünmüştü. Sonunda onlar için hazırды ve Vartanyan yalnız gelmişti. Alex Fallon'un pastasının üzerindeki krema olmasını istiyorsa, onu kendisine getirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Aksi takdirde yaptığı darbe fena halde boşa ve bu gerçekten utanç verici olurdu. Darbesinden bahsetmişken grâce, postalanacak davetiyeleri vardı.

Vartanian'ı bankanın yanındaki Ana Cadde'de yürürken gördüğünde minibüsünü çalıştırmıştı. İlginçti. Daniel sonunda bankayı ziyaret ediyordu. Mack, dört ölü kadının ayak parmaklarına bağlı anahtarlar bulmanın adamın bankayı daha erken ziyaret etmesini sağlayacağını düşünmüştü ama sonunda oradaydı.

Mack, Vartanian'ın "Charles Wayne Bundy'nin" kasasında bulacağını bildiği resimleri düşününce gülümsedi. Yakında toplumun temel direkleri aşağılanacak ve en azından hepsi hapse gönderilecekti.

Elbette, önümüzdeki birkaç saat içinde Mack başarılı olursa, hepsi ölmüş olacaktı.

Atlanta, 2 Şubat Cuma, 12:45.

Alex telefonu Daniel'ın masasına kapattı ve omuzlarının çökmesine izin verdi. "Bir sorun mu var?"

Döndüğünde Luke Papadopoulos'un düşünceli bir şekilde onu izlediğini gördü. "İçimde Bailey'nin hâlâ hayatta olduğuna dair bir his var. Çok hayal kırıklığına uğradım."

"Ve birilerinin bir şeyler yapmasını diliyorsunuz."

"Evet. Daniel'ın haklı olduğunu ve endişelenmesi gereken başka insanlar olduğunu biliyorum ama ... Bailey benim. Bu beni mızımız ve bencil hissettiriyor."

"Bencil ya da mızımız değilsin. Gel hadi. Öğle yemeği için mola veriyorum. Genelde evden yemek yerim ama görünüşe göre biri öğle yemeğime el koymuş." Gözlerini Chase'in ofisine doğru dikti. "Bunu ödeyecek."

Alex gülümsemek zorunda kaldı. "Chase tam bir karakter. Leigh kafeteryada Cuma günleri pizza olduğunu söyledi." Ve acıktığını fark etti. O sabah Daniel'ın evinden o kadar aceleyle çıkmıştı ki kahvaltıyı atlamıştı. "Hadi gidelim." Daniel'ın ofisinden çıktıklarında ona baktı. Onun nefes kesici derecede yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Aslında Meredith'in tipiydi. "Eee... kız arkadaşın var mı?"

Gülümsemesi bronz teninde pırıl pırıl parlıyordu. "Neden, Danny'den bıktın mı?"

Daniel'ın yatağındaki o sabahı düşündü ve yanaklarının ısındığını hissetti. "Hayır. Ben Meredith'ten bahsediyorum. Ondan hoşlanacaksın. Eğlenceli biri."

"Balık tutmayı sever mi?"

"Gerçekten söyleyemem, ama sorabilirim ..." Sözcükleri uçup gitti ve Luke ile aynı anda durdular. Tezgâhta durmuş Leigh'le konuşan, tanıdığı bir yüze sahip bir kadındı. Luke'un vücudunun gerilmesinden o da kadını tanımıştı.

Ufak tefekti, düzgün siyah saçları ve hüznü gözleri vardı. Kıyafetleri New York'u çağırıyordu ve vücut dili şu anda durduğu yerden başka bir yerde olmayı tercih ettiğini gösteriyordu.

Alex, "Susannah," diye mırıldandı ve kadın onun gözleriyle buluştu.

"Beni tanıyor musun?" "Ben Alex Fallon."

Susannah başını salladı. "Hakkınızda yazılanları okudum." Luke'a döndü. "Sen de Daniel'in arkadaşıydın. Geçen hafta cenazede tanışmıştık. Ajan Papadopoulos, değil mi?"

"Doğru," dedi Luke. "Neden buradasın Susannah?"

Susannah Vartanian'ın dudakları mizahsızca kıvrıldı. "Tam olarak emin değilim.

Ama sanırım hayatımı geri almak için geldim. Ve belki de kendime olan saygımı."

Dutton, 2 Şubat Cuma, 12:55

Böyle bir cazibeye karşı konulamazdı. Frank Loomis'in polis merkezinin merdivenlerinde durup telefonunu açmasını ve gelen mesajı kontrol etmesini izledi. Loomis gözlerini, ailedeki bir ölüm nedeniyle bugün kapalı olan gazete ofisinin karanlık pencerelerine dikti. Mack gülümsemek zorunda kaldı. Woolflar yas tutuyordu ve bunun sebebi oydu. Bazen bir borcu ödemek uzun zaman alırdı. Yeterli zaman geçtiğinde, faiz çok büyük oluyordu.

Woolf'un kız kardeşini öldürmenin borcunu ödemek için iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyordu. Woolfları bu hafta kullanmıştı ve bu iş bitmeden önce birkaç kez daha kullanacaktı. Ama şimdilik Frank Loomis arabasına biniyor ve doğru yöne gidiyordu.

Mesaj kısa ve özdü: *Anon ipucu aldım. Bailey C'nin nerede olduğunu biliyorum. Nehir kenarındaki eski O'B değirmenine git. BC'yi bul+ *birçok* kişi. Takip edemiyorum, evdeyim. Var seni yenmeden önce 411'i bulmanı istedim. İyi şanslar. İmza, Marianne Woolf.*

Frank yoldaydı. Yakında Vartanian da ona katılacaktı. Mansfield, yıkılacak son sütun olan Harvard ile birlikte çoktan orada olmalıydı. Mack'in onun kim olduğunu anlaması biraz zaman almıştı ve anladığında o bile şaşkına dönmüştü.

Alex Fallon'a gelince, onu dışarı çekmek için birkaç fikri vardı. Alex'in geçen haftaki tüm odak noktası Bailey'i bulmaktı. *Ve Bailey'nin nerede olduğunu biliyorum.* Öğleden sonraki olayların tozu dumanı yatışınca Alex, Bailey'nin yaşadığına inanmak isteyecekti. Delia öldüğüne göre Mack'in artık hendeklere başka ceset bırakma planı yoktu, ta ki Alex'e kadar. Belki de hareketsizlik onu yanlış bir güvenlik hissine sürükleyebilirdi.

Yine de Daniel Vartanian'ın ölümünün yasını tutuyordu ve yas insanlara çok akılsızca şeyler yaptırıyordu. Er ya da geç, gardını düşürecek ve o zaman son kurbanını bulacaktı. Kapalı çevresi.

2 Şubat Cuma, 1325

Mansfield masasının yanında durdu. "Tamam, Harvard, işte ."

Başını kaldırdı, gözleri önce büyüdü, sonra saniyeden kısa bir süre içinde küçüldü. "Neden?"

Mansfield kaşlarını çatı. "Çünkü beni çağırttınız."

"Ben öyle bir şey yapmadım."

Mansfield'in kalbi çarpmaya başladı. "Tek kullanımlık telefonda bir mesaj aldım."

O numara senden başka kimsede yok."

Harvard soğuk bir ifadeyle, "Belli ki başka birinin var," dedi. "Bir bakayım."

Mansfield telefonu uzattı.

" 'En kısa zamanda gel. DVar mallardan haberdar. Bugün taşınıyoruz.' " Yüzü karardı. "Vartanian bilmeseydi birileri biliyor. Takip edildin, seni pislik."

"Hayır, değildim. Bundan eminim. Başlangıçta öyleydim ama kuyruğu kaybettim." Teknik olarak kuyruğu öldürmüştü ama Mansfield işleri kendisi için daha da kötüleştirmeye gerek görmüyordu. "Ne yapacağız?"

Bir an için tehlikeli bir sessizliğe büründü. "Onları tekneye alacağız."

"Tekneye sadece yarım düzine sığdırabiliriz."

Harvard ayağa kalktı, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Benim bilmediğim bir şey söyleyeceksen konuş. Aksi takdirde çeneni kapalı tut. Sen sağlıklı olanları gemiye bindir. Gerisini ben hallederim."

Dutton, 2 Şubat Cuma, 13:30

Daniel yumruğunu direksiyona vurmadan önce Dutton şehir sınırlarının dışına çıkana kadar bekledi. Öfkesini bastırarak cep telefonundan Chase'i aradı. "Kiralık kasa boştu," diye hırladı söze girmeden.

"Şaka yapıyorsun," dedi Chase. "Tamamen boş mu?"

"Tam olarak değil. Küçük bir kağıt parçası vardı. 'Ha ha' dedi. "

"Siktir," diye mırıldandı Chase. "Rob Davis'in elinde ona en son kimin dokunduğuna dair bir kayıt var mıydı?"

"Kimliğinde Charles Wayne Bundy yazan biri. Kutuya en son Simon ilk kez öldükten altı ay sonra biri girmiş. Simon olduğundan gerçekten şüpheliyim. Halkın içinde böyle görünmeye cesaret edemezdi ve Davis onun gerçekten hayatta olduğunu bilseydi, bu uzun süre gizli kalmazdı."

"Ama Jared'in günlüğünde ana anahtarın Simon'da olduğunun yazdığını sanıyordum." "Ya Annette yanlış hatırlıyordu ya da Jared , çünkü Bir başkası kutuya girmek için Simon'ın anahtarının bir kopyasını kullanmış." "Rob Davis'in bir ustası olabilir mi?"

"Elbette, ama kutu boş çıktığında oldukça şaşırılmış görünüyordu."

"Kutuyu açtığınızda Davis ne dedi?"

"Açmadan önce ter içinde kalmıştı. Sonrasında rahatlamıştı ... ve kendini beğenmişti."

"Peki, rahatla. Yani, gerçekten rahatla, çünkü burada biri seninle konuşmak istiyor."

"Alex'e onu söyle. Ben de-" "Merhaba, Daniel."

Daniel'in ağzı açık kaldı ve hemen arabasını yavaşlatıp bankete çekti. Elleri titriyordu. "Susannah? Burada mısınız? Atlanta'da mısınız?"

"Buradayım. Arkadaşınız Luke bana kasadan almayı umduğunuz resimlerden bahsetti. Sanırım orada değilmişler."

"Hayır, değillerdi. Üzgünüm Suze. O piçleri enseleyebilirdik." Sessizdi.

"Fotoğrafların nerede olabileceğini biliyorum."

"Nerede?" Ama bildiğini ve midesi bulandı. "Ev, Daniel. Seninle orada buluşuruz."

"Bekle." Çenesini sıktı. "Yalnız değil. Telefonu Luke'a ver."

Luke telefonu aldığı anda, "Onu getireceğim," dedi. "Seninle ailenin evinde buluşuruz. Daniel, Alex burada bekliyor. O da gelmek istiyor."

"Hayır. Söyle ona-"

"Daniel." Alex telefonu Luke'un elinden almıştı. "Evime girdiğimde yanımda durdun. İzin ver ben de senin için aynısını yapayım. Lütfen," diye ekledi yumuşak bir sesle.

Gözlerini kapattı. Onun evi de hayaletlerle doluydu. Aynı şekilde değil elbette ama de hayaletler vardı. Ve Luke'a hayatı pahasına güvenmişti.

Ama Alex bundan daha da önemliydi. Ve öyle olduğu için de ona orada ihtiyacı vardı. "Pekâlâ. Luke'la kal. Hepinizle orada buluşacağım."

Şubat Cuma, 14:20.

"Bailey," diye tısladı Beardsley.

Bailey gözlerini açmaya zorladı. Titriyordu, hem de çok kötü. "Ben buradayım." "Senin için hazırım."

Başka bir zamanda, başka bir yerde, bu sözler çok güzel bir anlama gelebilirdi. Şimdi, burada, ikisinin de çok yakında öleceği anlamına geliyordu.

"Bailey?" Beardsley tekrar fısıldadı. "Acele et."

Tanrım, iyileşmeye ihtiyacı vardı. *Hope'un sana ihtiyacı var.* Dişlerini sıktı. "Ben hazırım."

Hope'a ancak yetecek büyüklükte bir çukur açılana kadar, adamın günlerce kazdığı topraktan avuç avuç taşıdığını izledi. "Ben sığmam."

"Yapmak zorundasın. Daha fazla kazmak için vaktimiz yok. Yüzüstü yat ve ayaklarını içeri sok." Kadın öyle yaptı ve adam hiç de nazik olmayan bir şekilde çekmeye başladı. "Özür dilerim. Seni incitmek istemiyorum."

Neredeyse gülüyordu. Çekiştirmeye devam etti, onu bir o yana bir bu yana eğdi. Vücudunu döndürmek için ellerini kalçalarına koydu, ama göğüslerine geldiğinde aniden durdu. Bailey gözlerini devirdi. Yüzüstü yatıyordu, yarısı içeride, yarısı dışarıdaydı, pis ve Tanrı bilir ne kokuyordu ve Beardsley utanmak için şimdi seçmişti.

"Çek," diye fısıldadı. Adamın bir eli önünden, diğeri sırtından yukarı kaydı ve omuzlarına ulaşana kadar onu manevra yaparak ilerletti. Bu daha da acı vericiydi.

"Yüzünü yana çevir."

Yaptı ve burnuna pislik kaçmaması için başını oynatmasına yardım etti. Sonunda duvarın onun tarafındaydı.

Ve onu ilk kez görüyordu. Onun kendisini ilk kez görüyor olması, düşünmek bile istemediği bir şeydi. Nasıl görüldüğünü bildiğinden utanarak yere baktı. Adam kirli eliyle yavaşça çenesini kavradı. "Bailey. Seni görmeme izin ver."

Utangaç bir şekilde yüzünü kaldırmasına izin verdi ve daha da utangaç bir şekilde göz kapaklarını kaldırdı. Ve ağlamak istedi. Kirin, pisliğin ve kanın altında, hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Ona gülümsedi, dişleri kirli yüzüne karşı bembeyazdı. "O kadar da kötü değilim, değil mi?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı ve savaştığı gözyaşları kabarıp döküldü.

Onu kucağına ve kollarının arasına çekti ve Hope'a pek çok kez yaptığı gibi salladı. "Şşşt," diye fısıldadı. "Ağlama bebeğim. Neredeyse geldik." Bu onu daha çok ağlattı, çünkü öleceklerdi ve ne ona ne de başkasına ne olabileceğini gösterme şansını asla bulamayacaktı. Öleceklerdi.

"Bunu yapacağız," diye fısıldadı şiddetle. "Bir şeyleri hareket ettiriyorlar. Bir şeyler oluyor. Gözlerini kapat." Kadın kapattı ve adam başparmağıyla kadının gözyaşlarını sildi. "Sanırım durumu daha da kötüleştirdim," dedi hafifçe, sonra bir kez daha sıkıca sarılmak için onu kendine çekti.

"Ne olursa olsun," diye mırıldandı, "teşekkür ."

Onu kucağından indirdi ve çektiği çileye rağmen uzun ve güçlü bir şekilde ayağa kalktı. Elini uzattı. "Fazla zamanımız yok."

Titrek bacakları üzerinde durdu. "Ne ?"

Tekrar gülümsedi, gözlerinde onay vardı. Gözleri sıcak ve kahverengiydi. Ne olursa olsun bunu hatırlayacaktı. Yaklaşık on beş santim uzunluğunda, kenarı jilet gibi keskinleştirilmiş bir kaya parçasını ona uzattı. "Bu senin."

Gözlerini kocaman açarak baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Kayayı Tanrı yarattı. Ben sadece onu keskinleştirdim. Sen onu tut. Eğer ayrılırsak ona ihtiyacın olabilir."

"Ne yapacaksın?"

Hücresinin köşesine gitti ve onunkinden üç kat daha büyük, sivriltilmiş bir taş çıkarana kadar kiri fırçaladı. "Hiç uyudun mu?" diye fısıldadı ve adam tekrar gülümsedi.

"Kedi uykusu." Sonraki on dakikayı ona bir saldırganın vücudunu en fazla hasarı verecek şekilde nereden ve nasıl deleceğini göstererek geçirdi.

Sonra koridorda bir kapı çarparak açıldı ve kızın gözleri adamınkilere kaydı. Adam acımasız görünüyordu ve kadın birden her zamankinden daha çok korktu. "O geliyor," dedi titreyerek.

Beardsley ellerini onun kollarının üzerinde gezdirdi. "O zaman geliyor," dedi kesin bir ifadeyle. "Biz hazırız. Değil mi?"

Başını salladı.

"O zaman git köşeye kıvrıl. Kendini olabildiğince büyüt. Senin ben olman gerekiyor."

"Benden iki tane lazım," dedi ve ağzının bir tarafı kısa süreliğine kalktı.

"Üç, aslında. Bailey, tereddüt edemezsin. Ve eğer sana bir emir veririm, bana sorgusuz sualsiz itaat edeceksin. Anladın mı?"

Şimdi yaklaşıyordu, bir kapıyı açtı ve sonra tek bir el ateş etti. Daha önce sadece ağlama seslerini duyduğu yerden çığlıklar duydu. Daha fazla kapı açılıp daha fazla ateş edilirken Bailey dehşet içinde Beardsley'nin gözleriyle karşılaştı. Sesler teker teker susturuldukça çığlıklar da azaldı. "Onları öldürüyor."

Beardsley'in çenesinde bir kas seğirdi. "Biliyorum. Plan değişti. Sen kapının arkasına saklan, ben diğer tarafta duracağım. Yürü, Bailey."

Kadın itaat etti ve adam bir elinde büyük hançeriyle kapının yanında pozisyon aldı. Bir saniye sonra kapı uçarak açıldı ve kadın darbe almamak için yüzünü kapattı. Bailey boğuk bir çığlık, bir gürültü ve ardından bir gümbürtü duydu.

"Gidelim," dedi Beardsley. Onu ofise geri götürdüğü zamanlardan birinde gördüğü muhafızlardan birinin cesedinin üzerinden geçti. Beardsley hançeri pantolonuna silerek kanı temizledikten sonra koşmaya başladı ve onu da peşinden sürükledi.

Ama dizleri güçsüzdü ve bacakları o kadar yara bere içindeydi ki sürekli tökezliyordu. "Sadece git," dedi. "Sen kaç. Beni burada bırak."

Ama , onu bir hücreden diğerine sürükledi. Bazıları boştu. Çoğu boş değildi. Bailey zincirlenmiş ve kanlar içindeki kızları görünce öğürdü. Ölmüşlerdi.

"Bakma," diye bağırdı. "Sadece kaç."

"Kaçamam."

Onu kucağına aldı ve bir futbol topuymuş gibi kolunun altına sıkıştırdı. "Benim gözetimimde ölmeyeceksin, Bailey," diye homurdanarak köşeye doğru koştu.

Sonra Beardsley durdu ve kadın yukarı baktı. *Adam* koridorun ortasında duruyordu ve elinde bir silah vardı. Beardsley onu fırlattı ve kadın dizlerinin üzerine düştü. "*Kaç*," diye bağırdı.

Sonra Beardsley ona çarptı ve duvara savurdu. İki adam arkasında boğuşurken Bailey ayağa kalkıp koşmaya başladı. Beton duvara çarpan kemiğin mide bulandırıcı sesini duydu ama yoluna devam etti.

Ta ki kızı görene kadar. Kız hırpalanmıştı ve böğründeki bir delikten kan sızıyordu, kafasında da ikinci bir yara vardı. Hücre sine doğru pençeleriyle ilerlemiş ve bir kolunu koridora doğru uzatmıştı. Ama hâlâ hayattaydı.

Kız güçsüzce elini kaldırdı. "Bana yardım et," diye fısıldadı. "Lütfen."

Bailey hiç düşünmeden kızın elini tuttu ve onu ayağa sürükledi. "Kımıl da."

Dutton, Şubat Cuma, 14:35.

Daniel ailesinin evinin ön verandasında durmuş, garip bir déjà vu duygusu hissediyordu. Yaklaşık üç hafta önce Frank Loomis'le birlikte burada durmuşlardı. Frank ona ailesinin "kayıp olabileceğini" söylemişti. Tabii ki çoktan ölmüşlerdi. Ama Daniel'in onları arayışı onu Philadelphia'ya, Simon'a ve resimlere götürmüştü. Resimleri araması onu buraya geri getirmişti.

"Yine mi déjà vu?" Luke usulca sordu ve Daniel başını salladı.

"Evet." Kapının kilidini açıp iterek açtı ve ayaklarının hareket etmediğini fark etti.

Alex kolunu onun beline doladı. " gel." Onu eşikten çekiştirerek geçirdi ve Alex antrede durdu, gözleri evi taradı. Bu evden nefret etmişti. Her tuğlasından nefret etmişti. Döndüğünde Susannah'nın da benzer bir tarama yaptığını gördü. Solgundu ama Philadelphia'daki tüm çile boyunca olduğu gibi dayanıyordu.

"Nerede?" diye sordu.

Susannah onu iterek merdivenlerden çıkmaya başladı. O da Alex'in elini sıkıca tutarak onu takip etti. Luke arkadan geliyordu, tetikte ve izliyordu.

Daniel üst katta kaşlarını çattı. Buraya son gelişinde kapattığı kapılar açılmıştı ve koridorun duvarındaki bir tablo yamulmuştu. Anne babasının yatak odasının kapısını iterek açtı. Oda yağmalanmış, şilte kesilmişti.

"Buradaydılar," dedi açıkça. "Simon'ın anahtarını arıyorlardı."

"Bu taraftan," dedi Susannah sıkıca ve onu takip ederek Simon'ın odasına girdiler. O da didik didik edilmişti ama çekmecelerde ya da yatağın altında bulabilecekleri hiçbir şey yoktu. Daniel'in babası bunları uzun zaman önce ortadan kaldırmıştı.

Havada asılı duran bir kötülük olduğunu düşündü. Belki de bu sadece onun hayal gücüydü. Ama Alex'in yüzü rahatsız edici bir hal almıştı.

"Bir çeşit varlığı var, değil mi?" diye fısıldadı ve elini sıktı.

Susannah dolabın kapısında durmuş, ellerini iki yanında yumruk yapıp açıyordu. Hâlâ solgundu ama omuzlarını kararlılıkla dikleştirdi. "Yanılıyor olabilirim. Burada hiçbir şey olmayabilir," dedi ve kapıyı açtı. Dolap boştu ama yine de içeri girdi. "Bu evde saklanma delikleri olduğunu biliyor muydun, Daniel?"

Kadının sesindeki bir şey adamın ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. "Evet. Hepsini tanıdığımı sanıyordum."

Diz çöktü, süpürgelikleri yokladı. "Simon'dan saklandığım bir gece dolabımdaki gizli deliği buldum. Duvara yaslanmışım ve doğru yöne itmiş olmalıyım çünkü panel açıldı ve duvarın arkasına yuvarlandım." Konuşurken durmadan çalışıyordu. "Bütün dolaplarda bu saklanma deliklerinden var mı diye merak ettim. Simon'ın gittiğini düşündüğüm bir gün, onunkini açıp açamayacağımı görmeye çalıştım."

Kadının bunu söylerkenki kesinliği midesini bulandırmıştı. "Seni yakaladı."

"İlk başta öyle olduğunu düşünmemiştim. Merdivenlerden gümbür gümbür çıktığını duydum ve odama koştum. Ama o yapmıştı," dedi, şimdi sessizce. "Elimde bir viski şişesiyle uyandığımda, şişe saklandığım deliğin içindeydi. Beni oraya tıkmıştı."

Alex onun elini kolunda yumuşattı ve o da elini çok sıkı tuttuğunu fark etti. Adam elini bıraktı ama kız onu rahatlatmak için tuttu.

Daniel boğazını temizledi. "Saklandığınız yeri biliyordu."

Susannah onun kalbini kıran bir gerçekçilikle omuz silkti. "Saklanacak hiçbir yer yoktu," dedi. "Daha sonra, benimle birlikte çektiği fotoğrafı gösterdi..." Yine omuz silkti. "Bana onun işlerinden uzak durmamı söyledi. Ondan sonra ona itaat ettim." Paneli itti ve panel açıldı. "O öldükten sonra, sadece unutmak istedim." Deliğe doğru eğildi, sonra

Tozlu bir kutuyu sürükleyerek yeniden ortaya çıktı. Luke kutuyu ondan aldı ve Simon'ın çökmüş yatağının üzerine koydu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve kutuyu işaret etti. "Sanırım aradığınız şey bu," dedi.

Artık ellerinde olduklarına göre, Daniel bakmaya neredeyse korkuyordu. Kalbi hızla çarparak kapağı kaldırdı. Ve kusmak istedi.

Alex onun yanında, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

Şubat Cuma, 1450

"Hadi gel." Bailey kızın elinden tutarak onu karanlık koridorlara doğru sürükledi. Beardsley bu yolu işaret etmişti. olamazdı. *Beardsley*. Kızın kalbi sıkıştı. *Benim için özgürlüğünden vazgeçmişti. Şimdi ölecekti. Benim için.*

Konsantre ol, Bailey. Buradan çıkmak zorundasın. O adamın hayatını boşuna feda etmesine izin verme. Odaklan. Kapıyı bul. Birkaç dakika sonra ışığı gördü.

Tünelin ucundaki ışık. Neredeyse gülecekti ama yeni bir enerji patlamasıyla kızı daha fazla sürükledi. Yüksek sesli bir alarm ya da köpek havlaması bekleyerek kapıyı açtı.

Ama sessizlik vardı. Ve temiz hava, ağaçlar ve güneş ışığı. Ve özgürlük. *Teşekkürler, Beardsley.*

Ve sonra her şey paramparça oldu. Karşısında Frank Loomis duruyordu. Ve elinde bir silah vardı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dutton, 2 Şubat Cuma, 1450

Kutu Simon'ın yaptığı fotoğraflar ve çizimlerle doluydu. Daniel bazılarının babasının yaktığı resimlerle aynı olduğunu fark etmişti ama çok daha fazlası vardı. Yüzlercesi. Korkuyla cebinden bir çift eldiven çıkardı ve kutudan resimleri çıkarmaya başladı. Bu fotoğraflar genç adamların müstehcenliklerini yaparkenki yüzlerini gösteriyordu ve her nasılsa Annette O'Brien'in söylediği gibi bazı müstehcen hareketlerini rızaya dayalı gibi göstermeyi başarmışlardı. Her bir avucu karıştırırken çenesini sıktı. Ne göreceğini biliyordu ama gerçek hayal ettiğinden çok daha kötüydü. Çocukların yüzlerine baktı, dehşete düşmüştü ve fiziksel olarak hastaydı.

"*Gülüyorlar*," diye fısıldadı Alex. "Birbirlerini kışkırtıyorlar."

Öfke kabardı ve beraberinde onların aşağılık, alçak bedenlerindeki yaşamı boğmak için pagan bir dürtü geldi. "Jared O'Brien ve Rhett Porter. Ve Garth Davis," dedi sertçe, belediye başkanının o gece Presto's Pizza'da Dutton'ın kadınlarını öldüren adam hakkında cevap istediğinde ne kadar endişeli olduğunu hatırlayarak. "Orospu çocuğu. Presto'nun yerindeydi. Ne yaptığını bildiği halde Sheila'nın ona yemek servisi yapmasına izin verdi."

"Garth Davis'in defterini dürmek çok iyi hissettirecek," dedi Luke acımasızca.

Daniel bir sonraki resme geçti. "Randy Mansfield." Luke, Susannah ve Alex'i evin dışında beklerken Chase'den aldığı kötü haberi düşündü. Mansfield genç kızlara tecavüz etmişti. Daniel artık onun da bir katil olduğunu biliyordu.

Alex, bir sonraki resmi gösterdiğinde irkildi. Wade. Alicia ile.

"Özür dilerim," dedi Daniel, resmi arkaya doğru kaydırarak. "Görmeni istemedim."

"Zaten vardı," dedi alçak bir sesle, "aklımda."

Daniel fotoğrafları karıştırmaya devam etti, sonra Susannah'yı görünce durdu. Genç. Bilinci kapalı. Şiddete uğramış. Elleri titredi, refleks olarak ters çevirdi ve duyguları çalkalanarak iğrenç fotoğrafın arkasına baktı.

Onu burada yalnız bırakmıştı. Korumasız. Simon'la. *Bunu kim yapmıştı? Karnı fokurdadı. O zamanlar bilmiyordu. Ama bu, bunun gerçekleştiği gerçeğini değiştirmiyordu. Simon buna izin vermişti. Hayır, o hayvanları kendi kız kardeşine tecavüz etmeleri için cesaretlendirmişti. Benim kız kardeşime. Korkutulmuş ve istismar edilmişti ve ben hiçbir şey yapmadım.*

Boğazını yakan safra ve gözlerini yakan yaşlarla, resmi takım elbisesinin cebine, diğerlerinden uzağa kaydırıldı. Başka tarafa baktı. "Onu yakacağım," fısıldadı kısık sesle. "Özür dilerim. Tanrım. Suze." Sesi kırıldı. "Çok özür dilerim."

Kimse tek kelime etmedi. Sonra Susannah onun cebinden fotoğrafı aldı ve diğerlerinin yanına koydu. Yığının en arkasına ama de diğerlerinin yanına.

"Kendime olan saygımı geri kazanacaksam, onların yanında durmalıyım," dedi onu ikiye bölen bir sakinlikle. Daniel cevap veremeyerek sadece başını salladı.

Daniel soğukkanlılığını toparlarken Luke onun yanına gitti ve resimleri ayıklama görevini üstlendi. O ve Luke sessizce çalışmaya devam ettiler ve işlerini bitirdiklerinde beş genç adamın kimliğini tespit etmişlerdi.

Alex sessizce, "Garth, Rhett, Jared ve Randy," dedi. "Ve Wade. Sadece beş kişi."

"Altı numara Simon'dı, fotoğrafları o çekti," dedi Daniel, hayal kırıklığı kontrolünü yiyordu. "Ama yedinci hâlâ elimizde değil. *Lanet olsun.*"

"Annette'in herkesin fotoğraflarının olduğunu söylediğini sanıyordum," Alex. "Simon bu şekilde kontrolü elinde tutuyordu."

Luke eldivenlerini çıkardı. "Belki de yanılıyordum."

"Diğer her konuda haklıydı." Daniel zihnini düşünmeye, bildiklerini bir araya getirmeye zorladı. "Ama o kasanın iki anahtarı da başka birindeydi, yoksa resimleri orada bulurduk. Kiralık kasaya son erişim Simon'un on iki yıl önce ayrılmasından altı ay sonraydı." Daniel

kutuyu işaret etti. "Bu resimler bunca zamandır buradaydı, dolayısıyla başlangıçta en az iki set olduğunu varsaymak zorundayız."

Luke anlayışla başını salladı. "Simon herkesin eşit derecede suçlandığı konusunda yalan söyledi. Bir ortağı vardı. Yedinci çocuk."

"Kimin adını hâlâ bilmiyoruz," dedi Daniel acı acı. "Lanet olsun."

Alex ısrarla, "Ama Garth ve Randy yanınızda," dedi. "Onları içeri getir. Onları konuşturun. Bailey'i nereye koyduklarını söylesinler."

"Çoktan yaptım," dedi Daniel, kutunun üstünü tekrar yerine koyarken. "Senin buraya gelmeni beklerken Garth'ın kuyruğuna onu aldırđım." Tereddüt etti, ona söyleyeceklerinden korkuyordu. "Ama Mansfield Alex, onu takip eden ajan öldü."

Alex'in rengi soldu. "Onu Mansfield mı öldürdü?" "Öyle görünüyor."

Gözlerinde öfke parladı. "Kahretsin, Daniel. *Dün* Mansfield'dan haberin vardı. Onu alman için sana *yalvardım*. Eğer-" Suçlamasının geri kalanını kesti ama yine de acıttı.

"Alex, bu hiç adil değil," diye mırıldandı Luke, ama o başını sertçe salladı.

"Artık Mansfield onun ne yaptığını bildiğini biliyor," dedi hırıltılı bir sesle.

"Eğer Bailey elindeyse, onu şimdi öldürecektir."

Daniel onun sözlerini inkâr ederek zekâsını aşağılamazdı. "Özür dilerim," dedi.

Omuzları yenilgiyle çöktü ve kalbi sıkıştı. "Biliyorum," diye fısıldadı.

Luke kutuyu aldı. "Bunu Atlanta'ya geri götürelim ve Garth'ı sorgulamaya başlayalım. Yedinci çocuğun kim olduğunu biliyor. Hadi onu ikna edelim."

Susannah saatine bakarak, "İfademî vereceğim," dedi. "Uçağım saat altıda."

Daniel kendini tuttuğunda Luke'u kapıdan dışarı kadar takip ediyordu. "Suze. Bekle. Sana ihtiyacım var. Seninle konuşmam gerek. Alex, bize bir dakika izin verir misin?"

Alex sertçe başını salladı. "Anahtarlarınızı alabilir miyim? Migrenim tuttu ve İmitrex kalemim çantamda."

Gözlerinin ardındaki acıyı görebiliyordu ve onu oraya getiren stresi silebilmeyi diledi. Bunun yerine anahtarlarını çıkardı. "Luke'la kal."

Anahtarları adamın elinden kaparken çenesi sıkıştı. "Ben aptal değilim, Daniel."

"Biliyorum," diye mırıldandı o gittikten sonra. Bu, onun için sürekli endişelendiği gerçeğini değiştirmiyordu. Tıpkı o zamanlar Susannah için endişelenmesi gerektiği gibi. Daniel kendini kız kardeşinin gözlerine bakmaya zorladı. Dikkatle boş bakıyorlardı. Narin görünüyordu. Kırılğan. Ama Susannah'nın da Alex gibi ne narin ne de kırılğan olduğunu öğrenmişti. "Neden geri döndün?" diye sordu ve Susannah ince omzunu kaldırdı.

"Diğerleri tanıklık edecek. Ben de aynısını yapmazsam ne tür bir korkak olurum?"

"Sen bir korkak değilsin," dedi sertçe.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Benim ne olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, Daniel." Kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

kaçırdı. Gitmek için dönerken tek söylediği "Gitmem gerek," oldu. "Susannah, *bekle*." Susannah geri döndü ve adam kendini bilmesi gereken soruyu zorladı. "Neden bana söylemedin? Beni arar mısın? Arardım. seni almaya geldim."

Gözleri çakmak çakmak oldu. " mıydın?"

"Yapacağımı biliyorsun."

Çenesini kaldırarak ona Alex'i hatırlattı. "Bunu bilseydim arardım. Sen gittin, Daniel. Uzaklara gittin. Üniversitedeki ilk yılında bir kez bile eve gelmedin. Noel'de bile."

Üniversitenin ilk yılını hatırlıyordu, Dutton'dan uzaklaşmanın verdiği büyük rahatlamayı. Ama Susannah'yı kurtlara bırakmıştı. "Bencillik ettim. Ama bilseydim geri dönerdim. Çok özür dilerim." Sonuncusu çaresiz bir yalvarıştı ama ifadesi yumuşamamıştı. Gözlerinde küçümseme yoktu ama bağışlama da yoktu.

Simon'ın kurbanlarına adalet ve kapanış getirmek için kefarete ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Şimdi sadece kurtarabileceği ama kurtarmadığı tek kişiden af diliyordu.

"Neyse o," dedi sakın bir . "Geçmişini değiştiremezsin." Adamın boğazı düğümlendi. "Peki geleceği değiştirebilir miyim?"

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra omuz silkti. "Bilmiyorum, Daniel."

Ne beklediğinden emin değildi. Ne istemeye hakkı olduğundan da emin değildi. Ona dürüstlük göstermişti ve bu da bir başlangıçtı. "

Hadi gidelim."

"İyi misin?"

Alex çantasında migren ilacını bulurken Luke'a baktı. Birkaç saat boyunca Bailey'i bulma umudu vardı. Şimdi bu umudu suya düşmüştü. "Hayır, bulamayacağım. Arkanı dön Luke."

Siyah kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bunu kalçamdan çekmem gerekiyor ve iç çamaşırlarımı görmeni istemiyorum. Arkanı dön." Luke hafifçe renk değiştirerek ona uydu ve Alex pantolonunu, kalemi çıplak kalçasına sokacak kadar indirdi. Kıyafetlerini düzelttikten sonra Luke'un sırtına baktı. Arkasından bile Luke'un etrafı taradığını, tetikte olduğunu ve etrafı izlediğini görebiliyordu.

Mansfield hala dışarıdaydı ve bir adam öldürmüştü. Belki daha fazlasını. Ensesindeki tüyler diken olurken sırtından aşağı bir ürperti indi. Muhtemelen evin onu korkuttuğunu düşündü. Mansfield muhtemelen kilometrelerce uzaktaydı. Yine de, Daniel'a söylediği gibi, aptal değildi. Daniel'ın elindeki anahtarlara baktı ve ne yapacağını biliyordu.

"Arkanı dönebilir miyim?" Luke sordu.

"Hayır." Alex Daniel'ın bagajını açtı, silahını aldı ve beceriksizce bel kemerinin arkasına yerleştirdi. Bagajı kapattı, kendini daha güvende hissetmiyordu. "Şimdi arkanı dönebilirsin."

Luke öyle yaptı ve ona sert bir bakış attı. "Eğer kullanman gerekirse gözlerini açık tut. Üvey kardeşin için üzgünüm," diye ekledi sessizce. "Daniel da öyle. Gerçekten."

"Biliyorum," dedi ve onun gözlerindeki acıyı hatırlayınca bunun doğru olduğunu anladı. O işini yapmıştı ama Bailey yine de ölmüş olacaktı. *Kimse kazanamaz.* Daniel ve Susannah'nın evden çıkmasıyla daha fazla cevap vermekten kurtuldu. Ona anahtarlarını verdi ve o da ön kapıyı kilitledi.

"Geri dönelim," dedi Daniel, ifadesi düzdü ve Alex, Daniel ile Susannah'nın ne konuştuklarını ve ne konuşmadıklarını merak etti.

2 Şubat Cuma, saat 15:00.

Olduğu yerde donup kalan Bailey, Loomis'in onu ele vermesini bekledi. Kalbi vahşi bir şey gibi çarpıyordu. Çok yaklaşmıştı. O kadar yaklaşmıştı ki... Yanındaki kız ağlamaya başladı.

Sonra Loomis parmağını dudaklarına götürerek onu şaşırttı. "Ağaçları takip et," diye fısıldadı. "Yolu bulacaksın." Kızı işaret etti. "Orada daha kaç kişi var?"

Bailey gözlerini kapattı. *Hepsi gitmişti.* "Hiçbiri. Hepsini öldürdü. O hariç hepsini."

Loomis yutkundu. "O zaman git. Ben gidip arabamı alacağım ve seninle yolda buluşacağım."

Bailey kızın elini sıkıca tuttu. "Hadi," diye fısıldadı. "Sadece biraz daha."

Kız hâlâ usulca ağlıyordu ama Bailey acıma duygusu hissetmesine izin veremezdi.

Hiçbir şey hissetmesine izin veremezdi. Sadece hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu.

Mack, Loomis'in Bailey ve diğer kızı özgürlüğe doğru yönlendirmesini izlerken bunun ilginç olduğunu düşündü. Adam gerçekten de işini yapıyordu. Frank Loomis hayatında ilk kez gerçekten hizmet ediyor ve koruyordu. Yoluna çıkmadan önce Loomis birkaç adım uzaklaşana kadar bekledi. Silahını sabit tuttu ve Loomis durdu.

Loomis'in gözleri adamın yüzüne dikildi ve hemen tanıdı. "Mack O'Brien." Çenesi gerildi. "Sanırım artık hapiste olmadığını söylemeye gerek yok."

"Hayır," dedi Mack neşeyle. "Üçte biri servis edildi."

"Demek başından beri sendin."

Gülümsemesinde memnuniyet vardı. "Başından beri. Silahlarını bana ver, Şerif. Oh, bekle, artık şerif değilsin."

Loomis'in dudakları inceldi. "Soruşturuluyorum, yargılanmıyorum."

"Sanki bu kasabada bir fark varmış gibi? Bana silahlarınızı verin," diye kasıtlı olarak tekrarladı. "Yoksa sizi olduğunuz yerde öldürürüm."

"Nasıl olsa yapacaksın."

"Belki. Ya da belki sen bana yardım

edebilirsin." Loomis'in gözleri kısıldı. "Nasıl?"

"Daniel Vartanian'ı burada istiyorum. Bu operasyonu ilk elden görmesini ve onları suçüstü yakalamasını istiyorum. Ona tüm bunları ve Bailey'i verirsen

davanızı etkilemek için yeterli olacaktır. Yani, soruşturma." "Tek yapmam gereken bu mu? Daniel'ı buraya getirmek mi?"

"Hepsi bu kadar."

"Peki ya

reddedersem?"

Çıplak ve kanlı ayaklarıyla ormanda ilerleyen Bailey ve kızı işaret etti.

"Alarm verirsem Bailey ve kız ölür."

Loomis'in gözleri kısıldı. "Sen bir orospu

çocuğusun." "Teşekkür ederim."

Dutton, 2 Şubat Cuma, :10.

"Baş ağrın nasıl?" Daniel sordu.

"Tam zamanında vurdum. Ben iyiyim," dedi Alex, gözlerini Dutton's Main Street'in geçtiği pencereden ayırmadan. Ondan özür dilemesi gerektiğini biliyordu. O sadece işini yaparken onu incitmişti. Ama kahretsin, *kızgındı*. Ve çaresizdi, bu da onu daha da kızdırıyordu. Sesine ya da sözlerine güvenemediği için ağzını sıkıca kapalı tuttu.

Birkaç dakika daha süren sessizlikten sonra Daniel bir küfür savurdu. "Bana bağırır mısın lütfen? Bailey için üzgünüm. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

Öfkesini tutan duvar kırıldı. "Bu kasabadan nefret ediyorum," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. "Şerifinizden, belediye başkanınızdan ve bir şeyler yapması gereken herkesten nefret ediyorum. Ve nefret ediyorum-" Zorlukla nefes alarak sözünü kesti.

"Ben mi?" diye sordu sessizce. "Sen de mi benden nefret ediyorsun?"

Titreyerek, gözleri yanarak alnını arabanın camına dayadı. "Hayır. Sen değil. Sen işini yapıyordun. Bailey çapraz ateşe yakalandı. Söylediklerim için özür dilerim. Bu senin suçun değil." Yüzünü çevirdi, böylece pencere kızarmış yanağını serinletti. "Kendimden nefret ediyorum," diye mırıldandı gözlerini kapatarak. "O zamanlar bir şeyler söylemeliydim. Bir şeyler yapmalıyım. Ama küçük bir topun içine kıvrıldım ve her şeyi dünyadan sakladım."

Parmak uçları koluna değdi, sonra uzaklaştı. "Dün gece kendimizi suçlayamayacağımızı söylemiştin," dedi.

"O dün geceydi. Bugün, Hope'a annesinin asla eve gelmeyeceğini söylemenin bir yolunu bulmam gereken gün." Sesi kırıldı ve

önemsiyorum. "Seni suçlamıyorum Daniel. Bu oyunu tam da oynaman gerektiği gibi oynadın. Ama şimdi devam etmek zorundayım ve Hope da öyle. Ve bu beni çok korkutuyor."

"Alex. Lütfen bana bak. Lütfen."

Yüzünde acı çeken bir ifade vardı ve kadının kalbi daha da kırıldı. "Daniel, seni suçlamıyorum. Gerçekten suçlamıyorum. Suçlamıyorum."

"Belki de yapmalısın. Bunu buna tercih ederim." "Neyi?"

Elleri direksiyonu sıktı. "Benden uzaklaşıyorsun. Dün gece devam *etmeliyiz* diyordun. Bugün her şeyi tek başına yapmaya geri döndün. Kahretsin, Alex. *Buradayım* ve son bir saat içinde benim için hiçbir şey değişmedi. Ama sen benden uzaklaşıyorsun." İrkildi. "Lanet olsun," diye acı acı küfretti ve cep telefonunu cebinden çıkararak her yere plastik eldivenler gönderdi. "*Vartanian*."

Hareketsiz kaldı ve araba hemen yavaşlamaya başladı. "Nasıl?" diye sordu.

Bir şeyler yanılttı. *En azından daha yanıltıcı*. Dağınık eldivenleri endişeyle toplayıp kendi ceketinin cebine sokarken Daniel omzuna doğru çekti.

"Nerede?" diye ısırdı. "Hayatta olmaz. Ya destekle gelirim ya da hiç gelmem." Çenesi eğildi. "Hayır, sanırım sana güvenmiyorum. Bir zamanlar güveniyordum. Ama artık güvenmiyorum."

Frank Loomis. Alex kulak misafiri olmaya çalışarak daha yakına eğildi. Daniel ceplerini yokluyordu. "Bana bir kalem getirebilir misin?" diye sordu, o da çantasından bir tane çıkardı. Gömleğinin cebinden not defterini çıkardı. "Tam olarak nerede?" Kaşlarını çatarak bir adres karaladı. "Orayı unutmuştum. En azından bu mantıklı. Tamam. Geliyorum." Tereddüt etti. "Teşekkür ederim."

Ani bir U dönüşü yaparak Alex'in tutunacak bir şey aramasına neden oldu. "Ne oldu?" diye sordu, cevabı duymaktan korkarak.

Işıklarını yaktı. Hız göstergesi çoktan seksene çıkmıştı. "Arayan Frank'ti. Bailey'i bulduğunu söyledi."

Alex nefesini içine çekti. "Yaşıyor mu?"

Daniel'in çenesi gergindi. "Öyle diyor." Telefonundaki bir tuşa bastı. "Luke, geri dönüp benimle ..adresinde buluşmanı istiyorum." Telefonu

Alex. "Ona adresi söyle. Eski O'Brien değirmeninin orada olduğunu söyle. Susannah nerede olduğunu bilir."

Bu da "en azından mantıklı" olan şeydi.

Alex yaptı ve Daniel telefonu geri aldı. "Frank Loomis, Bailey Crighton'ı tuttukları yeri bulduğunu söylüyor. Chase'i ara, destek göndersin. Ben Arcadia'daki Corchran'ı arayacağım. Ona güveniyorum ve yakında." Dinledi ve Alex'e baktı. "Bu yüzden Corchran'ı arıyorum. Bizden çok sonra oraya varamaz. Alex ve Susannah'yı alabilir."

Alex itiraz etmedi. Çok gergin görünüyordu. Tehlikeli. Kendisine yönelik bir tehdit hissetmiyordu ama onlara karşı gelen kişinin sonsuza dek pişman olacağına dair acımasız bir tatmin duyuyordu.

Telefonu kapattı ve ona telefonu uzattı. "Not defterimden Corchran'ın numarasını bul ve çevir lütfen." Corchran aradı ve adam Arcadia şerifini hızlıca bilgilendirip gelmesini rica etti. Telefonu tekrar kapattı ve cebine geri koydu.

"Chase'le birlikte O'Brien'in değirmenini kontrol ettiğinizi sanıyordum," dedi.

"Yeni değirmen, evet. Eski değirmeni unutmuşum. Çocukluğumdan beri oraya gitmedim. O zamanlar bile sadece bir moloz yığınıydı." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Oraya vardığımızda lütfen arabada kal ve başını eğ." Ona baktı, bakışları keskin ve sertti. "*Söz ver bana.*"

"Söz veriyorum."

2 Şubat Cuma, saat 1515.

". " Ağaçların örtüsü altında Loomis telefonunu cebine koydu. "Geliyor."

Sanki hiç şüphe varmış gibi. "Çok iyi."

"Şimdi bırak gideyim. Gidip Bailey ve kızı alıp hastaneye götüreceğim."

"Hayır. Burada kalmanı istiyorum. Aslında, hareket etmene ihtiyacım var."

Tabancasıyla işaret etti. "Açık alana."

Loomis'in yüzünden şok olduğu anlaşılıyordu. "Neden?"

"Çünkü Yahuda bile Son Akşam Yemeği'ne geldi."

Loomis'in gözlerinde sersemlemiş bir farkındalık belirdi. "Daniel'i öldüreceksin."

"Muhtemelen ben değilim." Omuz silkti. "Vartanian'ı sen aradın. Buraya geldiğinde onu karşılamak için burada olmazsan, gider ve o zaman benim eğlencem bozulur. O yüzden çekil."

"Ama Mansfield beni görecek," dedi Loomis, sesini tizleştiren inançsızlıkla.

"Aynen öyle."

"Sonra beni öldürecek," dedi Loomis, artık sesi çıkmıyordu. Adam gülümsedi. "Kesinlikle."

"Ve Daniel'ı öldürecek. Başından beri onu öldürmeyi planlıyordun."

"Ve herkes seni gevşek çeneli, taşralı bir şerif sanıyordu. *Çekil*." Loomis ormanın kenarına doğru sürünmeye başlayana kadar bekledi, sonra susturucusunu iyice çevirdi. "Ve kaçmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmayacağından emin olmak için ..." Loomis'in kalçasına bir el ateş etti. Loomis acı dolu bir çığlık atarak yere yığıldı. "Ayağa kalk," dedi soğuk bir sesle. "Vartanian'ın arabasının geldiğini gördüğünde, onu karşılamak için yürü."

2 Şubat Cuma, saat 15:30.

"Gitmek zorundayız." Küçük teknenin kaptanı endişeyle manzarayı taradı. "Böyle bir yükün üzerinde otururken patronunuzu daha fazla bekleyemem."

Mansfield cep telefonunu tekrar aradı ama cevap alamadı. "Seyahat edemeyenlerle ilgileniyordu. Geri dönüp onu bulayım." İskeleye sıçradı.

"Patronuna beş dakika daha beklediğimi ve sonra gideceğimi söyle."

Mansfield döndü, adama soğuk soğuk baktı. "Biz dönene kadar bekleyeceksin."

Kaptan başını salladı. "Emirlerimi senden almıyorum. Zaman kaybediyorsun."

Bu doğruydı. Kimse Mansfield'dan emir almazdı. Artık almıyordu. Daniel lanet olası Vartanian sağ olsun. Ve bütün bu pisliği kim başlattıysa, Daniel gerçekten de herkesin söylediği kadar zeki olsaydı çoktan yakalanmış olması gerekirdi. Ama yakalanmamıştı çünkü Daniel da herkes kadar büyük bir pislikti.

Dişlerini sıkarak ağır kapıyı kenara itti ve ölü kızlara kaşlarını çatarak koridorda yürüdü. Ne büyük kayıp. Biraz zaman geçseydi, satılmaya uygun hale gelebilirlerdi. Şimdi hiçbir işe yaramıyorlardı.

Papazın tutulduğu hücreye yaklaşırken adımları yavaşladı. Kapı açıktı, eşikte bir ceset yığılmıştı ama bir şeyler yolunda gitmiyordu. Silahını çekti ve sessizce ilerledi. *Lanet olsun.* Olması gerektiği gibi papaz değil, Harvard'ın güvenlik görevlilerinden biriydi. Mansfield adamı çevirdi ve yüzünü buruşturdu. Adam baştan aşağı yırtılmıştı.

Kanlı ellerini gardiyanın pantolonuna silen Mansfield bir sonraki hücreyi kontrol etti. Kapı aralıktı. Ve hücre boştu. Bailey gitmişti. Koşmaya başladı, köşeyi döndüğünde durdu ve neredeyse yerde bir yığın halinde yatan cesede takılıyordu. Mansfield dizlerinin üzerine çökerek nabzını kontrol etti. Harvard yaşıyordu.

"Tekne birkaç dakika içinde kalkıyor. Ayağa kalk." Mansfield onu kaldırmaya başladı ama elini itti.

"Bailey kaçtı." Harvard başını kaldırdı, gözleri bulanıktı. "Beardsley nerede?"

"Gitti."

"Lanet olsun. Fazla uzaklaşamazlar. Beardsley'nin karnında bir delik var ve Bailey o kadar çok titriyor ki zar zor yürüyebiliyor. Polisleri başımıza toplamadan önce onları bulun."

"Peki ya sen?"

"Ben yaşayacağım," dedi sertçe. "Eğer burada, bu cesetlerle birlikte bulunursak, ikimiz için söyleyebileceğimden çok daha fazlası bu." Doğrulmaya çalıştı ve silahına uzandı ama kılıfı boştu. "Kahretsin. Silahım Beardsley'de. Bana desteğini ver."

Mansfield tabancasını ayak bileğindeki kılıfından çıkardı.

"Şimdi kışını kaldır. Bailey ve Beardsley'i bul ve öldür."

2 Şubat Cuma, saat 15:30.

Frank onları beton bir sığınağa benzeyen bir yerin dışında bekliyordu. Sığınağın çevresi yabani otlarla kaplıydı ve yol kullanılmadığı için çukurlaşmıştı. Daniel saatini kontrol etti. Luke ve Şerif Corchran her an burada olabilirlerdi.

"Burası neresi?" Alex sordu.

"Yirmili yıllarda O'Brien kağıt fabrikasıydı. Büyükbabamın zamanında, kasabaya demiryolu geldiğinde yeni bir değirmene."

Ağaçların ötesinde Chattahoochee Nehri'nin aktığı yeri işaret etti. "Bundan önce nehri tomrukları getirmek ve kağıtları dışarı taşımak için kullanıyorlardı."

"Moloz yığını olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi. Sığınak yeni ve havadan göremeyeceğimiz kadar iyi kamufle edilmiş." Başka bir şey söylemedi, ekip arabasına yaslanmış onları izleyen Frank'i izliyordu.

"Ne bekliyorsun?" Alex tısladı, sesi koparılmış bir tel gibi titreşiyordu.

"Destek," dedi kısa ve öz bir şekilde, gözlerini Frank'ten ayırmadan. "Ve Şerif Corchran seni güvenli bir yere götürsün." Kadının nefesini tuttuğunu duydu ve tartışmak istediğini biliyordu ama tartışmayacağını biliyordu ve bu yüzden ona saygı duyuyordu. "Oraya yarım yamalak girerek Bailey'nin ölmesine neden olmak istemiyorum Alex. Eğer içerideyse ve hayattaysa, onu senin için bu şekilde çıkarmak istiyorum."

"Biliyorum." Kelimeler zar zor duyulabiliyordu. "Teşekkür , Daniel."

"Bana teşekkür etme. Bunun için değil. Kahretsin." Frank neredeyse hantal hantal onlara doğru geliyordu ve Daniel onun pantolonunun koyu ıslak lekeyi ancak bir adım ötede görebildi. "Vurulmuş." Daniel'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve arabayı geri vitese taktı.

Alex emniyet kemerini çözdü ama adam onun kolunu tuttu. "Bekle."

Alex ona baktı. "Kan kaybından ölmesine izin veremeyiz. Bailey'nin nerede olduğunu biliyor."

"Bekle, dedim." Daniel'ın zihni hızla çalışıyordu ama kararsızlık beyninin dönüp durmasına neden oluyordu. *Tuzak*, diye bağıırıyordu zihni. Ama bu adamla çok uzun zamandır arkadaştı. Camını birkaç santim aşağı indirdi. "Ne oldu?"

"Kurşun ," diye homurdandı Frank, parmaklarını pencerenin açıklığına geçirerek cama kan bulaştırdı. Yakına doğru eğildi. "Arkanı dön ve git. Üzgünüm-"

Bir el silah sesi havayı çatlattı ve Frank bir anlık şaşkınlık ve acıdan sonra Daniel'ın arabasının kapısından aşağı kaydı. Daniel çoktan ayağını gaza basmış, onları geriye doğru savuruyordu. "Yere yat!" diye bağırdı, Alex'in itaat edip etmediğine bakmadan.

Direksiyonu kırdı, bir seksen yapmaya hazırlandı. Sonra ileri doğru uçtu, büyük bir şeye çarptığında kafasını tekerleğe çarptı

ve sertti. Göz ucuyla Alex'in bir yığın halinde aşağıya kaydığını gördü.

Sersemlemiş bir halde dikiz aynasına baktı ve başka bir Dutton devriye arabası gördü, sonra sağa baktı ve Randy Mansfield'in Alex'in açık arabasının kapısının önünde elinde Smith & Wesson .40 kalibrelik yarı otomatik bir silahla durduğunu gördü. Alex'in kafasına doğrultmuştu.

Randy sakince, "Silahını bırak, Danny," dedi. "Yoksa sen izlerken onu öldürürüm."

Daniel gözlerini kırıştırdı, gerçeklik aceleyle bir araya geldi. *Alex*. Döşeme tahtasının üzerinde hareketsiz duruyordu ve kalbi durdu. "Alex. *Alex mi?*"

"Silahı bana ver dedim. Şimdi." Sol elini uzattı. Sağ eli hâlâ Smith'i Alex'in kafasına doğru tutuyordu.

Neredesin Luke? Gözlerini Mansfield'in silahından ayırmadan yavaşça Sig'ini uzattı, önce kabzasını. "Neden?"

"Çünkü beni vurmanı istemiyorum," dedi Mansfield kuru bir sesle. Daniel'in Sig'ini bel kemerinin arkasına soktu. "Bana desteğini ver, aynı yavaşlıkta."

"Çoktan ölmüş olabilir," diye söyledi Daniel kendini. "Neden senin dediklerini yapayım ki?"

"O ölmedi. Sadece possumculuk oynuyor." Silahının namlusunu Alex'in kafasına dayadı ama Alex hareket etmedi ve Mansfield etkilenmiş görünüyordu. "Ya gerçekten bayıldı ya da sıçancılık oynamakta çok iyi. Her iki durumda da hâlâ hayatta ama dediğimi yapmazsan on saniye içinde ölmüş olacak."

Daniel dişlerini sıkarak bileğindeki kılıftan desteğini çıkardı. *Kahretsin, Luke, hangi cehennemdesin?* "Seni orospu çocuğu," diye tısladı Mansfield'a.

Mansfield tabancasını aldı, sonra başıyla işaret etti. "Arabadan çık ve ellerini kaputun üzerine koy. Yavaşça, nasıl yapılacağını biliyorsun."

Daniel arabadan indi ve Frank'in yattığı yere baktı. "Ölmüş mü?"

"Eğer değilse, yakında olacak. Ellerini kaputa koy, Vartanian. Sen, ayağa kalk." Silahı tekrar Alex'in kafasına dayadı ama Daniel yeni pozisyonundan Alex'in hareket edip etmediğini göremiyordu. Mansfield sinirli bir öfkeyle Daniel'in yedeğini Sig'inin yanındaki bel kemerine soktu, sonra Alex'in saçını tutup çekti. Hâlâ bir şey yoktu.

Daniel paniğini bastırdı. Muhtemelen baygındı. Bu kılık değiştirmiş bir lütuf olabilirdi. Mansfield onu burada bırakacak ve Luke onu bulacaktı.

Mansfield geri adım atarak, "onu," dedi. "Ne?"

"Beni duydun. Onu al ve içeri taşı. Ona daha sonra ihtiyacım olabilir." Mansfield silahıyla sabırsızca işaret etti. "Yap hadi."

"Sırtında bir sakatlık olabilir."

Mansfield gözlerini devirdi. "Vartanian, ben aptal değilim."

Daniel onu arabadan yavaşça kaldırdı. Nefes alış veriş sığı ama düzenliydi. "Alex," diye fısıldadı.

"Vartanian," diye tersledi Mansfield. "Çekil."

Daniel onu kollarının arasına aldı, bir kolu dizlerinin altındaydı, diğeri omuzlarını tutuyordu. Baş bir bez bebek gibi sallanıyordu ve köşede ölü yatan Sheila'yı hatırladı. Kolları kızın etrafında sıkılaştı ve omzunun üzerinden son bir umutsuz bakış fırlattı. *Luke, lanet olsun. Neredesin?*

Yirmi Beşinci Bölüm

2 Şubat Cuma, saat 15:30.

Bailey ağaçların arasından, ışıkları yanıp sönen plakasız bir arabanın neredeyse yüz kilometre hızla geçişini izledi. *Polis*. Rahatlama onu neredeyse bayıltıyordu. Polisler yerleşkeye doğru gidiyordu. Belki daha fazlası da gelecekti. Yola çıkması gerekiyordu.

Kızın omzunu sıktı. ", " diye homurdandı. "Yürü."

"Yapamam." Bu bir iniltiydi ve Bailey kızın daha ileri gidemeyeceğini biliyordu.

"O zaman burada kal. Eğer geri dönmezsem, kendin için yardım bulmaya çalış."

Kız onun kolunu tuttu, gözleri dehşetle açılmıştı. "Gitme. Beni bırakma."

Bailey kızın elini sertçe çekti. "Eğer sana yardım getirmezsem, öleceksin."

Kızın gözleri kapandı. "O zaman bırak öleyim."

Beardsley'in sesi aklına geldi. "Benim gözetimimde olmaz." Yola döndü ve ayaklarını hareket etmeye zorladı ama dizleri tutmuyordu. Bu yüzden süründü. Yol yükseltilmişti ve bir sete tırmanması gerekiyordu. Elleri çimlerin üzerinde kayıp duruyordu, avuç içleri kanla ıslanmıştı. *Kaldır kışını, Bailey. Kımıl da.*

İkinci arabanın sesini duyduğunda yoldan birkaç metre uzaktaydı. Hope'un tatlı yüzünü, sonra da Beardsley'nin kanlı yüzünü hayal ederek kendini ileri attı. Araba virajdan döndü, bir toz bulutu içinde savruldu ve frenleri gıcırdadı. Bağırışlar duydu. Bir erkek sesi. Sonra bir kadın sesi.

"Ona vurdun mu?" diye sordu kadın. Kadın çömelmişti ve Bailey siyah saçlarını ve korku dolu iri gri gözlerini görebiliyordu. "Aman Tanrım. Bunu *biz* mi yaptık?" "Biz ona vurmadık." Adam çöktü, dokunuşu nazikti. "Oh, kahretsin. Dövülmüş ve yanıyor." Ellerini önce kollarında, sonra bacaklarında gezdirdi. Eli aniden ayak bileğinde durdu, sonra yavaşça çenesini kavradı. "Sen Bailey misin?"

Bir kez başını salladı. "Evet. Bebeğim Hope. Yaşıyor mu?"

"Evet, yaşıyor ve güvende. Susannah, Chase'i ara. Ona Bailey'i bulduğumuzu ve en kısa zamanda bir ambulans çağırmasını söyle. Sonra Daniel'ı ara ve geri gelmesini söyle."

Bailey onun kolunu tuttu. "Alex?"

Yola baktı ve Bailey'nin kalbi sıkıştı. "O arabada mıydı? Aman Tanrım."

Siyah gözleri kısıldı. "Neden?"

"Onu öldürecek. Öldürmemesi için bir sebep yok. Hepsini öldürdü." Resimler zihninde canlandı. "Hepsini öldürdü."

"Kim? Bailey, beni dinle. Bunu sana kim yaptı?" Ama konuşamıyordu. Duvarlara zincirlenmiş, gözleri kocaman ve cansız kızları düşünerek sallandı. "Bailey." Çenesindeki baskı arttı. "Bunu sana kim yaptı?"

"Luke." Kadın geri geldi, iki elinde de cep telefonu vardı, yüzü öncekinden daha solgundu. "Chase'i aradım, yardım gönderiyor ama Daniel cevap vermiyor."

2 Şubat Cuma, :40.

Sahne hazırdı. Tüm oyuncular buradaydı. Mack'in tek yapması gereken arkasına yaslanıp eğlenceyi izlemektir ama bunu çabucak yapmak zorundaydı. Artık onun kim olduğunu biliyorlardı, bu yüzden güzel Alex Fallon ile herhangi bir oyalanma kısa kesilmek zorunda kalacaktı. Sabaha kadar battaniyeye sarılmış son kurbanını bırakmış olacak ve çember tamamlanmış olacaktı.

Yarın öğlene kadar Gemma Martin'in yeniden boyanmış 'Vette'inin direksiyonunda Meksika yolunu yarılacak olacak ve asla arkasına bakmayacaktı.

Ama şimdilik ... sütunların geri kalanı yıkılmak üzereydi.

2 Şubat Cuma, :45.

Alex'in başı ağrıyor ve kafa derisi yanıyordu ama onun dışında yara almamıştı. Çarpışmanın etkisiyle sersemlemişti ama Daniel ile Mansfield arasındaki her kelimeyi duymuştu. Gevşek kalmaya odaklanmıştı ve bu görüldüğünden daha zordu. Ama şimdilik hem Mansfield'ı hem de Daniel'ı kandırmış gibi görünüyordu. Daniel'ın endişesiyle kalbi sıkışmıştı ama şimdilik böyle olması gerekiyordu.

Luke neredeydi? diye düşündü. Şimdiye kadar çoktan burada olmalıydı.

Daniel onu sığınağın içine taşımıştı. Gözlerini kapalı tutmuştu ama sessizlikte onun ve Mansfield'in ayak seslerinin yankısını duyabiliyordu. Merdiven yoktu, sadece uzun, düz bir koridor vardı. Sonra Daniel döndü ve onu sağa, bir kapı aralığına doğru götürdü.

Mansfield, "Onu yere yatır," diye emretti ve Daniel onu nazikçe yere yatırdı. "Şimdi otur." Daniel sıcaklığını da yanına alarak uzaklaşırken kız üşüdüğünü hissetti. "Ellerini arkana koy." Metal şingirtisini duydu ve Mansfield'in Daniel'i az önce kelepçelediğini fark etti. Daniel'in onu taşırken beline yerleştirdiği silahı fark edeceğini ummuştu ama fark etmemişti. *Yani bu bana bağlı.*

"Frank Loomis'i neden vurdun?" Daniel sordu. "Beni aradı, tıpkı senin istediğin gibi."

Bir an sessizlik oldu. "Kapa çeneni, Daniel."

"Beni aradığını bilmiyordun," dedi Daniel, sesinde yeni bir spekülasyon vardı. "Seninle çalışmıyordu."

"Kapa çeneni."

Daniel susmadı. "Ne yapıyorsunuz burada? Uyuşturucu taşımak için nehri mi kullanıyorsunuz?"

Alex darbeyi ve ardından Daniel'in sessiz acı homurtusunu duyunca irkilmemek için kendini zor tuttu.

"Her ne yapıyorsan," diye devam etti Daniel bir dakika sonra, "geminiz denize açıldı. Frank'i vurduğun sırada nehrin aşağısına doğru giden bir tekne gördüm."

Ani bir hareket oldu ve Alex kirpiklerini kaldırdığında Mansfield'in pencereye doğru ilerlediğini gördü. Tıslayan bir küfür duydu.

"Burada mahsur kaldınız," dedi Daniel sakın bir sesle. "Desteğim yolda, geliyor. Kaçmaya çalışırsan buradan canlı çıkamazsın."

Mansfield, "Elbette yapacağım," dedi ama sesi sakın değildi. "Benim sigortam var."

Bu ben olabilirim. Kirpiklerinin altını görmek için zorlanan Alex, Daniel'a baktı ve kaskatı kesildi. Daniel ona bakıyordu, gözleri kısılmıştı. Onun uyanık ve farkında olduğunu biliyordu.

Daniel aniden, sandalyesiyle birlikte Mansfield'in üzerine atladı. Daniel Mansfield'i masanın üzerine iterken Alex ayağa fırladı. Alex kapıya doğru koştu, Daniel'in onun kaçışını satın aldığı fark etmişti.

Ama bir el silah sesi duyuldu ve kalbi ve ayakları durdu. Mansfield sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu ve Daniel hâlâ sandalyeye kelepçeli bir şekilde yan yatıyordu. Göğsündeki kurşun yarasından akan kan Daniel'in beyaz gömleğine hızla yayılıyordu. Yüzü hızla solgunlaşıyordu ama bakışlarını doğrudan ona yöneltmişti. *Hareket et.*

Gözlerini Daniel'dan, aldığı derin nefesler yüzünden omuzları çökmüş olan Mansfield'a çevirdi. Silahını sağ elinde sıkıca tutarak Daniel'a baktı. Belinde

Daniel'in silahı vardı. Sadece bir silah.

Mansfield Daniel'dan iki tane almıştı. Daniel'in küçük yedek tabancası gitmişti.

Sonra Mansfield Daniel'in kaburgalarına öyle sert bir tekme attı ki, Daniel'in iniltisinden bile çatladıklarını duydu.

"Seni orospu çocuğu," diye mırıldandı Mansfield. "Geri gelmek zorundaydın. Her şeyi karıştırmak zorundaydın. En azından Simon gitme akıllılığını gösterdi."

Alex, Daniel'in kafasına kazıdığı talimatları zihinsel olarak tekrarlayarak sırtındaki silahı bulmaya çalıştı. Mansfield silahını Daniel'in kafasına doğrulttuğu anda silahın emniyetini açtı. Mansfield sesle birlikte döndü ve bir halde bir an için Alex'in elindeki silaha baktı, sonra gözlerini ve silahını aynı hareketle kaldırdı. Hiç düşünmeden tetiğe basmaya devam etti, ta ki adam gözlerini açıp dizlerinin üzerine, sonra da yüzüstü düşene kadar. Şimdi beyaz gömleği hızla kızarıyordu.

Mansfield'in elindeki silahı tekmeledi ve Daniel'in silahını sırtından alıp yere, Daniel'in başının yanına koydu ve kendi silahını ceketinin altındaki bel kemerinin arkasına itti. Sonra Daniel'in yanına diz çöktü ve gömleğini göğsünden çekti, ne kadar kötü yaralandığını görünce elleri kısa bir süre titredi.

"Sana kaçmanı söylemiştim. . . kaçmanı söylemiştim," diye fısıldadı. "Kahretsin... kaç." Göğsünün inip kalkması gittikçe azalıyordu ve kadın onun nefesinin yaradan içeri girip çıktığını duyabiliyordu.

"Zaten çok kan kaybettiniz ve muhtemelen akciğeriniz delindi. Kelepçelerinizin anahtarları nerede?"

"Cepte."

Anahtarlarını ve cep telefonunu buldu ve kelepçelerin anahtarını bulup onu serbest bırakırken ellerini hareketsiz kalmaya zorladı. Sandalyeyi itti ve onu nazıkçe yan tarafına yuvarladı, zaten terden boncuk boncuk olmuş alnından bir tutam saçı itti.

"Bu aptalcaydı," dedi kısık sesle. "Seni öldürebilirdi."

Gözleri kayarak kapandı. Hızla zayıflıyordu. Yarasını kapatması ve onu buradan çıkarması gerekiyordu. Onu arabaya kadar tek başına sürüklemesinin imkânı yoktu. Yardıma ihtiyacı vardı.

Cep telefonunu denedi ama çekmiyordu. Kalbi hızla çarparak odaya baktı. Bomboş bir ofisti, sadece eski bir metal masa vardı.

Ofis malzemeleri bulana kadar masanın çekmecelerini açtı. "Makas ve bant." Rahat bir nefes aldı. Ağır bir ambalaj bandıydı ve iş görürdü. Onları aldı ve Daniel'a geri koştı, bu kez Mansfield'ın üzerinden geçmeye zahmet etmedi. Dizlerinin üzerine çökerek bacağının üzerinden geçti. "Bu yarayı kapatacağım. Kıpırdamadan dur."

Cebinden daha önce arabanın zeminine döktüğü eldivenleri çıkardı, sonra eldivenlerden birini sıkıca gerdi ve göğsündeki deliğin üzerine hızla üç taraflı bir mühür yaptı. "Seni döndürmek zorundayım. Canın yanacak. Özür dilerim." Elinden geldiğince nazik bir şekilde onu yan çevirdi, gömleğini sırtından ayırdı ve rahat bir nefes aldı. Her şey yolunda gitmişti. Vücudunda hâlâ takırdayan mermi yoktu. Çabucak işlemi tekrarladı. Birkaç saniye içinde emme sesi azaldı ve kadının nabızı da adaminkiyle birlikte atmaya başladı.

"Alex."

"Konuşmayı kes," dedi. "Nefesini boşa harcama." "Alex."

"Bana bakmanı söylemeye çalışıyor."

Dizlerinin üzerinde dönen Alex'in bakışları kapı aralığına kaydı. Ve sonra anladı.

"Yedi numara," dedi sessizce ve Toby Granville gülümsedi. Odanın öbür ucundan şakağına aldığı künt bir darbe yüzünden yüzünden kan damlıyordu. Elinde küçük bir tabanca tutuyordu. Gözlerinde acının gölgesini gördü. Adamın canının çok yandığını umuyordu.

"Aslında ben bir numaraydım. Simon'ın öyle olduğunu düşünmesine izin verdim çünkü o dengesiz, korkunç bir piçti." Mansfield'a küçümseyerek baktı. Dikkatini tekrar Alex'e çevirmeden önce, "Ve sen de berbat biriydin," diye mırıldandı. "Mansfield'ın silahını buraya kaydır, sonra da Vartanian'inkini."

Kendisine söyleneni yaptı, zamanını bekledi.

"Listede yoktu," diye fısıldadı Daniel. "Çok yaşlı. Benim yaşımda."

"Hayır, ben Simon'ın yaşındaydım," dedi Granville. "Birkaç sınıf atladım ve o atılmadan önce Bryson'dan mezun oldum. Simon ve ben, daha ortaokuldayken bir kulüp kurmakla ilgili şakalaşırdık. Herkes bunun hep onun fikri olduğunu düşünürdü, çünkü o dengesiz, korkunç bir piçti. Ama benim fikrimdi. Simon benimdi. Ne dediysem yaptı ve başından beri bunun onun planı olduğunu düşündü. Jared de benim olabilirdi ama çok içiyordu. Diğerlerinin hiçbirinde cesaret yoktu." Granville, Alex'in yere düşürdüğü iki silahı almak için eğildi.

Gözlerini kaçırdığı anda silahını sırtından çıkardı ve ilk seferinde duvara isabet edecek şekilde ateş etti. İkinci kurşunu bulduğunda bile sıvalar uçtu, üçüncü, dördüncü ve beşinci kurşunları da. Granville yere ama hâlâ nefes alıyor ve tabancasını kavırıyordu.

"Silahını bırak," dedi. "Yoksa seni öldürürüm."

"Yapamayacaksın," dedi. "Sende o yürek yok. Soğukkanlılıkla cinayet işlemek."

"Mansfield da böyle düşünüyordu," dedi Alex soğuk bir sesle. Silahını kaldırdı. "Silahını bırak yoksa ateş ederim."

"Beni kapıdan çıkar, ben de silahı bırakayım."

Alex ona kuşkuyla baktı. "Sen delisin. Sana yardım etmiyorum."

"O zaman Bailey'i nereye koyduğumu asla bilemeyeceksin."

Çenesi yukarı kalktı ve gözleri kısıldı. "Nerede o?" "Beni dışarı çıkarın... ve size söyleyeyim."

Daniel yüzünü buruşturarak, "Muhtemelen bir teknesi vardır," dedi. "Yapma."

"Bailey," diye alay etti Granville.

Arkasında Daniel'in nefes alış verişini zorlaşmıştı. Onu bir hastaneye götürmesi gerekiyordu.

"Bunun için zamanım yok." Alex, Granville'in kalbine nişan aldı ama tereddüt etti. Granville haklıydı. Kendini savunmak için bir adamı öldürmek bir şeydi, ama yaralı bir adamı soğukkanlılıkla öldürmek . . . Yine de onu vurmakla başa çıkabilirdi.

Nişan alan Alex tetiğe bastı ve Granville çığlık attı. Bileğinden kan fışkırıyordu ama eli açıktı ve silah yerdeydi. Alex silahı cebine koydu ve Daniel'in yanına diz çöktü, bir eliyle kelepçelerini ararken diğer eliyle de nabzını yokladı. Zayıftı. Korkunç derecede.

Rengi hâlâ kötüydü ve hâlâ her nefes alışında zorlanıyordu ama en azından kanın yayılması durmuştu. "Senin için yardım bulmalıyım ve ben yokken sana zarar vermeyeceğine güvenmiyorum. Ama onu öldüremem. Üzgünüm."

"Olma. Ona daha sonra ihtiyacımız olabilir. Arkasından kelepçeleysin." Alex ayağa kalkmaya başladığında Daniel onun ceketini kanlı eliyle yakaladı. "Alex."

"Sus. Seni hastaneye götürmezsem öleceksin." Ama gitmesine izin vermedi. "Alex," diye fısıldadı ve kız ona doğru eğildi. "Seni seviyorum. . . sen olduğun zaman acımasız."

Boğazı kapandı ve alnına bir öpücük kondurdu, sonra doğruldu, ifadesi sertleşti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, "ölü bir kahraman olmadığın zaman. Konuşmayı kes, Daniel."

Granville'i kelepçelemek için geri döndü. Görüldüğünden daha zordu ve onu sırt üstü çevirdiğinde zor nefes alıyordu ve kana bulanmıştı. "Umarım uzun süre hapiste çürürsün."

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun." Nefesini içine çekti. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Başkaları da var."

Başını kaldırdı ve silahını kaptı. "Diğerleri nerede?" diye sordu telaşla.

Granville'in gözleri odaklanmamıştı. Çok kan kaybetmişti. "Simon benimdi," diye mırıldandı. "Ama ben başkasındım." Sonra sersemlemiş bir halde başını kaldırdı, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı.

Omzunun üzerinden bakmaya başladı ama şakağına doğru itilen soğuk çeliği hissedince durdu.

"Teşekkür ederim Bayan Fallon," diye fısıldadı kulağına bir ses. "O silahı ben alacağım." Parmakları açılana ve silah beton zemine düşene kadar bileğini sıkı. "Her şey yoluna girdi. Davis tutuklandı, Mansfield öldü ve ..." Ateş etti ve Granville'in kafası yerde patlarken kadının midesi burkuldu. "Şimdi Granville de öyle. Yedi kişi artık yok."

"Kimsin sen?" diye sordu, cevabı zaten bildiği halde. "Zaten ," dedi adam sessizce ve kadın bunu hiç bilmediğini anladı.

O ana kadar gerçek korku. Onu zorla ayağa kaldırdı. "Şimdi benimle geleceksin."

"Hayır." Kadın mücadele etti ve adam silahını tekrar kadının kafasına dayadı. "Sadece Daniel için yardım bulmam gerekiyor. Onlara burada olduğunu söylemeyeceğim. Gidebilirsin. Gitmeyeceğim."

Seni durduracağım."

"Hayır, durduramayacaksın. Kimse beni durduramaz. Ama gitmene izin vermeyeceğim. Senin için planlarım var."

Bunu söyleme şekli dizlerinin bükülmesine neden oldu. "Neden? Gemma'dan ya da diğerlerinden hoşlandığını bile bilmiyordum."

"Hayır, . Ama yine de öleceksin."

Hıçkırık yeniden yükseliyordu ama bu kez dehşetle karıştı. "Neden?"

"Yüzün yüzünden. Her şey Alicia ile başladı. Seninle sona erecek." Alex soğuk ve hareketsiz kaldı. "*Büyük final* için beni öldürecek misin?"

Kıkırdadı. "Bu ve Vartanian'a acı çektirmek için." "Neden?"

O sana hiç zarar vermedi ki."

"Ama Simon yaptı. Simon'a zarar veremem, bu yüzden Daniel cezasını çekmek zorunda kalacak."

"Sanki Jared'in yaptığı şey yüzünden cezalandırılmışsın gibi,"

diye mırıldandı. "Anladığını görüyorum. Adil olan da bu."

"Ama beni öldürmek adil değil," dedi sakın kalmaya çalışarak. "Ben kimseye zarar vermedim."

"Bu doğru. Ama bu noktada anlamsız. Sen de diğerleri gibi öleceksin ve yüksek sesle ve uzun uzun çığlık atacaksın." Adam onu geriye doğru çekti ve kadın çılginca mücadele etti.

"Destek çağırdık," diye . "Kaçamazsınız." "Evet kaçabiliriz."

Umarım teknede çok hastalanmazsınız."

Nehir. Onu nehir kenarına götürecekti. "Hayır. Kesime giden bir kuzu gibi gitmeyeceğim. Beni , saçlarımdan tutup sürüklemen gerekecek." Daniel'ı öldürecek. Ama bunu yaptığında silahı onun şakağından çekmesi gerekecekti. Bu onun tek şansı olacaktı. Şakağındaki baskının azaldığını hissettiği anda iki büküm oldu ve adamın yüzünü pençelemeye çalıştı. Adam aniden elini gevşetti ve bir an için bir şey yapamayacak kadar şaşırdı.

Sonra son bir el silah sesi duyunca gözlerini kırıştırdı. Gazeteci çocuk yere düşmeden önce yüzüne bakmak için sadece bir dakikası vardı. Sersemlemiş bir halde adamın yere düşüşünü izledi ve alnındaki düzgün deliğe odaklandı.

"Bu gazeteci çocuk." O'Brien'in kendisini ne kadar yakından izlediğini fark edince ürperdi, sonra başını kaldırıp sessiz bir

Çılgılık. Kirli, kanlı yüzölü bir adam elinde O'Brien'ın silahını tutuyordu. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Alex daha yakından baktı. "*Peder Beardsley*?"

Suratsızca başını salladı. "Evet." Kapıya yaslandı ve yere kayarak O'Brien'ın silahını dikkatlice yanına koydu.

O'Brien'ın alnındaki deliğe baktı, sonra Beardsley'e döndü. "Onu vurdun mu? Onu nasıl vurabildin? Onun arkasındaydın. . . onun arkasındaydın." Döndüğünde Daniel'in başını yavaşça yere eğdiğini gördü. Elinde yedek tabancasını tutuyordu.

"Onu *sen* mi vurdun?" Daniel bir kez başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Alex başını kapı aralığından çıkarıp iki tarafa da baktı. "Burada silahı olan başka kimse var mı?"

Beardsley, " sanmıyorum," dedi ve kızın bacağını tuttu. "Bailey?" "Granville onun hâlâ hayatta olduğunu söyledi."

Beardsley, "Bir saat önce hayattaydı," dedi.

"Öğreneceğim. Hemen yardım çağırmalıyım."

Daniel'in cep telefonunu elinde tutan Alex, dış kapıdaki küçük pencereden içeri giren ışığı görene kadar koştu. Bir an durdu, ışığın parlaklığından neredeyse kör olacaktı. Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı ve o güne kadar aldığı en derin nefesi içine çekti.

"*Alex*." Luke koşarak geldi. "Vuruldu," diye bağırdı. "Sağlık görevlilerini çağırın."

Adamlar bir sedyeyle koşarak gelirken gözlerini kırıştırdı. "Ben değil," diye tersledi. "Daniel vuruldu. Durumu kritik. Birinci seviye bir travma merkezine nakledilmesi gerekiyor. Size nerede olduğunu göstereyim." Koşmaya başladı, adrenalin kaslarını güçlendiriyordu. "Bailey kaçtı."

Luke onun yanında koşarken, "Biliyorum," diye cevap verdi. Arkalarında sedye gıcırđıyordu. "Onu buldum. Yaşıyor. Oldukça kötü durumda ama yaşıyor."

Alex, Daniel sedyeye yatırıldığında rahatlayacağını biliyordu. "Beardsley de burada. O yaşıyor. Kendi başına yürüyebilir ama o da kötü durumda."

Koridorun sonundaki odaya vardıklarında, Luke yerde yatan üç cesede bakıp durdu. "Kutsal Ana," diye nefes aldı. "Bunu sen mi yaptın?"

Dakikalar önce bir hıçkırığın yaktığı yerde histerik bir kahkaha kabarcığı gıdıklandı. Sağlık görevlileri Daniel'i sedyeye kaldırıyorlardı ve o nefes alabiliyordu.

Tekrar. "Çoğunu. Mansfield'ı öldürdüm ve Granville'i yaraladım ama Granville'i O'Brien öldürdü."

Luke başını salladı. "Tamam." Ayakkabısıyla O'Brien'ı dürttü. "Peki ya bu?"

"Beardsley silahını aldı ve Daniel kafasına ateş etti." Bir sırtıma neredeyse yüzünü ikiye ayırıyordu. "Bence iyi iş çıkardık."

Luke sırtarak karşılık verdi. "Bence sen de iyi iş çıkardın."

Ama Beardsley gülümsemedi. Başını iki yana salladı. "Çok geç kaldınız," dedi bıkkınlıkla.

Alex ve Luke anında ayıldılar. "Sen neden bahsediyorsun?" Alex söyledi.

Beardsley ayağa kalkana kadar kendini duvara doğru itti. "Benimle gel."

Daniel'a ters bir bakış atan Alex, Luke'un eli sırtındayken onu takip etti.

Beardsley sol taraflarındaki ilk kapıyı çekti. Kapı kilitli değildi ama boş da değildi. Alex dehşet içinde bakakaldı. Ve gördüğü şey sonsuza dek zihnine kazınacaktı.

Genç bir kız ince bir karyolada yatıyordu, kolu duvara zincirlenmişti. Zayıftı, kemikleri açıkça görülebiliyordu. Gözleri tamamen açıktı ve alnında küçük yuvarlak bir delik vardı. On beş yaşlarında görünüyordu.

Alex ileri atıldı, dizlerinin üzerine çöktü ve nabzını ölçmek için parmaklarını ince boynuna bastırdı. Kız hâlâ sıcaktı. Başını kaldırıp Luke'a baktı. "Kız ölmüş. Belki bir saat önce."

"Hepsi öldü," dedi Beardsley sert bir sesle. "Geride kalan her biri."

"Orada kaç kişi vardı?" Luke sordu, sesi öfkeyle sertleşmişti. "Yedi el ateş saydım. Bailey ..."

"Yaşıyor," dedi Luke. "Ve bir kız var." Beardsley'nin omuzları çöktü.

"Tanrı'ya şükür."

"Burası da neresi?" Alex fısıldadı.

Luke kısa ve öz bir şekilde, "İnsan kaçakçılığı," dedi ve Alex ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Bütün bu kızları mı kastediyorsun? ? Ama onları neden öldürdün? *Neden?*"

"Hepsini dışarı çıkaracak zamanları yoktu," dedi Beardsley sesini çıkarmadan. "Geride kalanların konuşmasını istemediler."

"Bunun sorumlusu kim?" Alex tısladı.

"Granville dediğin adam." Beardsley duvara yaslanıp gözlerini kapattı ve Alex gömleğindeki koyu lekeyi o zaman fark etti. Leke yayılıyordu.

"Vuruldun," dedi ona yardım etmek için uzanarak.

Adam bir elini uzattı. "Senin polisin durumu daha kötü."

"Kaç tanesini dışarı çıkardılar?" Luke sordu ve Alex onun yüzünde o gece atış poligonunda gördüğü vahşi öfkeyi gördü.

"Beş ya da altı," dedi Beardsley. "Onları nehre götürdüler."

Luke, "Yerel polise ve su devriyesine haber vereceğim," dedi. "Ve Sahil Güvenliğe."

Arkalarında Daniel sedyeyle dışarı çıkarılıyordu. "Onunla git," dedi Beardsley. "Ben iyi olacağım."

Geldikleri yoldan bir sedye daha girdi. "Bu sağlık görevlileri sizin için burada." Beardsley'nin elini tuttu. "Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız."

Başını salladı, gözleri düz ve soğuktu. "Bir şey değil. Bailey'e onu ziyaret edeceğimi söyle."

"Yapacağım." Sonra Alex ve Luke Daniel'ın sedyesini kapıdan dışarı kadar takip ettiler ve geçtikleri her kapıya baktılar. Beş kurban daha. Çığlık atmak istedi ama sonunda Daniel'ın yanına gitti, elini tuttu ve onunla birlikte gün ışığına çıktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Atlanta, 2 Şubat Cuma, :45.

Alex." Alex acil servisin kapısından hızla girerken Meredith ayağa kalktı. "Aman Tanrım, Alex." Kollarını Alex'e doladı ve Alex de onu sıkıca tuttu.

"Her şey bitti," diye mırıldandı. "Hepsi öldü."

Meredith geri çekildi, gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Yaralanmışsın. Neren yaralı?"

"Bu benim kanım değil. Daha çok Daniel ve Granville'in kanı. Daniel'i getirdiler mi?"

"Helikopter yaklaşık yirmi dakika önce geldi."

Alex hemşire odasına gitti, Meredith de onun yanındaydı. "Ben Alex Fallon. Yapabilir misin?"

Etrafında bir gazeteci kalabalığı toplanırken hemşire, "Bu taraftan," diye araya girdi. Onları küçük bir bekleme odasına götürdü. "Ajan Chase Wharton bize geleceğinizi söyledi. Sizinle konuşmak istiyor."

Alex, "Daniel Vartanian'ın doktoruyla konuşmak istiyorum," diye ısrar etti. "Bailey Crichton'ınkiyle de."

Hemşire nazıkçe, "Doktor şu anda Bay Vartanyan'ın yanında," dedi, sonra Alex'e daha yakından baktı. "Birkaç gün önce ölen rahibeyi ziyaret etmek için buradaydınız."

"Öyleydim." Alex küçük odada volta atıyor, sinirleri geriliyordu.

"Siz acil servis hemşiresisiniz." Hemşirenin kaşları kalktı. "Şimdi . Vartanian'a yaptığın iş çok iyiydi."

Alex volta atmayı bıraktı ve kadının gözlerinin içine baktı. "Yeterince iyi miydi?"

Hemşire başıyla onayladı. "görünüyor."

Alex rahat bir nefes aldı. "Bailey'i görebilir miyim?"

"Benimle gel."

Takip ederlerken Alex Meredith'in elini sıkıca tuttu. "Umut nerede?"

"Ajan Shannon ve Riley ile birlikte, hâlâ güvenli evde. Temizlenene kadar onu Bailey'i görmeye getirmemenin en iyisi olduğunu düşündük. Alex, Bailey'i getirdiklerinde onu gördüm. Gerçekten kötü durumda."

"Ama yaşıyor," dedi hemşire. Muayene odasını işaret etti. "Sadece birkaç dakika."

Hazırlıklara rağmen Alex, Bailey'i gördüğünde yüzünü buruşturdu. "Bailey, benim, Alex."

Bailey'nin göz kapakları, gözlerini açmak için mücadele ederken çırpındı.

" yok," diye yatıştırdı Alex. "Dinlenmen gerek. Güvendesin. Umut güvende."

Bailey'nin şişmiş gözlerinden yaşlar süzüldü. "Sen geldin. Bebeğimi kurtardın."

Alex nazikçe onun elini tuttu, çürükleri ve tırnaklarının çok çabuk kırıldığını fark etti. "O çok güzel küçük bir kız. Meredith onunla ilgileniyor."

Bailey gözlerini zorla açarak Alex'ten Meredith'e baktı. "*Teşekkür ederim.*"

Meredith'in yutkunması duyulabiliyordu. "Hope iyi, Bailey. Seni özlüyor. Ve Alex senin hayatta olduğuna dair umudunu hiç yitirmedi."

Bailey kuru, yarılmış dudaklarını yaladı. "Beardsley?" diye .

Alex ıslak bir bezle Bailey'nin ağzını sildi. "O yaşıyor. Benim de hayatımı kurtardı. Seni görmeye geleceğini söylememi istedi. Bailey, polis babanı buldu."

Bailey'nin dudakları titredi. "Sana söylemem gerek. Wade ... korkunç şeyler yaptı. Babam biliyordu."

"Biliyorum. Sonunda hatırlamama izin verdim. Craig annemi öldürdü." Bailey irkildi. "Bunu bilmiyordum."

"O gün aldığım hapları biliyor musun? Onları bana Craig mi verdi?"

"Sanırım öyle. Emin değilim. Ama Alex ... Wade ... o ... Sanırım Alicia'yı o öldürdü."

"Hayır, öldürmedi. Başka pek çok korkunç şey yaptı ama onu öldürmedi."

"Tecavüz mü?"

Alex başını salladı.

"Evet." "Başkaları da

var."

Alex ürperdi. Granville de aynı şeyi söylemişti. "Wade'in sana gönderdiği mektuptan mı bahsediyorsun? Hope'un yardımıyla onu bulduk."

"Yedi kişiydiler. Wade ve altı kişi daha."

"Biliyorum. Garth Davis dışında hepsi öldü ve Garth tutuklandı."

Bailey yine irkildi. "Garth mı? Ama o ... Tanrım, ne kadar ."

Alex, Sissy'nin telefon konuşmasını ve Bailey'nin kaçırılmadan bir gece önce tanışmış olması gereken adamı hatırladı. "Bir ilişkin mi vardı?"

"Evet. Wade öldükten sonra beni görmeye geldi, belediye başkanı olarak başsağlığı diledi." Gözlerini kapattı. "Bir şey diğerine yol açtı. Wade de beni uyarmıştı. *"Kimseye güvenme."*

"Garth Wade'in eşyalarını sordu mu?" Meredith sessizce sordu.

"Birkaç kez, ama bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim ve Wade'in mektuplarını henüz almamıştım. Kasabadan biri bana iyi davrandığı için çok mutluydum.

. . . Garth o lanet anahtarı arıyordu, tıpkı onun gibi. Tek istediği *buydu*. O lanet anahtarı."

"Anahtarı isteyip duran kimdi?" Alex sordu ve Bailey ürperdi.

"Granville." Bunu acı bir şekilde söyledi. "Anahtar neyi açıyordu?"

"Bir kiralık kasa," dedi Alex. "Ama boştu."

Bailey harap olmuş bir şaşkınlıkla başını kaldırdı. "O zaman bunu bana neden yaptı?"

Alex Meredith'e baktı. "Bu iyi bir soru. Daniel ve Luke yedinci adamda başka bir anahtar seti olduğunu düşündüler ama sanırım Granville'de yoktu."

Meredith, "Ya da kutudan fotoğrafları kendisi alırdı," dedi.

"Bunu hâlâ yapmış olabilir," dedi Luke kapı aralığından. "Granville fotoğrafları yıllar önce çekmiş olabilir. Henüz bilmiyoruz. Ama Simon'ın onca yıl sonra canlı olarak ortaya çıkması hepsini tedirgin etti. Simon'ın anahtarı Daniel'da, Wade'in anahtarı da Bailey'de olsaydı, sorular sormaya başlardı ve Granville bunu istemedi." Bailey'nin yatağının yanında durdu. "Chase seninle konuşmak istiyor, Alex. Nasıl hissediyorsun, Bailey?"

"İyi olacağım," dedi Bailey şiddetle. "Olmak zorundayım. Bulduğum kız nasıl?"

"Bilinci yerinde değil," dedi Luke.

"Muhtemelen en iyisi bu," diye mırıldandı Bailey. "Hope'u ne zaman görebilirim?"

"Yakında," diye söz verdi Meredith. "Seni dövülürken görünce korkunç bir travma geçirdi. Onu tekrar korkutmak istemiyorum. Hope'u seni görmesi için buraya getirmeden önce saçlarını yıkayalım ve morlukların bir kısmını gizlemeye çalışalım."

Bailey bitkin bir şekilde başını salladı. "Alex, Granville'e sana anahtarı gönderdiğimi söyledim. Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Gömleğimdeki kanın çoğu ona ait. O öldü." "Güzel," dedi Bailey sert bir sesle. "Acı çekti mi?"

"Yeterli değil. Bailey, seni tutarlarken başka kimleri gördün?" "Sadece Granville ve bazen Mansfield. Bazen de gardiyanları. Neden?"

"Sadece soruyorum." Alex, Bailey'e Granville'in başkalarının da olduğunu söylediğini anlatmak için bekleyecekti, tıpkı Craig'in Rahibe Anne'i öldürdüğünü söylemek için bekleyeceği gibi. "Şimdi uyu. Geri geleceğim."

"Alex, bekle. Ona anahtarın sende olduğunu söylemek istemedim. O ..." Kolundaki taze iğne izlerini gösterirken gözleri yaşlarla doldu. "Beni vurdu."

Alex dehşet içinde iğne izlerine baktı. "Hayır." "Beş yıl boyunca temizdim. Yemin ederim."

"Biliyorum. Desmond ve tüm arkadaşlarınla konuştum."

"Şimdi tekrar bırakmak zorundayım." Bailey'nin sesi Alex'in kalbini kırdı.

"Bu sefer yalnız yapmak zorunda değilsin." Alex, Bailey'nin alnından öptü.

"Şimdi uyu. Polisle konuşmam gerek. Seninle konuşmak isteyeceklerdir. kızlar hakkında."

Bailey başıyla onayladı. "Onlara gelen yardımı yapacağımı söyle."

Atlanta, 3 Şubat Cumartesi, 10:15.

Daniel uyandığında Alex'i yatağının yanındaki sandalyede uyurken buldu. Onu uyandırmaya yetecek kadar ses çıkaramadan adını üç kez söylemeye çalıştı. "Alex."

Başını kaldırdı ve gözlerini kırıpıştırarak hemen dikkat kesildi. "Daniel." Omuzları çöktü ve bir an için ağlayacağını sandı. İçini bir panik kapladı.

"Ne?" Tek hece boğazından bir parça kopardı.

"Bekle." Ağzına attığı buz parçası ona cennet gibi geldi. "Solunum tüpünü çıkardılar, bu yüzden boğazın bir süre ağrıyacak. İşte bir defter ve kalem. Konuşma."

"Ne?" diye tekrarladı, onu görmezden gelerek. "Ne kadar ?"

"Birkaç gün içinde hastaneden çıkacaksın. Şanslıymışsın. Kurşun hayati bir yere isabet etmemiş." Ağzının bir köşesini öptü. "Ameliyata bile ihtiyacın olmayacak. Yaran çoktan kendi kendine kapanmaya başlamış. Tamamen iyileşecek ve birkaç hafta, en fazla bir ay içinde işinin başına döneceksin."

Bir şeyler hâlâ çok yanılttı. "Mansfield ve Granville'e ne oldu?"

"Mansfield, Granville ve O'Brien öldü. Frank Loomis de. Üzgünüm, Daniel. Muhtemelen vurulduktan birkaç dakika sonra ölmüştü. Ama Bailey yaşıyor."

"Güzel." Bunu elinden geldiğince sert bir şekilde söyledi. "Orada ne oldu Alex?" diye sordu kısık sesle. "Sen ve Luke... Konuştuğunuzu duydum. Kızlar hakkında bir şeyler."

"Granville korkunç bir şeyin içindeydi," dedi sessizce. "Beş genç kızın cesedini . Onları esir tutuyormuş. Beardsley toplamda bir düzine kadar olduklarını düşündüğünü söyledi. Granville onları taşımaya başladı ama hepsini taşıyacak zamanı yoktu. Geride bıraktıklarını öldürdü."

Daniel yutkunmaya çalıştı ama başaramadı. Alex ağzına bir buz parçası daha attı ama bu sefer işe yaramadı. "Kızlardan biri Bailey'nin yardımıyla kaçtı. Bilinci yerinde değil, o yüzden henüz ayrıntılara sahip değiliz. Luke ölen kızlardan birini daha önce yaptığı işten tanıdığını söyledi." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Sanırım senin Simon'ın resimlerindeki yüzleri unutamayacağın gibi o da yüzlerini unutamaz. Bulduğumuz kızlardan biri Luke'un ekibinin sekiz ay önce kapattığı çocuk pornosu sitelerinden birinde yer alıyordu."

Daniel'in midesi yuvarlandı. "Tanrım."

"Bir saat geç kaldık." Alex onun elini hafifçe okşadı. "Daniel, Granville ölmeden önce Simon'a öğretmenlik yaptığını, başkalarının da olduğunu söyledi, sonra da 'Ben başkasınındım' dedi. "

"Diğerleri kimdi?" "Hiç söylemedi."

"Mack O'Brien?"

"Chase'in ekibi yaşadığı yeri buldu."

"Rob Davis'in O'Brien arazisinde inşa ettiği depolarda mı?"

"Yarı yarıya haklısınız. *Review*'un yazarının depo olarak kullandığı depolardan birinde yaşıyordu. Delia'nın arabasında GPS vardı ve Chase'in adamları sinyali takip ederek Mack'in tuttuğu diğer arabaları buldular. Luke, Mack'in bilgisayarında e-postalar buldu. Delia'nın Porsche'sini, Janet'ın Z'sini ve Claudia'nın Mercedes'ini satmayı planlıyordu. Gemma'nın 'Vette'ini yeniden boyamıştı. Görünüşe göre onu elinde tutacaktı."

"Bekle. Mack bir depodaydı."

İnceleme mi? Neden?"

"*Review*" için çalışıyordu. Daniel, Mack gazeteci çocuktur. Salı sabahı ön verandamda durmuş benimle konuşuyordu, istediğiniz kadar hoş bir şekilde."

Mack O'Brien'in ona bu kadar yakın olduğunu düşününce Daniel'in midesi bulandı. "Kahretsin. Ve kimse onu tanımadı mı?" diye sordu kısık sesle.

"Onu Marianne işe aldı. Gazetenin tüm idari işlerini o yapıyordu. Onunla hiç tanışmamıştı. Siz lisedeyken Mack daha küçük bir çocuktur. Çoğu insan uyurken gazeteleri dağıtır, geri kalan zamanda da Marianne'in dağıtım minibüsüyle etrafı izlerdi. Mack çok izlerdi."

"Kim?"

"Hepsini izlemiş. Garth'ın Bailey'nin evine girerken, Mansfield'in Granville'in sığınağına kız götürürken, Mansfield'in -"

"Bir dakika. Mansfield da mı *bu işin içindeydi?*"

"Evet. Henüz nasıl olduğunu bilmiyoruz ama Granville'in işinin bir parçasıydı."

Daniel gözlerini kapattı. "Lanet olsun. Yani . . . Tanrım, Alex."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ne olursa olsun, görünüşe göre Frank öyle değilmiş. Dün sabah Bailey'i nerede bulacağını söyleyen bir mesaj almış. Marianne'den geldiğini sanmış ama Mack'in cep telefonundan gelmiş."

"Ama Frank yine de Gary Fulmore'un cinayet davasında kanıtları tahrif etti." Sesi kuru bir vıraklamaydı ve Alex sitem dolu bir bakışla ona bir buz parçası daha yedirdi.

"Defteri ve kalemi kullan. Evet, Frank o zaman kanıtları tahrif etti ama d n size ihanet etmek istediğini sanmıyorum. Bailey, Frank'in kaçmasına yardım ettiğini söyledi."

Daniel bunun biraz rahatlatıcı olduğunu düşündü. Ama yine de ... "Keşke nedenini bilseydim. Nedenini bilmem gerek."

"Belki de birini koruyordu. Belki de ona şantaj yapılıyordu." Bir elini onun yanağında gezdirdi. "Tekrar güçlenene kadar bekle. Araştıracaksın ve umarım bazı cevaplar bulacaksın."

Umarım. Daniel Frank'in nedenini asla öğrenemeyeceğini biliyordu ama Frank'in bir nedeni olduğuna inanmak zorundaydı. "Başka ne var?"

Alex i çekti. "Mansfield Lester Jackson'ı kiraladı, bana çarpan ve Sheila ile Presto's Pizza'daki geç Dutton memurunu öldüren adamı. Chase, Mansfield'in cebinde tek kullanımlık bir cep telefonu buldu. Telefon numarası, beni öldürmeye çalıştığı gün Lester Jackson'ın cep telefonuna gelen aramalarla eşleşiyor."

"Günlükler mi?"

"Chase onları Mack'in eşyalarıyla birlikte buldu. Annette'in söylediği her şey doğruyd . Mack bir aydır Garth, Rob Davis ve Mansfield'i takip ediyormuş. Sanırım yedinci adamın kim olduğundan da emin değildi, çünkü başlangıçta kasabadaki pek çok adamın fotoğrafı vardı. Ama sonra Granville'i sığınağın dışında dururken gördü ve o andan itibaren tüm resimler sadece Toby, Garth, Randy ve Rob Davis'e aitti. Rob'un Delia ile bir ilişkisi vardı, bu yüzden sanırım Mack onu öldürmenin ifte bonus olduğunu düşündü. Annesine iftira attığı için Delia'dan intikam aldı ve Rob Davis'i daha da incitti.

"Mack'in elinde Mansfield'in Rhett Porter'ı öldürürken çekilmiş fotoğrafları vardı." Tereddüt etti. "Ve onda benim ve bizim resimlerimiz vardı." Yüzü kızardı. "Perşembe gecesini minib s yle evinizin önünde ydi. Pencerenizden bizim fotoğraflarımızı çekti. Onları yükle miş gibi görünmüyor. Ya da başka bir şey." Omuz silkti. "emberi kapatmamı istedi."

Daniel'in öfkesi kabarırken, bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki. "Orospu çocuğu," dedi sıkılmış dışlerinin arasından ve kadın onun elini ovuşturdu. "Kiralık kasa mı?"

"Rob Davis biliyorsa bile söylemiyor. Garth avukat tuttu. Eninde sonunda bazı cevaplar verebilirler, ama bu savcılıkla iyilik karşılığında olacaktır."

"Hatton?"

Gülümsedi. "O iyi olacak. Yakın zamanda saha ajanı olarak geri dönemeyebilir ama yaşayacak. Zaten emekliliğe çok yakın olduğunu söylemişti."

"Crighton?" diye sordu ve kadının gülümsemesi soldu.

"Rahibe Anne'in odasında kanlı parmak izlerini buldular, yani onu annemin cinayetinden tutuklamak için ellerinde yeterli delil var. Chase bana, Craig itiraf etmezse onu annemi öldürmekten ya da Wade ile bir suçu gizlemek için komplo kurmaktan yakalayamayacağımızı söyledi."

"Aldığın haplar mı?"

"Asla bilemeyebilirim. Cevap vermesi için ona yalvarmayı düşünmüyorum." "Onu gördünüz mü?"

Gerildi. "Hayır."

"Ben de seninle geleceğim," dedi. Kadın rahatlamıştı ve adam onun yalnız gitmekten korktuğunu biliyordu.

"Bailey, Wade'in o zamanlar söylediği bazı şeylere dayanarak, onun ve Wade'in beni hapları almaya zorladığını düşünüyor ama elimizde kesin bir şey yok."

"Bailey uyandı mı?"

Başını salladı. "Hastanede oda oda dolaşıyordum," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Sen ve Bailey ve Beardsley ve Hatton ve Bailey'nin kurtardığı kız. Bailey, Alicia'nın öldüğü geceyle ilgili hatırladığı tek şeyin, Alicia'nın beni hasta etmek için öğle yemeğinde çorbama bir şey koyduğu olduğunu söyledi. O gece bir partiye gideceğini biliyordu ve benim de peşine takılmamı istemiyordu. Dövme ve öğretmenlere testler için yer değiştirdiğimizi söylemem konusunda bana hala kızgındı. Onun kızgın olması muhtemelen benim hayatımı kurtardı."

Elindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Hope?"

"Bailey'nin hayatta olduğunu biliyor ama henüz onu görmedi. Bailey hala kötü görünüyor. Daniel, Granville Bailey'i konuşturmak için ona eroin enjekte etti." Alex'in sesi titriyordu. "Beş yıldır temizdi. Şimdi tüm bunları tekrar zorunda. O bir doktordu."

"O zalim bir piçti." Daniel kelimeleri zorlayarak söyledi.

İç çekti. "O da var. Bailey'nin Garth'la bir ilişkisi vardı ama Manfield ve Granville'in onu kaçırdığını bilip bilmediği belli değil. Dediğim gibi, Garth avukat . Luke onu sorgulamaya çalışıyor ama şu ana kadar Garth konuşmadı. Hepsi bu kadar."

"Suze?"

"Hâlâ burada. Seninle ve Jane Doe ile oturuyordu." Adam kaşlarını kaldırıncı ekledi: "Bailey'nin yardım ettiği kız. Adını bilmiyoruz. Daniel, düşünüyordum da."

İçini bir korku dalgası kapladı. Sonra bunu bir kenara itti. Eninde sonunda gidebilirdi ama onu şimdi terk etmeyecekti. Bundan emindi. "Ne hakkında?"

"Sen. Ben. Bailey ve Hope. Dışarı çıktığınızda iyi olacaksınız ama Bailey'nin yürümesi gereken uzun bir yol var. Hope konusunda yardıma ihtiyacı olacak."

"Nerede?" diye sordu.

"Buradayım. Arkadaşları burada. Onu tüm bunlardan uzaklaştırmayacağım. Ben burada kalacağım. Kendim, Bailey ve Hope için bir ev bulmam gerekecek ama-"

"Hayır," diye homurdandı. "Sen benimle kal."

"Ama Bailey rehabilitasyona girerken Hope'a göz kulak olmam gerekecek."

"Sen benimle kal," diye tekrarladı. "Hope bizimle kalacak. Bailey ihtiyacı olduğu sürece bizimle yaşayabilir." Adam öksürmeye başlayınca kadın dudaklarına bir bardak su koydu.

"Yavaş ol," diye emretti adam yutkunmak üzereyken. "Sadece küçük bir yudum."

"Peki, hanımefendi." Adam arkasına yaslandı ve kadının

gözleriyle buluştu. "Benimle kal." Kadın gülümsedi. "Evet, efendim."

Bakışlarını düşürmedi. "Orada söylediklerimde ciddiyydim."

Hiç tereddüt etmedi. "Ben de öyle."

Rahat bir nefes aldı. "Güzel."

Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Artık bilmen gereken her şeyi . Konuşmayı kes ve uyumaya git. Daha sonra geri geleceğim."

Atlanta, 3 Şubat Cumartesi, 12:30.

"Bailey."

Tanıdık sesle göz kapakları çırpındı ve kalbi sıkıştı. *Oraya* geri dönmüştü. Kaçmak sadece bir rüyaydı. Sonra sırtının altındaki yatağın yumuşaklığını hissetti ve kâbusun sona erdiğini anladı. En azından bir tanesi. Bağımlılık kâbusu yeniden başlamıştı.

"Bailey."

Gözlerini zorla açtı ve kalbi tekledi. "Beardsley." Yatağının yanındaki tekerlekli sandalyede oturuyordu. Artık temizdi. Morarmıştı, üzerinde büyük bir yara vardı.

yüzünün yan tarafı, ama temizdi. Saçları ve asker kısalığında kesilmişti. Güçlü elmacık kemikleri ve sağlam bir çenesi vardı. Gözleri hatırladığı gibi kahverengi ve sıcaktı. Dudakları çatlıktı ama sıkı ve orantılıydı. Onunla ilgili her şey sağlam ve orantılıydı. "Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldadı.

Gülümsedi. "Hayır. Ben bundan biraz daha sertim."

Buna inanabilirdi. Adam gerçekten de onun üçte birinden daha genişti. "Alex'i gördüm."

"Ben de öyle. Etrafta dolaşıp bizi kontrol ediyor. Çok güçlü bir üvey kardeşin var, Bailey. Onun da güçlü bir üvey kardeşi var."

İltifatı kadının içini ısıttı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Size nasıl teşekkür edebilirim?"

Kum rengi kaşlarını kaldırdı. "Buna daha sonra döneceğiz. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir haftadır esir tutuluyormuşum gibi."

Yine gülümsedi. "İyi iş çıkardın, Bailey. Kendinle gurur duymalısın."

"Ne dediğini bilmiyorsun. Ne yaptığımı bilmiyorsun." "Seni ne yaparken gördüğümü biliyorum."

Yutkundu. "Korkunç şeyler yaptım."

"Uyuşturucuları mı kastediyorsun?"

"Ve başka şeyler." Dudakları hüznle kıvrıldı. "Ben eve, anneme götüreceğin bir kız değilim."

"Yani fahişelik yaptığın ve ilişkilerin olduğu için mi?" Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Biliyor muydun?"

"Evet. Wade ölmeden önce bana senden bahsetti. Hayatını değiştirdiğin için seninle çok gurur duyuyordu."

"Teşekkür."

"Bailey, beni anlamıyorsun. Biliyorum. Sadece umurumda değil."

Onun sıcak gözleriyle karşılaştı, yine gergindi. "Benden ne istiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Ama istiyorum. Biz birlikte atılmadık ve bilmenizi isterim ki bu aşama tamamlandıktan sonra çekip gitmeyeceğim."

Ne bilemedi. "Rehabilitasyona geri dönmek zorundayım."

Kahverengi gözleri öfkeyle parladı. "Ve bunun için onu seve seve tekrar öldürürüm." "Beardsley, o ..." Sözcük boğazında düğümlendi.

Çenesini sıktı ama konuştuğunda sesi nazikti. "Bunu ben de biliyorum. Bailey, bugün o kapıdan kendi ayaklarınla çıktın. Arkana bakma."

Gözlerini kapattı ve gözyaşlarının yüzünden aşağı süzıldüğünü hissetti. "İlk adını bile bilmiyorum."

Elini kendi eliyle kapattı. "Ryan. Yüzbaşı Ryan Beardsley, ABD Ordusu. Hanımefendi."

Dudakları titreyerek bir gülümsemeye dönüştü. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Ryan. Bunun güzel bir arkadaşlığın başlangıcı olduğunu söyleyeceğimiz yer burası mı?"

O da gülümsedi. "Başlamak için en iyi yer burası değil mi?" Öne doğru eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi uyu. Ve merak etme. Sen hazır olur olmaz Hope'u seni görmesi için getirecekler. Sen izin verdiğinde ben de onunla tanışmak isterim."

Atlanta, 3 Şubat Cumartesi, :45.

"Kız nasıl?"

Susannah'nın Luke Papadopoulos'un arkasında durduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu. "Bir süreliğine uyandı ama tekrar altına girdi. Sanırım bir süreliğine acıdan kaçmanın bir yolu bu."

Luke küçük yoğun bakım odasına girdi ve diğer sandalyeyi çekti. "Uyandığında bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Bana Tanrı'yımışım gibi baktı." "Onu ormandan sen çıkardın."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Yutkundu. Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

"Susannah. Buna sen sebep olmadın."

"Aynı fikirde değilim."

"Konuş benimle."

Ona bakmak için döndü. Hayatında gördüğü en karanlık gözlere sahipti, geceden bile daha siyah. Ve şu anda çalkantılı duygularla kaynıyorlardı. Ama yüzünün geri kalanı sakindi. Yüzünde gördüğü tüm bu duygular için bir heykel bile olabilirdi. "Neden?"

"Çünkü ..." Bir omzunu kaldırdı. "Çünkü bilmek istiyorum."

Ağzının bir tarafı, pek çok kişi tarafından alaycı bir tavır olarak nitelendirileceğini bildiği bir şekilde kalktı. "Neyi bilmek istiyorsunuz, Ajan Papadopoulos?"

"Neden bunun senin hatan olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü biliyordum," dedi açıkça. "Biliyordum ve hiçbir şey söylemedim." "Neyi biliyordun?" diye sordu mantıklı bir şekilde.

Gözlerini kaçırdı ve bakışlarını isimsiz kıza dikti. Ona Tanrı'yımış gibi bakan kıza. "Simon'ın bir tecavüzcü olduğunu biliyordum."

"Simon'ın tecavüzlerin hiçbirini yapmadığını, sadece fotoğrafları çektiğini sanıyordum."

Simon'ın ona gösterdiği resmi hatırladı. "En azından bir tane yaptı."

Luke'un nefesini tuttuğunu duydu. "Daniel'a söyledin mi?"

Ona ters ters bakmak için arkasını döndü. "Hayır. Sen de öyle."

İçinde bir öfke vardı. Kaynıyor, köpürüyor ve hayatının her günü kaçmakla tehdit ediyordu. Ne yaptığını ve ne yapmadığını biliyordu. Daniel tecavüzcülerin teşhis edilemediği fotoğraflara sadece bir göz atabilmişti. O aynı şeyi söyleyemezdi. "Tek bildiğim, eğer bir şey söylemiş olsaydım, bunun önlenileceği." Elini hastane yatağının parmaklıklarında hafifçe gezdirdi. "Şu anda bu hastanede olmayabilirdi."

Luke çok uzun bir süre sessiz kaldı ve birlikte oturup kızın nefes alışını izleyerek kendi düşüncelerini düşündüler. Susannah sessizliğe ne zaman saygı göstereceğini bilen bir adama saygı duyabilirdi. Sonunda konuştu. "Oradaki cesetlerden birini tanıdım."

Dönüp tekrar ona baktı, afallamıştı. "Nasıl?"

"Sekiz ay önce çalıştığım bir davadan." Yanağında bir kas seğirdi. "O kıızı korumakta başarısız oldum. Çocukları avlayan bir cinsel sadisti adalete teslim edemedim. Elmadan bir ısırık daha almak istiyorum."

Adamın yüzünü, ağzının yapısını inceledi. Daha önce bu kadar ciddi bir adam gördüğünü sanmıyordu. "Granville öldü."

"Ama başka biri daha var. İpleri elinde tutan biri. Granville'e işinde nasıl çok iyi olacağını öğreten biri. Onu istiyorum." Adam gözlerini Granville'e çevirdi ve Granville ondan yayılan güç karşısında neredeyse geri çekilecekti. "Onu cehenneme atmak ve anahtarını fırlatıp atmak istiyorum."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bence sen de aynı şeyi istiyorsun."

Jane Doe'ya döndü, içindeki öfke daha da kabarmıştı. Simon'a, Granville'e, bu gizemli kişiye ... ve kendisine öfke duyuyordu. Sonra,

hiçbir şey yapmamıştı. Bugünden itibaren bu değişti. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. seni ararım." Ayağa kalktı. "Teşekkür ." "Ne için?"

"Daniel'a Simon'dan bahsetmediğin için."

Başını kaldırıp ona baktı. "Kararıma saygı duyduğunuz için teşekkür ederim."

Uzun bir süre birbirlerinin gözlerini tuttular. Sonra Luke Papadopoulos ona başıyla selam verdi ve uzaklaştı. Susannah isimsiz kıza döndü.

Ve kendini gördü.

Atlanta, 5 Şubat Pazartesi, 10:45.

Mansfield'ın Daniel'ı vurup domino taşlarını devirmesinin üzerinden üç gün geçmişti. Alex'in bir adamı öldürmesinin ve gözlerinin önünde iki kişinin daha ölümünü izlemesinin üzerinden üç gün geçmişti ve bu hâlâ kafasına dank etmemişti. Ya da belki sadece üzgün değildi.

Alex ikincisine meyilliydi.

Daniel'in tekerlekli sandalyesini adalet merkezindeki kapıdan geçirerek toplantılarının yapılacağı küçük odaya itti. "Bu zaman kaybı, Daniel."

Daniel kendini sandalyeden itti ve kendi ayakları üzerinde masaya doğru yürüdü. Daha zayıftı ve hâlâ solgundu ama iyileşme süreci iyiydi. Onun sandalyesini çekti ve yanına oturdu. "Benimle dalga geç. Kapanışa ihtiyacın olmadığını düşünüyor olabilirsin ama benim var."

Gözlerini duvara dikti. "Onu görmek istemiyorum."

"Neden?"

Omuzlarını oynattı, tedirgindi. "Yapmam gereken şeyler var, üretken şeyler. Bailey'i rehabilitasyona götürmek, Hope'u her gün anaokuluna götürmek ve bir iş bulmak gibi."

"Hepsi de çok önemli şeyler," diye nazıkçe kabul etti. "Peki gerçek sebep ne?"

Ona ters ters bakmak için döndü ama gözlerindeki şefkat yutkunmasına neden oldu. "Bir adam öldürdüm," diye mırıldandı.

"Mansfield konusunda kendini suçlu hissetmiyorsun." Bu sorudan çok bir ifadeydi.

"Hayır. Tam tersi aslında. Onu öldürdüğüme memnunum. Kendimi ..." "Güçlü mü?" diye sordu adam ve kadın başını salladı.

"Evet, sanırım öyle. Sanki o an için yetki bendeydi ve evrende korkunç derecede yanlış giden bir şeyi düzeltiyordum."

"Sen . Ama bu seni korkutuyor."

"Evet, bu beni korkutuyor. Etrafta dolaşıp insanları vuramam, Daniel. Craig benimle konuşmayacak ve kendimi çaresiz hissedeceğim. Ben de onu vurmak isteyeceğim ama yapamayacağım."

"Benim dünyama hoş geldin," dedi Daniel alaycı bir gülümsemeyle. "Ama ondan kaçmak çözüm değil tatlım. Gerçeklerden kaçmanın sana kazandırdığı tek şey çılgınlık ve kötü rüyalar oldu."

Tartışmak istedi ama onun haklı olduğunu biliyordu. Sonra kapı açılıp bir gardiyan kolları ve bacakları zincirlenmiş Craig Crichton'ı odaya götürdüğünde tartışmayı unuttu. Gardiyan Craig'i bir sandalyeye itti, zincirler şingirdiyordu.

Alex birkaç şeyin farkına varana kadar tam bir dakika geçti. Başını eğmiş, tıpkı yıllar önce hastanede o gün yaptığı gibi ellerine bakıyordu. Kimse konuşmamıştı. Ve zihninde çılgılık falan yoktu, sadece tüyler ürpertici bir sessizlik vardı. Daniel onun ellerini kendi elleriyle kapatıp hafifçe sıktı ve ona önce gözlerini sonra da çenesini kaldırıp Craig Crichton'ın yüzüne bakma gücü verdi.

Yaşlıydı. Haggard. Yıllarca uyuşturucu kullanmış ve sokaklarda yaşamış olması gözlerini köreltmmişti. Ama tıpkı Gary Fulmore gibi ona bakıyordu ve Alex, Alicia'yı gördüğünü fark etti. Hatta belki de annesini. "Craig," dedi kadın sakın bir sesle ve Alex irkilerek sıçradı.

"Sen o değilsin," diye mırıldandı.

"Hayır, değilim. Ne yaptığımı biliyorum," dedi, hâlâ sakın bir sesle ve Craig'in gözleri kısıldı.

"Ben bir şey yapmadım."

"Ajan Vartanian." Alex, mavi takım elbiseli genç bir adamın siyah takım elbiseli şık bir sarışının yanında oturduğu yere baktı. Genç adam konuşmuştu. Alex sarışının eyalet avukatı Chloe Hathaway olduğunu, Hathaway'in Daniel'i hastanede ziyaret ettiği zamanlardan tanıdı. Alex'in genç adamın Craig'in savunma avukatı olduğu varsayımı kısa sürede doğrulanmıştı. "Bu görüşmeden ne elde etmeyi umuyorsunuz? Müvekkilim şu suçla itham ediliyor

Rahibe Anne Chambers cinayeti. Herhalde başka bir cinayete karışmasını beklemiyorsunuzdur."

"Sadece konuşmak için," dedi Daniel kolayca. "Belki geçmişteki birkaç noktayı açıklığa kavuşturmak için."

"Müvekkilinizin annemi öldürdüğünü biliyorum," dedi Alex, sesi titremediği için gurur duyarak. "Ve onun cezalandırıldığını görmek istesem de, bunu kabul etmeyeceğini biliyorum. Ancak daha sonra ne olduğunu bilmek istiyorum."

Craig soğuk bir ifadeyle, "Bir şişe hap almışsın," dedi.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Alex. "Eğer onları bana siz verdiyseniz, bilmek isterim."

"Eğer onları size verdiyse," dedi Craig'in avukatı yumuşak bir sesle, "bu cinayete teşebbüs olurdu. Bunu da kabul etmesini bekleyemezsiniz."

Alex, "Suç duyurusunda bulunmayacağım," dedi.

Chloe Hathaway, "Başka seçeneğiniz yok," dedi. "Eğer Bay Crighton size aşırı dozda hap vererek sizi öldürmeye çalışsaydı, dava açmak zorunda kalırdım."

"Ama bir yolunu bulabilirsin, değil mi Chloe?" Daniel sordu.

"Rahibe hakkındaki suçlamalar düşürüldü mü?" Craig'in avukatı kurnazca sordu ve Alex'in öfkesi patladı.

Ayağa kalktı, şimdi titriyordu ama öfkeden. "Hayır. Kesinlikle hayır. Gururumu yatıştırmak için Rahibe Anne için adaleti feda etmeyeceğim." Crighton'la göz göze gelene kadar masaya doğru eğildi. "Annemi öldürdün ve oğlun kız kardeşime tecavüz etti. Bana tecavüz etmeye çalıştı ve sen onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın. Eğer o hapları aldıysam, utanmıyorum. O zaman sevdiğim her şeyi elimden aldın. Şimdi de kendime olan saygımı alamayacaksın." Chloe Hathaway'e baktı. "Gelme zahmetine katlandığın için üzgünüm ama işimiz bitti."

"Alex," diye mırıldandı Daniel. "Otur. Lütfen." İri eli Alex'in sırtını kapladı ve oturana kadar onu çekiştirdi. "Chloe?"

"Cinayete teşebbüs suçlamasında dokunulmazlık var ama rahibe cinayetinde yok."

Craig'in avukatı güldü. "Yani bu temelde bir iyilik mi? Hayır, teşekkür ederim."

Daniel Craig'e en soğuk bakışını atıyordu. "Bunu bir rahibeyi öldürmenin kefareti olarak düşün."

Alex daha fazla dayanamayana kadar sessizlik içinde oturdular. kalktı. "Annem şanslı varken seni öldürmedi. Buna ister korku, ister panik, ister merhamet deyin, sonuç aynı. Sen buradasın ve o değil, çünkü sırrının ortaya çıkmasından korkuyordun. Ama tahmin et ne oldu? Er ya da geç ortaya çıkacaktı zaten. Sırların böyle bir eğilimi vardır. Ben annemi kaybettim ama sen de kaybettin. Bailey'i, Wade'i ve bildiğin hayatını kaybettin. Benim hayatım var. Avukatın bir gün seni buradan çıkarmayı başarsa bile, hayatını asla geri alamayacaksın. Bunu bilmek yeterli olacaktır."

Craig onu durdurduğunda kapıya doğru yürüyordu.

"Hapları sen almadın. Onları sana ben verdim."

Yavaşça arkasını döndü. "Nasıl?" diye olabildiğince tarafsız bir şekilde sordu.

"Onları öğüttük, suya koyduk. Kendine geldiğinde sana içirdik."

"Biz mi?"

"Wade ve ben. O istemedi, ne ."

Alex onunla yüzleşmek için masaya geri döndü. "Peki ya Kim'in beni eve götürmeye geldiği gün elime verdiğin haplar?" diye sordu ve Alex bakışlarını kaçırdı.

"Ya senin onları alacağını ya da Kim'in onları bulup beni ihbar edeceğini umuyordum.

Hepsi bu kadar."

Bu kadarı yeterliydi. "Eğer dışarı çıkarsan Hope ve Bailey'den uzak dur."

Bir kez başını salladı. "Beni geri götür."

Gardiyan Craig'i , avukatı da onu takip etti. Chloe Hathaway Alex'e değerlendirici bir bakış attı. "Rahibe konusunda ona bir santim bile vermezdim. Bil diye söylüyorum."

Alex ince bir şekilde gülümsedi. "Dokunulmazlık için teşekkür ederim. Gerçeği bilmek güzel." SA gittiğinde, Alex Daniel'a döndü. "Ve beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten bilmem gerekiyordu."

Ayağa kalktı ve kolunu ona doladı. "Yaptığını biliyorum. Her halükarda umurumda olmazdı ama bilmen gerekiyordu. Artık eskiden olan tüm sırlar yok. Hadi eve gidelim."

Eve. Daniel'ın konforlu oturma odası, bilardo masası ve *Poker Oynayan Köpekler*'in bulunduğu barı ve büyük yatak odasıyla evine

Yatakta. Daniel vurulduğundan beri ilk kez eve geliyordu ve artık onun büyük yatağında tek başına uyumayacağı düşünceği içini ısıttı.

Sonra onun evinden çıkarkenki halini hatırladı ve yüzünü buruşturdu. "Madem gerçekleri açıklıyoruz, küçük bir itirafım var. Riley'yi Hope besledi."

Daniel inledi. "Nerede?"

"Oturma odasında. Luke'un annesini aradım ve Luke'un kuzenini gönderiyor. Kendi halı temizleme işi var. Biz dönene kadar temizlenmiş olur."

İç çekerek tekerlekli sandalyeye oturdu. "Başka sır veya itiraf var mı?"

Güldü, sesi onu şaşırtmıştı. "Hayır, sanırım iyiyiz. Hadi eve gidelim."

Yazar Hakkında

KAREN ROSE, okumayı öğrendiği andan itibaren kitaplara aşık olan ödüllü bir yazardır. Kafasındaki karakterler konuşmaya başladığında ve bir türlü susmak bilmediğinde kendi hikâyelerini yazmaya başladı. Eski bir kimya mühendisi ve lisede kimya ve fizik öğretmeni olan Karen, Florida'da yirmi yıllık kocası, iki çocuğu ve ailenin kedisi Bella ile birlikte yaşıyor. Karen yazmadığı zamanlarda bir sonraki karate kuşak sınavı için pratik yapıyor! Karen e-postanızı karen@karenrosebooks.com .adresinden almaktan heyecan duyacaktır

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

